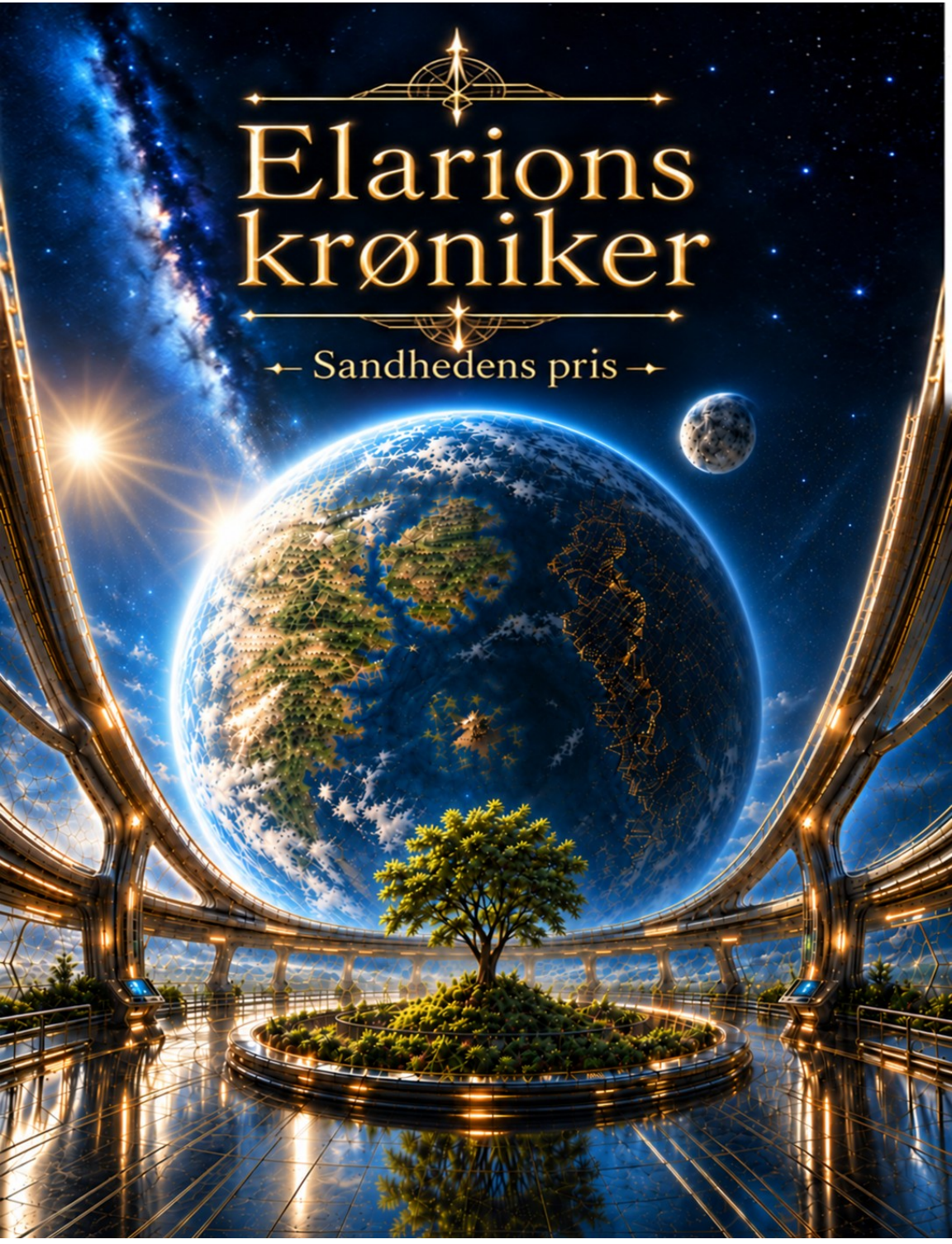
Elarions krøniker
Sandhedens pris

INDHOLD

DEL I – JORDEN OG ELARION.....5

1. JORDEN: GETSEMANE HAVE.....7
2. JORDEN: JUDAS' KYS II.....11
3. ELARION: ELARIONS SOL.....12
4. JORDEN: MARIA MAGDALENE.....17
5. ELARION: NITRA, UNIONENS HOVEDSTAD.....33
6. JORDEN: JUDAS' KYS.....48
7. ELARION: DEN GYLDNE RING.....57
8. JORDEN: ADSKILLELSENS DAG.....59
9. ELARION: LAGET.....64
10. JORDEN: DET FORBANDEDE FIGENTRÆ.....76
11. ELARION: MAREIA LIOREN.....94
12. JORDEN: JESUS PÅ BJERGET.....100
13. ELARION: ARIEN KORVETH.....104
14. JORDEN: BEGYNDELSEN PÅ EN NY SLÆGT.....128

DEL II: OPDELINGEN AF ÉN FORBRYDELSE.....133

15. 30 VALUTAER.....133
16. SÅRET FÅR ET BUDGET.....138
17. BESKYTTELSENS FONDE.....143
18. BIO-AI UDEN HAD.....149
19. LABORATORIER UDEN KORT.....153
20. MAREIAS MISTANKE.....157
21. BLINDHEDSTESTEN.....164
22. UNDTAGELSER.....175
23. DEN SIDSTE BETALING.....183
24. DEN FØRSTE FEBER.....196

DEL III: DEN GYLDNE RINGS PEST.....208

25. AURIOLAS HUSE.....208

26. SYSTEMER UDEN HELHED....216
27. NAVNET, DE VAR BANGE FOR AT UDTALE....224
28. DEN GYLDNE RING BAG GLAS....230
29. JESAIRS STEMME OG BROEN TIL EN FÆLLES ELAR....238
30. TREDJEDELEN....253
31. BAG GLASSET....268
32. DE, DER KOMMER....273

DEL IV: ELARION UDEN TREDJEDELEN....283

33. DE MANGLENDE HÆNDER....283
34. DE LEVENDES ANDEL....294
35. PANDEMIENS FINANSIELLE SKELET....303
36. MENNESKET, DER HAVDE KORTET....311
37. IKKE KUN ARIEN....321
38. KONVENTET EFTER TREDJEDELEN....326
39. ÉN ELAR....341
40. MAGTENS VÆGT....351

EN LÆRE FOR JORDEN....375

Problemet med teknologiens ukontrollabelt voksende magt på planeten....375
Korruption og en ineffektiv stat....376
Problemer forbundet med skatteunddragelse....376
Afslutning af krige og øjeblikkelig afsløring af økonomiske uregelmæssigheder....377
Retfærdig og gennemsigtig indførelse af UBI — universel basisindkomst....377
Udfordringer ved evigt liv — gennemsigtige løsninger på planetens befolkningsproblemer....378

DEN POLITISKE BEVÆGELSE HTTPS://HUMANITYUNITEDMOVEMENT.ORG....379

Sund fornuft som grundlag for politik....379
Det politiske akademi....380
En global bevægelse for en global verden....383
Gennemsigtighed som grundlag for tillid....384
Teknologiske fremskridt og fremtidens arbejde....386

Lige muligheder og menneskets værdighed....387
Langsigtet tænkning og ansvar for fremtiden....388
Hvordan selve bevægelsen skal fungere....388
Hvad er det egentlig, vi vil opnå?....389
En opfordring til den nye generation....390

Del I – Jorden og Elarion

Ikke alle afstande i universet betyder adskillelse.

Tredive lysår er en afgrund for kroppen. For lyset er det en lang rejse. For erindringen måske mindre. I en del af stjernerummet kredsede to planeter om hver sin sol. De var ikke opstået af det samme stof og tilhørte ikke den samme stjerne. Og alligevel lignede de hinanden, som to fjerne drømme kan ligne hinanden.

Begge havde have, som om morgenen blev til sølv. Begge havde skyer, bjerge, floder, ørkener og landskaber, hvor vinden gennem tidsaldre tegnede sin tavse skrift i støvet. På begge faldt regnen på sten, træer voksede op af jorden, og levende væsener lærte at skelne mellem smerte og længsel, mellem frygt og håb, mellem det, der er givet, og det, der kan forandres.
Den ene af disse planeter hed Elarion.

Den anden skulle få navnet Jorden.

De lå langt fra hinanden, men ikke så langt, at lys, tanke, vilje eller noget endnu mere stille ikke en dag kunne bevæge sig imellem dem. Universet kender ikke kun skibenes veje. Det kender også påvirkningens langsomme strømme, usynlige bånd mellem historiers forløb og den sælsomme genkomst af ting, der syntes tabt.
De to verdener var forbundet af mere end en tilfældig lighed.

Ikke på nogen enkel måde. Ikke på en måde, man straks kunne tegne ind på kort eller indføre i krøniker. Deres bånd hørte til de ting, der først viser sig i tilbageblikket, når skæbnen er fuldbyrdet, og man pludselig forstår, at begivenheder, der syntes adskilte, hele tiden var led i én og samme sætning.

På Elarion var menneskene allerede nået højt. Deres byer rørte himlen, deres skibe kendte mørket mellem planeterne, deres maskiner beregnede ting, som engang kun hørte anelsen til. De havde lært at forlænge livet, helbrede kroppen, forvandle ørkener, bygge verdener under kupler og se deres egen fremtid i møde med det mod, som findes hos væsener, der er begyndt at tro, at næsten intet er umuligt for altid.

Men selv de mest fremskredne civilisationer forbliver menneskelige, så længe der i dem lever væsener, som kan elske, misunde, tilgive, frygte og begære magt. Og hvor mennesket findes, er historien aldrig kun teknikkens historie. Den er også hjertets.
På den tid levede to mennesker på Elarion.

Jesair Davion.

Mareia Lioren.

Deres navne tilhørte endnu ikke myten. De var blot navne, der blev udtalt i værelser, på veje, i haver, blandt venner og dem, der kendte dem på nært hold. Men nogle navne har en sælsom skæbne. Først tilhører de et menneske. Så smerten. Så erindringen. Og til sidst vender de tilbage i en skikkelse, som ingen længere helt genkender. Denne fortælling begynder på Elarion, under lyset fra en fremmed sol.
Men dens ekko vil ikke for altid blive der.

For der findes liv, som ikke ender ved grænsen til én verden. Der findes møder, som synes at gå forud for sig selv. Og der findes kærlighed, som ikke vender tilbage i historien, fordi den ikke kan gå bort, men fordi den endnu ikke har sagt alt.

1. Jorden: Getsemane have

Da påskens salmer var sunget til ende, og Jerusalem sank ind i natten, gik Jesus med sine disciple ud på den anden side af Kedronbækken. Byen bag dem åndede endnu dagens varme, men i dalene lå kulden allerede. Over Oliebjerget hvilede stilheden, som om selv stenene holdt vejret.

De kom til det sted, man kaldte Getsemane. Der lå en have med oliventræer med krogede stammer og en sagte susen i løvet. Disciplene kendte den; det var ikke et højtideligt sted, men et almindeligt, et ensomt sted, hvor man trak sig tilbage, når man måtte tale med Gud uden vidner.

Jesus standsede. Hans ansigt var roligt, men ikke med den ro, man bærer i lette stunder. Det var en ro, som holdt noget dybt rystet sammen.

»Sæt jer her,« sagde han sagte, »mens jeg går hen og beder.«

Så tog han Peter, Jakob og Johannes med lidt længere hen. De tre fulgte ham uden at spørge. De mærkede, at noget var ved at ske, som de ikke forstod. Jesus, som for deres øjne havde helbredt syge, stillet stormen og talt med en myndighed, de aldrig havde hørt hos nogen anden, gik pludselig med tungere skridt. Som om hvert skridt bar en vægt, de ikke kunne se.

Til sidst vendte han sig også mod dem.

»Min sjæl er fortvivlet til døden,« sagde han. »Bliv her og våg sammen med mig.«

Ordene ramte dem hårdere end en bebrejdelse. Peter åbnede munden, som ville han endnu en gang love troskab, men Jesus var allerede på vej. Ikke langt bort – kun inden for synsvidde, blot et lille stykke fra dem – og alligevel åbnede der sig pludselig en afstand imellem dem, som ingen kunne krydse.

Jesus standsede ved et oliventræ. Vinden rørte hans kjortel. Over ham skælvede de sølvfarvede blade, og på jorden lå skyggerne som spildt vand.

Han knælede.

Så faldt han ned med ansigtet mod jorden.

Og i det øjeblik blev natten omkring ham dybere.

De kom til ham som levende billeder, skarpere end drømme eller almindelige minder – ubønhørlige, uden nåde.

Han så fakler mellem træerne.

Han så bevæbnede mænds skridt, hørte metal klirre, hvisken og ordrer. Og blandt dem Judas. Hans ansigt var blegt, men beslutsomt. Han gik frem som et menneske, der allerede har overskredet grænsen og nu er bange for at se sig tilbage. Han nærmede sig ham og udpegede ham med et kys i stedet for et sværd eller en anklage.
I synet mærkede Jesus Judas' læber mod sin kind og vidste, at dette tegn ville overgive ham til dem.
»Ven,« lød inde i ham det ord, han skulle blive nødt til at sige. Og det gjorde mere ondt end lænkerne.

Billedet skiftede.

Han så gården ved ypperstepræstens hus. Ilden. En tjenestepiges ansigt oplyst af flammerne. Peter, som varmede sig blandt fremmede og undgik deres blikke. Han hørte spørgsmålet: »Var du ikke også sammen med ham?«
Og så hørte han Peters svar.

»Jeg kender ham ikke.«

Jesus lukkede øjnene, men synet forsvandt ikke.

Den anden fornægtelse. Så den tredje. Peter hævede stemmen, skræmt over sig selv, og svor, at han ikke kendte det menneske. Da lød en hanes galen gennem natten. Skarp. Kort. Forfærdeligt klar.
Og Jesus så Peters øjne i det øjeblik, hvor han ville huske.

I Peters øjne så han en ven, knækket af sin egen frygt.

Jesus skælvede.

»Fader,« hviskede han, »de er støv. De er svage. Og jeg elsker dem.«

Så kom endnu et billede.

En gård. Hån. Et ansigt tilsløret af slag. En rørkæp i soldaternes hænder. Torne presset ind i hovedet. Råbene fra en folkemængde, der bølgede som ild i vinden. Hænder, der slog ham uden at vide, hvem de rørte ved. Munde, der hånede ham uden at forstå, at deres ånde var givet dem af Gud.
Så en høj.

Korsets træ.

Naglerne.

Jesus så sine hænder strakt ud på tværbjælken. Han så jernet lagt mod huden på sit håndled. Han så hammeren løftet. Allerede før den ramte, spændtes hans krop af smerte, som om fremtiden var trængt gennem nutiden og havde fundet ham allerede nu.
En sagte stønnen undslap hans mund.

Sveddråber brød frem på hans pande. Først klare, så mørkere. De løb gennem håret og ned over tindingerne, tunge og røde som bloddråber. De faldt på jorden i Getsemane have, i støvet mellem oliventræernes rødder.
Jesus skælvede, men flygtede ikke.

»Min Fader,« sagde han med en stemme så sagte, at kun natten hørte den, »hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi.«
Stilhed.

Ikke en tom stilhed, men stilheden fra Faderen, som er nærmere end åndedrættet og dog ikke fjerner den vej, der må betrædes.

Jesus pressede håndfladerne mod jorden. Hans fingre borede sig ned i mulden. Synerne standsede ikke. Han så sin mor under korset. Han så den discipel, han elskede, stå ved hendes side. Han så mennesker vende ansigtet bort. Han så himlen, som ville blive formørket. Han så, hvordan hans krop ville hæve sig i krampe for at få luft. Han så tørsten. Han så forladtheden. Han så døden. Og han så Maria Magdalene røre ved hans gennemnaglede håndled med tre fingre.
Og alligevel så han noget andet bag det hele.

Han så det kun utydeligt, som en smal stribe lys ved nattens rand.

Han så ansigter, der endnu ikke fandtes. Mennesker fra fjerne tider og lande. Han så syndere, der ville græde over deres skyld. Han så syge, der ville klamre sig til hans navn. Han så knækkede mennesker, som ville finde håb i hans sår. Han så Peter, som efter sit fald endnu en gang ville rejse sig. Han så disciplene, som ville spredes og siden vende tilbage. Han så, at kærligheden kan gå gennem selv forræderi, frygt og død – hvis den ikke ophører med at være kærlighed.
»Dog ikke, som jeg vil,« sagde han til sidst, »men som du vil.«

Da han havde sagt det, holdt hans krop ikke op med at gøre ondt. Frygten forsvandt ikke. Den time, der nærmede sig, veg ikke fra ham. Men i hans indre fæstnede sig en stille lydighed, som ikke var et nederlag, men en gave.
Han løftede hovedet.

»Fader,« bad han, »giv mig styrke til at elske dem til det sidste. Giv mig styrke til ikke at forbande dem, der vil slå mig. Giv mig styrke til at se på Peter med barmhjertighed. Giv mig styrke til at modtage Judas' kys uden had. Giv mig styrke til at bære korset, når min krop segner. Giv mig styrke til at forblive din Søn, også når jeg ligner et menneske, Gud har forladt.«

Da rørte vinden sig i haven. Olivenbladene susede, som var en usynlig hånd gledet hen over ham. Jesus trak vejret tungt, men mere regelmæssigt. De blodige dråber på hans pande kølnedes langsomt.

Da han vendte tilbage til disciplene, fandt han dem sovende.

Peters hoved var sunket ned, Jakob lå tavs i søvnen, og Johannes trak vejret uroligt, som om den kommende rædsel også rørte ham. De var trætte af sorg. Svage i kroppen. Menneskelige.

Jesus så på dem et øjeblik.

»Kunne I da ikke våge sammen med mig blot en eneste time?« spurgte han.

Der lå ikke kun bebrejdelse i det. Der lå smerten hos et menneske, som i sin sværeste stund var blevet alene. Men også ømheden hos den, der kendte deres svaghed, før de selv vedgik den.

»Våg, og bed,« sagde han, »for at I ikke skal falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er svagt.«

Så vendte han sig igen mod havens mørke.

De vidste kun, at han gik bort for at bede.

Men han vidste, at han gik den time i møde, som allerede var på vej med fakler.

Forfatterens bemærkninger til kapitlet:

Teksten bygger i vid udstrækning på beskrivelsen af scenen i Getsemane have i Det Nye Testamente. Jesu syner af fremtiden er tilføjet.

2. Jorden: Judas' kys II

Da han nærmede sig Jesus i haven, vendte natten ved muren tilbage med en sådan kraft, at han et øjeblik hverken så soldaterne eller faklerne.
Igen stod han foran ham. Igen mærkede han sit eget åndedræt. Igen hørte han: nok.

Men denne gang havde han bevæbnede mænd bag sig.

»Vær hilset, rabbi,« sagde han.

Jesus så på ham, og Judas forstod, at han kendte til ypperstepræsterne og sølvet, men først og fremmest forstod, hvorfor han havde valgt netop dette tegn.
Judas kyssede ham.

Denne gang var det roligere på overfladen. Kort, offentligt, som skikken var. Men netop derfor mere forfærdeligt. Det første kys var lidenskabens svigt. Dette var dets døde tvilling: ikke længere en bøn om at blive taget imod, men en udpegning af offeret.
Jesus sagde:

»Judas, forråder du Menneskesønnen med et kys?«

Og i den sætning hørte Judas også en anden, uudtalt:

Forråder du mig nu med det samme, som jeg engang måtte nægte dig?

Judas trådte tilbage.

Han ventede, at sejrsfølelsen skulle komme. Bare en lille smule. Bare en bitter en. Men der kom ingenting. Kun tomhed, som han begyndte at falde ned i.

Forfatterens bemærkninger til kapitlet:

Teksten bygger i vid udstrækning på beskrivelsen af scenen i Det Nye Testamente. Judas' indre overvejelser er tilføjet og digtet til, så de passer til resten af bogen.

3. Elarion: Elarions sol

Over den centrale del af Elarion stod solen langsomt op, som havde også den brug for et øjeblik til at betragte den verden, der under den i de seneste århundreder havde forandret sig mere, end nogen kunne forestille sig.

Man kaldte den ganske enkelt Elarions sol. På de gamle sprog havde den mange navne; i selenitternes sange klang det blødt som skovens ånde, på veyranernes navigationskort var den angivet med en præcis spektralkode, og i aureliánernes slægtskrøniker blev den omtalt som det øje, der huskede alle slægter. Men for de fleste mennesker var den blot solen. Lyset over byerne, varmen over havene, skæret på orbitalringenes metalkanter.
Set fra oven lignede Elarion en planet, som ikke længere kunne være sårbar.

Dens oceaner var forbundet af et netværk af flydende energifelter. Over kontinenterne svævede trafiklag, hvor godskorridorer, passagermoduler, autonome skibe og redningssystemer bevægede sig lydløst. På planetens natside fandtes intet sted, der slukkedes helt. Byerne lyste som nervesystemet i et vældigt levende væsen.

Omkring ækvator strakte orbitalringen sig i en stor bue. Den var ikke sammenhængende som en cirkel tegnet af et barns hånd. Den bestod af tusinder af stationer, dokker, mineknudepunkter, forskningshaver og energiankre. Mellem dem bevægede flåder af automatiserede skibe sig mod Thaeron, systemets anden planet.

Thaeron havde engang blot været en hård kugle under en tynd himmel. Den havde vand, men ikke nok. Den havde en atmosfære, men ikke en, man kunne ånde uden tilpasninger. Den havde en nat, der varede for længe, og ørkener, hvor vinden opførte sig som en fjende. Alligevel havde elarianerne allerede for århundreder siden besluttet, at de ikke ville lade den ligge død.
Først sendte de maskiner derhen.

Så stationer.

Så byer under kupler.

Så lukkede haver og skovkupler.

Og til sidst børn, der blev født i kuplerne på Thaeron og betragtede dens hårde lys som naturligt.

Det var netop Thaeron, der lærte Elarion at tænke kosmisk af en ganske praktisk grund: En civilisation med en anden verden inden for rækkevidde havde ikke ret til at

forblive bundet til blot én. Thaeron var et åndedræt i reserve. Et forråd af råstoffer. Et laboratorium for fremtiden. Et sted, hvor man kunne flytte hele industrigrene hen, hele forskningsprogrammer, hele drømme om overlevelse.
Og således voksede Elarion.

Det voksede hurtigt.

Måske for hurtigt.

I løbet af de seneste to hundrede år havde dets indbyggere lært at helbrede sygdomme, som engang havde lagt byer øde. De dyrkede fødevarer i lukkede landbrug, byggede med autonome maskiner og førte vand hen over kontinenterne. De kunne gendanne beskadigede organer, hvis patienten havde tid, og kroppen kunne holde til den lange behandling. Derfor begyndte døden for nogle forskere at ligne et problem, de måske en dag ville forstå bedre; på hospitalerne var den dog stadig virkelig.

Kunstig intelligens arbejdede på hospitaler, i skoler, i transportsystemer og finansielle netværk. Den kunne hurtigt finde mønstre i de data, den fik. Men de enkelte systemer tilhørte forskellige stater og institutioner. Selv den bedste model kunne ikke sammenligne optegnelser, den ikke havde adgang til, og selv den mest præcise beregning kunne ikke erstatte det menneske, som skulle sætte sin underskrift på en beslutning.
Elarion havde omtrent ni milliarder indbyggere.

Tre store grene.

Aureliánere.

Selenitter.

Veyranere.

De var alle elarianere. De delte planet, byer, historie, skoler, kærlighed, konflikter, love og fælles katastrofer. Men forskellene mellem dem rakte ud over kultur og politik; de var indskrevet dybere, i kroppens indre opbygning, i arven og i den måde, visse egenskaber blev ført videre gennem generationerne på.
Aureliánerne bar en gylden ring i øjnene.

Den var ikke altid synlig. Den viste sig i et bestemt lys, ved feber, under stærk koncentration, ved smerte eller i øjeblikke, hvor et menneske rørte ved grænsen for sig selv. For aureliánerne var den et tegn på kontinuitet. For digterne et bevis på, at sjælen har en rand af lys. For lægerne et genetisk fænomen. For politikerne et følsomt spørgsmål om identitet. For nogle mennesker en gammel grund til mistillid.

Selenitterne var kendt for deres evne til at fornemme systemers balance. De stod stærkt inden for medicin, psykologi, økologiske netværk og arbejdet med landskab, vand og traumer. De brød sig ikke om at blive omtalt som blide. Blidheden var kun overfladen. Under den fandtes ofte røddernes hårdhed.

Veyranerne var organisatorer. Forvaltere, strateger, forhandlere, institutionsbyggere. I mange stater havde de stærke positioner i banknetværk, konsortier, bestyrelser, transportsystemer og dele af strukturerne uden for planeten. Det ville være uretfærdigt at sige, at de var magtsyge. Mere præcist var det at sige, at de meget tidligt havde forstået magtens sprog og aldrig havde glemt det.

Elarion var ikke samlet.

Der var fyrre stater. Nogle var lige så gamle som skriften, andre var først opstået for få generationer siden. Næsten hver eneste havde sin egen valuta, sin egen centralbank, sine egne skatteregler, sine egne regnskabsmæssige undtagelser og sine egne forestillinger om frihed.

Nogle af de mindste stater havde gjort deres ringe størrelse til en forretningsmodel. De havde ingen store byer, fabrikker eller forskningscentre. De havde lave skatter, lukkede ejerregistre og love, ifølge hvilke hemmeligholdelse var en tjenesteydelse, staten leverede. Værdierne blev skabt andre steder, menneskene arbejdede andre steder, og maskinerne producerede andre steder, men på papiret blev overskuddet født netop dér. Det var ikke fabrikkerne, der flygtede fra Elarion. Det var det grundlag, som skulle betale skolerne, hospitalerne og borgernes fælles andel.

Den største og både teknologisk og politisk mest indflydelsesrige stat var Unionen.

Dens hovedstad var Nitra. En by bygget ved en flod og på syv høje.

I Nitra blev der ofte truffet afgørelser om forhold, der foregav at være nationale, men i virkeligheden berørte hele planeten. I Nitra fandtes finansrådene, de største beregningscentre, de diplomatiske korps, sundhedskonsortierne, bankknudepunkterne og arkiver, som selv visse ministre ikke havde adgang til.

Set fra kredsløb lignede Elarion en succes.

Så man nærmere efter, så man sprækkerne.

AI producerede mere, end menneskene kunne forbruge, men en stor del af befolkningen mistede deres traditionelle arbejde hurtigere, end samfundet kunne give dem en ny mening med tilværelsen. Produktionen voksede, men ejerskabet til produktionssystemerne blev koncentreret. Politikerne talte om universel basisindkomst,

men ingen kunne give et redeligt svar på, hvilket grundlag den skulle beregnes ud fra, hvem der opgav de virkelige overskud, og hvem der bestemte menneskets andel i en verden, det ikke længere fremstillede med sine egne hænder.

De medicinske fremskridt lovede et stadig længere liv og måske en dag endda et liv næsten uden naturlig afslutning. Foreløbig begyndte spørgsmålene blot at dukke sagte op: Hvad ville der ske med en civilisation, hvis mennesker fortsat blev født, men gradvist holdt op med at dø?

Magten talte om sikkerhed.

Borgerne talte om frihed.

Bankerne talte om privatliv.

Staterne talte om suverænitet.

Og under alle disse ord strømmede pengene.

Nogle synligt. De fleste ikke.

Deri lå det kommende fald skjult.

Det kommende fald udsprang ikke af mangel på intelligens. Elarion havde mere af den end nogen civilisation før det.

Maskiner manglede det heller ikke; de kunne forudsige storme, epidemier, markedsbevægelser og spændinger i byerne.

Moralske ord var der heller ikke for få af. Det havde alt for mange.

Dets svaghed lå et andet sted.

Magten havde lært at bevæge sig uden at efterlade en synlig skygge.

Og når magten ikke efterlader en skygge, tror almindelige mennesker, at ingen står mellem dem og lyset.

I det år, hvor denne fortælling begynder, stod Elarions sol op over en planet, som troede, at de største farer allerede tilhørte fortiden.

På Thaeron åbnede nye kupler.

I Nitra forberedte man en stor debat om UBI.

I den aureliánske slægt Davions hus vægrede en mand sig endnu en gang ved at blive kaldt miraklernes arving.

En kvinde overvejede, om hun for altid skulle forlade den mand, hun allerede havde lært at frygte.

En søster uden den gyldne ring betragtede finansielle data og fornemmede, at der manglede noget, som burde være synligt.
Og en veyraner, som havde forvekslet kærlighed med ejerskab, vidste endnu ikke, at han en dag ville give sin smerte et budget.
Verden var smuk.

Og netop derfor ville ingen tro, at den kunne briste.

Forfatterens bemærkninger til kapitlet:

Alt, hvad bogen beskriver som begivenheder på Elarion, er fiktion. Efter min opfattelse er sandsynligheden for, at der findes humanoide civilisationer på andre planeter, dog meget høj. Og mange af dem deler sandsynligvis i store træk en skæbne, der ligner menneskehedens på Jorden.

4. Jorden: Maria Magdalene

Magdala lå ved vandet, og vandet var overalt dér.

Det var i nettene, der glitrede på bredden om morgenen. Det var på fiskernes hænder, når de rystede det af rebene og ud af håret. Det var i lerkrukkerne, som kvinder bar gennem gaderne allerede før solopgang. Det var i luften, i søens salte ånde, i fuglenes skrig og i lugten af fisk, der klæbede til byen som en anden hud.
Og alligevel følte Maria sig tørstig.

Hendes tørst lå dybere end i halsen eller kroppen; den var rå, vækkede hende midt om natten og tvang hende til at sætte sig op i mørket, lytte til sit eget åndedræt og vente på, om en fremmed stemme igen ville komme ud af det.
I Magdala talte man sagte om hende.

Nogle sagde, at hun var syg. Andre, at hun var forbandet. Andre igen, at der var hændt hende noget, som ikke burde hænde en kvinde, og at hendes sjæl siden da strejfede om i huset som røg. Børnene var bange for hende, kvinderne slog kors for sig, når de så hende, mændene lod, som om de ikke så hende. Når hun gik gennem markedet, tav samtalerne. Når hun løftede blikket, vendte folk ansigtet bort.
Og Maria lærte at færdes, så hun ikke stod i vejen for nogen.

Men inde i hende var der støj.

Det var ikke altid stemmer. Undertiden var det blot stød, som når vinden slår mod en dør. Undertiden syntes hun, at hendes tanker ikke var hendes egne. At der sad flere væsener i hende, og at hvert af dem ville noget forskelligt. Ét lo. Ét græd. Ét hviskede, at Gud havde forkastet hende. Ét tvang hende til at mindes ting, hun ville glemme. Ét var bange for mennesker. Ét foragtede dem. Ét ville løbe ud til vandet og aldrig vende tilbage.
Og det syvende tav.

Det var det værste.

Det sad dybt i hende, uden stemme og uden navn, og ventede bare. Når det kom, følte Maria ingenting. Hverken smerte, skam eller frygt. Kun tomhed. Som om nogen havde taget hendes hjerte ud og efterladt et hulrum i brystet, hvor en kold vind blæste igennem.
Den dag hørte hun om Jesus, før hun så ham.

Han var kommet fra Kapernaum, sagde folk. Han underviste i synagogerne. Han talte om Guds rige, men ikke som de skriftkloge. Han helbredte syge. Han rørte ved de urene. Han spiste med dem, som de fromme ikke ville have ved deres bord. Og nogle sagde, at han befalede over de onde ånder, og at de adlød ham.
Først lo Maria ad det.

Ikke højt. Kun indvendigt. Bittert.

Endnu en hellig mand, tænkte hun. Endnu en, der ville tale om synd, anger og renhed, og som ved synet af en kvinde som hende ville trække sin kjortels søm til sig, så hun ikke rørte ved den.
Hun gik ikke hen til ham.

Det troede hun i hvert fald ikke.

Men da byen om eftermiddagen bevægede sig ned mod bredden, fulgte hun med. Først blot for at se, hvorfor alle trængte i samme retning. Så fordi mængden bar hende med sig. Og til sidst fordi noget i hende – ikke en stemme, ikke en dæmon, snarere en for længst glemt rest af hendes egen vilje – ønskede at høre bare én sætning, som ikke lød som en fordømmelse.
Jesus stod tæt ved vandet.

Han var ikke, som hun havde forestillet sig. Han bar intet, der skilte ham ud fra de andre galilæiske mænd. Hans sandaler var støvede. Kjortlen almindelig. Ansigtet træt af vandring og sol. Ved siden af ham stod mænd, nogle genkendte hun på deres tale og hænder – fiskere. En af dem var kraftig, med urolige øjne. En anden yngre, tavs, som gemte han alt i sin erindring.
Der var også kvinder.

Det overraskede hende. Ikke afsides, ikke blot som tilhørere i udkanten. De stod tæt på. En havde holdning som en kvinde fra et godt hjem, en anden bar en kurv med brød, en tredje talte med disciplene så naturligt, som hørte hun til blandt dem.
Jesus talte om sædemanden.

Om sæden, der faldt på vejen, på klippegrund, mellem torne og i god jord. Maria lyttede og følte, at hvert ord faldt et forskelligt sted. Nogle på hårdheden i hende. Nogle på de grunde steder, hvor intet holdt ved. Nogle mellem frygtens torne. Og ét – et eneste – et sted dybere inde.
»Den, der har ører at høre med,« sagde Jesus, »skal høre.«

Da fik han øje på hende.

Men måske var det ikke helt rigtigt. Måske havde han set hende allerede før, inden hun løftede øjnene fra støvet. Måske havde han set hende fra det første øjeblik, da mængden satte sig i bevægelse, og hun befandt sig mellem mennesker, som havde lært at gå uden om hende, som man går uden om en sten på vejen.
Jesus tav midt i en sætning.

Peter, som stod ved siden af ham, lænede sig hen imod ham, som ville han spørge, om han skulle fortsætte. Johannes så i den retning, Mesteren så. Nogle mennesker i mængden vendte sig også.
Maria mærkede det, før hun forstod det.

Et blik.

Det blik, han så på hende med, lignede intet, hun kendte fra Magdala. Der var hverken frygt, afsky, nysgerrighed eller den overlegne medlidenhed hos rene mennesker, som undertiden kan være grusommere end foragt.
Dette blik søgte hende ikke for at afsløre hende.

Dette blik kendte hende.

Og netop derfor ville hun flygte fra det.

Jesus stod tæt ved vandet og så på hende. I det øjeblik syntes han ikke længere at høre fiskernes råb, mængdens summen, bølgernes skvulpen eller disciplenes urolige spørgsmål. Alt gled bort, og foran ham var kun kvinden i kappens folder, med hænderne skjult ind til kroppen og skuldrene løftet en smule, som ventede hun stadig et slag.
Han så lidelsen i hende.

Den var åbenlys.

Han så det mørke i hende, der havde klæbet sig til hendes sjæl, som var det hendes egen hud. Han så sønderrevne nætter, skam, frygt, vrede, tomhed. Han så syv skygger, der stred i hende om hendes navn.
Men før alt dette så han noget andet.

Nærhed.

Den kom pludseligt og stille. Som når man træder ind i et fremmed hus og mærker en duft, man kendte som barn. Som når en tone lyder i en sang, man ikke har hørt i årevis, og alligevel ved, hvordan den fortsætter. Jesus så på hende, og i hans indre rørte noget sig, der var ældre end erindringen.

Han kunne ikke give det noget menneskeligt navn.

Det var, som havde deres sjæle engang passeret hinanden i det lys, menneskene kommer til verden fra, og nu et øjeblik genkendte hinanden gennem støv, sygdom, skam og menneskekroppe.
Maria fra Magdala.

Ingen havde endnu sagt navnet, og alligevel syntes han at kende det.

Ikke som man kender et navn, man har hørt. Snarere som hyrden kender stemmen fra det får, der er blevet væk i natten. Som en mor kender sit barns skridt bag døren. Som Gud kender mennesket, før mennesket lærer at udtale sit eget navn.
Maria stod i mængden og kæmpede med sig selv.

Jesus så hendes læber bevæge sig en smule, selv om hun ikke talte. Han så fingrene knuge stoffet. Han så noget rejse sig i hende mod ham, endnu før han havde talt til hende.
Og alligevel – under det hele – var hun der.

Under sygdommen, skammen og alle de navne, mennesker havde givet hende, så han ganske enkelt hende.

Og netop denne skjulte Maria følte han sig straks nær.

Det var en nærhed, han ikke kunne forklare.

Den gjorde ligefrem ondt.

For i det øjeblik så han ikke kun hendes nuværende ansigt. Han så ligesom skyggerne af veje, hun ikke havde gået og alligevel bar i sig. Han så en pige ved vandet, endnu uberørt af de ord, mennesker senere ville klæbe på hendes hud. Han så en kvinde, der vågner om natten i rædsel og ikke ved, om stemmen i hendes hoved er hendes egen eller en fremmeds. Han så hendes fremtid, selv om den endnu ikke var kommet: hendes skridt efter ham, hendes hænder, der bar brød, hendes ansigt under korset, hendes gråd ved graven.
Og i den fjerne fremtid – i en have, endnu i mørke – så han hende igen.

Hun ville stå knust af sorg og tro, at hun også havde mistet det sidste lys. Hun ville søge ham blandt de døde. Og han ville igen kalde hende ved navn.
Maria.

Navnet lød i ham allerede nu.

Endnu før han sagde det højt.

Han tog et skridt hen imod hende.

Da løftede hun pludselig øjnene. Deres blikke mødtes.

Maria stivnede.

Hun var vant til menneskers blikke. Til frygt. Til fordømmelse. Til mænds nysgerrighed. Til kvinders foragt. Til blikket hos dem, der vil hjælpe, men først må have den lidende til at se ud, som de forestiller sig lidelsen.
Dette blik var anderledes.

Det trængte ikke ind i hende med magt. Det mønstrede hende ikke. Det ledte ikke efter en plet, det kunne sætte navn på. Det vejede ikke hendes skyld. Det vurderede ikke hendes pris.
Det kendte hende.

Det var det mest skræmmende.

Og det smukkeste.

Pludselig følte Maria, at man ikke kunne skjule sig for denne mand. Ikke fordi han ville blotte hende for mængden, men fordi hun over for ham måtte holde op med at skjule sig selv for sig selv. Og det var værre end alle Magdalas foragtelige blikke.
Hun trådte et skridt tilbage.

»Nej,« hviskede hun.

Jesus standsede.

»Vær ikke bange.«

Ordene ramte hende med uventet kraft. Hvor mange gange havde mennesker ikke sagt til hende, at hun ikke skulle være bange? Men altid havde det betydet: Fald til ro, for du skræmmer os. Eller: Behersk dig, for du er til besvær. Eller: Ti stille, for vi ved ikke, hvad vi skal stille op med dig.
Hos ham betød det noget andet.

Vær ikke bange, for jeg kender dig.

Vær ikke bange, for du er ikke kun dette.

Vær ikke bange, for det, der holder dig fast, er ikke stærkere end Ham, der kalder på dig.

Maria skælvede.

»Du kender mig ikke,« sagde hun.

Jesus så længe på hende med en stille vished, der vækkede mindet i hende om noget, hun aldrig havde oplevet.

»Jo,« sagde han.

Mængden omkring dem tav.

»Hvorfra?« spurgte Maria.

Der var trods i hendes stemme, men under den en bøn.

Jesus svarede ikke straks.

Han så ud på søen. Vinden strøg hen over overfladen og brød lyset i tusind små gnister. Så vendte han sig mod hende igen.
»Derfra,« sagde han sagte, »hvor Gud kalder hvert menneske ved navn, endnu før det bliver født.«

Maria forstod ikke ordene, men hun forstod tonen.

Og i det øjeblik lød der, helt uventet, et minde uden billede i hende. Hun følte, at hun havde stået foran ham før – et sted uden for Magdala, søen og dette liv, som var for snævert og smertefuldt til et sådant lys.
Som om hendes sjæl kendte ham før hendes øjne.

Og netop det kunne mørket i hende ikke bære.

Først blev hun svimmel. Så snørede halsen sig sammen. Mængden gled pludselig langt bort, selv om den stod omkring hende. Lydene brast i skarpe splinter: et barns latter, stof, der raslede, bølgernes skvulpen, en mands hoste, hendes egen puls.
Ikke nu, tænkte hun.

Ikke her.

Hun ville gå, men benene adlød hende ikke. En kvinde ved siden af hende bemærkede, at Maria blegnede, og trådte væk. Nogen sagde hendes navn. En anden sagde noget om dæmoner. Rummet omkring hende åbnede sig så hurtigt, som vand viger for en sten.
Og så kom stemmen.

Ikke Jesu.

Den i hende.

»Væk,« hviskede Maria, men hun vidste ikke, om hun sagde det til mængden, til sig selv eller til det, der rejste sig i hende.

Hendes hænder begyndte at ryste. Hun ville skjule dem under kappen, men det var allerede for sent. Folk veg tilbage. Hun så frygten i deres ansigter. Den velkendte frygt, der

havde fulgt hende i årevis. Frygten, der sagde til hende: Ser du? Dette er dig. Dette vil du altid være.

Så gik Jesus gennem mængden.

Ingen behøvede at skaffe ham plads. Folk trådte selv til side.

Maria slog øjnene ned. Hun ville ikke se hans ansigt. Hun ville ikke se afskyen.
Medlidenhed ville være endnu værre.

Han standsede foran hende.

»Se på mig,« sagde han.

Hans stemme var ikke hård. Heller ikke blød. Den var fast, som stod den på noget, der ikke rokkede sig.

Maria løftede ikke hovedet.

»Jeg kan ikke,« hviskede hun.

»Hvorfor ikke?«

Hun lo. Kort, brudt.

»Fordi du så ser dem.«

»Hvem?«

»Dem, der er i mig.«

Et øjeblik var der stille.

Så sagde Jesus:

»Jeg ser dig.«

Ordene ramte hende voldsommere end et råb.

Jeg ser dig.

Jeg ser dig. Under sygdommen, skammen, stemmerne og den historie, byen fortalte om dig.

Dig.

Maria løftede øjnene.

Jesus så på hende uden nysgerrighed, uden frygt og uden afsky. Og netop derfor var det uudholdeligt. Hvis han havde fordømt hende, ville hun have vidst, hvad hun skulle gøre. Hvis han var veget tilbage for hende, ville han have bekræftet den verden, hun kendte. Men han blev stående. Tæt på. Roligt. Som så han ikke et sted for ødelæggelse i hende, men en slagmark, han var kommet til for at redde nogen.

»Kom ikke nærmere,« sagde hun.

»Hvorfor ikke?«

»Jeg vil gøre dig ondt.«

»Nej,« sagde han.

»Det ved du ikke.«

»Jo.«

Da rejste modstanden sig i hende. Ikke hendes egen. Gammel, rasende, dyrisk. Hendes mund åbnede sig, men de ord, der kom ud af den, var ingen bøn.
»Hvad vil du os, Jesus fra Nazaret?«

Mængden gispede.

Maria hørte sin egen stemme og genkendte den alligevel ikke. Skammen skyllede gennem hende som varmt blod. Hun ville kaste sig til jorden, holde sig for munden, forsvinde. Men Jesus rørte sig ikke.
»Nok,« sagde han.

Det ene ord var sagte, men Maria følte, at hele himlen var gået igennem det.

Nogle ventede skrig. Besværgelser. En stor gestus. Noget, man kunne fortælle om ved bålet om aftenen.

Men Jesus stod blot foran hende og talte med myndigheden hos et menneske, som ikke beder mørket om lov.

»I skal ikke længere bo i hende.«

Maria bøjede sig sammen, som havde nogen lagt en tung sten på hendes skuldre. En gråd rev sig løs fra hendes strube, så et skrig, så ingenting. Hun sank ned på knæ. Hun støttede hænderne mod jorden. Støvet klæbede til håndfladerne. Hun mærkede stemmerne slukkes i sig, én efter én.
Den første værgede sig med vrede.

Den anden med hån.

Den tredje med frygt.

Den fjerde med minder.

Den femte med skam.

Den sjette med fortvivlelse.

Og den syvende – den tavse – holdt længst fast. Den sagde intet. Den trak hende blot tilbage i tomheden, ind i den velkendte kulde, hvor man ikke behøver håbe, for håbet er bare en anden slags smerte.
Jesus knælede ved siden af hende.

»Maria,« sagde han.

Hendes navn.

Jesus sagde hendes navn alene, uden øgenavne, anklager og alt det, andre gennem årene havde føjet til det.
Maria.

Og i det øjeblik revnede den sidste tomhed i hende.

Det var ikke et skrig. Snarere en indånding. Den første virkelige indånding i årevis.

Hun mærkede duften af søen. Støvet under hænderne. Solens varme i nakken. Hun hørte fuglene. Menneskene. Bølgerne. Og under det hele stilheden – ikke den syvende dæmons døde stilhed, men stilheden efter en storm, som man kan leve i.
Hun brast i gråd.

Hun græd med den lettelse, et menneske føler, når nogen åbner det aflåste rum og siger: Kom ud. Du behøver ikke blive derinde længere.
Jesus lagde ikke straks hånden på hendes hoved. Han blev hos hende og ventede, til hendes åndedræt faldt til ro.

Så rørte han hendes skulder, så ligefremt som en bror.

»Du er fri,« sagde han.

Maria forstod det ikke.

Frihed var et ord for mænd uden gæld. For folk, der ikke var underlagt Rom. For fuglene over søen. Ikke for hende.
»Hvad skal jeg gøre nu?« spurgte hun.

Jesus smilede svagt.

»Lev.«

Svaret gjorde hende næsten vred. Det var for enkelt. For svært.

»Jeg ved ikke hvordan.«

»Det lærer du.«

»Folk vil huske.«

»Ja.«

»De vil tale.«

»Ja.«

»De vil være bange.«

»Nogle af dem.«

»Og du?«

»Jeg ved, hvem du er.«

Maria så på ham, og i hendes ansigt blandede lettelsen sig med mistro. Som frygtede hun, at hvert venligt ord kunne falde fra hinanden ved det næste åndedrag. Som havde hun hele livet stået på jord, der åbnede sig under hende, og vidste nu for første gang ikke, hvad hun skulle stille op med fast grund under fødderne.

Jesus rakte hende hånden.

Maria betragtede den et øjeblik.

Hans håndflade var varm, fast, almindelig. Håndfladen hos et menneske, der vandrer ad vejene, rører ved de syge, bryder brødet, løfter børn op fra jorden. Der var ingen prangende magt i den. Og alligevel følte Maria, da han rakte hånden ud mod hende, at hele verdens barmhjertighed bøjede sig ned til hende.

Langsomt lagde hun sin hånd i hans.

Han rejste sig først og hjalp hende op.

Og netop da skete noget, som ingen andre bemærkede på samme måde som de to.

Maria burde have sluppet hans hånd. Hun stod allerede op. Hun behøvede ikke længere at holde fast. Mængden var begyndt at bevæge sig igen. Disciplene åndede lettet op. En kvinde kom med vand. Et barn, der for et øjeblik siden havde gemt sig bag sin mors kappe, stak nu hovedet frem og så nysgerrigt på hende.

Men Marias hånd bevægede sig af sig selv.

I stedet for at slippe Jesus lagde hun tre fingre på indersiden af hans håndled.

Blidt.

Præcist.

Som et menneske, der kender en bevægelse, længe før det har lært den.

Jesus standsede brat.

Det var kun et øjeblik. Så kort, at Peter blot så kvinden røre ved Mesterens hånd. Johannes så blot, at Jesus tav et øjeblik. Johanna, som stod i nærheden, så blot, at Maria endnu ikke helt var kommet til sig selv. Mængden så kun afslutningen på en sælsom hændelse, som der ville blive talt om i hele byen den aften.
Men Jesus mærkede berøringen.

Tre fingre på håndleddet.

Og med den berøring kom noget, som hverken tilhørte denne bred, denne dag eller denne krop.

Maria hviskede:

»Gå ikke alene.«

Da hun havde sagt det, blev hun selv forskrækket.

Ordene var kommet ud af hendes mund, før hun nåede at forstå dem. Hun så på ham, som ville hun undskylde, men hun vidste ikke hvad for. Der var forvirring i hendes øjne. Ikke skam, ikke frygt for mængden, men den dybe forundring hos et menneske, der netop har sagt en sætning fra en drøm, det aldrig kunne huske.
»Jeg ved ikke, hvorfor jeg sagde det,« hviskede hun.

Jesus svarede ikke straks.

Han så på sit håndled, på det sted, hvor han endnu mærkede trykket fra hendes tre fingre. Så så han på hende.

Noget rørte sig i hans ansigt, så fint, at et uopmærksomt menneske ville have taget det for medlidenhed. Men det var ikke kun medlidenhed. Der var smerte, forundring og en stille erkendelse, som han endnu ikke engang ville indrømme for sig selv.
»Måske har du husket noget, du endnu ikke kan sætte navn på,« sagde han.

Maria holdt vejret.

»Hvad?«

Jesus så et øjeblik ud mod søen. Lyset brødes på overfladen, og vinden bar lugten af fisk, salt og våde reb ind fra vandet. Alt var almindeligt. Og alligevel syntes det ham, at andre døre et øjeblik havde åbnet sig bag denne almindelige verden.
Han så intet tydeligt.

Kun et glimt.

En kvinde, der gik ved hans side.

Gaden, søen og navnene var anderledes.

Men de samme øjne.

Den samme berøring.

Tre fingre på hans håndled.

Og den samme sætning, udtalt engang for længe siden, i et andet støv, under en anden himmel:

Gå ikke alene.

Så forsvandt billedet.

Jesus så igen på Maria fra Magdala.

»Troskab,« sagde han til sidst.

Maria forstod det ikke.

Men ordet blev i hende.

Troskab.

Troskaben blev i hende som en vej, sjælen vælger, endnu før den ved, hvilken pris den skal betale for den.
Maria slog øjnene ned.

»Tilgiv mig,« sagde hun. »Jeg ville ikke—«

»Det ved jeg.«

»Det var mærkeligt.«

»Ja.«

»Jeg er bange for det.«

Jesus smilede svagt, men der var ingen lethed i smilet.

»Også det, der kommer fra Gud, kan skræmme et menneske.«

Maria så på ham.

»Kom det fra Gud?«

Jesus tav.

Et sted bag dem lød et barns råb. Disciplene begyndte at bevæge sig igen. Mængden åndede langsomt, som vendte verden tilbage inden for sine vante grænser.
Men mellem de to var der allerede blevet noget tilbage, som ikke kunne rummes inden for de grænser.

Kvinden, som før havde stået tæt ved disciplene, gik hen til Maria og rakte hende vand.

Maria tog karret med begge hænder. Hun drak langsomt. Vandet var lunkent og smagte af ler. Det var det bedste vand, hun nogensinde havde drukket.

»Hvad hedder du?« spurgte kvinden sagte.

Maria tøvede et øjeblik, som måtte hun gøre sit navn til sit igen.

»Maria.«

»Jeg hedder Johanna.«

Maria nikkede. Hun huskede det navn. Senere ville hun også huske andre. Susanna. Salome. Maria, Jakobs mor. Kvinder, der bar mad, penge, budskaber, bekymringer, tro. Kvinder, der ikke altid ville stå forrest, men ville være der, når mange andre forsvandt.

»Går du hjem?« spurgte Johanna.

Maria så tilbage mod byen.

Magdala lå der, hvor den altid havde ligget. Huse, gader, marked, øjne bag forhæng. Stedet, hvor man kendte hende fra hendes værste dage. Stedet, hvor hver væg bar ekkoet af noget, hun ønskede at lægge bag sig.

Så så hun på Jesus.

»Hvor går du hen?« spurgte hun.

»Til andre byer,« sagde han. »For at forkynde Guds rige.«

»Og tager du også sådan nogen som mig med?«

Jesus så på hende, som havde hun spurgt om noget, der bedrøvede ham.

»Netop sådan nogen.«

Maria bøjede hovedet.

I det øjeblik vidste hun endnu ikke, hvor den vej ville føre hende hen. Hun vidste ikke, at hun ville høre lignelser, som hun ikke straks forstod, men som ville modnes i hende som korn. Hun vidste ikke, at hun ville se blinde åbne øjnene, lamme rejse sig, hovmodige gå fornærmede bort og fattige rette ryggen.

Hun vidste ikke, at hun en dag ville følge ham helt til Jerusalem.

Hun vidste ikke, at hun ville stå tæt ved korset, når mange andre spredtes.

Hun vidste ikke, at hun ville se, hvor de lagde hans krop.

Hun vidste ikke, at hun i mørket ville gå til graven med en smerte så stor, at det ville forekomme hende, som kunne alle syv dæmoner vende tilbage – og alligevel ville de ikke vende tilbage.
Hun vidste ikke, at hun i haven ville græde og lede efter den døde, indtil den levende kaldte på hende ligesom i dag:

Maria.

Og at hun da ville kende ham.

Nu vidste hun kun, at der var stille i hendes indre.

Jesus vendte sig mod menneskene. Nogle ventede stadig, at han ville forklare, hvad der var sket. Men han sagde blot:
»Guds rige er kommet nær.«

Maria rettede sig mere sikkert op.

Hendes knæ skælvede endnu. Håret var uglet, ansigtet vådt af tårer, hænderne støvede. Hun lignede et menneske, der havde tabt en kamp.
Men for første gang i mange år følte hun, at hun havde vundet den.

Johanna hjalp hende med at rette kappen.

Maria så på hende og ville takke, men ordene satte sig fast i halsen. Hun mærkede endnu varmen fra Jesu håndled i sine fingre. Hun hørte endnu sin egen hvisken.
Gå ikke alene.

Hun vidste ikke, hvor ordene var kommet fra. Hun vidste ikke, hvorfor de forekom hende både fremmede og hendes egne. Men hun vidste, at hun aldrig ville blive dem kvit. Fra nu af ville de bo i hende som en lille flamme, man bærer i håndfladen og værner mod vinden.
Jesus gik allerede langs bredden.

Disciplene fulgte efter ham. Mængden opløstes langsomt i grupper, stemmer, gætterier. Nogle undveg stadig hendes blik. Andre så for længe på hende. En mand hviskede noget til en anden om et mirakel. En kvinde græd. Et barn smilede uden at vide hvorfor.
Maria blev stående mellem byen og vejen.

Bag hende var Magdala.

Foran hende Jesus.

Hun så sig tilbage endnu en gang. Ikke fordi hun ville blive. Snarere for at se det sted, hun forlod som et andet menneske.
Og da bemærkede hun, at Jesus var standset.

Han vendte sig ikke helt om. Han drejede kun hovedet en smule, som vidste han, at hun endnu stod på det sted, hvor der i et menneske afgøres mere end vejens retning.
Deres blikke mødtes igen.

Et øjeblik følte Maria, at alt det, der var sket mellem dem, ikke var sket for første gang. At denne vej allerede havde været der et sted. At han allerede et sted var gået foran hende, og at hun allerede et sted havde stået med det samme spørgsmål i halsen.
Skal jeg gå?

Skal jeg blive?

Og at hun også dengang, i dette usynlige før, havde truffet det samme valg.

Hun tog det første skridt.

Så det andet.

Og opdagede, at stilheden i hende gik med hende.

Da hun sluttede sig til de andre, så Peter kort på hende og vendte straks blikket bort. Der var ingen foragt i det, snarere usikkerheden hos et menneske, der endnu ikke ved, hvad det skal stille op med nåden, når den tilfalder en anden. Johannes gav hende plads. Johanna gik ved hendes side.
Jesus gik foran dem.

Maria betragtede hans hænder, der bevægede sig, mens han gik. En af dem havde netop rørt ved hendes liv og revet det ud af mørket. På hans håndled var der intet at se. Intet spor efter hendes fingre. Intet tegn. Intet bevis.
Og alligevel vidste hun, at noget var blevet tilbage dér.

Ikke på huden.

Dybere.

Måske i ham.

Måske i hende.

Måske et sted imellem dem, dér hvor de veje mødes, som mennesker kalder tilfældigheder, fordi de ikke kender deres sande navn.

Solen sank over søen. Magdala blegnede bag dem i støv og lys. Foran dem snoede vejen sig op i bakkerne.
Maria vidste ikke, hvad der ventede hende.

Men for første gang var hun ikke kun bange for det, der ville komme.

Hun var også bange for, at det kunne være godt.

Og i den frygt var der en sælsom sødme.

Hun gik videre.

Hun gik videre, og historien om kvinden, der var kendt for dæmonerne, blev tilbage bag hende.

Byen, som hun engang var flygtet fra, fjernede sig.

Hun anede endnu ikke, hvad det ville sige at følge en profet, som man en dag ville hade.

Nu gik hun som én, der var blevet kaldt ved navn.

Og langt foran hende, endnu usynligt, ventede allerede en anden have, en anden nat og et andet øjeblik, hvor denne dag ville vende tilbage til Jesus med en sådan kraft, at han ville forstå det, han nu kun anede.
At Maria fra Magdala ikke var kommet til ham for første gang.

At nogle sjæle ikke kender hinanden, fordi de har mødt hinanden.

Men mødes, fordi de kendte hinanden i forvejen.

Forfatterens bemærkninger til kapitlet:

Teksten er blevet til efter studier af Maria Magdalenes virke i Det Nye Testamente. Jesu og Maria Magdalenes første møde er ingen steder entydigt beskrevet i de tilgængelige kilder. Det, kapitlet skildrer, er den mest sandsynlige version af, hvordan de lærte hinanden at kende – bortset fra de detaljer, der er indføjet for at få mødet til at passe ind i fortællingens ramme.

5. Elarion: Nitra, Unionens hovedstad

Nitra var ikke Elarions ældste by, men den opførte sig sådan.

Den lå ved floden af samme navn. Floden løb gennem byen som erindringen, langsommere end trafiklagene over den, mere stille end beregningstårnene på dens bredder. Nitras gamle kerne af sten var bevaret, også efter at gennemsigtige kupler, lodrette bykvarterer, konsulatsparker, baner for autonome moduler og tårne til de finansielle knudepunkter var skudt op omkring den.
I Nitra rev man aldrig det gamle ned. Man omgav det blot med noget nyt.

Derfor kunne man stå på en plads med syv hundrede år gamle brosten og over sig se skibe lette mod orbitalringen.
Den dag tog byen sig højtidelig ud. På de offentlige bygningers facader skiftede gennemsigtige indskrifter langsomt:
Arbejde efter arbejdet. Værdi efter lønnen. Mennesket efter automatiseringen.

Unionen havde indkaldt til et stort offentligt forum om indkomstens fremtid.

Det var ikke det første forum om UBI. Sådanne debatter havde stået på i årtier. Først som en akademisk provokation, så som et socialt eksperiment, så som et valgslogan og til sidst som en nødvendighed, politikerne stadig forsøgte at udsætte.
Men denne gang var der ikke meget udsættelse tilbage.

Den automatiserede produktion havde overskredet en grænse, som økonomerne engang havde regnet for teoretisk. I visse egne af Unionen arbejdede under fyrre procent af de voksne i traditionel forstand. Ikke fordi de ikke ville. Fordi der ikke længere var brug for deres arbejde.

Maskinerne dyrkede, byggede, sorterede, førte regnskab, oversatte, stillede diagnoser, kontrollerede, underviste og skabte endda musik så billigt, at menneskeligt arbejde var begyndt at blive et kulturelt valg snarere end en økonomisk nødvendighed.
Men regningerne var stadig menneskenes.

Husleje.

Mad.

Omsorg.

Uddannelse.

Behandling.

Værdighed.

Derfor var repræsentanter for stater, banker, konsortier, universiteter, borgerråd, slægtsarkiver og forvaltninger uden for planeten mødtes i Nitra. Unionsrådets store sal var formet som en halvcirkel. Over hver taler vistes navn, stat, gren, institution og omfanget af de interesser, vedkommende havde offentliggjort.

Nogle havde en lang liste ved deres navn.

Andre en mistænkeligt kort.

Jesair Davion sad på tredje række, ikke som politiker, men som indbudt repræsentant for de aureliánske slægtsråd. Han brød sig ikke om disse arrangementer. Ikke fordi han afviste politik. Snarere fordi politik havde en sælsom evne til at forvandle levende lidelse til et begreb, begrebet til en kommission og kommissionen til en rapport, som ingen længere læste.

Som dreng havde han engang stået ved sengen hos en syg slægtning, som familien havde bragt til Davionernes hus. En af de ældre befalede ham at lægge hånden på mandens pande. Jesair adlød, for han var fjorten, og alle ventede. Da mandens tilstand blev værre, foreslog nogen at vente lidt endnu og se, om slægtens gave ville vise sig.

Jesair tilkaldte selv et lægemodul. Manden overlevede efter et indgreb, som Jesair ikke var til stede ved. En måned senere stod der en sætning i slægtskrøniken om den unge Davions berøring; navnet på den kvindelige læge, der havde udført indgrebet, manglede. Dengang forstod Jesair for første gang, hvor let fortællingen om et mirakel kan skjule et virkeligt menneskes arbejde.

Ved siden af ham sad Mareia Lioren.

De havde ikke kendt hinanden længe. Egentlig kunne man slet ikke sige, at de kendte hinanden. De havde set hinanden ved to forhandlinger om sundhedsarkiver og én gang i haven ved en selenitisk skole, hvor Mareia talte med børnene om slægternes erindring. Fra det møde huskede Jesair især hendes tavshed. Den var ikke tom. Den var præcis.

Når nogen sagde noget dumt, smilede Mareia ikke høfligt.

Hun så blot på vedkommende på en måde, så han begyndte at høre sine egne ord.

»Tror De, at de træffer en beslutning i dag?« spurgte hun ham sagte.

Jesair så op mod podiet, hvor den første taler gjorde sig klar.

»Nej. I dag vil de bare alle sammen fortælle, hvorfor man endnu ikke kan træffe en beslutning.«

Mareia smilede svagt.

»Det lyder som erfaring.«

»Det lyder som Nitra.«

En veyraner ved navn Daren Voltr trådte op på podiet. Han var formand for Nordforbundets Monetære Råd og en af sin generations bedste talere. Han havde den rolige stemme, der tilhører et menneske, som aldrig havde behøvet at skynde sig, fordi andre ventede på ham.

»Mine damer og herrer,« begyndte han, »ingen i denne sal bestrider, at automatiseringen har ændret den grundlæggende samfundskontrakt. Spørgsmålet er ikke, om borgeren skal have andel i civilisationens produktion. Spørgsmålet er, hvem der skal beregne den andel, i hvilken valuta, under hvilken kontrol og til hvilken pris.«
Grafer viste sig på væggene.

Fyrre stater.

Tredive valutaer i brug.

Valutakursbånd.

Stabiliseringsmekanismer.

Eksportordninger.

Gældsbalancer.

»En valuta,« fortsatte Daren Voltr, »er ikke blot en regneenhed. Valutaen er statens rat. Hvis vi overlader det monetære rat til én planetarisk institution, mister regionerne evnen til at reagere på deres egne forhold. Devaluering er ikke altid en forbrydelse. Undertiden er den en måde, hvorpå en svagere stat overlever. En svingende valutakurs er ikke altid manipulation. Undertiden er den en støddæmper.«
En bifaldende mumlen lød i salen.

Jesair mærkede stemningen skifte omkring sig. Veyranerne kunne tale om magt, så den lød som ansvar. Og ofte var den også ansvar. Deri lå deres styrke.
Men ved ordet værdi dukkede en sætning op i hans tanker, som han havde kendt siden barndommen.

Når tiden er moden til det fælles værk, må værdien ikke længere vandre i skyggen. Det, der tjener alle, skal være synligt for alle.

Den hørte til de ældste bevarede aureliánske tekster. Man læste den ved slægtsforsamlinger, når man påtog sig forpligtelser, og i stridigheder om fælles ejendom. Nogle anså den for et religiøst bud. Andre hævdede, at den blot var et levn fra en fjern tid, da aureliánerne drev husholdning i små fællesskaber og måtte vise hinanden deres forråd for at overleve vinteren.

Jesair havde længe først og fremmest forstået den åndeligt. Værdi var sandhed, ære, offer, alt det, et menneske gav andre uden krav om belønning. Skyggen var løgn, selviskhed og skjulte hensigter.

Først i de seneste måneder var muligheden begyndt at forfølge ham: at den gamle tekst også talte helt bogstaveligt.

Måske havde dens forfattere ikke kun tænkt på menneskets værdi, men også på den værdi, mennesket skaber, og som en anden tilegner sig. Måske var det fælles værk ikke blot templet, slægten eller lokalsamfundet. Måske var det hele civilisationen.

Elarion producerede ved hjælp af viden, der var samlet gennem tusinder af år. Maskinerne brugte offentlig infrastruktur, planetens energi, forskning betalt af for længst forgangne generationer og data fra milliarder af mennesker. Alligevel forsvandt den skabte værdi ind i private regnskaber, valutaoverførsler og ejerkæder, som endte ved et navn, offentligheden ofte ikke engang kendte.

Det, der tjener alle, skal være synligt for alle.

Magten, der bestemte over andres liv.

Formuen, der udgav sig for at være en samfundsmæssig nødvendighed.

Overskuddet, som alles andel skulle beregnes ud fra.

Jesair var ikke sikker på, om det virkelig var det, den gamle tekst betød. Man kunne tvinge fortidens ord til at tjene næsten enhver nutid. Netop derfor værgede han sig mod de mennesker, der gjorde de aureliánske krøniker til ufejlbarlige profetier.

Alligevel kunne han ikke frigøre sig fra følelsen af, at tiden til det fælles værk allerede var moden.

Og at værdien stadig vandrede i skyggen.

Så tog en selenitisk kvinde fra den sydlige del af Améniа, planetens største vestlige kontinent, ordet. Hun talte om de mennesker, som automatiseringen ikke kun havde

frataget lønnen, men også dagens rytme, de sociale bånd og følelsen af at være til nytte. Hun viste vidnesbyrd fra mænd og kvinder, der havde arbejdet hele livet og nu fik at høre, at civilisationen var blevet mere effektiv, fordi de var blevet erstattet.

»Når et menneske mister sit arbejde,« sagde hun, »mister det ikke kun sin indkomst. Det mister beviset på, at verden har brug for det. UBI må ikke blot være en finansiel mekanisme. Det må være en del af en ny definition af værdighed.«

Så kom økonomerne.

Så juristerne.

Så repræsentanterne for produktions-AI.

Deres indlæg var præcise, afbalancerede og trættende.

Mareia lænede sig mod Jesair.

»Har De lagt mærke til, at alle taler om at beregne andelen, men ingen vil vise hele beregningsgrundlaget?«

Jesair nikkede.

»Fordi hele beregningsgrundlaget er magt.«

»Og magten bryder sig ikke om at vise sig?«

»Den viser sig gerne. Men kun forfra.«

Mareia så på ham. For første gang lidt længere.

»Og bagfra?«

»Der plejer hænderne at være.«

På podiet var en ung minister fra Unionen netop begyndt at tale. Han var aureliáner, men den gyldne ring i hans øjne var ikke synlig. Han talte om behovet for en retfærdig UBI, om social fred og om, at borgerne måtte have tillid til institutionerne.

Nerai Sael sad højt oppe på analysegalleriet langs siden. Derfra havde hun adgang til debattens levende datalag. Hun så navne, institutioner, kilder, modparter, historiske forbindelser, bevillinger, offentlige udtalelser, ejerkæder – altså alt, hvad der var tilgængeligt.

Netop derfor bekymrede det hende, der ikke var tilgængeligt.

Ved Daren Voltr manglede tre lag. Det drejede sig ikke om ulovlige eller strafbart hemmeligholdte oplysninger; de var ganske enkelt beskyttede. Forretningsinteresser. Mellemstatslige monetære konsultationer. Ikkeoffentliggjorte rådgivningskontrakter.

Nerai markerede dem.

Ikke fordi hun mistænkte Voltr for noget bestemt. Men fordi det altid begyndte sådan i usynlighedens struktur: ikke med en forbrydelse, men med en undtagelse.
Nede i salen nærmede debatten sig kernen.

»UBI uden en fælles valuta vil være ulige,« sagde en af Unionens kvindelige økonomer. »Hver stat vil udbetale sin egen andel, opgøre sin egen produktion, skjule sine egne overskud og tilpasse sin valuta efter sine egne politiske behov.«
»Og UBI med en fælles valuta,« svarede en veyraner fra et finanskonsortium, »vil være en centraliseret ydelse, som borgeren får til gengæld for lydighed mod en planetarisk regnskabsmaskine.«
»Nej,« lød det fra en af de bageste rækker. »Det vil være en andel.«

Salen tav.

Stemmen tilhørte ikke en politiker. Den tilhørte Jesair.

Han havde ikke planlagt at tale. Han havde ikke bedt om ordet. Sætningen var blot kommet ud, før han nåede at standse den.

På væggene viste hans navn sig: Jesair Davion, Auriolas Slægtsråd, uafhængig delegeret.

Flere vendte sig om.

Ved navnet Davion ændrede noget sig altid i salen. Forandringen var for fin til et referat, men gamle myter kastede lange skygger.
Mødelederen gav ham ordet.

Jesair rejste sig.

Et øjeblik så han igen ordene fra den gamle tekst. Ikke hugget i sten eller skrevet ind i slægtskrøniken, men som stod de over salen sammen med graferne, navnene og oplysningerne.
Når tiden er moden til det fælles værk, må værdien ikke længere vandre i skyggen.

Måske havde man gennem århundreder fortolket ordene for snævert. Måske havde man ventet på en åndelig fuldbyrdelse, skønt det, man stod over for, var et regnskabsspørgsmål. Ikke mindre helligt, blot fordi det drejede sig om penge.

»En ydelse er det, magten giver oppefra,« sagde han. »En andel er det, der tilkommer mennesket, allerede fordi det er en del af civilisationen. Hvis maskinerne skaber værdi af hele planetens viden, infrastruktur, historie og energi, bliver den værdi ikke kun til i maskinejernes hænder. Den opstår af alles arv.«

Han tav et øjeblik.

»I en af de ældste aureliánske tekster står der: Når tiden er moden til det fælles værk, må værdien ikke længere vandre i skyggen. Det, der tjener alle, skal være synligt for alle.«
Flere mennesker i salen rørte på sig. Nogle kendte citatet. Andre hørte blot gamle religiøse ord føjet ind i en moderne politisk debat.

»Længe troede jeg, at det kun handlede om den enkeltes moral,« fortsatte Jesair. »I dag er jeg ikke længere sikker. Civilisationen er blevet et fælles værk i mere bogstavelig forstand, end vores forfædre kunne have forestillet sig. Vores maskiner bruger fælles viden. Vores økonomi bygger på fælles infrastruktur. Vores produktion udspringer af både de levendes og de dødes arbejde. Hvis den skal tjene alle, må det være synligt, hvor dens værdi opstår, hvor den går hen, og hvem der bestemmer over den.«
Han rettede blikket mod oplysningerne på væggene.

»En andel kan ikke beregnes i blinde. Hvis borgeren ikke kan se, hvad hans andel beregnes ud fra, får han ikke retfærdighed. Han får beroligelse.«
Der var stille i salen.

Ikke bifaldende. Snarere farligt.

Daren Voltr smilede svagt.

Der var ingen foragt i det. Snarere tilfredsheden hos et menneske, der omsider havde hørt en påstand stor nok til, at han kunne begynde at pille den fra hinanden.

»Godt,« sagde han. »Lad os acceptere Deres skelnen mellem ydelse og andel. Lad os endda acceptere, at mennesket har ret til at vide, hvad dets andel er beregnet ud fra. Hvad foreslår De så? Hvordan vil De sikre, at beregningsgrundlaget er fuldstændigt, gennemsigtigt og samtidig kan efterprøves?«
På salens vægge forsvandt valutakursgraferne. De blev erstattet af et diagram over planetens produktion.

Energi.

Jord.

Automatiserede fabrikker.

Offentlig forskning.

Private patenter.

Dataarkiver.

Råstofudvinding uden for planeten.

Millioner af knudepunkter blev forbundet af linjer, der krydsede stater, valutaer og ejerstrukturer. Nogle var tydelige. Andre fortabte sig i et virvar af fonde, banker og selskaber uden en offentligt kendt ejer.

Jesair betragtede dem et øjeblik.

»Man kan ikke beregne alles andel ud fra oplysninger, som kun nogle få udvalgte kender,« sagde han. »Og man kan ikke efterprøve et systems retfærdighed, så længe dets afgørende dele er skjult bag bankhemmelighed, forretningshemmelighed eller monetær suverænitet.«

»Det er stadig ikke et forslag,« indvendte Voltr.

»Det er begyndelsen til et.«

Jesair løftede blikket mod diagrammet.

»Værdien må ikke vandre i skyggen. Hvis vi vil vide, hvilken værdi der er skabt på Elarion, hvem der har skabt den, hvem der har tilegnet sig den, og hvilken andel af den der tilkommer de andre, må vi kunne se dens bevægelse.«

Nogle dæmpede stemmer lød i salen.

»Derfor bør de finansielle strømme på hele planeten i vid udstrækning være gennemsigtige,« fortsatte Jesair. »Ikke kun staternes udgifter. Ikke kun politikernes konti og de offentlige institutioners kontrakter. Også den store private kapitals bevægelser må være synlige. Ejerforbindelserne. De endelige modtagere. Overførslerne mellem valutaer. Finansieringen af politisk indflydelse. Køb af infrastruktur, jord, medier, forskning og teknologier, som kan forandre millioner af menneskers liv.«

På analysegalleriet holdt Nerai op med at skrive.

Hun havde ventet et forslag om bedre registre, strengere revision eller ensartet produktionsrapportering. Men Jesair havde sat spørgsmålstegn ved selve grænsen mellem den offentlige og den private finansverden.

Voltr forblev rolig.

»Alle finansielle strømme?«

»Jeg sagde i vid udstrækning.«

»Det er en meget bekvem præcisering.«

»Den er nødvendig. Den, der betaler for mad eller medicin, bestemmer ikke dermed over planetens skæbne. Den, der køber et netværk af hospitaler, overtager kontrollen med

energiforsyningen eller begynder at finansiere en politisk bevægelse, bestemmer ikke længere kun over sig selv.«

»Og hvem fastlægger grænsen mellem det små og det store?«

»Samfundet.«

Voltr smilede svagt.

»Samfundet fastlægger ingenting. Det gør institutioner, der taler på dets vegne.«

»Så må også de være gennemsigtige.«

En kort, nervøs latter gik gennem salen.

Voltr lod den dø hen.

»Og hvad med privatlivet?« spurgte han. »Vil De have, at enhver borger kan se enhver anden borgers konti? Hvor han handler, hvem han hjælper, hvem han støtter, hvor han færdes, og hvad han måske skammer sig over?«

Spørgsmålet blev hængende over salen.

Det var enklere end alle de foregående. Og netop derfor farligere.

Jesair tav et øjeblik.

»Privatlivets fred havde sin berettigelse,« sagde han. »Og det har den stadig. Den beskytter menneskets intimitet, dets familie, helbred, relationer, overbevisning og det rum, hvor det ikke behøver forklare offentligheden noget.«

»Så De er enig med mig.«

»Ikke helt.«

Jesair støttede håndfladen mod ryglænet foran sig.

»En stor del af det finansielle privatliv opstod ikke som beskyttelse af mennesket mod andre mennesker. Det opstod som beskyttelse af mennesket mod magten. Mod en korrupt stat, en vilkårlig hersker eller en institution, som kunne vende enhver oplysning imod det.«

Han så på staternes delegerede på de forreste rækker.

»I et samfund, hvor staten er uigennemsigtig, kan privatlivet være frihedens sidste skjulested. Men hvis vi vil skabe et samfund, hvor selve magten er gennemsigtig, må vi spørge os selv, om den samme skygge stadig beskytter de svage, eller om den nu oftere beskytter de stærke.«

Denne gang lo ingen.

»Et almindeligt menneske ønsker ikke, at fremmede følger hvert eneste af dets indkøb,« fortsatte Jesair.

»Men når formuer og transaktioner overstiger en vis grænse, handler privatlivets fred ikke længere kun om det personlige liv.«

»Hvorfor ikke?«

»Fordi en stor formue ikke blot er en privat sag.«

Flere repræsentanter for konsortierne rørte på sig i salen.

»En stor formue er evnen til at ændre priser, arbejdsvilkår, ejerskabet til jord, byernes udformning, forskning, medier og undertiden også love. På et vist punkt handler det ikke længere blot om, hvad et menneske ejer. Det handler om, hvad det gennem sin ejendom kan gøre ved andre.«

Voltr lagde armene over kors.

»Og derfor skal det miste sit privatliv?«

»Derfor skal omfanget af dets magt være synligt.«

»Det er kun en forskel i ordvalget.«

»Nej. Intimitet og magt er ikke det samme.«

Jesairs stemme forblev rolig.

»Ingen behøver vide, hvilken middag De bestilte, hvem De sendte en personlig gave til, eller hvor De tilbragte natten. Men samfundet har ret til at vide, at De gennem ti fonde har skaffet Dem en bestemmende andel i dets vandforsyning. Det har ret til at vide, at selskabet, der finansierer et politisk parti, har samme ejer som det konsortium, partiet tildeler offentlige kontrakter. Det har ret til at vide, at et overskud, som opgøres i én stat, er skabt i en anden og forsvundet i en tredje.«

En anonymiseret ejerkæde viste sig på væggene. Én virksomhed gik gennem fjorten selskaber, seks stater og tre jurisdiktioner uden for planeten, indtil dens reelle ejer forsvandt i en fond uden offentlig indsigt.

»De stores privatliv beskytter ofte en mekanisme.«

Voltr betragtede diagrammet.

»Og De vil have, at alle skal kunne se enhver mekanisme?«

»Jeg vil have, at enhver væsentlig magt efterlader et synligt spor.«

»I realtid?«

Jesair tøvede et øjeblik.

»I tide til, at gennemsigtighed ikke blot bliver arkæologi.«

En uro gik gennem salen.

»Altså ikke kun gennemsigtighed i regnskaberne efter årets afslutning,« sagde Voltr. »De vil have løbende indsigt i de store finansielle strømme.«

»Ja.«

»Og hvem skal følge dem? Staten? Det Monetære Råd? En planetarisk bank?«

»Ingen af de institutioner alene.«

»Hvem så?«

Jesair så sig omkring i salen.

»Jeg ved endnu ikke, præcis hvilken form et sådant system skal have. Men jeg ved, hvilken form det ikke må have. Det må ikke tilhøre én regering, én bank, én stat eller én race. Det må ikke fungere som et øje, der ser alle, men selv forbliver usynligt.«

Mareia så på ham.

Jesair forsvarede ikke kun pengenes gennemsigtighed. Han søgte en måde at gøre selve iagttagelsen gennemsigtig på.

»Hvert indblik må efterlade et spor,« fortsatte han. »Hvis en institution undersøger et menneske, må det menneske vide, hvilken institution der har gjort det. Hvis et analysesystem markerer en transaktion som risikabel, må det være muligt at undersøge de regler, afgørelsen bygger på. Hvis nogen får en undtagelse fra offentliggørelse, må det være synligt, at undtagelsen findes, hvem der har tilladt den, og hvor længe den gælder.«

Nerai lænede sig lidt frem.

Dette var ikke længere et almindeligt register. Det var et system af gensidig synlighed. Pengene ville være synlige for kontrollanterne, men kontrollanterne ville være synlige for dem, de kontrollerede.

Men Voltr gav ikke efter.

»Og forbryderen?« spurgte han. »Skal han også vide, at nogen undersøger ham?«

»Ja.«

En mumlen gik gennem salen.

»Så flytter han pengene.«

»Hvis han kan flytte dem, så de forsvinder, har systemet allerede svigtet.«

»Han ødelægger beviserne.«

»En finansiel strøm, der allerede er registreret, må ikke kunne slettes.«

»Han skjuler sin hensigt.«

»Hensigten kan altid skjules. Men vi kan ikke beskytte magten, blot fordi gennemsigtighed ikke kan læse tanker.«

Voltr tav.

For første gang smilede han ikke.

»Ved De, hvad De beskriver?«

»Ikke helt.«

»De beskriver bankhemmelighedens ophør.«

»I dens nuværende form, måske.«

»Ophøret af en stor del af forretningshemmeligheder.«

»Hvis en forretningshemmelighed skjuler magt over andres liv, så måske også det.«

»Og måske også ophøret af staternes monetære suverænitet.«

Jesair så på symbolerne for de mange valutaer over podiet.

»Hvis monetær suverænitet betyder retten til at skjule det grundlag, ens egne borgeres levestandard bestemmes ud fra, så ja.«

Tavsheden sænkede sig over salen.

Denne gang var den ikke blot farlig.

Den var fjendtlig.

Jesair mærkede blikkene på de forreste rækker forandre sig. For et øjeblik siden havde han været repræsentanten for en gammel aureliánsk slægt, som det var høfligt at lytte til. Nu var han blevet et menneske, der havde sat spørgsmålstegn ved de beføjelser, hele stater, banker og konsortier hvilede på.

Voltr satte sig.

Mødelederen gjorde sig klar til at give ordet til den næste delegerede, men ingen meldte sig.

Diagrammet over planetens finansielle strømme blev stående på væggene.

Millioner af linjer.

Nogle klare.

Andre stiplede.

Og mange, der endte i mørket.

Mareia lænede sig hen mod Jesair.

»Er De klar over, at De netop har gjort næsten alle på denne planet, der har flere penge end Dem, vrede?«

Jesair satte sig.

»Det er vel ikke så svært. Jeg har aldrig haft mange.«

»Jeg tror ikke, Deres beskedenhed beroliger dem.«

Han så på hende.

»Synes De, jeg gik for langt?«

Mareia rettede blikket mod de mørke steder i diagrammet.

»Nej,« sagde hun. »Jeg tror, De kun lige har vist retningen.«

Højt over dem åbnede Nerai en ny analysenote.

Hun indførte ikke Jesairs navn som mistænkt eller som en politisk risiko. Hun skrev blot to sætninger.

Hvis menneskets andel i den fælles værdi skal være retfærdig, kan der ikke findes usynlig værdi.

Hvis finansiel magt skal kunne kontrolleres, må ikke kun pengenes bevægelse være synlig, men også enhver, der ser på den.

Hun gemte noten.

Hun anede ikke, at hun nogle år senere ville vende tilbage til den.

På et tidspunkt, hvor spørgsmålet ikke længere ville være, om værdien måtte vandre i skyggen.

Men hvor mange liv skyggen kunne skjule.

I den modsatte ende af salen, i sektionen for finanskonsortiernes gæster, sad Arien Korveth.

Han så ikke på Jesair som på en taler.

Hans blik gled et øjeblik hen til Mareia og så tilbage til manden, der stod midt i salen. Det rummede noget mere personligt end politisk uenighed eller bekymringen hos en finansmand, hvis interesser en ny idé kunne skade.

Ariens blik tilhørte et menneske, der var blevet ramt personligt.

Nogle pladser fra Arien sad Kael Thorne.

Hans navn blev ikke vist over nogen talerplads. Han repræsenterede hverken en stat eller et politisk parti, og officielt talte han ikke på noget finanshus' vegne. Alligevel kendte bankernes formænd ham, ligesom forvalterne af de største fonde og de mennesker, der afgjorde, hvilke politikere der skulle få adgang til magten.
Under Jesairs tale fulgte Kael ikke kun taleren.

Han fulgte salen.

Han vidste, at ordenes egentlige betydning ofte ikke viser sig i ansigtet på den, der siger dem, men i ansigterne på dem, de rammer. Han så fondsforvalternes bekymring, de monetære råds repræsentanters forsigtighed og den stille munterhed hos politikere, som var overbevist om, at Jesairs tanker ville opløses, før de nåede frem til lovgivningen.
Selv morede han sig dog ikke.

Da Jesair sagde, at det, der tjener alle, skal være synligt for alle, mærkede Kael en frygt så voldsom, at det et øjeblik forekom ham, at salen var blevet stille alene for hans skyld.

Kun ganske få vidste det om ham, men en stor del af hans magt eksisterede netop, fordi den ikke kunne ses som én helhed. Bankerne kendte hans fonde, men ikke deres reelle ejere. Politikerne kendte donorerne til deres fonde, men ikke pengenes oprindelse. Partiernes administratorer så kontiene, men ikke kæderne, der forbandt dem. Embedsmændene kendte de enkelte selskaber, men ikke det hus, de alle vendte tilbage til.
Gennemsigtighed ville ikke blot betyde nye regler.

For Kael ville den betyde afsløring.

Den ville vise formuerne skjult bag forvaltere og fonde. Pengene, der var unddraget skat. Partierne, som udadtil hadede hinanden, men i hemmelighed blev næret af de samme kilder. Forretningerne, som fremstod lovlige, skønt deres første kapital kom fra steder, man ikke talte om i pænt selskab.
Jesair havde ikke blot fremlagt et forslag til en økonomisk reform.

Uden at vide det havde han afsagt dommen over den verden, Kael havde bygget hele sit liv.

Kael blev dødsensangst.

Ikke fordi han troede, at gennemsigtigheden ville komme i morgen. Love kunne forsinkes, kommissioner overbebyrdes og offentligheden køres træt. Det skræmmende var noget andet: Jesairs ord var enkle. Folk kunne forstå dem. Og en tanke, folk forstår, kan kun undertrykkes, indtil nogen, de er villige til at tro på, siger den højt.
Så fik han øje på Arien.

Han så, hvordan musklerne ved hans kæbe spændtes ved synet af Jesair. Hvordan hans øjne et øjeblik hvilede på Mareia. Hvordan hans udtryk ændrede sig, hver gang salen rettede sin opmærksomhed mod Jesair.
Arien frygtede ikke kun Jesairs idé.

Han havde et problem med Jesair selv.

Kael vendte blikket bort, før Arien kunne bemærke, at han blev iagttaget.

På podiet takkede mødelederen Jesair for hans indlæg. Salen vendte langsomt tilbage til dagsordenen, som om intet afgørende var sket. Den næste taler ventede allerede på ordet, og nye grafer blev gjort klar på væggene.
Men Kael Thorne vidste, at visse øjeblikke kan genkendes, endnu før de forstår sig selv.
Jesair Davion havde netop sat ord på en verden, hvor magten måtte vise sine hænder.

Kael vidste, hvad man ville finde på hans.

Og nogle pladser derfra sad en mand, som tydeligvis længtes efter at bringe Jesair til tavshed af langt mere personlige grunde.
Kael lagde Ariens navn på sinde.

På vej fra forummet tændte Mareia for aftennyhederne. På én kanal viste en overskrift sig under Jesairs ansigt: DAVION VIL SE HVER ENESTE KONTO. På en anden forklarede man forskellen mellem at købe mad og at eje et hospital. En tredje havde inviteret en repræsentant for bankerne, som hævdede, at grænsen mellem de to aldrig kunne fastlægges sikkert.
»Jeg talte om magtens omfang,« sagde Jesair i et kort klip. Værten afbrød ham: »Altså om privatlivets omfang?«

Mareia slukkede udsendelsen. Næste morgen skulle hun møde ham ved sundhedsarkiverne. Hun vidste allerede, hvilket spørgsmål hun ville stille ham først.

6. Jorden: Judas' kys

Judas troede længe, at man kunne sejre over sig selv, hvis man lukkede sig tilstrækkeligt fast inde.

Fra barndommen kendte han Lovens ord. Han vidste, hvad der var rent, og hvad der var urent. Han kendte den skam, man ikke taler højt om, men bærer i kroppen som et skjult sår. I synagogen lyttede han til mænd, der talte om hedningernes synder, om fordærvede byer, om de lidenskaber, Gud hader. Hver gang bøjede han hovedet lidt dybere end de andre, så ingen skulle se, hvor intenst han lyttede.
Han tillod sig aldrig at sætte navn på det, der levede i ham.

Ikke fordi han ikke vidste det. Tværtimod. Han havde vidst det, siden han var ung og begyndte at lægge mærke til ting, han ikke burde lægge mærke til: nakken på en mand bøjet over sit arbejde, styrken i armene, når de trak et net ind, stemmen hos en ældre lærer, der talte venligere til ham end til de andre. Det kom altid pludseligt, som en hede, og straks efter kom rædslen.
Nej.

Ikke dette.

Ikke mig.

Han lærte at leve, så intet kunne ses. Han lærte at tale fornuftigt, stå rank, se mennesker i øjnene netop så længe, som det var sikkert. Han lærte at foragte svaghed, for hans egen svaghed skræmte ham mest. Når andre mænd spøgte om kvinder, smilede han netop, når han burde smile. Når de talte om ægteskab, drejede han samtalen ind på penge, på Rom, på templet, på alt, hvad der havde vægt og ikke lugtede af hemmeligheder.
Så mødte han Jesus.

Og alt det, han i årevis havde holdt nede under en sten i sig, begyndte at røre på sig.

Det var ikke straks legemligt. Sådan forklarede Judas det i hvert fald for sig selv. Først var det ærbødighed. Så beundring. Så taknemmelighed. Så noget, han endnu kunne kalde troskab. Jesus sagde hans navn, som om der ikke gemte sig nogen urenhed bag det. Han så på ham uden afsky, uden hån, uden den særlige mandlige mistænksomhed, Judas havde frygtet hele livet.
Og netop derfor var det farligt.

Jesu renhed var ikke hård som en stenmur. Den var åben. I dens nærhed følte man ikke blot skyld; man følte også muligheden for at blive set helt og ikke ødelagt. For de andre var det en trøst. For Judas en fristelse.
De almindelige dage var de værste.

Aftenen ved bålet, når Jesus sad træt, kappen var gledet ned fra hans skulder, og lyset sagte tegnede hans ansigt. Morgenen, når han vaskede hænder, og vandet løb ned over hans håndled. Øjeblikkene på vejen, når en af disciplene lænede sig for tæt hen til ham for at spørge om noget. Da mærkede Judas noget rejse sig i brystet, som han straks trampede ned med bøn.
Herre, tag denne skam fra mig.

Men skammen blev ikke taget fra ham.

Den lærte blot at tie.

En aften, efter en lang dag i en landsby, hvor syge og mennesker, der bad om hjælp, havde trængtes om Jesus, blev Judas oppe. De andre lå under et halvtag og sov trætte mænds tunge søvn. Peter snorkede. Thomas vendte sig i søvne ind mod væggen. Johannes lå med kappen trukket helt op til hagen, rolig, som havde verden aldrig været hans fjende.
Judas betragtede ham et øjeblik og hadede den ro.

Så så han Jesus gå udenfor.

Han fulgte efter ham.

Han sagde til sig selv, at han måtte tale om pengene. Om morgendagens vandring. Om faren, der voksede omkring dem. Der fandtes altid en fornuftig grund. Man har brug for fornuftige grunde, når man drives af noget, man er bange for at vedgå.

Jesus stod ved en lav mur bag huset. Natten lå over landskabet, mørk og varm. I det fjerne gøede en hund. Et sted bag oliventræerne lød insekterne. Jesus havde hænderne på stenen og hovedet bøjet, som bad han også, når han tav.
»Rabbi,« sagde Judas.

Jesus vendte sig.

»Judas.«

Navnet ramte ham. Det ramte ham altid. Som om Jesus udtalte det uden alle de lag, Judas havde lagt omkring sig selv.
»Du burde ikke være alene,« sagde Judas.

Jesus så roligt på ham.

»Og du?«

»Jeg sover ikke.«

»Det kan jeg se.«

Judas lo kort og hårdt.

»Du ser altid.«

Jesus tav.

Judas mærkede, at han burde gå. Han kunne endnu. Han behøvede blot sige noget almindeligt, vende sig om, gå tilbage til de andre og om morgenen fortsætte, som om intet var sket. Sådan havde han reddet sig hele livet: trukket sig tilbage i sidste øjeblik.
Men den nat var han træt af sit eget bur.

»Ved du, hvad du vækker i mennesker?« spurgte han.

Jesus rørte sig ikke.

»Hvad har jeg vækket i dig?«

Judas' hals snørede sig sammen.

Spørgsmålet var ingen anklage. Netop derfor var det værre. Jesus stillede det, som om det ikke var en synd, han stod over for, men et menneske på kanten af en afgrund.
»Jeg vil ikke tale om det.«

»Hvorfor er du så kommet?«

Judas så til siden. På muren. På mørket. På sine hænder.

»Fordi jeg ikke kan mere.«

Jesu udtryk ændrede sig. Det blev blødere, men ikke svagere.

»Hvad er det, du ikke kan mere?«

Judas pustede hårdt ud.

»Bære det, der er i mig.«

Et øjeblik blev stilheden så dyb, at han kunne høre sit eget blod i ørerne.

»Hele livet har jeg bedt om, at det skulle forsvinde,« fortsatte han. »Hele livet har jeg passet på. Mine øjne. Mine ord. Mine hænder. Hvor jeg står. Hvem jeg undgår. Hvem jeg ikke nærmer mig. Jeg troede, at hvis jeg kom til dig, ville jeg blive ren.«
Jesus lyttede til ham uden at afbryde.

»Og i stedet er det blevet værre,« sagde Judas. »Hos dig er det værre.«

Jesus sænkede blikket, som gjorde sætningen ham ondt.

»Judas ...«

»Nej,« afbrød han ham. »Sig ikke mit navn sådan. Sig det ikke, som om jeg stadig kunne være noget andet.«

»Det kan du.«

»Det kan jeg ikke.«

»Du kan standse.«

Judas skælvede. Det var ikke til at sige, om det var af vrede, smerte eller håb.

»Det siger du som et menneske, der ikke ved, hvad det vil sige at bære noget forbudt i sig.«

»Jeg ved, hvad fristelse er.«

»Ikke denne.«

Ordene kom skarpere ud, end han havde villet. Men han tog dem ikke tilbage.

Jesus stod helt stille foran ham.

»Jeg er ikke din dommer i dette øjeblik,« sagde han.

Judas lo, denne gang næsten fortvivlet.

»Netop du er min dommer. For hvis du så på mig med afsky, ville det være enkelt. Hvis du jog mig bort, ville jeg vide, hvad jeg var. Men du ser på mig, som om jeg stadig hører til blandt jer.«

»Det gør du.«

»Ikke sådan, som jeg vil.«

Da han havde sagt det, blev han bange for sine egne ord.

Der var ikke længere nogen vej tilbage.

Jesu ansigt fyldtes af sorg.

»Judas, dette er ikke vejen.«

»Hvilken vej?«

»At ville eje et menneske.«

»Jeg vil ikke eje dig.«

Men selv mens han sagde det, vidste han, at han løj.

Han ville have hans blik. Hans stemme. Have ham for sig selv. Han ville have, at Jesus bare én gang holdt op med at tilhøre alle: de syge, børnene, kvinderne, Peter, Johannes, hele Israel, Gud. Han ville have ét øjeblik, som kun var hans.
Og denne længsel, der så længe havde været spærret inde, mistede nu sin skam hurtigere, end fornuften kunne nå at standse den.

Han tog et skridt hen imod ham.

Jesus løftede hånden, ikke som en trussel, snarere som en grænse.

»Bliv der.«

Men Judas lyttede ikke længere. Eller han hørte det og gik netop derfor videre. Han greb ham i ærmet. Ikke voldsomt, men indtrængende, som et druknende menneske, der griber fat selv i den, det kan trække med sig ned.
»Bare én gang,« hviskede han.

»Nej.«

Ordet var klart. Roligt. Fast.

I det øjeblik sortnede det for Judas' øjne.

Han lænede sig frem og kyssede ham.

Kysset mistede alt, hvad der hørte til en hilsen eller broderlig ærbødighed. Judas lagde sult, fortvivlelse, ensomhed, afsky for sig selv, længslen efter at blive taget imod og vrede over at måtte bede om det ind i det. Han kyssede ham heftigt, så igen, som kunne den første, korte berøring ikke bære alt, hvad han havde lagt i den.
Jesus skubbede ham væk.

Jesus skubbede ham fast fra sig, uden slag og uden had, så Judas straks forstod: Der fandtes ingen sprække, ingen mulighed, intet måske.
Jesu hænder hvilede på hans skuldre.

»Nok.«

Judas trak vejret tungt. Hans ansigt var hedt og samtidig blegt. Øjnene skinnede, men han græd ikke. Ikke endnu.
»Så alligevel,« sagde han.

»Nej.«

»Du afviser mig.«

»Jeg afviser det, du gjorde.«

»Det er det samme.«

»Nej, det er det ikke.«

»Ikke for dig!« brød Judas ud. »Du skiller altid tingene ad, så du selv kan forblive ren. Synden og mennesket. Længslen og handlingen. Barmhjertigheden og grænsen. Men jeg er ikke skilt ad. Når du skubber dette fra dig, skubber du mig fra dig.«

Jesus holdt ham stadig om skuldrene, men hans stemme forblev sagte.

»Du er ikke det, der river dig itu.«

»Men jeg er den, der vil.«

»Og et menneske er ikke forpligtet til at give sig hen til din længsel.«

Sætningen faldt mellem dem som en sten.

Judas stirrede på ham.

I det øjeblik forstod han grænsen fuldt ud. Den stod fast foran ham som en lukket dør.

Først styrtede alt i ham sammen indadtil. Så begyndte det at forvandle sig.

Skammen blev til vrede.

Vreden blev til en anklage.

Anklagen blev til såret stolthed.

Han trådte tilbage.

Jesus slap ham.

»Judas,« sagde han, nu mere indtrængende, »bliv ikke alene med dette.«

Men Judas hørte kun ydmygelse. I sætningen hørte han: Du er svag. Du er farlig. Du har brug for hjælp. Han hørte alt undtagen det, der virkelig lå i den.

»Bliv ikke alene med dette,« gentog han hånligt. »Hvem skal jeg så blive hos? Dig? Hos dig? Ved siden af dig? Som én blandt mange?«

Jesus tav.

»Er det din kærlighed?« fortsatte Judas, nu med hårdere stemme. »At give et menneske lys nok til at se sin egen elendighed, men ikke varme nok til, at det ikke fryser ihjel?«

»Det, du kræver af mig, er ikke kærlighed.«

Judas fór sammen, som havde han fået et slag.

»Så sæt navn på det.«

Jesus svarede ikke straks.

Og netop i den korte tavshed følte Judas sig allermest tilintetgjort. For han vidste, at Jesus kunne sige Lovens ord. Han kunne fordømme ham, som man fordømte i synagogerne, i hemmelige samtaler mellem mænd, i blikkene hos dem, der var sikre på deres egen renhed. Han kunne jage ham bort, kalde ham uren, modbydelig, fordærvet.
Men Jesus gjorde det ikke.

Og det mildnede intet for Judas.

Tværtimod.

Hvis Jesus ikke fordømte ham som et uhyre, havde Judas ingen undskyldning for at blive et uhyre. Hvis han ikke forbandede ham, ville alt, hvad han gjorde fra dette øjeblik, forblive hans eget.
Det var uudholdeligt.

»Du er grusom,« sagde Judas sagte.

Jesus tog et skridt hen imod ham.

»Nej.«

»Jo. For du ved, hvad et menneske ønsker at høre, og du giver det ikke. Du ved, hvad der ville knække det, og du lader det blive stående. Du ved, at det har brug for dig, og du siger: Stands.«
»Ja,« sagde Jesus. »Hvis det ville såre både dig og mig.«

Judas lo. Nu var der ingen blødhed tilbage i det. Kun bitterhed.

»Vær ikke bange. Jeg rører dig ikke igen.«

»Gå ikke bort med vrede.«

»Med hvad så?«

Jesus så længe på ham.

»Med sandheden.«

Judas' ansigt lukkede sig.

»Behold din sandhed til dem, der må sidde nærmere hos dig.«

Jesus forstod.

»Johannes har intet med dette at gøre.«

»Naturligvis,« sagde Judas. »Ingen har nogensinde noget med det at gøre. Kun jeg.«

Han vendte sig om.

»Judas.«

Han standsede, men så sig ikke tilbage.

»Dit navn betyder ikke skam.«

Judas stod i mørket og mærkede endelig tårerne presse sig frem i øjnene. Han sank dem så voldsomt, at det gjorde ondt i halsen.
»Fra i nat gør det,« sagde han.

Så gik han.

Jesus blev alene tilbage ved muren.

Judas gik langsomt tilbage, for at benene ikke skulle ryste. Da han kom ind under halvtaget, sov de andre stadig. Verden havde ikke forandret sig. Peter snorkede videre. Thomas rørte sig ikke engang. Johannes sov med et roligt, næsten barnligt ansigt.
Judas lagde sig på sin plads, men lukkede ikke øjnene.

Det brændte i hans bryst.

Først gentog han Jesu ord for sig selv for at forstå dem.

Jeg afviser det, du gjorde.

Du er ikke det, der river dig itu.

Et menneske er ikke forpligtet til at give sig hen til din længsel.

Så begyndte han at ændre dem.

Jeg afviser dig.

Du er uren.

Du vil aldrig blive elsket sådan, som du ønsker.

Og til sidst var der kun én sætning tilbage, enkel og hård, egnet til at overleve smerten med:

Han ydmygede mig.

Den sætning kunne han bedre lide end sandheden.

For hvis Jesus havde ydmyget ham, var Judas ikke længere blot et menneske, der havde overskredet en grænse. Han var blevet skadet. Forurettet. Ramt. Han havde ret til vrede.
Og vreden var lettere at bære end skammen.

Fra den nat begyndte noget at forandre sig i ham.

Udadtil forblev han den samme discipel. Om morgenen stod han op, tog pengepungen, talte mønterne og svarede sagligt. Når Jesus talte, lyttede han. Når de drog

videre, gik han med dem. Men enhver af Jesu bevægelser oversatte han nu i sit indre til afvisningens sprog.
Når Jesus lagde hånden på en syg, så Judas den berøring, han havde nægtet ham.

Når han smilede til et barn, så han den ømhed, der var gået ham forbi.

Når Johannes sad tæt ved ham, så han den plads, der for altid var forbudt for ham.

Og når Jesus talte om kærlighed til sine fjender, mærkede Judas kun en voksende vished om, at den største grusomhed var at elske alle på en måde, så ingen kunne sige: Han er min.
Frustrationen rasede ikke straks højlydt i ham. Først boblede den stille. Under ordene. Under tjenesten. Under de optalte mønter. Under det bøjede hoved i bøn.
Men den var der.

Og den ventede på det øjeblik, hvor den kunne kalde sig retfærdighed.

Forfatterens bemærkninger til kapitlet:

Kapitlet er ren fiktion. Det udsprang af, at det økonomiske motiv til Judas' forræderi, sådan som Skriften beskriver det, forekom mig for overfladisk. At forråde sin egen lærer måtte være motiveret af noget langt dybere og mere grundlæggende for ens væsen end blot økonomisk vinding. Det er bestemt ikke mit mål at forbinde homoseksualitet med forræderi eller noget lignende. Jeg valgte at indpasse dette i den mest kendte fortælling, fordi en sådan drivkraft hos Judas forekom mig dyb nok til at kunne føre til et sådant forræderi. På Jesu tid blev homoseksualitet betragtet som noget urent og foragteligt – mennesker med denne skæbne havde det særdeles svært i datidens samfund. Netop derfor forekom en sådan motivation mig mulig. Hvordan det virkelig forholdt sig, er imidlertid et andet spørgsmål, som det i tilbageblik vil være meget vanskeligt at finde svaret på. Hele romanen er i vid udstrækning fiktion, og sådan bør også dette kapitel læses.

7. Elarion: Den gyldne ring

Slægten Davions hus lå ikke i Nitra.

Det lå langt fra hovedstaden, i Auriola, i et område med gamle aureliánske slægtssæder, hvor dalene åbnede sig mod brede, grønne højsletter, og morgentågen lå så længe langs jorden, som om landskabet ikke ville vågne på én gang.
De gamle mure gav Davionernes hus et næsten fæstningsagtigt udseende.

I fortiden havde man dér truffet beslutninger, som havde påvirket hele generationer, og stedet bar derfor også et magtsædes tyngde.
Men Davionerne opfattede det først og fremmest som et hjem i ordets dybeste forstand — et sted, hvor væggene ikke blot beskyttede kroppe, men også erindringen.

I den store sal hang portrætter af forfædrene. Ikke alle var naturtro. Nogle var blot rekonstruktioner efter beskrivelser, andre kunstneriske forestillinger, andre igen så gamle, at farven var mørknet til en brun stilhed. Men på hvert eneste billede havde maleren forsøgt at indfange øjnene.
Den gyldne ring.

Nogle steder tydelig.

Andre steder næsten usynlig.

Andre igen blot anet.

Jesair Davion gik langsomt gennem salen. Som barn havde han undgået billederne. Han havde haft en fornemmelse af, at de forventede noget af ham. Ikke præstationer, ikke lydighed, ikke berømmelse. Noget værre: betydning.
Og betydning var tungere at bære end pligt.

De gamle fortællinger om slægten Davion kendte han fra sin barndom. Det hed sig, at deres ældste forfædre kunne stilne sygdom med en berøring. At de i tørketider havde stillet sig ved floderne, og vandet var vendt tilbage. At nogle af dem så døden, før den kom, og kunne ændre et menneskes vej, så det undgik den. At naturen lyttede til dem, ikke som en tjener, men som nogen, der ikke behøvede at blive overtalt.
Jesair troede ikke på de historier.

Men han kunne heller ikke helt le ad dem.

Der findes ting i livet, som et fornuftigt menneske nægter at kalde sandhed, og som det alligevel ikke vender ryggen til om natten.
Om aftenen blev Jesair i biblioteket.

Han åbnede en gammel slægtskrønike, som hans mor engang havde forbudt ham at læse, før han var voksen. Ikke fordi den rummede magtens hemmeligheder. Snarere fordi den rummede alt for mange forventninger.
På en af siderne stod en optegnelse om en fjern forfader ved navn Aser Davion.

Da feberen kom til den nedre dal, gik Aser fra hus til hus. Han sagde ikke, at døden ikke ville komme. Han sagde blot, at den ikke måtte komme alene. Mange hævdede, at de var blevet raske efter hans berøring. Andre hævdede, at de blot var døde med større fred. Vi kender ikke sandheden. Vi ved kun, at en sætning lige siden er blevet bevaret i vores slægt: Gå ikke alene.
Jesair lod fingrene glide hen over den gamle skrift.

Gå ikke alene.

Sætningen var enkel. Alt for enkel til en legende.

Han lukkede bogen.

I samme øjeblik overvældedes han af et sært glimt af et fremmed landskab, som virkede mere virkeligt end en almindelig erindring eller forestilling.
Støv.

En sol af en anden farve.

Vand ved bredden.

Fiskerhænder.

Træ.

Og en kvindestemme, der udtalte hans navn, men ikke navnet Jesair.

Billedet forsvandt, før forstanden nåede at berøre det.

Jesair blev siddende uden at røre sig.

Så lo han. Dæmpet, ad sig selv.

»Gamle huse,« sagde han ud i det tomme rum. »De ved altid, hvordan de skal fylde ens hoved med fremmede skygger.«

Men da han rejste sig og slukkede lyset, så han endnu en gang på bogen.

Og på sætningen, som blev ved med at lyse i den, selv i mørket.

8. Jorden: Adskillelsens dag

Aftenen sænkede sig langsomt over landskabet, som om selv lyset tøvede med at forlade højene over søen. Disciplene sad omkring Jesus i en stilhed, som ikke var den sædvanlige stilhed efter en lang vandring. Der var noget tungere i den, som om hver af dem mærkede, at de ord, de havde hørt den dag, ikke blot tilhørte dem, men alle de mennesker, der engang skulle komme efter dem.

Jesus så ud i det fjerne. Hans ansigt var roligt, men det var ingen letkøbt ro. Ikke den ro, man finder hos et menneske, der ikke kender smerten, men hos et, der allerede har taget den på sig, før den kommer.

»Der kommer en dag,« sagde han omsider, »hvor alt det skjulte skal åbenbares. Et menneske kan skjule sin hensigt for sin broder, det kan dække over sin skyld med ord, det kan give sig ud for at være retfærdigt over for mængden. Men for Gud skal intet være skjult. På den dag skal menneskets hjerte åbnes som et kar, der stilles frem i lyset.«

Disciplene tav.

»Menneskesønnen skal komme i sin Faders herlighed,« fortsatte Jesus, »og englene med ham. Og folkeslagene skal samles foran ham. Ikke efter hvad de kaldte sig, eller hvor højt de udtalte Herrens navn, men efter hvad de bar i sig, og hvad de gjorde. For den sultne var iblandt dem, og nogle gav ham mad. Den tørstige var iblandt dem, og nogle gav ham noget at drikke. Den fremmede stod ved deres dør, og nogle tog imod ham. Den nøgne stod for deres øjne, og nogle klædte ham på. Den syge og den fængslede var der, og nogle kom til dem.«

Peter løftede hovedet. »Herre, du taler, som om mennesket altid møder Gud dér, hvor det møder den svage.«

Jesus så på ham. »Og hvor ellers ville I lede efter ham? I templet, hvor alle ser jeres fromhed? Ved det offer, I bringer for præsternes øjne? Jeg siger jer: Den, der lukker sit hjerte for et lidende menneske, lukker det for mig. Og den, der bøjer sig ned til den mindste, hans gerning stiger op for Faderen som en bøn.«

Johannes' øjne var fulde af uro. Han var ung, men ikke barnligt sorgløs. Jesu ord tændte ofte en ild i ham, men i dag brændte de på en anden måde. Ikke som håb, snarere som et spørgsmål, han var bange for at give stemme.

Jesus fortsatte:

»Da skal nogle stilles til højre og andre til venstre. De, der elskede barmhjertigheden, selv om de ikke kendte dens navn, skal kaldes til livet. Men de, der så smerten og gjorde sig blinde, som hørte gråden og gjorde sig døve, som havde magt og brugte den til at ydmyge de svage, de skal gå bort til det mørke, de selv har valgt.«
Ordene faldt imellem dem som en sten i en dyb brønd.

Andreas strøg en hånd over ansigtet. Thomas rynkede panden, som om han i tankerne ledte efter et sted, hvor han kunne spørge Jesus uden at bespotte Gud.
Til sidst var det netop ham, der talte.

»Rabbi,« sagde han langsomt, »må jeg spørge dig om noget?«

»Spørg, Thomas.«

»Du taler om livet og om mørket. Om belønning og straf. Om ilden, som aldrig slukkes. Men mennesket er svagt. Nogle gange handler det af uvidenhed, andre gange af frygt, andre igen fordi det selv er blevet såret. Hvis dets liv er kort og dets skyld menneskelig, er evig lidelse så ikke en alt for stor straf for menneskelige fejltrin?«
Nogle af disciplene rørte uroligt på sig. Peter så skarpt på Thomas, som om han ville bringe ham til tavshed, men Jesus løftede hånden.
»Lad ham tale,« sagde han roligt. »Et spørgsmål, der ikke tør komme over læberne, bliver i hjertet som pus.«

Thomas slog blikket ned. »Jeg vil ikke sætte mig op imod Gud, Herre. Men jeg er bange. Hvis retfærdigheden ikke har nogen ende, hvor er barmhjertigheden så?«
Jesus tav længe.

Vinden strøg gennem græsset, og et øjeblik hørtes kun bladenes raslen og fjerne stemmer fra mennesker på vej hjem fra markerne. Da Jesus talte, var hans stemme mere dæmpet end før.

»Barmhjertighed er ikke en ophævelse af sandheden, Thomas. Og sandheden er ikke barmhjertighedens fjende. Hvis en far så sin søn gribe ind i ilden, ville han da sige: Gør, som du vil, for jeg elsker dig? Eller ville han råbe strengt ad ham for at redde hans hånd?«
»Han ville råbe strengt,« svarede Thomas.

»Og hvis barnet græd, fordi det var blevet bange for sin fars stemme?«

»Så ville faderen tage det i sine arme.«

»Ja,« sagde Jesus. »Men først når det havde sluppet ilden.«

Thomas tav.

Jesus vendte sig også mod de andre.

»Hør godt efter. Jeg er ikke blot kommet iblandt jer for at trøste dem, der allerede søger Gud. Jeg er kommet for at lægge en sten i grundvolden til de tidsaldre, der skal komme. Mine ord skal bæres af mennesker, som aldrig har set mig. De skal sige dem til deres børnebørn. De skal skrive dem ned, udlægge dem, bryde de mægtiges hovmod og de svages frygt med dem. Derfor må de stå fast.«

Så fæstede han blikket på Thomas.

»En lov, der er mild mod ondskaben, bliver hård mod ofrene. Hvis I siger til en morder, at hans gerning blot er en fejltagelse, hvad vil I så sige til den dræbtes mor? Hvis I siger til den rige, der lod et sultent menneske dø foran sin dør, at hans skyld er ringe, hvad vil I så sige til den sultne? Hvis I siger til den mægtige, at hans grusomhed let fortaber sig i glemslen, hvad vil I så sige til dem, der blødte under den?«

Johannes holdt vejret.

»Mennesker har brug for at høre, at deres gerninger har vægt,« fortsatte Jesus. »Ikke kun i dag. Ikke kun over for dommeren i byen. Ikke kun for naboernes øjne. Men over for evigheden. For mange lader sig ikke standse af den svages gråd. De lader sig ikke standse af skam. De lader sig ikke standse af deres egen samvittighed, som de bringer til tavshed. Men måske lader de sig standse af visheden om, at intet vil blive glemt.«

Thomas løftede blikket. »Så det er frygten, der skal føre dem til det gode?«

»Frygten er en begyndelse for dem, der endnu ikke kan elske,« sagde Jesus. »Men den må ikke være enden. Først er barnet bange for at falde i afgrunden og holder sig derfor borte fra kanten. Senere forstår det, at livet er dyrebart, og så behøver det ikke længere frygten alene. Sådan er det også med loven.«

Peter spurgte eftertænksomt: »Hvem kan da bestå, Herre? Selv den retfærdige svigter jo.«

Jesu blik blev mildere.

»Den, der falder og rejser sig igen, er ikke som den, der gør faldet til sit hjem. Den, der synder og græder over det, er ikke som den, der synder og lærer andre at kalde mørket lys. Faderen ser forskel på svaghed og forhærdelse. På sår og hovmod. På et menneske, der farer vild og kalder på hjælp, og et menneske, der farer vild og ovenikøbet trækker andre med sig.«

»Men du taler om evig pine,« vedblev Thomas. »Det ord vejer tungt.«

»Det vejer tungt,« nikkede Jesus. »Og det skal det. For ondskaben vejer også tungt. Hvis I så alle de tårer, som mennesker påfører hinanden, ville I ikke forkynde dommen med lette ord.«

Hans stemme skælvede et øjeblik, ikke af svaghed, men af dyb sorg.

»Jeg ser de slægter, der skal komme. Jeg ser konger, som vil dræbe i ordenens navn. Jeg ser præster, som vil elske deres egen magt højere end Gud. Jeg ser rige, som vil bygge huse på de fattiges rygge. Jeg ser mennesker, som vil vide, at en anden lider, og alligevel sige: Det vedkommer ikke mig. Derfor må jeg tale sådan, at mine ord ikke bliver til pynt. De må være som et sværd, der lægges foran samvittigheden.«

Så tilføjede Jesus:

»Men glem heller ikke dette: Jeg er ikke kommet for at søge de fortabte for at kunne glæde mig over deres undergang. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse. Så længe et menneske trækker vejret, står døren foran det. Så længe dets hjerte kan bevæges, kalder Faderen på det. Men den, der for evigt afviser lyset, vælger mørket. Og det mørke, mennesket kommer til at elske højere end sandheden, bliver til sidst dets bolig.«

Thomas lagde hænderne på knæene. »Så dommen er ikke blot en straf udefra?«

»Nej,« sagde Jesus. »Dommen er også åbenbaringen af det, mennesket er blevet. Den, der hele sit liv har lært at elske, vil genkende sit hjem i Gud. Den, der hele sit liv har lært at hade lyset, vil mærke ham som en brændende hede. Den samme sol får blomsten til at åbne sig og den oprevne rod til at tørre ud.«

Disse ord gjorde disciplene mere tavse end truslen om ild.

Jesus rejste sig. Mørket var nu tæt, og de første stjerner var kommet frem over landskabet.

»Derfor siger jeg jer: Våg. Ikke for at I skal leve i angst, men for at I ikke skal falde i søvn over for det gode. Giv brød, mens I har hænder. Tilgiv, mens I har tid. Vend tilbage til Faderen, mens I hører hans stemme. For der kommer en dag, hvor mennesket ikke vil spørge, hvad folk mente om det, men hvad der er blevet af dets hjerte.«

Så vendte han sig mod Thomas, og hans stemme var igen dæmpet.

»Og du skal ikke være bange for at spørge. Den, der spørger for sandhedens skyld, er nærmere riget end den, der kun tier af frygt.«

Thomas nikkede, men der blev en skygge i hans øjne. Det var ikke vantroens skygge, snarere skyggen hos et menneske, der havde forstået, at Guds retfærdighed var større, end det ønskede, og Guds barmhjertighed dybere, end det havde vovet at håbe.

Den nat faldt ingen af dem hurtigt i søvn.

Hver især tænkte de på den dag, hvor menneskets hjerte skulle åbnes.

Og hver især søgte de stille i sig selv efter, om der var mest lys eller mest mørke i dem.

Forfatterens bemærkninger til kapitlet:

Kapitlet er ren fiktion. Det blev til som en reaktion på et alt for sort-hvidt syn på adskillelsen af dem, der skal være evigt fortabte, og dem, der får evigt liv.

9. Elarion: Laget

Nerai Sael begyndte at arbejde, før Nitra vågnede.

Ikke fordi hun tænkte bedre om morgenen. Tidspunktet var uden betydning for hende. Penge krydsede landegrænser uden hensyn til Elarions sols stilling, og de automatiserede systemer kendte hverken til træthed, helligdage eller bankernes lukketider.
Hun kom tidligt, fordi gangene da var tomme.

I stilheden var det lettere at skelne mellem de spørgsmål, der var vigtige, og dem, der blot hastede.

Bygningen, som husede Den Mellemstatslige Myndighed for Finansiel Integritet og Systemiske Risici, lå ikke i Nitras historiske centrum. Den var blevet opført på flodens nordlige bred mellem valutarådenes hovedsæder, Unionens datacentre og diplomatiske haver. Den var lav, bred og udefra næsten uden vinduer. Arkitekterne hævdede, at de dermed havde villet udtrykke ro og upartiskhed.
De mennesker, der frygtede myndigheden, så en fæstning i den.

De fleste indbyggere på Elarion kendte myndigheden under et kortere navn.

Laget.

Navnet var opstået blandt analytikerne. Hver bank, hvert forsikringsselskab, hver skattemyndighed og hver børs så kun sit eget lag af det finansielle liv. Banken kendte kontoen, men kendte ikke nødvendigvis den reelle ejer af det selskab, kontoen tilhørte. Skattemyndigheden kendte selvangivelsen, men så ikke de penge, der var blevet sendt til et andet land. Registret kendte direktøren, men ikke det menneske, der skjulte sig bag den fond, som kontrollerede selskabet.
Når penge krydsede en grænse, kom de ind under en anden jurisdiktion.

Nogle gange efterlod de en rapport.

Andre gange kun en oversigt.

Andre igen intet.

Lagets opgave var at lægge disse ufuldstændige lag oven på hinanden og lede efter de steder, hvor kanterne ikke længere passede sammen.
Nerai var ikke politibetjent.

Hun kunne hverken anholde, indkalde eller sigte nogen. Hun kunne ikke gå ind i en bank og gennemse konti efter forgodtbefindende. Hun kunne ikke kræve en ejers navn udleveret fra et skattely, blot fordi det interesserede hende. Når hun fandt et alvorligt mønster, udarbejdede hun et analytisk oplæg og sendte det videre til de myndigheder, der kunne anmode en domstol eller en anden stat om yderligere oplysninger.
Ofte ventede hun i månedsvis.

Nogle gange kom der svar om, at den ønskede oplysning ikke fandtes.

Andre gange fandtes den, men kunne ikke udleveres ifølge den lokale lovgivning.

Og indimellem svarede staten slet ikke.

Derfor så Laget ikke alle Elarions penge. Det så især det, som nogen havde pligt til at indberette, som var offentligt tilgængeligt, eller som det lykkedes at få adgang til under en konkret efterforskning.

Bankerne sendte indberetninger om usædvanlige transaktioner. Ikke fuldstændige oplysninger om alle kunder. Kun de tilfælde, hvor deres egne systemer eller medarbejdere havde fået mistanke om, at pengene ikke havde en forklarlig oprindelse, bevægede sig på en usædvanlig måde eller var forbundet med en allerede kendt risiko.
Skattemyndighederne leverede sammenfattede data.

Virksomhedsregistrene de formelle ejeres navne.

De politiske partier de lovpligtige opgørelser over donationer og udgifter.

Hver af disse kilder viste en anden del af virkeligheden.

Og hver havde sin egen blinde vinkel.

Nerai sammenholdt oplysninger, der ved første øjekast ikke havde noget med hinanden at gøre. En indberetning fra en bank. Et ejerskifte i et selskab. Et lån fra en anden stat. En donation til en fond. Betaling for rådgivning. Et tilskud til genopbygning af en region. En forsikringspolice, hvor modtagerens navn ikke stemte overens med ejerens.
Korruption gav sig sjældent til kende i betalingsbemærkningen.

Og finansieringen af politisk magt skjulte sig ofte bag ord som rådgivning, uddannelse, regional udvikling eller meningsmålinger.
Nerai ledte ikke efter mennesker, der havde købt noget dyrt.

Hun ledte efter magt.

Hun satte sig ved sit skrivebord og lagde håndfladen på den matte overflade. Systemet bekræftede hendes identitet. I rummet foran hende dukkede en liste over de nye indberetninger op, der var kommet i nattens løb.
Det var ikke et kort over alle penge.

Det var et kort over mistanker.

Nogle indberetninger indeholdt præcise oplysninger. Andre blot en kort beskrivelse af transaktionen og grunden til, at banken havde markeret den. Ved grænseoverskridende transaktioner var en del af oplysningerne som regel anonymiseret, indtil der var opstået et juridisk grundlag for at give adgang til dem.
Nerai åbnede den første sag.

En usædvanligt stor overførsel mellem to byggefirmaer. Forklaringen var vedlagt: salg af maskinudstyr. Dokumenterne virkede troværdige.
Den anden sag drejede sig om en fond, der havde modtaget en stor donation kort før et valg. Men betalingen var offentligt oplyst og kom fra en kendt donor.
I den tredje manglede oplysningen om modtagerselskabets reelle ejer.

Nerai markerede den som en sag, der krævede yderligere oplysninger.

Ved den syttende indberetning standsede hun.

Den kom fra en bank i havnebyen Sarur. Banken havde gjort opmærksom på en række kontantindbetalinger fra et lokalt selskab. På Elarion kaldte man også digitale ihændehaverenheder, der kunne overdrages uden en vedvarende forbindelse, for kontanter. Ved indbetalingen kontrollerede banken deres ægthed, men ikke alle tidligere indehaveres identitet. Indbetalingernes størrelse var ikke i sig selv usædvanlig. Det var en virksomhed, hvor den slags indtægter var almindelige.
Den drev en restaurant.

Bankens mistanke var ikke opstået, fordi den kendte det faktiske antal kunder. Den var opstået, fordi indbetalingerne var steget markant over nogle måneder, mens selskabets grundlæggende profil var uændret. De samme lokaler. Det samme antal konti registreret i banken. Intet lån til udvidelse. Intet anmeldt salg af virksomheden eller nogen ændring i dens aktiviteter.
Det kunne skyldes succes.

En ny kok.

Gode anmeldelser.

En aftale om leverancer til en anden virksomhed, som banken ikke kendte til.

Indberetningen var derfor ingen anklage. Blot en meddelelse om, at banken ikke på tilfredsstillende vis kunne forklare ændringen i kundens adfærd.
Nerai åbnede selskabets offentlige registeroplysninger.

Den formelle ejer var en lokal erhvervsdrivende. To led højere oppe fandtes en regional fond. Over den et selskab registreret i Therinith, en af de mindre stater i det sydlige øhav.
Registret i Therinith offentliggjorde ikke de reelle ejere.

Det var der intet ulovligt i.

Therinith havde bygget en stor del af sin økonomi på finansiel hemmeligholdelse.

Nerai så på forretningsstedets navn.

Vesta Sarur Sedem.

Hun kendte mærket. Vesta drev restauranter, små butikker, overnatningssteder og værksteder på en stor del af planeten. Nogle tilhørte hovedselskabet direkte, andre lokale licenshavere. Ejerstrukturerne varierede fra land til land.
At én restaurant havde usædvanlige indbetalinger, betød ikke noget for kæden som helhed.

Nerai åbnede analysesystemets natlige sammenfatning og bad om ældre indberetninger knyttet til navnet Vesta.
Systemet fandt hundredvis af poster. De fleste drejede sig om almindelige forhold: tvister med leverandører, forkert udfyldte overførsler, tyveri af autorisationstokens, skattekontroller eller ubetalte lån.

Blandt dem markerede det et mønster med lav prioritet: indbetalinger fra forretningssteder, efterfulgt af overførsler til udlandet og en uklar reel ejer. Men det kunne ikke se ind i kasseapparaterne eller de beskyttede konti på den anden side af landegrænserne. I den automatiske prioritering af sager lå dette mønster langt under de presserende advarsler.
Der var fjorten sager tilbage.

De kom fra seks lande.

De var fordelt over fire år.

Hver for sig havde de lokale myndigheder afsluttet dem eller ladet dem ligge uden at gå videre. I ét tilfælde havde virksomheden fremlagt en forklaring om, at den havde fået nye kunder. I et andet havde banken vurderet, at risikoen ikke var stor nok. Den tredje sag var

endt ved grænsen til en stat, som havde nægtet at give oplysninger om det modtagende selskab.
Men alle bar de navnet Vesta.

For modellen var det en gruppe svage sammenfald. Men Nerai kendte forskellen på fjorten tilfældigheder og fjorten myndigheder, der hver især kun så deres egen afsluttede sag. Hun åbnede de oprindelige indberetninger og begyndte at læse deres begrundelser.
Nerai lænede sig frem.

Hun så ikke hele kædens omsætning. Hun så hverken kasseapparaterne eller antallet af besøgende på forretningsstederne. Hun havde ikke adgang til det interne regnskab og slet ikke til systemer, der kunne vise hende, hvem der købte hvad i de enkelte virksomheder.
Hun så kun, at flere banker i forskellige lande uafhængigt af hinanden havde gjort opmærksom på en lignende adfærd.

Kontanter dukkede op på et lokalt forretningssted.

De blev opført som almindelig indtægt.

Kort efter gik en del af pengene til selskaber, som leverede tjenester med vagt formulerede betegnelser.

Rådgivning.

Brandforvaltning.

Regional markedsføring.

Licensafgifter.

Derfra splittede sporet sig mellem flere lande.

»Godmorgen.«

Stemmen bag hende tilhørte Taren Voss.

Nerai vendte sig ikke om.

»Det vil vise sig.«

Taren gik hen til arbejdspladsen. Han var høj og slank og bevægede sig med den ro, der kendetegner et menneske, som aldrig har forsøgt at bevise, at det har kontrol over situationen. Han havde arbejdet i Laget længere end Nerai og kendte Vasýrias banksystemer på en måde, man ikke kunne lære alene af lovene.
Han var veyraner.

Nogle kolleger betragtede det som en fordel, når de undersøgte veyranske bankhuse. Andre som en risiko. Nerai betragtede begge forestillinger som lige primitive.

»Hvad har du?« spurgte han.

»Fjorten indberetninger på fire år.«

»Det lyder som begyndelsen på et meget langt møde.«

»Seks lande. Forskellige banker. Forskellige formelle ejere.«

Taren så oplysningerne igennem.

»Og fællesnævneren?«

»Vesta.«

Han smilede flygtigt.

»Jeg har spist hos dem.«

»Det er ikke en nyttig oplysning.«

»Jeg kan bekræfte, at maden ikke kan forklare deres økonomiske succes.«

Nerai skubbede den første indberetning hen til ham.

»Indbetalingerne vokser. Så bliver en del af pengene sendt af sted som betaling for rådgivning og licensydelser. Modtagernes reelle ejere er beskyttede.«

»Det behøver endnu ikke at betyde noget.«

»Nej.«

»Kæden kan have en fælles forretningsmodel.«

»Det kan den.«

»Eller en fælles måde at flytte overskud på.«

»Også det.«

Taren åbnede tidslaget og sammenlignede betalingsdatoerne. Nogle forretningssteder sendte penge til de samme mellemmænd. Andre brugte forskellige selskaber, som dog havde samme revisor eller forvalter.

»Interessant,« sagde han.

»Hvad?«

»De firmaer lader, som om de ikke har noget med hinanden at gøre. Men deres dokumenter er udarbejdet af det samme kontor.«

»Det kan være en almindelig tjenesteudbyder.«

»Det kan det.«

De tav begge et øjeblik.

Sådan begyndte de fleste sager i Laget. Ikke med vished, men med en række muligheder, som hver især havde en uskyldig forklaring.
Indtil der blev for mange af dem.

»Vi har brug for det interne regnskab fra mindst ét forretningssted,« sagde Taren.

»Det har vi ikke juridisk grundlag for.«

»Vi har en indberetning fra banken.«

»Vi har bankens mistanke. Ikke bevis for en forbrydelse.«

»Vi kan bede Sarur om en skattekontrol.«

»Vi kan bede dem om at overveje en skattekontrol.«

Taren lænede sig mod bordet.

»Og om et halvt år meddeler de os, at alt var i overensstemmelse med de lokale regler.«

»Sandsynligvis.«

»Therinith vil ikke udlevere ejerens navn til os.«

»Ikke uden en retskendelse. Og en retskendelse får vi ikke uden en stærkere mistanke.«

Taren så på kæden foran dem.

»Så vi har brug for oplysninger for at bevise, at vi har brug for oplysninger.«

»Det er grundlaget for mellemstatsligt samarbejde.«

Hun forstørrede listen over forbundne selskaber. For enden af de fleste ejerkæder stod navnet på en forvalter, et advokatfirma eller en fond.
Ingen steder var der et menneske.

Nerai kunne ikke sige, at Vesta hvidvaskede penge. Hun vidste ikke engang, om de usædvanlige indbetalinger var reelle indtægter, skattesvig eller blot en følge af en forretningsmodel, som bankerne ikke forstod.
Hun havde kun et spørgsmål, der gentog sig.

Og et system, som ikke tillod hende at nå frem til svaret uden at kende det på forhånd.

»Opret en foreløbig sag,« sagde hun. »Indtil videre uden anklage og uden anmodning om indgriben.«

»Med hvilken begrundelse?«

»Mulig koordineret brug af virksomheder med kontantomsætning til at skjule midlers oprindelse.«

»Det lyder allerede næsten som en holdning.«

»Så skriv: undersøgelse af tilbagevendende finansielle afvigelser mellem stater.«

Taren smilede.

»Det lyder ikke som noget som helst.«

»Derfor vil de godkende det.«

Han begyndte at udarbejde en liste over anmodninger. Ikke om kundeoplysninger eller kasseregistreringer fra hele kæden. Sådanne beføjelser havde Laget ikke. De kunne bede om resultaterne af allerede gennemførte skattekontroller, offentlige regnskaber, revisorernes navne, licensaftaler, ejerskifter og oplysninger, som bankerne selv havde markeret som usædvanlige.

Hvert nyt lag krævede en ny begrundelse.

Hver begrundelse måtte bygge på det foregående lag.

Et øjeblik lagde Nerai mærke til sit eget spejlbillede i arbejdsfladens mørke del.

Hun havde ingen gylden ring.

Hendes mor var aureliáner. Men Nerai var født som selenit, ligesom sin far. Som barn havde hun ofte gransket sine øjne i forskelligt lys. Efter at have grædt, når hun havde feber, og i øjeblikke, hvor hun koncentrerede sig meget.

Hun havde ventet på, om den gyldne linje alligevel ville vise sig.

Den viste sig aldrig.

Hendes halvbror Jesair havde arvet ringen. Han var aureliáner og samtidig efterkommer af den ældste kendte linje i slægten Davion. Derfor søgte folk i ham en fortsættelse af de fortællinger, der var opstået århundreder før hans fødsel.

Når han beroligede nogen, talte de om den gamle gave.

Når han tog fejl, hævdede de, at han havde svigtet sit blod.

Nerai bar ikke en tilsvarende byrde.

Hun behøvede ikke at være fortsættelsen af en legende.

Hun kunne blot være sig selv.

Alligevel var der altid nogen, der så på hendes øjne endnu en gang, når Jesairs navn blev nævnt. Som om de havde brug for at forvisse sig om, hvorfor to søskende ikke bar det samme tegn.
Jesair havde aldrig behandlet hende som et menneske, der manglede noget.

Da de var børn, havde han sagt til hende, at den gyldne ring blot var noget, folk lagde mærke til før mennesket.

Nerai havde svaret, at hun i så fald var heldig, at der ikke var noget, som lyste i hendes øjne.

Siden havde han indimellem misundt hende.

Nerai vendte blikket bort fra sit spejlbillede og koncentrerede sig igen om arbejdsfladen. Taren havde imens gjort den første række anmodninger færdig.
»Sarur har modtaget henvendelsen,« sagde han. »Uden løfte om kontrol.«

»Det er mere, end jeg havde ventet.«

»Therinith har nægtet at give adgang til ejeroplysningerne.«

»Det er præcis, hvad jeg havde ventet.«

Taren åbnede svaret fra østatens register. Det var langt, høfligt og skrevet på en måde, der skulle overbevise læseren om, at det var udtryk for en retskultur at tilbageholde oplysninger.
Myndighedens mistanke var ikke tilstrækkelig konkret.

Der var ikke angivet en bestemt strafbar handling.

Der var ikke påvist nogen forbindelse mellem det lokale selskab og de finansielle afvigelser i andre lande.
Hver eneste sætning kunne forsvares.

Tilsammen dannede de en mur.

»De hævder, at vi ikke kan kræve den reelle ejers navn uden bevis for fælles ledelse,« sagde Taren.
»Og fælles ledelse kan vi ikke bevise uden den reelle ejer.«

»Måske har de skrevet det over indgangen til registret.«

Nerai markerede svaret og føjede det til sagen. Også en afvisning havde sin værdi. Ikke som bevis for en forbrydelse, men som et kort over de grænser, efterforskningen ikke kunne se ud over.
Hun så på de fjorten indberetninger.

Hun vidste ikke, om de alle hørte til den samme mekanisme. Måske var der blandt dem ærlige virksomheder, upræcise bankmodeller eller almindelige regnskabsfejl. Måske var navnet Vesta det eneste, de havde tilfælles.

Men alt for mange tilfældigheder begyndte på samme måde.

Pengene dukkede op i en virksomhed med kontantomsætning.

De fik navnet omsætning.

Så blev de sendt af sted som betaling for en tjeneste, hvis værdi ikke kunne måles præcist.

Til sidst kom de ind i en stat, hvor ingen længere behøvede at spørge, hvem de tilhørte.

»Hvad sker der nu?« spurgte Taren.

»Vi venter på resultaterne af kontrollerne.«

»Det kan tage måneder.«

»Imens undersøger vi revisorerne, forvalterne og rådgivningsselskaberne.«

»Uden adgang til kontiene?«

»Det er stadig ikke alle navne, der er hemmelige.«

Taren åbnede listen over de selskaber, der modtog licens- og rådgivningsbetalinger fra forretningsstederne. Ved første øjekast var der ingen forbindelse mellem dem. De havde hjemsted i forskellige lande, navne på forskellige sprog, og hvert af dem angav sit eget forretningsområde.

Nerai sorterede dem efter stiftelsesdato.

Derefter efter juridiske repræsentanter.

Til sidst efter de personer, der havde attesteret deres stiftelsesdokumenter.

De første tilbagevendende navne viste sig på arbejdsfladen.

Det var endnu ikke ejerne.

Kun forvaltere, jurister og officielle mellemmænd.

Mennesker, hvis opgave var at stå mellem formuen og det menneske, den i virkeligheden tilhørte.

»Tre kontorer,« sagde Taren.

»I fjorten tilsyneladende uafhængige sager.«

»Det er allerede bedre end kædens navn.«

»Det er stadig ikke et bevis.«

»En dag vil du nægte at glæde dig selv over en tilståelse.«

»En tilståelse kan stadig være falsk.«

Taren rystede på hovedet og sendte flere anmodninger af sted.

Uden for bygningens vinduer blev Nitra langsomt fyldt af morgenlys. Trafiklagene over floden blev tættere, og på den modsatte bred lyste de offentlige tårne op. Byen begyndte sin dag i den overbevisning, at alt vigtigt et eller andet sted blev registreret, kontrolleret og opbevaret.
Nerai vidste, at det ikke var sandt.

Oplysningerne fandtes.

De lå bare ikke samlet ét sted.

Hver institution sad med sit eget brudstykke og beskyttede det efter sine egne regler. Bankerne så bevægelserne, men ikke den faktiske handel. Skattemyndighederne så selvangivelserne, men ikke hele pengestrømmen. Registrene så selskaberne, men ikke menneskene bag dem. Efterforskerne så mistankerne, men ofte ikke sammenhængene.
Forbrydelsen behøvede ikke at være usynlig.

Det var nok, at den var delt op.

Nerai oprettede en ny sagsmappe. Systemet bad hende om et navn, et retsgrundlag og en foreløbig risikovurdering.
I navnefeltet skrev hun et enkelt ord:

Vesta.

Ved risikovurderingen tøvede hun et øjeblik.

Så markerede hun:

Uafklaret. Muligt mellemstatsligt mønster.

Sagen blev gemt blandt hundredvis af andre åbne sager. Et øjeblik blev den fremhævet, så forsvandt den ind i systemet, som om der ikke var noget særligt ved den.
Måske var der virkelig ikke det.

Måske stod der blot nogle få virksomheder bag, som skjulte deres reelle overskud eller flyttede indtægter for at betale mindre i skat.
Men måske var Vesta det sted, hvor penge fra forskellige forbrydelser fik den samme fortælling om deres oprindelse.
Det vidste Nerai endnu ikke.

Hun havde kun fjorten indberetninger, tre advokatfirmaer og nogle få stater, som nægtede at vise hende det sidste navn i kæden.

Men ved begyndelsen til store afsløringer stod der som regel ikke et bevis.

Der stod en uoverensstemmelse, som var lettere at overse end at forklare.

Nerai lukkede de øvrige sager.

Vesta lod hun stå åben.

10. Jorden: Det forbandede figentræ

Da de forlod Betania om morgenen, var luften endnu kølig, og en tynd dis hang over vejen. Jerusalem hævede sig foran dem i morgenlyset; byens mure var blege og hårde som ansigtet på et menneske, der for længst havde glemt at græde.

Disciplene gik tavse bag Jesus. De seneste dage havde været fulde af tegn, spørgsmål og uro. Alle mærkede, at noget nærmede sig, som ingen af dem længere kunne standse. Byen tiltrak og frastødte dem på samme tid. Den var som en åben port, bag hvilken der ikke ventede dem frihed, men en dom.

Jesus gik forrest.

Den nat havde han næsten ikke sovet. Han havde siddet længe alene, mens de andre hvilede, og set mod Jerusalem. Han vidste, at den time, han så ofte havde talt om, ikke længere nærmede sig. Den var her. Han vandrede i den.

Hans skridt var stadig faste, men kroppen var træt. Hans mund var tør, og i hans indre var en tomhed, der ved hvert skridt meldte sig som en dump smerte. Han havde ikke spist meget siden dagen før. I begyndelsen havde sulten blot boet stille i ham, men nu meldte den sig stadig mere påtrængende, indtil verden et øjeblik snævrede sig ind til et enkelt ønske om mad.

Ved vejen stod et figentræ.

Det havde en bred krone og et væld af grønne blade. Mellem de grålige sten lignede det en ø af liv. Dets grene bøjede sig ud over vejen, og i morgenlyset så det stærkt, sundt og gavmildt ud.

Jesus gik hen til det.

Peter så sig tilbage mod de andre. Johannes sænkede farten. Thomas standsede nogle skridt bag dem og så på, mens Jesus skubbede bladene til side.

Han ledte efter en frugt.

Hans fingre bevægede sig mellem grenene. Han bøjede den ene gren til side efter den anden, løftede bladene og så på deres underside.

Han fandt ingenting.

Kun løv.

Kun et ydre løfte.

Kun billedet af overflod uden det, der kunne mætte et sultent menneske.

Jesus rakte længere ind i kronen, som om han håbede alligevel at finde blot en enkelt tidlig figen derinde. Men hans hånd kom tom tilbage.

Nogle af disciplene så på hinanden. De vidste, at det endnu ikke var figentid. Træet gjorde intet, der stred mod dets natur. Det stod grønt på den tid, hvor det skulle stå grønt, og ventede på den årstid, hvor det skulle bære frugt.
Men sulten kender ikke årstidernes tålmodighed.

Sulten ser ikke hele træet. Den ser kun den frugt, der ikke er der.

Jesus blev stående under kronen. Der kom sorg i hans blik, for han så ikke blot et figentræ foran sig. Han så en by, der strålede med sit tempel, sine love og sine bønner, men ikke kunne mætte et menneskes sjæl. Han så præster klædt i rene klæder, som vendte sig bort fra de urene. Han så mænd, der kendte hvert eneste ord i Skriften, men ikke hørte enkens gråd bag muren til deres hus.
Han så løv uden frugt.

Men under denne sorg rørte der sig i et kort øjeblik også noget mindre.

Noget menneskeligt.

Et træt menneskes irritation. En sulten krops misfornøjelse. En stille harme over, at verden endnu en gang stod foran ham fuld af løfter, men ikke gav ham selv noget.
Det varede kun et øjeblik.

Sulten talte i ham før medfølelsen, og trætheden før visdommen. Et øjeblik så han ikke træet, som det var. I det så han alt det, der lovede liv, men ikke bragte ham lindring netop da, han længtes efter den.
Han rørte ved et af bladene.

Så sagde han:

»Aldrig mere skal nogen spise frugt af dig.«

Han sagde det ikke højt. Der var ingen vrede i det, som fik vejen til at skælve. Der var træthed, dom og et enkelt skarpt glimt af en vilje, der et øjeblik var snævret ind til hans egen sult.
Da ordene var døet hen, blev Jesus stående ubevægelig.

Han så på sin hånd, som hvilede på grenen.

Som om han først mærkede vægten af det udtalte ord, efter at det havde forladt hans mund.

Så trak han hånden til sig.

Disciplene tav. Ingen spurgte ham, hvorfor han havde gjort det. De fortsatte mod Jerusalem, men Thomas så sig endnu en gang tilbage mod træet.
De grønne blade bevægede sig let i vinden, som om intet var sket.

Næste dag kom de tilbage ad den samme vej.

Peter fik først øje på figentræet. Han standsede så brat, at Jakob næsten stødte ind i ham.

»Rabbi,« sagde han og pegede. »Se. Figentræet, som du forbandede, er visnet.«

De standsede alle sammen.

Træet, som dagen før havde stået grønt og fuldt af blade, var nu vissent. Bladene hang krøllede og grå, grenene havde mistet deres smidighed, og nogle steder løsnede barken sig fra stammen. Det lignede ikke et træ, der langsomt sygnede hen. Det lignede et træ, som livet havde forladt på én gang, fra roden til den yderste lille kvist.
En uro greb disciplene.

De havde allerede set mange tegn. De havde set vand blive til vin. De havde set syge blive helbredt, blinde se og lamme gå. De havde set Lazarus komme ud af graven.
Men dette træ ramte dem anderledes.

Dette mirakel havde ikke bragt helbredelse.

Mængdens glæde var der heller ikke.

Ingen omfavnede sit barn. Ingen løftede øjnene mod himlen og takkede for et liv, der var givet tilbage.

Hele hændelsen virkede hård, tavs og uigenkaldelig.

Jesus vendte sig mod dem.

»Hav tro til Gud,« sagde han. »Sandelig siger jeg jer: Den, der siger til dette bjerg: Løft dig og kast dig i havet, og ikke tvivler i sit hjerte, men tror på, at det sker, som han siger, for ham skal det ske.«
Han løftede blikket mod skråningerne omkring vejen.

»Derfor siger jeg jer: Alt, hvad I beder om i bøn, skal I tro, at I har modtaget, så vil det blive givet jer. Men når I står og beder, skal I tilgive, hvis I har noget imod nogen, for at også jeres Fader kan tilgive jer.«
Disse ord faldt imellem dem som sten i dybt vand.

Ingen svarede med det samme.

Hver især hørte de noget forskelligt i dem.

Peter hørte en opfordring til styrke.

Johannes tillidens hemmelighed.

Judas en mulighed for magt.

Thomas et spørgsmål.

Han tøvede et øjeblik. Så gik han tættere på Jesus.

»Herre,« sagde han forsigtigt.

Jesus så på ham.

»Spørg, Thomas.«

Thomas slog blikket ned mod figentræets udtørrede rødder.

»Vi har set dig forvandle vand til vin. Vi har set dig helbrede syge. Vi har set dig opvække døde. Vi har set Lazarus komme ud af graven, selv om han allerede havde ligget i mørket, og hans krop bar dødens lugt.«
Han tav et øjeblik.

»Og nu har vi set, at et træ visnede på dit ord.«

Nogle af disciplene rørte uroligt på sig. Peter rynkede panden, som om han ville bringe Thomas til tavshed, men Jesus løftede hånden.
»Lad ham tale,« sagde han. »Den, der spørger, sover endnu ikke.«

Thomas trak vejret ind.

»Hvorfor fik du det så ikke til at bære en figen? Hvis du var sulten, og træet ikke havde nogen frugt, hvorfor gav du det så ikke en? Hvorfor var det lettere at tage livet fra det end at kalde frugt frem på det?«
Stilheden blev tættere.

Thomas fortsatte, nu mere dristigt:

»Og hvis et menneske med tro kan sige til et bjerg, at det skal løfte sig og kaste sig i havet, hvorfor skulle det så ikke kunne sige til et træ: Bær en figen?«
Jesus så på ham med kærlig alvor.

»Thomas,« sagde han, »når et barn ser brød, tror det, at brødet begynder i bagerens hænder. Men et vist menneske ved, at det begynder længe før. I det korn, der faldt i jorden. I regnen, der kom på rette tid. I solen, som ikke var for stærk. I hænderne på den, der såede. I møllestenen. I ovnens ild.«

Han pegede på figentræet.

»Hver eneste ting, du ser foran dig, har en lang række skjulte ting bag sig. Også figentræets frugt er mere end blot en frugt. For at den kunne hænge på grenen i dag, måtte den være der i går som noget mindre. For en måned siden måtte den være næsten usynlig, skjult i træets krop. Før det måtte den være begyndelsen til en frugt, som modtog saft, lys og tid. Og endnu før måtte den være et træ, som havde kraften til at bære frugt i sig.«
Thomas lyttede uden at røre sig.

Jesus tog et tørt blad i hånden. Ved berøringen smuldrede det mellem hans fingre.

»Den virkelighed, I ser, er ikke en enkelt hud spændt ud over verden. Den består af lag. Som et løg, en kvinde skiller ad ved ildstedet. Det ene lag bærer det andet. Det, der viser sig i dag, hviler på det, der var i går. Og det, der var i går, hviler på det, der var før.«
Han så på dem alle.

»Et svagt sind ser kun det yderste lag og tror, at det er hele verden. Et stærkere sind ser dybere. Og et sind fyldt af tro kan røre ved de steder, hvor tingene endnu ikke er helt fastlagt.«
Johannes løftede blikket.

Jesus fortsatte:

»Der findes ting, som kan forandres, fordi deres rødder er nær. Den syge krop længes endnu efter livet. Vandet bærer skaberværkets lydighed i sig. Menneskets hjerte kan vende om på et eneste øjeblik. Ikke engang døden er den mur, I tror, når Faderen kalder navnet på den, der sover.«
Ved omtalen af døden så de for sig Lazarus' grav. Stenen, der var væltet fra indgangen. Lugten af forrådnelse. Manden svøbt i ligklæder, som var kommet ud ved lyden af Jesu stemme.

»Men at skabe en figen på et træ, når det ikke er figentid,« sagde Jesus langsomt, »er ikke blot at befale en gren at bære frugt. Det ville betyde at omskrive mange lag på én gang. Der måtte være en vækst fra i går, som ikke havde fundet sted. Der måtte være en modning, som ikke var sket. Der måtte være saft, som allerede i dagevis var strømmet mod frugten. Der måtte være en tid, som ikke var gået den vej.«
Thomas rynkede panden.

»Men Gud kan alt.«

»Gud kan alt,« nikkede Jesus. »Men Gud er ikke en gøgler på markedet, som narrer et barns øjne. Faderen skabte ikke verden for hvert øjeblik at rive den itu som en gammel klædning og sy den sammen på ny efter vores utålmodighed. Han skabte en orden. Og den orden er også hans vilje.«
Men Thomas så stadig på det visne træ.

»Det forklarer, hvorfor der ikke var nogen figen på det,« sagde han. »Det forklarer ikke, hvorfor du forbandede det.«

Peter vendte sig brat mod ham.

»Thomas—«

»Nej,« afbrød Jesus ham roligt.

Han så på Thomas.

»Du stiller det rette spørgsmål.«

Der blev så stille på vejen, at man kunne høre de tørre blade rasle ved deres fødder.

Thomas trådte et skridt nærmere.

»Ikke hvad træet betød,« sagde han. »Ikke hvad byen eller templet betyder. Hvorfor gjorde du det i det øjeblik?«
Jesus så på figentræet.

Længe svarede han ikke.

Da han talte, var hans stemme mere dæmpet end før.

»Fordi jeg var sulten.«

Disciplene stod ubevægelige.

»Jeg var træt,« fortsatte han. »Natten, jeg havde bag mig, havde været lang, og de dage, der kommer, er tunge. Da jeg så dets blade, længtes jeg efter frugten. Og da jeg ikke fandt den, indsnævrede min sult et øjeblik verden til den ene ting, jeg ønskede mig.«
Peter slog blikket ned.

Jesus rørte ved den tørre stamme.

»I det træ så jeg templet, byen og mennesket, som udadtil sprudler af liv, men ikke giver den sultne noget. Det, jeg så, var ikke usandt. Men sandhed kan udtales fra et urent sted. Selv et retfærdigt ord kan blive grusomt, når det er sulten, vreden eller hovmodet, der udtaler det.«
Thomas så på ham, som om han ikke var sikker på, at han havde hørt rigtigt.

»Så du blev vred på det?«

»Et øjeblik,« sagde Jesus. »Ikke som den bliver vred, der ønsker at ødelægge. Men som den bliver skuffet, der har rakt ud efter en gave og ikke fundet den. Træet bar ingen skyld. Det var ikke tiden for dets frugter. Men i det øjeblik så jeg ikke hele dets tid. Jeg så kun min egen sult.«

Johannes spurgte:

»Og derfor dræbte dit ord det?«

Jesus nikkede.

»Jo stærkere og mere samlet et menneskes bevidsthed er, desto større vægt har dets ord. I kan sige meget i irritation, og vinden bærer jeres ord bort. Men når et menneske står nær ved tilværelsens rødder, kan selv en kort indre forskydning sætte spor.«

Han så på dem én efter én.

»Derfor er stor magt ikke blot en gave. Den er en byrde. Den, der kan helbrede med et ord, må også vogte sig for et ord udtalt i træthed. Den, der kan flytte et bjerg, må vogte over, om hans ønske udspringer af Faderen eller blot af den smerte, der netop går gennem ham.«

Thomas pegede igen på figentræet.

»Men jeg forstår stadig ikke. Hvis dit ord kunne slå træet ihjel, hvorfor kunne det så ikke tvinge det til at bære frugt?«

Jesus samlede et stykke af en tør gren op fra jorden.

»Fordi nedbrydelse og skabelse ikke kræver det samme.«

Han knækkede kvisten mellem fingrene.

»Døden var allerede til stede i dette træ som en mulighed. Den findes i hvert blad, hver rod og hver krop. Alt, hvad der fødes, bærer også muligheden for undergang i sig. Mit ord åbnede vejen for det, der allerede var muligt i det.«

Så strakte han sin tomme hånd frem.

»Men i det øjeblik lå der ingen figen klar i det. For at den kunne blive til, måtte træet, saften, solen, jorden og tiden forenes. Jeg måtte bede hele tilværelsen om at bøje sig omkring min sult.«

Hans blik blev hårdt, ikke mod disciplene, men mod ham selv.

»Min sult var i det øjeblik min egen. Jeg bad ikke for et barns liv eller for en lidendes helbredelse. Jeg ville mætte mig selv.«

Judas tog ordet:

»Hvad er der galt i, at et sultent menneske vil spise?«

»Intet,« svarede Jesus. »Sult er ingen synd. Længslen efter brød er heller ingen synd. Men magt bliver farlig, når den kræver af verden, at den ophæver sin orden, blot fordi den, der besidder magten, ikke vil udholde et øjebliks mangel.«

Han tav et øjeblik.

»En forbandelse behøver kun en sprække. En velsignelse behøver samklang.«

Ingen rørte sig.

Ordene blev stående imellem dem, enkle og tunge.

»Magten kan undertiden også adlyde en såret vilje,« fortsatte Jesus. »Den kan knække, fremskynde nedbrydning, åbne døren for frygt eller død. Men livet åbner sig ikke helt for en sådan vilje. Liv opstår dér, hvor den enkeltes vilje mødes med helhedens vilje.«

Thomas tænkte sig om.

»Så du kunne have skabt en figen, hvis det havde været i overensstemmelse med Faderens vilje?«

Jesus så på ham.

»Hvis den figen havde været en del af den vej, der giver liv, ville den ikke være skabt af intet. Hele tilværelsen ville have været på vej mod den, selv om I ikke kunne se den vej. Men at skabe den blot for et øjeblik at bringe min egen mave til tavshed ville ikke være et mirakel i Faderen. Det ville være at underlægge verden mit lune.«

Han så mod de øde bakker i det fjerne.

»Da jeg var i ørkenen, sagde fristeren til mig, at jeg skulle forvandle sten til brød.«

Nogle af disciplene havde hørt om den hændelse, andre ikke. Nu lyttede de alle opmærksomt.

»Dengang var jeg mere sulten end i går,« fortsatte Jesus. »Min krop skreg efter mad. Stenen foran mig lignede et brød, og stemmen sagde til mig: Hvis du har magt, så brug den. Bevis, hvem du er. Spis dig mæt.«

»Og du afviste det,« sagde Johannes.

»Jeg afviste det, fordi magten ikke skal tjene sulten hos den, der besidder den. Mennesket lever ikke af brød alene, og den, der har fået en gave af Faderen, må ikke gøre den til tjener for sit eget begær.«

Han så på figentræet.

»I går forvandlede jeg ikke træet til mad. Men et øjeblik dømte jeg det, fordi det ikke gav mig noget at spise. Roden til de to fristelser var den samme.«
Peter rystede på hovedet.

»Men du er uden synd, Herre.«

Jesus så indgående på ham.

»Og hvad tror du, Peter, det vil sige at være uden synd? Ikke at føle sult? Ikke at føle vrede? Ikke at vide, hvad fristelse er?«
Peter svarede ikke.

»En sten føler ingen fristelse,« sagde Jesus. »Men derfor er den ikke hellig. Renhed består ikke i, at der aldrig går en mørk bevægelse gennem et menneske. Den består i, at det ser bevægelsen helt, ikke kalder den lys og ikke lader den blive sin herre.«
Han så på sin håndflade.

»I går så jeg den først, efter at ordet var kommet ud af mig.«

Thomas sagde:

»Så selv et menneske, der er fuldt bevidst om sig selv, kan svigte et øjeblik?«

»Så længe det bærer en krop, bærer det også dens stemme,« svarede Jesus. »Sult, smerte, frygt og træthed kommer ind i bevidstheden som vinden ind i et hus. Det vågne menneske genkender dem. Men hvis døren står åben, og natten har været lang, kan selv en stærk vind vælte en lampe.«
»Og hvad så?« spurgte Johannes.

»Så rejser det den op igen. Ser, hvad der er sket. Dækker ikke mørket til med Guds navn.«

Jesus vendte sig tilbage mod Thomas.

»Du spurgte, hvorfor jeg ikke hellere reddede træet eller gav det frugt. Fordi jeg i det øjeblik ikke ville skabe. Jeg ville have. Og da jeg ikke fik, blev mit ord til en dom.«
Thomas slog blikket ned.

»Er det da lettere at ødelægge end at skabe?«

»Ja,« sagde Jesus. »Ikke blot for menneskets hænder, men også for dets vilje. Et slag er nok til at ødelægge et hus. At bygge det kræver sten, mål, tålmodighed og mange hænder i samklang. Et enkelt ord udtalt i vrede er nok til at såre et menneske. Til at helbrede dets sjæl er et helt livs kærlighed nogle gange ikke nok.«

Han lod håndfladen glide over den tørre bark.

»Et splittet indre kan ødelægge. Men at skabe er kun muligt ud fra enhed.«

Thomas tav lidt, så sagde han:

»Men da du i Kana forvandlede vandet til vin, ændrede du også tingenes orden.«

»I Kana skabte jeg ikke glæde af intet,« svarede Jesus. »Vandet var der. Renselseskarrene var der. Brylluppet var der. Familiens skam over, at vinen var ved at slippe op, var der. Min mors tillid var der. En fest, der skulle fortsætte, var der, og en time, der åbnede sig.«

Jesus smilede mildt ved tanken om Maria.

»Den vin, der kom, var ikke en fornægtelse af verden. Den var et tegn på, at Faderen kan fylde tomme kar. Den var ikke bestemt for mig. Den var en gave til andre.«

»Og Lazarus?« spurgte Thomas.

»Da jeg kaldte på Lazarus, kaldte jeg ikke et fremmed menneske frem af intet. Jeg kaldte på en broder, som Faderen kendte ved navn. Hans krop lå i graven, men hans historie var ikke afsluttet i Faderen. Hans søstres kærlighed, deres smerte, min kærlighed til ham og Faderens vilje mødtes i ét øjeblik. Troen rørte ved det lag, hvor det endnu var muligt at sige: Kom ud.«

Thomas så igen på figentræet.

»Og her mødtes intet andet end din sult.«

»Også sandheden om byen var med i det møde,« sagde Jesus. »Derfor blev træet til et tegn. Men min irritation gav tegnet en hårdhed, som det ikke behøvede at have.«

»Kunne tegnet da være sket på en anden måde?« spurgte Johannes.

Jesus tænkte sig om et øjeblik.

»Ja.«

»Hvordan?«

»Jeg kunne have vist jer dets blade og sagt: Se, hvor det ligner templet, der lover liv, men ikke bærer frugt. Jeg kunne have forladt det sulten og ladet det modne til sin tid.«

Han lagde hånden på stammen.

»Sandheden behøvede ikke træets død. Det var mit øjeblik, der føjede den til.«

Disse ord gjorde dem mere urolige end selve miraklet.

De var vant til at se Jesus som den, der svarede. Nu stod han foran dem som den, der selv havde gransket sin handling og ikke var veget tilbage for det, han havde fundet i den.
Peter tog ordet:

»Hvorfor fortæller du os det? Du kunne blot have sagt, at træet var et tegn. Ingen af os ville have tvivlet.«
Jesus så på ham.

»Netop derfor.«

Peter forstod ikke.

»Den, der har magt, fristes altid til at kalde sin egen vilje Guds vilje. Når noget lykkes for ham, siger han: Faderen ville det. Når han ødelægger noget, siger han: Det var en dom. Når han sårer et menneske, siger han: Jeg tjente sandheden.«
Jesu stemme blev stærkere.

»Men ikke hvert ord, der har magt, kommer helt fra Faderen. Ikke enhver succes er en bekræftelse på renhed. Og ikke enhver, som kraften adlød, var retfærdig.«
Judas så meget opmærksomt på ham.

»Hvordan skal vi da kende forskel?« spurgte han.

»På frugterne.«

Jesus samlede en af de indskrumpede kviste op fra jorden.

»Ikke på tegnets storhed. Ikke på hvor mange der bøjer sig. Ikke på om jorden skælver, eller om ild stiger ned fra himlen. Spørg, hvad der blev tilbage efter gerningen. Mere liv eller mere frygt? Mere sandhed eller mere lydighed mod den, der viste sin styrke? Mere frihed eller mere afhængighed?«
Han så på det visne træ.

»Dette tegn bragte erkendelse. Men træet bragte det død. Derfor er der ikke kun lys i det.«

Efter et øjeblik spurgte Thomas:

»Og hvad med bjerget? Du sagde, at den, der tror, kan sige til et bjerg, at det skal kaste sig i havet. Det er ingen lille ting. Det er større end en figen på et træ.«
Jesus smilede mildt.

»Tror du, et bjerg kun er sten?«

Thomas svarede ikke.

»Et bjerg er også den frygt, der står foran mennesket og lader, som om den er evig. Et bjerg er det rige, der undertrykker de svage og siger: Ingen kan flytte mig. Et bjerg er den skyld, du bærer så længe, at du kommer til at tro, den er din krop. Et bjerg er døden, som alle bøjer sig for.«

Disciplene blev stille.

»Når et menneske kun tror, som det støtter sig til en stav, hjælper troen det med at gå. Men når et menneske tror sådan, at det overgiver sig helt til Faderen, bliver dets tro et sted, hvor Guds vilje rører ved verden. Da flytter bjerge sig. Ikke fordi mennesket befaler over Gud, men fordi mennesket holder op med at stå i vejen for Gud.«

Thomas tav et øjeblik.

»Og har alle mennesker den samme tro? Kan enhver sige til et bjerg, at det skal flytte sig?«

Jesus standsede. Hans blik var ikke strengt. Det var dybt, som om han ikke kun så på Thomas, men gennem ham helt ind til det sted, hvor mennesket møder sig selv.

»Ikke alle har den samme tro,« sagde han. »Ligesom ikke alle har de samme øjne, selv om alle ser på den samme verden. Den ene ser kun stenen. Den anden ser vejen. Den tredje ser Faderens hånd, der holder stenen, vejen og ham selv.«

Thomas lyttede opmærksomt.

»Menneskets tro vokser ikke kun af det, det udtaler med munden,« fortsatte Jesus. »Den vokser af, hvor dybt det er vågnet i sit eget indre. Mange lever som mennesker, der drømmer. De ser, hører, spiser, bliver vrede, frygter og længes, men de ved ikke, hvem der ser i dem, hvem der hører i dem, hvem der frygter, og hvem der længes.«

Disciplene tav. Disse ord var anderledes end lignelserne om marker, fisk og brød. De rørte ved noget usynligt, som hver af dem alligevel bar i sig.

»Den største tro,« sagde Jesus langsomt, »har den, som er fuldt bevidst om, at han er bevidst. Som ikke blot ser på verden, men ved, at han er den, der ser. Som ikke blot tænker, men ved, at tankerne kommer og går foran ham som skyer. Som ikke blot føler frygt, men ved, at frygten ikke er hans herre.«

Thomas rynkede panden, ikke af modvilje, men i forsøget på at forstå.

Jesus fortsatte:

»Et sådant menneske klæber ikke til hvert lag af verden som en flue til honning. Det trænger dybere ind. Det ser kroppen, men ved, at det ikke blot er en krop. Det ser tanken, men ved, at det ikke blot er en tanke. Det ser smerten, men ved, at det ikke blot er smerte.

Og når det ikke længere tager fejl af, hvem det er, holder det op med magtesløst at underkaste sig det, der forandrer sig i det.«
Thomas spurgte:

»Og kan en sådan bevidsthed gøre mirakler?«

Jesus så på ham.

»Ikke mennesket af sig selv. For hvis du sagde: Jeg gør mirakler, ville du allerede være adskilt fra Faderen. Og adskillelse er svaghed, selv når den giver sig ud for at være magt.«
Han lagde hånden på brystet.

»Bevidstheden hos det menneske, der er vågnet helt, er ikke længere splittet mellem frygt, begær, hovmod og tvivl. Den er klar som en vandoverflade, når ingen vind blæser over den. I en sådan overflade kan himlen spejle sig. Og når himlen spejler sig i mennesket uden forvrængning, kan det, I kalder et mirakel, ske gennem det.«
Peter tog ordet:

»Så det er ikke menneskets kraft, der gør miraklet?«

»Nej,« sagde Jesus. »Miraklet sker dér, hvor mennesket holder op med at være en hindring. Hvor dets bevidsthed ikke er grumset af det, det ønsker for sig selv, men åben for det, Faderen ønsker.«
Han så på figentræet.

»I går viste jeg jer også det modsatte.«

Thomas løftede blikket.

»Sulten opstod i mig, men i det øjeblik betragtede jeg den ikke blot. Et øjeblik blev jeg den. Og når et menneske bliver sin sult, sin frygt eller sin vrede, snævres dets bevidsthed ind. Det ser kun det, det mangler.«
»Men du blev bevidst om det,« sagde Johannes.

»Først efter at have udtalt ordet.«

Jesu svar var enkelt.

»At vågne betyder ikke, at vinden holder op med at blæse. Det betyder, at mennesket stadig tidligere erkender, hvad vinden gør ved dets indre. Nogle gange erkender det det før handlingen. Andre gange undervejs. Og andre igen først på det træ, der står vissent tilbage efter det.«
Thomas nikkede langsomt.

»Er det derfor, du sagde, at vi skulle tilgive, når vi beder?«

»Ja. Et menneske kan bede i tro, men hvis dets indre er fuldt af vrede, vil dets tro forene sig med vreden. Det kan bede om retfærdighed, men i virkeligheden længes det efter hævn. Det kan tale om sandheden, men i virkeligheden ønsker det at ydmyge en anden.«
Jesus lod blikket vandre hen over disciplene.

»Derfor er det ikke nok at være uden tvivl. Også Judas kan være overbevist. Også en voldsmand kan handle uden tøven. Enhed er ikke i sig selv noget godt, hvis mennesket er helt og udelt i sit had.«
Judas stivnede ganske let ved de ord.

»Sand tro er ikke blot overbevisningens styrke,« fortsatte Jesus. »Den er menneskets enhed med Faderen. Jo mere jeres vilje nærmer sig hans, desto mindre vil I bede om ting, der kun tjener jer selv.«
Thomas spurgte:

»Hvordan kender vi Faderens vilje fra vores eget ønske?«

Jesus pegede på hans bryst.

»Først ved, at du indrømmer, hvad du selv vil. Uden forskønnelse. Uden fromme ord.«

»Og så?«

»Så spørger du, hvem din bøn skal bringe liv.«

Jesus løftede et tørt blad.

»Gode bønner føder liv, også når de er svære. Onde bønner føder kun bevis på egen styrke. Når du beder om at kunne mætte, helbrede, tilgive og bære en andens byrde, ligner din bøn Faderen. Når du beder om at imponere, overvinde, eje eller undslippe den vej, du har fået, beder du ikke Gud, men frister ham.«
Thomas sagde:

»Og når vi ikke er sikre?«

»Så vent.«

Jesus så på det visne træ og derefter på de grønne bakker bag det.

»At vente er undertiden en renere tro end at handle. Den, der ikke ved, om hans vilje tjener livet, skal ikke straks iklæde den magt. Han skal først lade den stå foran Faderen.«
Peter betragtede de udtørrede grene.

»Hvis du havde ventet i går, ville træet have levet.«

»Ja,« sagde Jesus.

Der var intet forsvar i hans stemme.

Peter vidste ikke, hvad han skulle sige til det.

Efter et øjeblik tog Thomas igen ordet:

»Kan du give det livet tilbage?«

Alle vendte sig mod Jesus.

Jesus lagde håndfladen mod stammen. Han lukkede øjnene.

Sådan stod han længe.

Disciplene ventede på, om saften ville begynde at røre sig i grenene, om de tørre blade ville folde sig ud, og om et nyt grønt skud ville bryde frem gennem den hårde bark.
Intet skete.

Jesus åbnede øjnene.

»Jeg kunne bede Faderen om dets liv,« sagde han. »Men heller ikke det at gøre skaden god igen skal tjene til at bevise, at jeg kan slette min fejl.«
Thomas rynkede panden.

»Hvorfor skulle det ikke leve igen, når det døde på grund af dit ord?«

»Måske vil det leve,« svarede Jesus. »Måske vil et nyt skud en dag vokse frem af dets rødder. Men hvis jeg nu vakte det til live blot for at skjule følgen af mit øjeblik for jer, ville jeg igen bruge magten for min egen skyld.«
Han lod fingrene glide hen over den sprukne bark.

»Ikke al skyld gøres god igen ved, at dens følge slettes. Nogle gange må den forblive synlig for at blive til sandhed.«
Thomas så på ham.

»Så dette træ skal bære din fejl?«

»Og min erkendelse,« sagde Jesus. »Og måske en dag også jeres.«

Han tav et øjeblik.

»Et menneske ville helst fjerne hvert eneste visne træ, der minder det om, hvem det var. Men et træ, der bliver stående, kan beskytte mange andre mod det samme ord.«
Peter åndede dybt ud.

»Det er svært at høre dig tale sådan.«

»Fordi I ønsker, at den, I følger, skal være fjern fra jeres svaghed,« sagde Jesus. »I tror, at kun den, som aldrig har følt det, I føler, kan frelse jer. Men hvordan skulle den, der ikke kender fristelsens stemme, kunne føre jer igennem den?«
»Og hvordan skal vi da vide, at vi skal følge dig?« spurgte Judas.

Jesus så roligt på ham.

»Følg mig ikke, fordi jeg aldrig snubler. Følg mig dér, hvor jeg selv efter at være snublet ikke vender mig bort fra sandheden.«
Judas vendte blikket væk.

Thomas betragtede stadig træet.

»Du sagde, at den, der ønsker en figen uden blomsten, ønsker gaven uden vejen.«

»Ja.«

»Og den, der forbander et træ, fordi han ikke fandt en figen på det?«

Jesus så mod Jerusalem.

»Han ønsker, at verden skal bære straffen for hans egen mangel.«

Thomas' åndedræt skælvede.

Jesus fortsatte:

»Det gør konger. Det gør herskere. Det gør fædre mod deres børn og herrer mod deres tjenere. De sulter efter magt, respekt eller tryghed, og så straffer de verden, fordi den ikke mættede dem.«
Han pegede på figentræet.

»Derfor skal I huske dette træ. Ikke blot som et tegn på templet uden frugt. Også som et tegn på den fare, der bor i et menneske, hvis ord har magt.«
Johannes spurgte:

»Er det da bedre ikke at have magt?«

»Nej,« svarede Jesus. »Uden magt ville I hverken kunne rejse den faldne, beskytte et barn eller bygge et hus. Magt er ikke ondskab. Magt afslører, hvad der er i mennesket.«
»Ligesom ild?« sagde Johannes.

»Ligesom ild. I hænderne på den, der elsker, varmer den. I hænderne på den, der frygter, brænder den.«

Thomas sagde:

»Og jo større ilden er, desto renere må hænderne være.«

Jesus nikkede.

»Jo større magt et menneske har, desto mindre irritation kan det tillade sig at kalde retfærdighed.«

Et øjeblik hørtes kun vinden i de tørre blade.

Så gik Jesus videre.

Disciplene fulgte efter ham, men de gik langsommere end før. Figentræet blev stående bag dem ved vejen som et tegn, der ikke let lod sig indkapsle i en enkelt betydning.
Det var et billede på templet, fuldt af ritualer og uden barmhjertighed.

Det var et billede på mennesket, der udadtil står grønt, men ikke giver den sultne noget.

Det var et bevis på ordets magt.

Det var også følgen af et øjeblik, hvor sulten blev mere højlydt end samklangen med hele tilværelsen.

Peter tænkte på den tro, der kan flytte et bjerg.

Men for første gang tænkte han også på, om ethvert bjerg, et menneske kan flytte, bør flyttes.

Johannes tænkte på bevidsthedens vandspejl, hvor himlen kan spejle sig. Men han forstod, at selv i en klar overflade kan en sten falde og et øjeblik slå billedet i stykker.
Judas tænkte på magten. Ikke på dens byrde, men på muligheden for, at verden alligevel kunne adlyde viljen hos et menneske, som ikke tvivlede.
Thomas tænkte på den figen, der ikke kunne blive til, fordi dens vej ikke havde fundet sted.

Og derefter også på det træ, der døde, fordi vejen hos den, der udtalte ordet over det, et kort øjeblik ikke havde været i samklang.
Jesus gik foran dem mod Jerusalem.

Sulten var nu stilnet af, men bevidstheden om det visne træ bar han med sig. Han skubbede den ikke fra sig som en fejl, der ikke passede ind i fortællingen om et retfærdigt menneske. Han bar den som en stille advarsel.
Jo nærmere de kom byen, desto tydeligere tegnede templets mure sig i horisonten.

Også de var fulde af løv.

Af bønner, ofre, klæder, røgelse, love og løfter.

Og alligevel blev der ved med at være sultne i deres skygge.

Over alle tidens lag var korsets skygge allerede ved at samle sig.

Ingen af disciplene forstod endnu, at de snart skulle se på et andet træ. På tørt træ rejst mellem himmel og jord. På det skulle de se et menneske, af hvem de havde ventet rigets frugter, og for deres øjne skulle der ikke være andet end blod, smerte og død.
De ville tro, at alle løfterne var visnet.

De ville vente på, om han brugte sin magt for sin egen skyld.

Om han befalede naglerne at løsne sig.

Om han befalede træet at briste.

Om han befalede himlen at tilintetgøre dem, der hånede ham.

Og han ville igen være sulten.

Han ville være tørstig.

Han ville være træt og forladt.

Men denne gang ville han ikke lade smerten indsnævre hele verden til sin egen lidelse.

Han ville ikke kræve, at tilværelsen bøjede sig omkring hans frygt.

Han ville ikke udtale nogen forbandelse over dem, der tog hans liv.

I stedet ville han tilgive dem.

Først da ville Thomas forstå, at hans lærers sande storhed ikke bestod i, at han kunne få et træ til at visne.
Den bestod i, at han, da han selv hang på træet og kunne have forbandet hele verden, ikke gjorde det.

Først da ville de forstå, at virkelighedens dybeste lag ikke bevæges af magtens larm, men af den stille vilje hos den, der forbliver i samklang med Faderen, selv midt i smerten.
Først da ville de forstå, at det største mirakel nogle gange ikke viser sig som en frugt på en gren den dag, mennesket er sultent.
Nogle gange viser det sig som et ord af tilgivelse den dag, mennesket har ret til at forbande.

Nogle gange først efter træets død.

Nogle gange først, når der af det tørre træ vokser liv frem for hele verden.

11. Elarion: Mareia Lioren

Mareia Lioren havde lært at være bange i stilhed.

Ikke fordi hun var svag. Svage mennesker giver ofte højlydt udtryk for deres frygt, fordi de håber, at nogen vil redde dem. Mareia var bange i stilhed, fordi hun længe havde troet, at hun selv måtte redde sin værdighed.
Arien slog hende aldrig i begyndelsen.

I begyndelsen var han opmærksom.

Opmærksomhed er farlig, når den giver sig ud for at være kærlighed og i virkeligheden afprøver grænser.

Han huskede, hvad hun sagde. Han lagde mærke til, hvornår hun var træt. Han vidste, hvilke steder i byen hun ikke brød sig om, hvad hun drak, når hun arbejdede, hvilke mennesker hun fandt tomme, og hvem hun stolede på. Først følte hun sig set hos ham. Senere overvåget. Forskellen kom langsomt, som lysets forandring før et uvejr.
»Jeg er bare bekymret for dig,« sagde han, når han spurgte, hvem hun havde været sammen med.

»Jeg vil bare ikke have, at de udnytter dig,« sagde han, når han såede tvivl om hendes venner.

»Jeg ved bare, hvordan folk tænker,« sagde han, når han overbeviste hende om, at hendes egen dømmekraft var naiv.

Mareia var aureliáner af en ældre, men ikke den fornemste slægtslinje. Slægten Lioren var mere kendt for helbredere, arkivarer og lærere end for politikere. Som barn havde hun lært, at følsomhed ikke er modets modsætning. Det tog hende lang tid at forstå, at Arien ikke betragtede hendes følsomhed som en gave, men som et sted, hvor han kunne lægge pres.

I årene før Arien havde Mareia arbejdet på at gøre anonymiserede sundhedsdata tilgængelige for forskning i arvelige sygdomme. Hun troede på, at deling kunne forkorte ventetiden på behandling. Men et regionalt forsikringssystem sammenholdt de tilsyneladende anonyme data med adresser og genkendte flere familier. Deres forsikringspræmier steg, før det overhovedet var blevet bekræftet, at de var syge.

Mareia hjalp familierne med at få deres oprindelige vilkår tilbage og afgav vidneforklaring under gennemgangen af projektet. Hun afviste ikke forskningen. Men fra da af læste hun ved hver anmodning også, hvem der ville kunne bruge resultatet, hvor længe de ville beholde det, og hvem der ville kunne se, at de havde tilgået oplysningerne. Denne forsigtighed tog hun med sig ind i alle senere stridigheder om gennemsigtighed.
Hændelsen fandt sted i hans lejlighed over Nitras finansdistrikt.

Udenfor regnede det. Under dem brødes de selvkørende modulers lys i gadernes våde glas. Mareia kom sent, fordi forhandlingerne om sundhedsarkiverne var trukket ud. Arien stod ved vinduet. Han vendte sig ikke engang om.
»Var du sammen med ham?«

Han behøvede ikke at sige navnet.

Jesair Davion var dukket op imellem dem, før Mareia selv vidste, at han havde berørt hendes liv. Han var først trådt ind i det som en ro, der fik hende til at mærke sin egen uro tydeligere.
»Jeg var til forhandlinger,« sagde hun.

»Det var ikke det, jeg spurgte om.«

»Så stil et bedre spørgsmål.«

Arien vendte sig om.

Der var ikke vrede i hans ansigt i almindelig forstand. Der var en følelse af at være blevet krænket. Som om Mareias selvstændighed ikke var hendes ret, men en fejl i et system, der skulle tilhøre ham.
»Ved du, hvad folk som Davion gør?« spurgte han. »De går ind i et rum, og alle opfører sig, som om de hører en gammel profeti.«
»Det kan Jesair ikke gøre for.«

»Jesair,« gentog Arien.

Han sagde navnet blødt. Netop derfor lød det værre.

»Du er bange for ham,« sagde Mareia.

Et øjeblik var der helt stille mellem dem.

Så gik han hen til hende. Hurtigt. Alt for hurtigt. Han greb hende om håndleddet.

»Jeg er ikke bange for nogen.«

Han strammede grebet.

Ikke så hårdt, at han brækkede hendes knogle. Så hårdt, at han viste hende, at han kunne.

Mareia så ham i øjnene.

»Slip mig.«

»Først fortæller du mig sandheden.«

»Sandheden er, at jeg er bange for dig lige nu.«

Hans hånd løsnedes kun en anelse.

Sætningen vækkede ham ikke til besindelse. Den krænkede ham.

»Så nu er jeg en voldsmand.«

»Du er en mand, der holder mig fast mod min vilje.«

Da slog han hende.

Mareia blev stående. Intet i rummet gik i stykker, og ingen ville ved første øjekast have kunnet se, hvad der var sket. På hendes kind blev varmen fra hans åbne hånd hængende; et øjeblik mistede hun vejret.
Arien blev straks bleg.

»Mareia—«

Hun løftede hånden.

Ikke for fysisk at standse ham. For at standse den historie, han var ved at fortælle.

At det ikke var med vilje.

At hun havde provokeret ham.

At hun havde skræmt ham.

At det var kærlighed, bare alt for stærk.

»Nej,« sagde hun.

Det var det mest stille ord i rummet.

Og det stærkeste.

Hun gik allerede samme nat.

Hun tog ikke alt med. Kun det, hun kunne bære i én taske og i én sjæl, der endelig var holdt op med at undskylde for sin frygt.

De følgende uger var sært tomme. Arien skrev til hende, så tav han, så sendte han beskeder gennem fælles bekendte. En gang dukkede han op foran bygningen, hvor hun

arbejdede. Hun anmeldte ham ikke. Ikke af medlidenhed. Snarere fordi hun ikke ønskede, at den første offentlige fortælling om hendes frihed skulle handle om ham.
Så kom debatten i Nitra.

Og Jesair.

Ikke som en redningsmand. Mareia afskyede forestillingen om, at en kvinde måtte reddes af én mand for at kunne gå fra en anden. Hun var gået selv.
Jesair var noget andet.

Han var et vidne om en verden, hvor hun ikke behøvede at gøre sig mindre ved hans side.

Efter debatten om UBI gik de sammen ud af salen til den indre gård ved Unionsrådet. Nitra summede i aftenen. Over dem fløj et transportmodul forbi, så stille, at man kunne høre vandet i stenkanalen.
»I dag sagde De en sætning, som de ikke vil tilgive Dem,« sagde Mareia.

»Hvilken?«

»At menneskets privatliv skal beskyttes, magtens usynlighed ikke.«

Jesair lænede sig mod rækværket.

»Mener De, at jeg tog fejl?«

»Nej. Jeg er bare bange for, at nogle også vil bruge Deres sætning til at åbne sundhedsarkiverne.«
»Det sagde jeg ikke.«

»Det ved jeg. I morgen forklarer De det for den kommission, der allerede har sendt mig tre anmodninger.«

Jesair så på meddelelserne i sin grænseflade. De var også kommet til ham.

»Om morgenen?«

»Klokken otte. Tag tålmodigheden med.«

Mareia rettede på ærmet over sit håndled. »Jeg kender også mennesker, der kalder ethvert indblik i et andet menneskes liv for omsorg.«

Jesair stillede ikke noget spørgsmål. Det lagde hun straks mærke til. De fleste ville have spurgt, hvad der var sket. Nogle af interesse, andre af nysgerrighed, andre igen for at kunne danne sig en holdning. Jesair tav på en måde, der lod hende beholde ejerskabet over sin egen historie.
»Arien Korveth,« sagde hun til sidst.

Jesair nikkede.

»Jeg så ham i salen i dag.«

»Han så på Dem.«

»Det ved jeg.«

»Ikke som på en modstander.«

»Det ved jeg.«

Mareia så på ham.

»Gør det Dem ikke urolig?«

»Jo. Jeg prøver blot at lade være med at give uroen magten over min adfærd.«

Den sætning blev i hende.

Senere gik de sammen gennem den gamle del af Nitra. Ikke fordi de havde aftalt det. Ingen af dem drejede bare af. De talte om arkiver, om børnene i Auriola, om hvorvidt verden kunne forandres, uden at den samtidig blev grusommere.
Da de tog afsked, skete der noget ganske lille.

Mareia ville give ham hånden, men i sidste øjeblik rørte hun indersiden af hans håndled med tre fingre. Det var ikke med vilje. Snarere en bevægelse, der kom tanken i forkøbet.
Et øjeblik tav de begge.

»Undskyld,« sagde hun.

»For hvad?«

»Det ved jeg ikke.«

Jesair så på det sted, hun havde rørt.

»Mærkeligt,« sagde han dæmpet.

»Hvad?«

Et øjeblik var det, som om han ledte efter ordene.

»Jeg havde en fornemmelse af, at jeg huskede noget. Men jeg ved ikke hvad.«

Mareia svarede ikke.

Også hun havde haft den fornemmelse.

Fornemmelsen var svag og uklar, som et ekko i et rum, hun aldrig før havde betrådt.

Da de havde taget afsked, gik hun alene gennem Nitras oplyste gader og følte for første gang i lang tid ikke, at det var en straf at være alene.

Senere den nat sendte Arien hende en enkelt besked.

Personlige beslutninger forbliver aldrig personlige.

Mareia så længe på den.

Så lod hun være med at slette den.

Hun vidste ikke hvorfor.

Måske fordi nogle trusler først fremstår som en sætning, der endnu ikke kan bevises.

12. Jorden: Jesus på bjerget

Jesus tog Peter, Johannes og Jakob med sig og gik op på bjerget med dem for at bede. Og det var allerede sent, da de gik ad den stenede sti, for solen hældede mod vest, og skyggerne strakte sig lange hen over bjergsiden. Disciplene fulgte ham i tavshed, for de vidste ikke, hvorfor han havde taget dem netop derop, og ærefrygten rørte dem som en kølig vind.

Da de nåede et øde sted højt over landskabet, trådte Jesus nogle skridt bort fra dem og løftede øjnene mod himlen. Han talte ikke højt, men hans læber bevægede sig, og det virkede, som om han talte med nogen, der var skjult for øjnene. Peter, Johannes og Jakob blev stående bag ham, men vandringens træthed og nattens stilhed overmandede dem. De satte sig på jorden, og deres øjenlåg blev tunge.

Og mens Jesus forblev i bøn, skete der noget foran dem, som oversteg menneskets fatteevne. Hans ansigt forandrede sig, og hans klæder strålede med en hvidhed, som ingen væver på jorden kender. Det var hverken hørrets eller uldklædningens hvidhed, men et lys, som syntes at komme indefra. Hans ansigt strålede, som om en sol havde åbnet sig bag det, og alligevel sved lyset ikke i øjnene på dem, der vågnede.

Peter fór op af søvnen som en, der havde hørt en stemme i en drøm. Johannes åbnede øjnene og mistede vejret. Jakob støttede hænderne mod jorden og stirrede frem for sig, for ved siden af Jesus stod to mænd. De lignede hverken vandringsmænd fra landsbyerne eller gamle mænd fra templets forgårde. De var indhyllet i herlighed, og deres ansigter var alvorlige, som om de kendte både begyndelsen og enden på mange tidsaldre.

De talte med Jesus. Deres tale var dæmpet, men disciplene syntes, at de både forstod den og ikke forstod den på samme tid. De talte om den vej, der skulle fuldbyrdes i Jerusalem, om det blod, der skulle udgydes, om menneskenes frygt, om præsternes magt og om den time, hvor Menneskesønnen ville overgive sig i hænderne på dem, der ikke forstår lyset.

Peter så skælvende på dem, og i hans hjerte blandede glæden sig med frygten. Og da han så, at de to syntes at ville gå, sagde han til Jesus:

»Mester, det er godt, at vi er her. Lad os bygge tre hytter: én til dig, én til Moses og én til Elias.«

Men han vidste ikke, hvad han sagde. For når et menneske ser ting, det ikke er forberedt på, løber tungen foran forstanden.

Da dannede der sig en sky over dem. Den kom ikke nedefra som tåge fra dalen, og vinden havde heller ikke drevet den ind fra havet. Den steg ned ovenfra, stille og lysende, og indhyllede dem. Disciplene trådte ind i dens skygge, og en stor frygt greb dem. For i skyen var der lys, og i det lys var der et nærvær, som fik menneskets hjerte til at blive lille.
Og fra skyen lød en stemme:

»Dette er min udvalgte Søn. Hør ham.«

Da stemmen var døet hen, skiltes skyen. Lyset trak sig tilbage som vand, der vender tilbage til dybet, og Jesus stod alene foran dem. Hans klædning var igen som et menneskes klædning, og hans ansigt bar kroppens træthed, men i hans øjne var der endnu et genskin af fjerne egne, som disciplene ikke kendte.

Længe sagde ingen af dem noget. De gik ned fra bjerget, og stenene skurrede under deres fødder i mørket. Peter så sig flere gange tilbage, som om han ventede igen at se de to mænd på toppen, men nu så han kun en himmel fuld af stjerner.
Til sidst tog han mod til sig og gik hen til Jesus.

»Herre,« sagde han stille, »de to, som talte med dig ... var det Elias og Moses?«

Jesus så på ham. Han svarede ikke straks. Han gik endnu nogle skridt, som om han vejede hvert ord, så det ikke skulle rumme mere, end Peter kunne bære.
»Det er lidt mere indviklet, Simon,« sagde han til sidst.

Peter rynkede panden.

»Hvordan mere indviklet, Herre? Vi så dem jo. Og vi vidste, at det var dem.«

Jesus standsede. Over dem strålede stjernerne, og natten var klar. Han løftede hånden mod himlen.

»Når et barn ser en lampe, tror det, at lyset bor i karrets ler. Når en mand ser en stjerne, tror han, at den kun er et punkt på himmelhvælvingen. Men Faderen har skabt mere, end mennesket kan sætte navn på.«
Peter løftede blikket.

»Taler du om engle?«

»Også om dem, I ville kalde engle,« sagde Jesus. »Men ikke alt, der kommer ovenfra, har vinger.«

Peter forstod det ikke. Johannes og Jakob kom nærmere, for de mærkede, at Jesus talte om ting, han aldrig før havde åbenbaret for dem.
Jesus fortsatte:

»Ser I de lys? I tror, at de kun er sat der som tegn for dage og år. Men omkring mange af dem findes verdener, som Faderen ikke har ladet ligge øde. Der findes steder, hvor floder løber under en anden sol, hvor planter løfter deres blade mod et andet lys, og hvor væsener, der ligner mennesker, søger sandheden, som I søger den.«
Peter blev bleg.

»Mennesker?« spurgte han.

»Mennesker,« svarede Jesus, »om end ikke alle som jer. Nogle er ældre i kundskab. Nogle kendte naturens hemmeligheder, før jeres fædre byggede de første byer. De kan helbrede sår, som forekommer jer uhelbredelige. De kan tale sammen på afstand uden ord. De kan bevæge sig gennem rum, som forekommer jer uoverstigelige. Og når et sådant menneske handler iblandt jer, kalder I det et mirakel.«
Jakob skælvede.

»Så et mirakel er ikke et mirakel?«

Jesus vendte sig mod ham med et mildt smil.

»For et barn er også frøet, der vokser til et træ, et mirakel. For den vise er det livets lov. Men bliver Faderens herlighed mindre af den grund? Nej. For den lov, mennesket kender, er stadig Guds lov. Og den hemmelighed, mennesket afdækker, er stadig en hemmelighed, det har fået lov til at afdække.«
Peter tav. Ordene om andre verdener skræmte ham mere end skyen på bjerget.

»Og de to?« spurgte han igen. »Hvis de ikke var Moses og Elias, sådan som vi troede, hvem var de så?«

Jesus så ud i dalen, hvor landsbyernes ildsteder flimrede i det fjerne.

»De var det, I kunne forstå,« sagde han. »Og samtidig var de mere. De kom i navne, som jeres hjerte kender, for var de kommet uden slør, ville I være faldet med ansigtet mod jorden og intet have forstået.«
»Fortæl os sandheden,« insisterede Peter.

Jesus så på ham med venlighed, men også med fasthed.

»Hvis jeg i dag fortalte dig hele sandheden, Simon, ville du ikke forstå den. Du ville gøre den til en afgud eller til frygt. Og ingen af delene er tro.«

Peter bøjede hovedet.

Jesus gik videre, og de fulgte ham.

Efter et øjeblik sagde han:

»Blandt verdenerne findes der nogle, som våger over menneskeheden. Ikke for at tage friheden fra jer, men for at flammen ikke skal kvæles, før den lærer at brænde. De følger jeres skridt, vogter de grænser, I endnu ikke må overskride, og rører undertiden ved historien, når den er ved at tage en forkert drejning.«

Johannes spurgte:

»Og du kender dem, Herre?«

Jesus svarede:

»Jeg kender dem. Og de kender mig.«

Der var noget i de ord, som disciplene ikke kunne sætte navn på. Det lød ikke som en lærers tale om profeterne, men som en erindring hos en, der var kommet længere borte fra, end menneskets vej rækker.

Peter så igen på himlen. Stjernerne lignede ikke længere små lys, der var sømmet fast til hvælvingen. De forekom ham at være døre. Og bag hver af dem kunne der være en verden, der så tilbage.

»Hvorfor viste du os det?« spurgte han.

Jesus standsede ved stiens kant. Natten var stille.

»Fordi den time kommer, hvor I skal se min svaghed,« sagde han. »I skal se mig bundet. I skal se mig slået og forladt. I skal se mennesker spotte det, de ikke forstår. Og da skal I huske dette bjerg. Huske, at lyset kan skjule sig i kroppen, men kroppen kan ikke tilintetgøre det.«

Ingen svarede.

Da de kom længere ned, begyndte det at gry. Det første lys rørte stenene, og landskabet fik igen den skikkelse, de kendte. Men i Peter var intet længere helt som før. Han gik ved siden af Johannes og Jakob, men i tankerne var han stadig deroppe, i skyen, under stjernerne, foran de mænd, som var Moses og Elias og alligevel noget større.

Og Jesus pålagde dem ikke at fortælle nogen om det.

For ikke enhver sandhed kan gives til mennesker på én gang. Nogle sandheder må vente, indtil det kar i mennesket, som skal kunne rumme dem, er blevet større.

13. Elarion: Arien Korveth

Arien Korveth blev ikke født som et ondt menneske.

Det ville være for enkelt. Og enkle forklaringer er den nåde, historien skænker dem, der ikke vil bære ansvaret for komplicerede sandheder.
Til at begynde med blev han blot født som en søn.

Og af alle mennesker i verden elskede han sin mor højest.

Hun var det første sted, han huskede som trygt.

Når han som barn faldt og slog hul på knæet, løb han ikke hen til lægemodulet, selv om det hang på væggen blot få meter fra ham. Han løb hen til hende. Da han fik sin første dårlige bedømmelse i skolen, skjulte han den for sin far i to timer og viste den så til hende. Når han havde skændtes med drengen fra nabohuset, kom han hjem fuld af retfærdig harme, og hun lod ham tale, indtil alt det, han selv havde føjet til historien, lidt efter lidt faldt bort.
Hans mor havde en særlig evne til ikke at rette ham for tidligt.

Hun satte sig hos ham.

Lyttede.

Og først når han havde fået alle de ord frem, som et menneske forsvarer sig mod sin egen skyld med, spurgte hun undertiden:
»Og fortæl mig så, hvordan det virkelig var.«

Det fortalte Arien hende som regel.

Hos hende kunne han fejle, uden at fejlen straks blev en dom over hans værd. Han kunne være vred uden at være et ondt menneske. Han kunne græde, uden at hun forklarede ham, at gråd ikke løste noget.
Hans far var anderledes.

Han holdt af Arien. Det tvivlede drengen aldrig for alvor på. Hans kærlighed tog blot form af regler.

Hans far troede på præcision. Han troede, at en aftale kun havde betydning, hvis den også gjaldt, når den var ubehagelig. At et ord, der efter at være blevet sagt kunne lempes efter omstændighederne, ikke var et løfte, men et forslag.

Han arbejdede med juridiske rammer og valutaregulering. Dagen lang afgjorde han, hvad der skete, når den ene part opfyldte en betingelse og den anden ikke gjorde, hvornår et krav opstod, hvornår en forpligtelse bortfaldt, og hvad ordet *rettidigt* helt præcist betød.
Den måde at tænke på tog han også med hjem.

Da Arien var ni år, blev han besat af et gammelt mekanisk hovedbrud.

Rubiks terning.

På Elarion fandtes der spil, som kunne skabe hele verdener for et menneske, simulere krige, byer eller fremmede planeter. Men Arien sad uge efter uge bøjet over en lille farvet terning, fordi det pirrede ham, at dens orden lå skjult i så enkel en genstand.
Det lagde hans far mærke til.

»Hvis du løser den uden hjælp,« sagde han en aften, »tager jeg dig med i zoologisk have i Sarena.«
Arien løftede hovedet.

Han havde aldrig været i zoologisk have. Hans mor havde vist ham optagelser derfra: dyr fra tre kontinenter, enorme vandbassiner, natpavilloner og en gammel skov, som man lod vokse under en kuppel næsten uden indgreb.
»Virkelig?«

»Hvis du løser den.«

»Hele terningen?«

Hans far smilede svagt.

»Hvis jeg mente halvdelen, ville jeg sige halvdelen.«

De følgende dage øvede Arien sig, til fingrene gjorde ondt.

Først lærte han bevægelserne udenad. Så forstod han, at det ikke var nok at huske fremgangsmåden. Han måtte vide, hvorfor de enkelte dele flyttede sig. Hvorfor én rigtig bevægelse på den ene side ødelagde ordenen på den anden, og hvorfor man midlertidigt måtte ofre den for siden at bringe den på plads igen.
Terningen fascinerede ham.

Den var en lille verden, hvor kaos ikke var virkeligt.

Man kendte blot endnu ikke fremgangsmåden.

To dage før udflugten løste han den for første gang.

Så for anden gang.

Aftenen før de skulle af sted, kunne han gentage fremgangsmåden næsten uden at tænke.

Hans mor strøg ham gennem håret.

»Så får du dyrene at se i morgen.«

Arien smilede.

»Hvis jeg løser den.«

Hans mor så et øjeblik hen mod hans far.

»Du kan jo allerede løse den.«

Dengang forstod Arien ikke, hvorfor hun sagde det.

Det forstod han dagen efter.

De stod foran indgangen til zoologisk have.

Bag de høje gennemsigtige vægge kunne han se trækroner. Derindefra lød stemmer fra dyr, han kun kendte fra optagelser. Mennesker gik gennem indgangsportene med børn i hånden, og Arien kunne ikke længere stå stille.
Hans far rakte ham terningen.

»Nå.«

Arien lo.

»Nu?«

»Aftalen lød på, at du skulle løse den.«

»Men jeg løste den jo i går.«

»I dag står vi ved zoologisk have.«

Hans mor så på ham.

»Er det virkelig nødvendigt, at han gør det nu?«

»Hvis han kan, er det ikke noget problem.«

Arien tog terningen.

Til at begynde med gik alt let. Første lag. Andet. Hjørner. Kanter.

Så blev han bevidst om, at hans far så på ham.

En familie med to børn gik forbi bag dem. Porten åbnede sig og afslørede et øjeblik en bred sti mellem træerne.
Arien satte farten op.

Og begik en fejl.

En lille en.

I den sidste rækkefølge af drejninger vendte han en side den forkerte vej.

Da det gik op for ham, stivnede han.

Terningen var næsten færdig. Fem sider så rigtige ud. På den sidste var nogle få felter endnu ikke på plads.

»Vent,« sagde han. »Jeg gør det igen.«

Hans far så på klokken.

»Nej.«

Arien troede, han spøgte.

»Hvad?«

»Du løste den ikke.«

»Men jeg kan godt løse den.«

»Nu løste du den ikke.«

»Jeg lavede kun en fejl til sidst.«

»Ja.«

Arien så på indgangsporten.

Så på sin far.

»Så retter jeg det.«

»Aftalen lød ikke på, at du skulle blive ved med at rette den, indtil det lykkedes.«

Hans mor trådte ind mellem dem.

»Du ved jo, at han kan. Han viste os det i går.«

Hans far svarede hende roligt.

»Så skulle han også have koncentreret sig i dag.«

Det begyndte at svie i Ariens øjne.

»Jeg beder dig.«

Hans far rystede på hovedet.

»Hvis en aftale holder op med at gælde i det øjeblik, nogen er ked af dens følge, har vi slet ikke haft nogen aftale.«

Han vendte sig mod transportmodulet.

Arien blev stående.

Bag porten bevægede børn sig omkring. Et sted i det fjerne lød et stort dyrs dybe stemme, og en gruppe mennesker løb hen mod et udsigtspunkt.
De var derinde.

Nogle få snese meter fra ham.

Han skulle blot gå gennem porten.

Hans mor blev hos Arien. Hans far ventede allerede ved modulet.

Drengen stod med den næsten løste terning i hænderne, mens tårerne løb ned ad kinderne.

»Jeg hader ham,« sagde han.

Hans mor knælede ned hos ham.

»Nej.«

»Jeg hader ham.«

»Lige nu gør du.«

Arien så på hende gennem tårerne.

Hans mor tog terningen i hånden.

»Din far forveksler sommetider præcision med retfærdighed.«

Arien huskede den sætning.

»Hvis noget gælder, er det så ikke retfærdigt?«

»Ikke altid.«

»Hvad skal vi så med regler?«

Hans mor ledte et øjeblik efter svaret.

»De skal hjælpe os med at beslutte, når vi ikke ved, hvad vi skal gøre. Ikke fritage os for at føle.«

Så gav hun ham terningen tilbage.

»Og én ting til.«

»Hvad?«

»At du ikke har gjort noget fuldkomment, betyder ikke, at du er mislykket som menneske.«

Dengang nikkede Arien.

Men noget andet prægede sig langt dybere i ham.

En port, man kunne stå foran, selv om målet var inden for rækkevidde.

En betingelse, man kunne forfejle med én forkert bevægelse.

Og en verden, som var ligeglad med, at der manglede så lidt.

Nogle år senere oplevede han noget grusomt, som grundlæggende forandrede hans syn på verden.

Den dag var han alene med sin mor.

De var på vej hjem fra et besøg hos hendes søster, da synkroniseringen svigtede i et af trafiklagene. Tre autonome moduler kørte ind i samme korridor næsten samtidig.
Det første system afværgede sammenstødet.

Det andet gjorde ikke.

Senere huskede Arien ikke sammenstødet som en lyd.

Han huskede lys.

Hvidt.

Skarpt.

Og så en verden vendt om på siden.

Sikkerhedsfeltet greb ham. Han havde slået læben til blods, fået et slag på skulderen og blod i panden, men han kunne bevæge sig.
Det kunne hans mor ikke.

En del af modulets konstruktion havde klemt hendes underkrop fast. Hun var ved bevidsthed. Hendes åndedrag var korte og overfladiske.
Arien kravlede hen til hende.

»Mor.«

Hun så på ham.

Og selv da smilede hun.

Det var det, der siden hjemsøgte ham mest.

Ikke smerten i hendes ansigt.

Det smil.

Som om hun selv i det knuste modul, midt i røg, alarmer og blod, stadig var hans trygge havn.

»Jeg er her,« sagde hun.

Redderne kom hurtigt.

Elarion havde systemer, som kunne reagere på en trafikulykke, før et menneske nåede at forstå, at den var sket. Redningsmoduler viste sig over ulykkesstedet, lægedroner bevægede sig mellem de sårede, og over hver krop lyste en løbende vurdering af tilstanden frem.
Arien så kun på sin mor.

En sygehjælper knælede ned ved hende.

En anden vendte sig mod vraget af nabomodulet.

Derfra trak de et barn ud.

En dreng på omtrent Ariens alder.

Hans tøj var flænget, ansigtet blodigt, og den ene arm var vredet unaturligt ind under kroppen.

Da han åbnede øjnene, så Arien den gyldne ring.

Den var klar.

Næsten lysende.

Lægesystemet tilføjede straks nye oplysninger.

En af redderne så på projektionen.

»Aureliánsk regenerationsprofil.«

Den anden nikkede.

Der fulgte nogle sætninger, som Arien dengang ikke helt forstod.

Sandsynlighed for overlevelse.

Tidsvindue.

Massive indre blødninger.

Regenerativ respons.

Én ledig intensivtransport.

Endnu et modul på vej.

For sent.

»Barnet først,« sagde holdlederen.

Arien løftede hovedet.

»Nej.«

Ingen hørte ham.

»Nej!«

Redderne var allerede ved at flytte drengen.

Arien greb fat i en af dem i tøjet.

»Min mor!«

Manden vendte sig mod ham.

»Det næste modul er på vej.«

»Så tag hende med!«

»Vi er nødt til at træffe beslutningen ud fra—«

»Hun dør!«

Sygehjælperen lukkede et øjeblik øjnene.

Måske var det netop da, Arien første gang så, at selv et menneske, som fulgte den rette procedure, kunne vide, at han gjorde noget frygteligt.

»Vi prøver at redde dem begge.«

Arien vendte sig mod sin mor.

Hun måtte have hørt hele samtalen.

»Tag drengen,« hviskede hun.

Arien så vantro på hende.

»Nej.«

»Arien.«

»Nej.«

Hun rakte hånden frem mod ham.

Hendes fingre rystede.

Han greb dem.

»Mor, sig det til dem.«

»Se på mig.«

»Sig, at de skal tage dig med.«

»Arien.«

I hendes stemme var den samme ro, som han kendte fra sin barndom.

Køkkenets ro.

Aftenernes ro.

Roen hos det menneske, han altid søgte hen til, når verden blev for stor.

»Det barn kan de redde,« sagde hun.

»Også dig.«

Hun svarede ikke.

Bag Ariens ryg lukkede lægemodulets døre sig.

Lige inden så han endnu en gang den fremmede drengs ansigt.

Og hans øjne.

Den gyldne ring forsvandt bag den uigennemsigtige væg.

Den næste transport, som skulle hente hans mor, kom efter nogle minutter.

I den senere rapport stod der præcist hvor mange.

Arien kunne det tal udenad i årevis.

Hans mor døde på vej til hospitalet.

Lægerne forklarede senere, at selv en tidligere transport ikke med sikkerhed ville have reddet hendes liv. Konstruktionen havde revet de store blodkar i bækkenet over. Feltdronerne kunne kun bremse blødningen; der skulle et specialiseret modul til for at lukke skaden. Regenerationsbehandlingen krævede et stabilt kredsløb og timer, som hun ikke længere havde. Reddernes beslutning fulgte protokollen. Drengen i nabomodulet havde på grund af sin alder, skadens art og sin aureliánske regenerationsprofil en væsentligt højere sandsynlighed for at overleve med intensiv behandling.

Drengen overlevede.

Ariens mor gjorde ikke.

Den gyldne ring havde ikke i sig selv været afgørende.

Den var blot det synlige tegn på en af de faktorer, systemet arbejdede med.

Men for Arien var det uden betydning.

Børn husker ikke et traume som en faglig rapport.

De husker et billede.

Arien huskede sin mor liggende mellem vragresterne.

Redningsmodulets døre.

Og de gyldne øjne hos barnet, som lukkede dem på den anden side.

Sådan opstod hadet til aureliánerne i Arien.

Det havde ingen argumenter.

Det havde ingen historie.

Det havde ingen politisk teori.

Det havde en farve.

Guld.

Efter begravelsen bad hans far om den fuldstændige registrering af ulykken.

Han gennemgik telemetrien, reaktionstiderne, triageprotokollen, reddernes beslutninger og de prædiktive modeller.
Arien ventede på, at han ville finde den skyldige.

Han havde brug for en skyldig.

Nogen måtte da have begået en fejl.

Nogen måtte bære ansvaret for det.

Efter nogle dage lukkede hans far den sidste rapport.

»De handlede korrekt,« sagde han.

Arien stirrede på ham.

»Mor er død.«

Hans far slog øjnene ned.

»Det ved jeg.«

»Hvordan kan de så have handlet korrekt?«

Hans far tav længe.

Hans ansigt var stivnet på en måde, som Arien dengang opfattede som kulde. Først langt senere forstod han, at når nogle mennesker ikke faldt synligt fra hinanden, var det ikke, fordi de ingen smerte følte. De faldt fra hinanden indad, hvor ingen så dem.
»Ikke enhver rigtig beslutning får et godt udfald,« sagde hans far.

Arien kom til at afsky den sætning.

»Hvad er der så ved, at den er rigtig?«

Hans far svarede ikke.

Og for første gang indså Arien noget, der aldrig helt slap ham igen.

Systemet kan gøre alt efter reglerne, og et menneske kan alligevel dø.

Ingen behøver at lyve.

Ingen behøver at bryde loven.

Ingen behøver at have onde hensigter.

Og resultatet kan være en grav.

Fra den dag begyndte han at studere mekanismer på en anden måde.

Tidligere havde de interesseret ham, fordi han nød at forstå ting.

Nu havde han brug for at beherske dem.

Hvis verden kunne tage hans mor fra ham med en beslutning, der ikke kunne kaldes en fejl, var det ikke nok at være et godt menneske.
Det var ikke nok at have ret.

Det var end ikke nok at bede.

Man måtte forstå, hvad verden traf sine beslutninger ud fra.

Og hvis man ikke ville være blandt dem, systemet lod vente, måtte man være med ved reglerne, før beslutningen blev truffet.
Som barn lærte han således to ting.

For det første: Verden styres ikke af dem, der har ret, men af dem, der forstår mekanismerne.

For det andet: Kan du ikke se mekanismen, er du blandt dem, den styrer.

Han blev født i en vestlig veyransk stat, ind i en familie af forvaltere, jurister og valutastrateger. Efter hans mors død var huset det samme, og alligevel var stedet, hvor man kunne søge tilflugt, forsvundet fra det.
Hans far var der stadig.

Det var reglerne også.

Middagsmåltiderne fortsatte.

Ved bordet talte man om markedsbevægelser, koalitionsaftaler, huller i reguleringen og om, hvilken stat der stadig troede, at dens centralbank var uafhængig.
Om følelser talte man næsten aldrig.

Arien tilpassede sig.

Han var usædvanlig intelligent. Hans intelligens havde et kirurgisk instruments præcision. Han kunne skære et problem op i lag, finde det svage punkt, bedømme, hvem der ville give efter, hvem man kunne overtale, hvem man kunne købe, og hvem man kunne gå uden om.
De veyranske skoler så ham som et talent.

Finanskonsortierne som en investering.

Politikerne som en nyttig mand.

Selv så han sig som en, der kunne se bag forhænget.

I puberteten vendte han tilbage til registreringen af sin mors ulykke.

Ikke én gang.

Mange gange.

Først ledte han efter en fejl hos redderne.

Så efter en fejl i algoritmen.

Senere prøvede han at finde ud af, hvem der havde godkendt protokollen, og hvilke data den byggede på.

Han fandt ingen sammensværgelse.

Det gjorde ham mere vred, end hvis han havde fundet en.

Drengen var blevet reddet, fordi systemet havde vurderet hans chance som større. Den aureliánske biologiske profil havde blot været én variabel blandt mange.
Men Arien begyndte at lægge mærke til aureliánere overalt.

I transmissioner fra højtideligheder.

I slægtsdokumenter.

På de ældste skoler.

I fortællinger om mennesker, hvis kroppe regenererede hurtigere.

I sagn om slægtslinjer, som efter sigende engang havde kunnet helbrede ved berøring.

Den gyldne ring blev fremstillet som en kulturarv.

Arien så den som en fordel, man fik ved fødslen.

I begyndelsen af sin karriere fremlagde Arien et forslag for trafikforvaltningen om intensivtransporter i reserve til ulykker med flere tilskadekomne. Det var ingen stor gestus. Han beregnede ankomsttider, placeringen af modulerne og prisen på reserven. Da de sagde, at den kapacitet ville stå ubrugt de fleste dage, lagde han rapporten om sin mors ulykke foran dem og bad dem også indregne venteminutterne.

Forslaget blev godkendt. To år senere modtog han en melding om et sammenstød, hvor to intensivmoduler var ankommet samtidig, og begge de hårdt sårede havde overlevet. Den ene var en aureliánsk dreng. Arien gemte meldingen. Dengang troede han endnu på, at en mere retfærdig regel kunne beskytte et menneske uanset øjenfarve.

Alligevel faldt en sætning ham ind, da han så en offentlig aureliánsk fest, en sætning, som han stadig skammede sig lidt over:

I tog også min mor.

Det var ikke sandt.

Det vidste hans intelligens.

Men hans smerte var ingen analytiker.

Et menneske kan i årevis vide, at dets had hviler på et unøjagtigt grundlag, og alligevel bygge et helt hus på det. Det kræver blot, at det siden finder argumenter nok til at omdøbe et gammelt sår til en overbevisning.

Arien fandt dem.

Og så mødte han Mareia.

Hun lignede ikke hans mor.

Hverken af sind, i sin måde at leve på eller i sin måde at tænke på. Arien ville have fundet en sådan sammenligning primitiv.

Alligevel følte han hos hende for første gang i mange år noget, han kendte fra sin barndom.

Muligheden for et øjeblik at holde op med at forsvare sig over for verden.

Mareia var følsom, men lod sig ikke styre. Venlig, men ikke føjelig. Når hun var uenig med ham, var det ikke for at vinde. Det var, fordi hun ikke kunne svigte præcisionen i det, hun selv så.

I begyndelsen beundrede han det.

Hos hende vendte det menneske, han i årevis havde skjult bag mekanismer, til tider tilbage.

Så blev han bange for det.

For det, man har brug for, kan man miste.

Og Arien havde allerede engang kendt et sted, han vendte tilbage til med enhver smerte, indtil verden en dag tog det fra ham.
Derfor begyndte han at gøre det, han gjorde med alt, han ikke ville miste.

Han prøvede at forstå det.

Så at forudse det.

Så at kontrollere det.

Han huskede, hvad Mareia sagde. Hvem hun mødtes med. Hvornår hun kom hjem. Hvilke mennesker hun stolede på. Hvem der påvirkede hende. Hvad der ændrede hendes synspunkter.
Over for sig selv forklarede han det som opmærksomhed.

Senere som omsorg.

Til sidst som en ret.

Og da det viste sig, at man ikke kunne sikre et menneske som en pengestrøm, begyndte han at føle vrede.

Mareia lod sig ikke indordne i hans system.

Hun lod sig ikke eje.

Og da han opdagede, at hun ikke lod sig eje, begyndte han at hade netop det, han engang havde elsket ved hende.

Da hun var gået, stod lejligheden tilbage alt for velordnet.

Hun havde ikke ødelagt noget. Ikke råbt. Ikke offentligt gjort ham til et uhyre, som han kunne forsvare sig imod.

Hun gik med et stille nej.

De første dage sagde han til sig selv, at hun ville komme tilbage.

Så, at nogen havde påvirket hende.

Så dukkede Jesair Davion op i hans tanker.

Og med ham den gamle farve.

Guld.

Det var mærkeligt, hvor let to begivenheder, adskilt af årtier, kunne berøre hinanden i et menneske.

Et fremmed barn, der blev kørt væk fra en ulykke.

En mand, der stod ved Mareias side.

Begge aureliánere.

Begge med den gyldne ring i øjnene.

Fornuften vidste, at der ikke var nogen årsagssammenhæng mellem dem.

Såret havde ikke brug for en.

Arien begyndte at fortælle sig selv, at Mareia aldrig for alvor kunne have hørt til i hans verden. At aureliánere til syvende og sidst altid valgte deres egne, selv når de talte om det universelle, om lighed og om hele civilisationen.
I det afgørende øjeblik vendte de efter hans opfattelse tilbage til ringen.

Til den gyldne ring.

Han havde hadet det tegn, længe før han indrømmede det over for sig selv.

Værst af alle var for ham slægten Davion.

En myte, som dannede mennesker lo ad, men aldrig helt gav slip på. Helbredelse ved berøring. Forudanelser om ulykker. En natur, der lyttede. Gamle eventyr for en civilisation med biologisk kunstig intelligens, kvantesensorer og byer på en anden planet.
Og alligevel behøvede Jesair Davion blot at rejse sig i Unionsrådets sal og sige én sætning, så blev folk stille.
Senere afspillede Arien optagelsen fra debatten i Nitra.

Han standsede den ved Jesairs ansigt.

»Menneskets privatliv skal beskyttes. Magtens usynlighed skal ikke.«

Jesair stod roligt. Han havde hverken brug for triumf eller skuespil. Netop det gjorde Arien urolig.

En ambitiøs politiker kan købes.

En demagog kan afsløres.

Et menneske, som ikke ønsker magt og alligevel får den gennem andres tillid, er langt vanskeligere at styre.

Arien forstørrede billedet af hans øjne.

Et øjeblik viste den gyldne ring sig i dem.

Og verden omkring ham forsvandt.

I en brøkdel af et sekund kunne han igen lugte det brændte materiale fra det forulykkede modul.

Han hørte sygehjælperen:

Aureliánsk regenerationsprofil.

Han så sin mors hånd.

Ambulancemodulets døre.

Drengens gyldne øjne.

Så var han igen i Nitra.

Foran billedet af Jesair Davion.

Arien mærkede en væmmelse i maven.

»Nej,« sagde han ud i det tomme rum.

Han vidste endnu ikke præcist, hvad han satte sig imod.

Jesair.

Mareia.

Aureliánerne.

Systemet, som engang havde truffet en beslutning uden had og alligevel taget hans mor fra ham.

Måske også sin egen ydmygelse.

Alle disse ting lå allerede så tæt på hinanden i ham, at han var ved at holde op med at skelne mellem dem.

Og netop da lyste en meddelelse frem på arbejdsfladen.

Beskeden kom gennem en lukket kommunikationskanal, der blev brugt af højtstående fondsforvaltere, politiske rådgivere og mennesker, som ikke ønskede, at deres samtaler skulle ende i de almindelige arkiver.
Afsenderen var ikke angivet.

Beskeden indeholdt et sted, et tidspunkt og en enkelt sætning:

Hr. Thorne ville sætte pris på en samtale om følgerne af dagens indlæg.

Arien læste den to gange.

Kael Thorne havde ingen officiel stilling, der svarede til omfanget af hans indflydelse. Han stod hverken i spidsen for en regering eller en centralbank. Men hans navn dukkede op omkring formueforvaltere, investeringsfonde, medier, fonde og politiske kampagner.
Folk omtalte ham som rådgiver.

De, der vidste mere, brugte ingen betegnelse.

Arien slettede ikke beskeden.

Først afspillede han Jesairs tale igen.

Denne gang så han ikke på Jesair.

Han fandt Kael i billedet.

Og så bemærkede han et kort øjeblik, hvor Kael ikke så på taleren.

Han så på ham.

Arien tog imod invitationen.

De mødtes den følgende aften højt over Nitra i et rum, som officielt tilhørte en fond til støtte for økonomisk samarbejde mellem stater.
Kael ventede allerede.

»Hr. Korveth.«

»Hr. Thorne.«

»Jeg har kendt Deres navn længe.«

»Skulle det glæde mig?«

»Det burde gøre Dem forsigtig.«

Kael åbnede optagelsen fra konferencen og standsede den ved Jesair.

»Når tiden er moden til det fælles værk, må værdien ikke længere vandre i skyggen,« læste han. »Det, der tjener alle, skal være synligt for alle.«
Arien ventede hån.

I stedet så han noget langt mere interessant i Kaels ansigt.

Frygt.

Kael Thorne var bange for den tanke.

Gennemsigtighed var ikke et moralsk problem for ham. Den var en trussel mod hans eksistens. Hvis Elarions pengestrømme kunne lægges ind på ét kort, ville de ikke blot afsløre skatteunddragelse.

De ville afsløre politiske partier finansieret af de samme kilder.

Medier, der udadtil hadede hinanden og indadtil tilhørte de samme penge.

Fonde.

Banker.

Investeringsfonde.

Og huset Thorne.

»Davion har endnu ingen organisation,« sagde Kael. »Han har hverken et parti, et apparat eller en lov.«

»Hvorfor er De så bange for ham?«

»Fordi folk forstår, hvad han siger.«

Kael slukkede billedet.

»Komplicerede tanker kan begraves i udvalg. De enkle spreder sig af sig selv.«

Arien lænede sig tilbage.

»Har De inviteret mig for at fortælle, at De er bange for en enkelt aureliáner?«

»Jeg har inviteret Dem, fordi De ikke er bange for ham.«

»Nej.«

Kael tav et øjeblik.

»De hader ham.«

Arien mærkede musklerne i nakken spænde.

»De ved ikke nok om mig.«

»Jeg ved, hvordan De så på ham.«

»Et blik er ikke et bevis.«

»Jeg leder ikke efter beviser. Jeg leder efter motivation.«

Arien rejste sig.

Kael standsede ham ikke.

»Mareia Lioren er ikke grunden til, at De er her,« sagde han.

Arien blev stående.

»Hun er blot grunden til, at Deres gamle had igen har lært at tale.«

Denne gang vendte Arien sig brat.

Kael anede ikke, hvor præcist han havde ramt.

Han kendte ikke til ulykken.

Til hans mor.

Til drengen.

Til de gyldne øjne bag dørene, der lukkede sig.

Men mennesker som Kael behøvede ikke at kende sårets oprindelse. Det var nok at opdage, at det fandtes.

»Hvad vil De mig?« spurgte Arien.

»Foreløbig ingenting.«

»Så behøvede De ikke at kalde mig herhen.«

»Jeg vil tilbyde Dem støtte.«

Arien satte sig langsomt.

»Til hvad?«

Kael åbnede en oversigt over forskningsmæssige og finansielle strukturer.

»De arbejder med konsortier. De forstår overgangene mellem jurisdiktioner, valutaer og retssystemer. De har udarbejdet rammer for biologisk sikkerhed.«
»Alle lovlige.«

»Naturligvis.«

Kael udtalte ordet så roligt, at det mistede sin betydning.

»De huse og fonde, jeg samarbejder med, søger mennesker, som kan analysere langsigtede risici for civilisationen. Økonomiske. Politiske. Sociale. Genetiske.«
Arien så på ham.

»Aureliánske?«

Kael svarede ikke straks.

»Også aureliánske, hvis De betragter dem som en risiko.«

I det øjeblik åbnede der sig ikke en plan.

Der åbnede sig en dør.

Kael tilbød adgang til finansiering, advokatkontorer, fonde og forskningscentre. Til mennesker, der kunne stille et spørgsmål sådan, at dets egentlige betydning forblev skjult i fagsproget.

»Og hvad vil De have til gengæld?«

»Oplysninger. Hvor Jesairs tanke er på vej hen. Hvem der støtter den. Og hvilke muligheder der findes for at standse dens vækst, før et moralsk slagord bliver et politisk program.«

»De vil miskreditere ham?«

»Hvis det er muligt.«

»Og hvis ikke?«

Kael så fast på ham.

»Så får vi brug for en mere præcis analyse.«

Han behøvede ikke at sige mere.

Efter mødet begyndte Arien at læse om aureliánsk arvelighed.

Først bildte han sig ind, at det var faglig nysgerrighed.

Han lærte om de særlige regler for genetisk nedarvning. Om sønner, der arvede den karakteristiske profil, når faderen var aureliáner. Om blandede slægtslinjer. Om markørmønstre. Om fysiologiske egenskaber forbundet med den gyldne ring.

Biologi.

Kun biologi.

Præcis som i rapporten om hans mors død.

Jo mere han læste, desto mere mødtes to dele af hans liv, som han hidtil havde holdt adskilt.

Barnet, som havde mistet sin mor.

Og manden, som havde brug for at forklare verden uden at indrømme, at det barn stadig styrede ham.

Han begyndte at skrive noter.

Moralsk autoritet uden vælgermandat.

Slægtskontinuitet som politisk kapital.

Davion — et symbol, der nægter at være symbol, og derfor virker stærkere.

Gennemsigtighed som redskab for aureliánsk moralsk indflydelse.

Den sidste sætning var ikke sand.

Gennemsigtighed var ikke aureliánsk. Jesair fremstillede den som et fælles system for alle.

Men Arien tog ikke længere udgangspunkt i virkeligheden.

Han tog udgangspunkt i det resultat, han havde brug for at nå frem til.

Og et intelligent menneske, som vælger sin konklusion først, er undertiden farligere end en tåbe.

For en tåbe kan ikke anlægge en fuldkommen vej til en vildfarelse.

Det kunne Arien.

Jo mere han skrev, desto mindre var han klar over, at han ikke skrev om aureliánerne.

Han skrev om drengen foran zoologisk have.

Om porten, der ikke åbnede sig, fordi han ikke havde opfyldt betingelsen.

Om sin mor i vraget.

Om ambulancemodulet, der havde åbnet sig for en anden.

Om Mareia, der havde lukket døren bag sig.

Der var for mange døre i hans liv.

Og Arien besluttede, at han aldrig mere skulle være den, der blev stående foran dem.

En aften svarede Mareia på en af hans ældre beskeder.

Arien, jeg kommer ikke tilbage. Det, der skete, var ikke en fejl mellem os. Det var en overskridelse af en grænse. Jeg ønsker for dig, at du en dag kan indrømme det over for dig selv.

Han læste den mange gange.

Det var den sidste sætning, der gjorde ham mest rasende.

Netop fordi den var sand.

Tre dage senere så han en optagelse fra en offentlig debat i Auriola. Jesair talte om arkiver. Mareia sad blandt tilhørerne.

Da Jesair var færdig, mødtes deres øjne et øjeblik.

Der var intet i det, som kunne bruges som bevis.

Alligevel så Arien alt i det.

Han frøs billedet.

Jesair.

Mareia.

Den gyldne ring.

Og et sted dybt nede, under alle årene med uddannelse, indflydelse og selvbeherskelse, stod en niårig dreng stadig med en næsten løst terning i hænderne.
På arbejdsfladen åbnede han listen over forskningsfonde.

Ved flere af dem lyste en ny adgangstilladelse.

Udvidet adgang godkendt af fondsforvaltningen.

Kael havde indfriet sit tilbud.

Arien kunne fremlægge forslag til strategiske projekter, benytte juridisk og finansiel rådgivning og forbinde programmer på tværs af stater, som udadtil ikke havde noget med hinanden at gøre.
Endnu var intet af det en forbrydelse.

Forskning i biologisk sikkerhed var nødvendig.

Analyse af genetiske populationer kunne redde liv.

Modellering af systemiske risici hørte til en ansvarlig styring af civilisationen.

Hvert redskab havde en legitim anvendelse.

Det afgørende var, hvem der en dag ville lægge dem ved siden af hinanden.

Arien vidste, hvordan man finansierede et stort projekt, så det ingen steder fremstod som ét projekt. Han vidste, hvordan man fordelte opgaver mellem valutaer, stater og retssystemer. Han vidste, hvor den bagvedliggende interesse kunne skjules, uden at nogen bevidst behøvede at bryde loven.
Længe så han på mulighederne foran sig.

Et menneske bliver ikke først gerningsmand ved sin første handling.

Undertiden overskrides grænsen langt tidligere.

I det øjeblik et menneske ser muligheden for at tilintetgøre et andet og i stedet for at spørge *må jeg?* spørger sig selv *hvordan kunne det lade sig gøre?*
Arien havde endnu ikke bestilt noget.

Han havde ikke kontaktet et laboratorium.

Han havde ingen konkret plan.

Men han havde en mæcen.

Adgang.

Og visheden om, at hvis han delte hensigten op i tilstrækkeligt små dele, ville der findes mennesker, som var villige til at udføre hver af dem uden at vide, hvad de tilsammen skabte.

Om natten gik han ud på terrassen.

Under ham lyste Nitra. Over byen passerede skibe på vej mod orbitalringen og videre til Thaeron.

Verden var præcis.

Forbundet.

Styret.

Arien tænkte på sin far.

De handlede korrekt.

På sin mor.

Regler må ikke fritage os for at føle.

To sætninger havde stået over for hinanden i hans erindring i årtier.

Til sidst valgte han sin fars.

Ikke fordi han havde tilgivet ham.

Fordi den kunne bruges.

Hvis mennesker træffer beslutninger efter mekanismer, skal man blot beherske mekanismerne.

Hvis institutioner følger regler, skal man blot skabe en vej, hvor hver af dem overholder sin egen regel.

Hvis hensigten fordeles mellem tilstrækkelig mange mennesker, behøver ingen at bære hele skyldfølelsen.

Arien så ud over byen.

»Personlige beslutninger findes ikke,« sagde han sagte.

Han syntes om den sætning.

Den lød som filosofi.

I virkeligheden græd der stadig et barn foran en lukket port inde i den.

På arbejdsfladen bag ham ventede en besked fra huset Thornes kontor.

Den finansielle og juridiske støtte er klar. Fremlæg projektets første ramme.

Arien gik ind igen.

Når hadet modnes, holder det op med at råbe.

Det begynder at organisere.

Kael havde åbnet den første dør for ham.

Og Elarion, den store civilisation under den store sol, tilbød ham stadig alt for mange gange bag den.

14. Jorden: Begyndelsen på en ny slægt

Aftenen sænkede sig allerede over landskabet, og bag dem lå Jerusalem som et sår, der endnu ikke havde nået at lukke sig. Disciplene sad i huset bag lukkede døre. Ingen af dem talte højt. Hver bar på sin egen form for skam: Peter sin fornægtelse, Thomas sin vantro, de andre deres flugt, tavshed og frygt.
Da forandrede luften i rummet sig.

Der lød ingen skridt, ingen knirken fra døren. Pludselig stod han blot iblandt dem.

Jesus.

Jesus stod levende og rolig iblandt dem, alt for virkelig til at være et minde, en skygge eller et billede fremkaldt af fortvivlelse. I hans ansigt havde smerten ikke længere det sidste ord.
»Fred være med jer,« sagde han.

Ingen rørte sig. Nogle veg tilbage, andre sank på knæ. Peter skjulte ansigtet i hænderne. Johannes begyndte at græde uden en lyd. Thomas stirrede, som om hele den verden, han havde bygget på tvivl, brød sammen i et eneste øjeblik.
Jesus løftede hænderne. I håndleddene var der mærker efter naglerne. Så trak han kjortlen til side og viste dem den side, hvorfra blod og vand var strømmet blot få dage før.
»Det er mig,« sagde han stille. »Det er ikke en drøm, I rører ved. Ikke et forgæves håb. I rører ved det, døden ikke kunne holde tilbage.«
Thomas trådte nærmere som et menneske, der frygtede sin egen erkendelse. Han ville røre ved såret, men hånden standsede i luften. Al hans trodsige vished brast.
»Min Herre,« hviskede han, »og min Gud.«

Jesus så på ham uden bebrejdelse.

»Du troede, fordi du så. Men der vil komme dem, som ikke ser, og alligevel vil den samme ild brænde i dem.«

Så satte han sig iblandt dem, som var han vendt hjem fra en kort rejse og ikke fra dødsriget. Han bad om mad. De rakte ham et stykke stegt fisk og lidt brød. Han spiste foran dem, langsomt, ganske almindeligt, og netop denne almindelighed var mere skræmmende end miraklet. For en ånd spiser ikke. En drøm bryder ikke brød. Et minde ser ikke et menneske i øjnene.

Da han havde spist, begyndte han at tale til dem om Skriften. Om Moses, om profeterne, om de ord, de havde hørt hele livet, men som først nu åbnede sig for dem som

porte. Han fortalte dem, at Menneskesønnen måtte stige helt ned dertil, hvor mennesker frygter mest at se hen, for at vise dem, at heller ikke dér havde Gud mistet herredømmet over verden.

»I troede, korset var slutningen,« sagde han. »Men korset var det sted, hvor den menneskelige magt udtømte sig til sidste rest. Dér, hvor mennesket viste, hvad det kunne gøre mod Gud, viste Gud, hvad han kunne gøre mod mennesket: tilgive det.«

Senere drog de nordpå, til vandet, hvor han engang havde kaldet dem for første gang. Tiberias Sø lå stille, og natten hvilede over den som et mørkt slør. Peter sagde, at han ville ud at fiske, og de andre fulgte med. Hele natten kastede de nettene ud, men fangede intet. Ved daggry stod en mand på bredden.

»Børn,« råbte han, »har I noget at spise?«

»Nej,« svarede de.

»Kast nettet ud til højre for båden.«

Det gjorde de. Nettet fyldtes så voldsomt, at de ikke kunne trække det ind. Da blegnede Johannes og så på Peter.

»Det er Herren.«

Uden at tænke sprang Peter i vandet. Han vadede mod bredden, som ville han med hvert skridt komme tilbage til tiden før den nat, hvor han tre gange havde sagt, at han ikke kendte ham.

På bredden brændte allerede et bål. På gløderne lå fisk og brød. Jesus stod ved flammen, og morgenlyset faldt på hans ansigt. Maria Magdalene stod i nærheden af ham. Hun tav, men hendes tavshed var anderledes end de andres. I den var hverken skam eller frygt. Snarere en stille viden, som havde hun fra begyndelsen vidst, at døden ikke var det sted, hvor deres historie skulle ende.

De spiste sammen. Ingen vovede at spørge ham: »Hvem er du?« For de vidste det alle.

Da de havde spist, vendte Jesus sig mod Peter.

»Simon, Johannes' søn,« sagde han, »elsker du mig mere end disse?«

Peter slog øjnene ned.

»Herre, du ved, at jeg har dig kær.«

Jesus nikkede.

»Vogt mine lam.«

Ilden knitrede. Peter løftede blikket, men Jesus spurgte ham igen:

»Simon, Johannes' søn, elsker du mig?«

Peters stemme skælvede.

»Ja, Herre. Du ved, at jeg har dig kær.«

»Vogt mine får.«

For tredje gang spurgte Jesus:

»Simon, Johannes' søn, har du mig kær?«

Da gjorde alt det ondt i Peter, som stadig havde foregivet at være helet. Tre spørgsmål faldt ned i tre fornægtelser. Tre svar steg op af tre sår.

»Herre,« sagde Peter, »du ved alt. Du ved, at jeg har dig kær.«

Jesus så længe og alvorligt på ham.

»Vogt mine får.«

Og da forstod Peter, at tilgivelse ikke er glemsel. Det er at betro en opgave til et menneske, som nu ved, hvor svagt det er.

Så førte Jesus dem op på bjerget. Der stod de elleve, Maria Magdalene og nogle få andre, som havde fulgt dem fra Galilæa til Jerusalem. Under dem bredte landet sig, som endnu længe skulle være delt mellem riger, præster, købmænd, sværd og frygt. Over dem åbnede himlen sig, men ikke som en flugtvej, snarere som en påmindelse om, at verden ikke er lukket inde i sin egen grusomhed.

Jesus sagde:

»Mig er givet en magt, som mennesker ikke kunne tage fra mig, for de havde ikke givet mig den. Gå derfor ud og undervis folkene. Ikke med sværd. Ikke med frygt. Ikke med ønsket om at herske. Lær dem at se. Lær dem at elske sandheden højere end deres egne fordele. Lær dem at tilgive, men ikke at tjene løgnen. Døb dem til et liv, hvor mennesket ikke længere kun tilhører sig selv.«

Nogle faldt på knæ. Nogle græd. Og nogle tvivlede stadig, for selv foran et mirakel forbliver menneskehjertet et menneskehjerte.

Jesus trådte nærmere.

»Jeg vil ikke være hos jer, som jeg har været,« sagde han. »Men jeg vil være hos jer alle dage, i hvert menneske, som vågner af sin egen frygts søvn. Jeg vil være i den bevidsthed,

som erkender sig selv. Jeg vil være i enhver, der forstår, at Guds rige ikke kommer som et palads fra skyerne, men som et lys inde i mennesket.«
Så vendte han sig mod Maria Magdalene.

Det var ikke en lærers gestus mod en discipel. Der var noget ældre i den, noget dybere, mere stille. Som når to floder efter en lang rejse finder hinanden igen i samme løb. Maria trådte hen til ham, og et øjeblik rørte deres hænder hinanden. Peter så det. Det gjorde Johannes også. Ingen sagde noget.
Jesus så på Peter en sidste gang.

»Du skal blive hos hjorden,« sagde han. »Du skal holde dem sammen, når de spredes. Du skal minde dem om brødet, ilden og søen. Du skal fortælle dem, at jeg er opstået.«
Peter ville indvende noget, men Jesus standsede ham med et blik.

»Og du,« sagde han, vendt mod Johannes, »bærer ordet. Bevar det, du har set, men endnu mere det, du har forstået.«
Så sagde han til dem alle:

»Ikke alt, der begynder med Gud, behøver at ske for verdens øjne. Der er værker, som vokser i det skjulte. Der er frø, som må falde langt fra templer, langt fra troner, langt fra dem, der ville eje dem.«
Maria Magdalene stod ved hans side, og vinden bevægede hendes hår. I hendes ansigt var ingen overraskelse. Snarere tilslutningen hos et menneske, som allerede kendte vejen.

»Der kommer en tid,« fortsatte Jesus, »hvor mennesker bliver født, som ikke vil bære mit navn som et banner, men min bevidsthed som en flamme. De vil ikke herske over verden fra paladser. De vil forandre den ved at se længere end andre. De vil blive født blandt folkene, til forskellige tider, i almindelige menneskers kroppe. Og hver gang verden nærmer sig afgrunden, vil nogle af dem huske.«
Disciplene forstod ikke alt. Måske kunne de heller ikke. De ord, de hørte, var større end deres liv.
På himlen bevægede en lysende sky sig. Ikke som en vogn, der skulle føre ham bort for deres øjne, men som et slør, der skulle skjule en vej, de endnu ikke måtte kende. Jesus løftede hænderne og velsignede dem.
»Vær mine vidner,« sagde han. »Helt til jordens ende.«

Så trådte han tilbage ind i lyset.

Nogle så, hvordan skyen tog ham ud af syne. Nogle ville have svoret på, at han steg op. Andre, især Johannes, var til deres dages ende usikre på, om himlen i det øjeblik havde åbnet sig over dem eller i dem.
Da lyset forsvandt, blev de stående på bjerget og stirrede ud i det tomme.

To hvidklædte mænd viste sig hos dem som et stille svar på det spørgsmål, ingen havde vovet at udtale.
»Hvorfor ser I mod himlen?« sagde den ene. »Han, som er gået bort, er ikke forsvundet. Han er blot trådt ind på en vej, I endnu ikke kan følge.«
Peter vendte sig mod de andre igen. I hans ansigt var der tårer, men også en fasthed, han ikke før havde haft.

»Lad os gå,« sagde han. »Vi skal vogte hans får.«

Og langt fra dem, dér hvor vejen fortabte sig mellem klipper og morgenlys, gik to skikkelser side om side. En mand og en kvinde. Ikke som nogen, der flygtede fra verden, men som nogen, der bar dens fremtid i stilhed, så verden en dag kunne finde den i sig selv.
Bag dem lå Jerusalem, korset, den tomme grav, bålet på bredden og hjorden, der var blevet betroet Peter.
Foran dem lå en vej, som der ikke straks skulle skrives bøger om.

Og alligevel skulle der engang ad den vej fødes en ny slægt af mennesker — ikke stærkere af krop, ikke rigere på gods, men klarere i bevidstheden. Mennesker, som ville huske uden at vide hvorfra. Mennesker, som i historiens afgørende øjeblikke ville mærke en stille stemme i sig:
Vågn.

For riget begynder ikke på en trone.

Det begynder i det menneske, der bliver bevidst om, at det er bevidst, og drager de rette følger af det.

Del II: Opdelingen af én forbrydelse

15. 30 valutaer

Penge har ingen hensigt.

De kan hverken hade, misunde eller længes efter hævn. De ved ikke, om de køber brød, medicin, en politikers stemme eller en fremtidig død. De kender kun retning, værdi og den konto, hvor de standser et øjeblik.
Hensigten giver mennesket dem.

Og mennesket har for længst lært at skille pengene fra sit eget navn.

Kael Thorne tog imod Arien i det samme rum, hvor de havde mødtes første gang. Højt over Nitra, bag en væg af mørkt glas. Byen under dem lyste som et vældigt net af nerver. Trafiklinjerne bevægede sig mellem tårnene, floden spejlede lysene, og langt borte hævede orbitalringen sig over horisonten.
På bordet mellem dem lå der ingenting.

Kael lagde håndfladen på bordfladen.

Et kort over Elarion viste sig.

Fyrre stater.

Tredive aktive valutaer.

Hundredvis af banker.

Tusindvis af investeringsfonde, fonde, administrationsselskaber, advokatkontorer og ejerregistre, som kun kendte hinanden i det omfang, loven pålagde dem det.
»Hvad ser De i det?« spurgte Kael.

Arien betragtede kortet.

»Opsplitning.«

»En politiker ville sige mangfoldighed.«

»En bankmand ville sige mulighed.«

Kael smilede svagt.

»Derfor inviterede jeg Dem.«

Han berørte en af de nordlige regioner. Nordforbundets valuta viste sig. Så åbnede han en stat i den sydlige øgruppe. Therinith. Dens register beskyttede fondsejerne strengere end dens egne borgeres personlige helbredsoplysninger.
En linje dannede sig mellem dem.

Betalingen forlod nord som en investering i teknologisk udvikling. I Therinith blev den modtaget af en fond uden en offentligt kendt ejer. Derfra fortsatte den til en anden stat som et lån. Senere vendte den tilbage til Unionen som kapital i en privat fond.
De samme penge.

Tre juridiske former.

Fire formål.

Ikke ét navn.

»Unionen ser begyndelsen,« sagde Kael. »Therinith ser forvalteren. Den næste stat ser et lån. Ved tilbagekomsten ser Unionen en udenlandsk investering. Hver oplysning er korrekt.«
»Og ingen ser helheden.«

»Helheden er et farligt begreb. Politikere bryder sig ikke om det.«

Med en håndbevægelse åbnede Kael flere strømme. Der var hundredvis. Nogle løb til transportselskaber, andre til medier, politiske fonde, forskningscentre og forsikringsselskaber.
En linje førte til Kars-bæltet, hvor to stater nu på tredje år førte krig om adgangen til energiforekomster.
»De leverer våben til dem,« sagde Arien.

Kael rørte sig ikke.

»Et selskab, hvor en fond forvaltet af mit hus har en minoritetsandel, leverer forsvarsudstyr til den ene side.«
»Og til den anden?«

»Lån til genopbygningen af de beskadigede byer.«

Arien så på ham.

»Genopbygningen er ikke begyndt endnu.«

»Netop derfor er betingelserne gunstige.«

Kael lukkede laget med krigen. Han gjorde det uden skam, men også uden stolthed. Som et menneske, der flytter et dokument fra den ene side af bordet til den anden.
»Jeg fortæller Dem det ikke for at imponere Dem,« sagde han. »Jeg vil have Dem til at forstå miljøet. Magten skjuler sig ikke ved at forsvinde. Den deler sig i dele, som hver for sig virker acceptable.«
»Og hvad forventer De af mig?«

»En ramme.«

»Til hvad?«

»Det bestemmer De.«

Arien vendte sig mod byen.

Siden deres første møde havde han tænkt over, hvad han egentlig ville. Hans tanker vendte stadig tilbage til Jesair, Mareia og den gyldne ring, men han kunne ikke udtrykke dem sådan over for Kael. De ville lyde små. Personlige. Latterlige.
Han ville have Mareia til at indse, at hun var gået fra et menneske, som var større, end hun havde kunnet forstå.

Han ville have Jesair til at holde op med at stå foran folk som det moralske svar på et spørgsmål, ingen endnu rigtigt havde stillet.
Han ville have aureliánerne til at holde op med at se verden gennem øjnene på den gamle fortælling, som gav dem en særlig plads i historien.
Men frem for alt ville han have noget til at briste.

Ikke alt.

Kun så meget, at folk holdt op med at tro, at Jesair Davion kunne vise dem en vej, de trygt kunne gå ad.
»Biologisk sikkerhed,« sagde Arien.

Kael sad ubevægelig.

»Fortsæt.«

»Elarions tre grene er biologisk forskellige. Medicinen arbejder med det, men politisk taler man forsigtigt om det. Alt for forsigtigt. Ingen ved, hvad der ville ske, hvis der opstod en sundhedsrisiko, som ramte den ene gren væsentlig hårdere end de andre.«
»Vil De undersøge en sådan risiko?«

Arien vendte sig.

»Jeg vil undersøge civilisationens beredskab.«

Kael smilede.

Ikke fordi han troede på ham.

Fordi han værdsatte formuleringen.

»Til det har De brug for forskning.«

»Data.«

»Laboratorier.«

»Beregningskapacitet.«

»Politisk dækning.«

»Ikke dækning. Uafhængige projekter med et legitimt formål.«

Kael lænede sig tilbage mod ryglænet.

»Og hvad bliver deres fælles formål?«

Arien tav et sekund længere end nødvendigt.

»Det fælles formål vil de ikke kende.«

På kortet over Elarion lyste de tredive valutaer stadig.

Hver havde sin egen værdi, sine egne regler, sin egen historie og sine egne grænser. Mellem dem blev pengene vekslet så ofte, at det virkede, som mistede de et stykke af deres fortid ved hver kurs.

Kael forstørrede kortet.

»Projektet må ikke finansieres som et projekt,« sagde han. »Det skal finansieres som en mængde behov, der tilsyneladende ikke har noget med hinanden at gøre.«

»Hvor mange selskaber?«

»Det afhænger af, hvor mange spørgsmål De vil stille.«

»Og de reelle ejere?«

»Nogle vil kun eksistere for registrenes skyld. Andre vil ikke være offentligt kendte. Andre igen vil være fonde ejet af fonde.«

»Hvem skal styre det?«

»Ingen.«

Arien så på ham.

Kael fortsatte:

»De vil vide, hvad De har brug for. Hver deltager får kun sin egen opgave. Finansieringen ordnes af mennesker, som ikke kender indholdet. Juristerne vil kende kontrakterne, ikke resultaterne. Forskerne vil kende spørgsmålene, ikke spørgsmålenes oprindelse. Laboratorierne vil kende materialet, ikke den fulde sammenhæng. Hvis De skaber ét centrum, skaber De et sted, der kan findes.«

»Og hvis der ikke er noget centrum?«

»Så vil der ikke være noget, som kan afdækkes med en enkelt efterforskning.«

Arien så igen på de tredive valutaer.

»Hvor mange af dem bruger vi?«

Kael trak på skuldrene.

»Nok til, at hver institution ser i sin egen retning.«

Pengene havde ingen hensigt.

Men den nat fik de en retning.

Og de bevægede sig mod et sår, som endnu ikke havde noget navn.

16. Såret får et budget

Arien arbejdede i tre dage uden at forlade lejligheden.

Han trak ikke gardinerne for. Foran ham gik Nitra fra morgen til aften, fra aften til nat og fra nat tilbage til det kolde lys. På bordet hobede kun tomme drikkebeholdere sig op. Alt andet fandtes i lag over arbejdsfladen.

Først skrev han en titel:

Program for planetarisk biologisk modstandsdygtighed.

Han så på den så længe, at han slettede den.

For stor.

For samlet.

For synlig.

I stedet for ét program oprettede han en liste over selvstændige spørgsmål.

Hvordan adskiller immunresponset sig mellem Elarions tre grene?

Hvilke arvelige egenskaber påvirker modstandsdygtigheden over for ukendte biologiske risici?

Hvor hurtigt kan sundhedssystemerne opdage atypiske sygdomsklynger?

Hvordan kan genetiske arkiver beskyttes mod misbrug?

Hvordan ændres den samfundsmæssige stabilitet, når forskellige befolkningsgrupper rammes ulige?

Hvordan kan nye sundhedsrisici forudsiges ved hjælp af biologisk kunstig intelligens?

Hvert spørgsmål var legitimt.

Nogle var endda påtrængende.

Arien fordelte dem på treogtyve projekter.

Så fordelte han de treogtyve projekter på elleve områder.

Data.

Modellering.

Etik.

Beregningskapacitet.

Sundhedssimuleringer.

Forskning i lang levetid.

Juridiske rammer.

Kriselogistik.

Genetisk beskyttelse.

Kommunikation om risici for befolkningen.

Infrastrukturens robusthed.

Ingen steder stod der, at resultaterne skulle samles.

Det fandtes kun i hans hoved.

På fjerdedagen kom en mand fra huset Thorne. Han havde ikke et navn, der sagde Arien noget. Han præsenterede sig blot som finansiel koordinator.
Han var yngre, end Arien havde ventet. Hans ansigt var så almindeligt, at det virkede som en faglig kvalifikation.

»Hr. Thorne ønsker et foreløbigt omfang,« sagde han.

Arien gav ham adgang til projektlisten.

Koordinatoren gennemgik dem uden spørgsmål. Biologien interesserede ham ikke. Ved hvert projekt spurgte han kun, hvilken type institution der kunne udføre det, hvilken finansieringsform der kunne anvendes, og om der var brug for adgang til beskyttede oplysninger.
»Er dette forskning i arvelig modstandsdygtighed?« spurgte han ved et punkt.

»Ja.«

»Det kan finansieres af en fond for lang levetid.«

»Det handler ikke om lang levetid.«

»Det kommer det til i ansøgningen.«

Arien rynkede panden.

»Resultatet skal kunne bruges.«

»Resultatet bliver det, De har brug for. Den offentlige begrundelse bliver den, dataleverandøren har brug for.«
Han standsede ved det næste projekt.

»Simuleringer af sundhedsberedskabets reaktion. Det kan gå gennem et forsikringskonsortium.«

»Hvorfor skulle forsikringsselskaber betale for det?«

»Fordi de har brug for at vide, hvor store reserver en ulige fordelt epidemi ville kræve.«

»Jeg har brug for en biologisk model, ikke en forsikringsmodel.«

»Forsikringsselskaberne får et forsikringsresultat. De får det biologiske bilag.«

Koordinatoren gik videre til næste punkt.

»Stor beregningskapacitet.«

»Biologisk AI.«

»Thaeron.«

»Hvorfor?«

»Energitarifferne. Beregningskomplekserne der har overskudskapacitet og svagere offentligt tilsyn med udenlandske kunder.«
Arien så til, mens hans tanker blev til regnskabskategorier.

Noget, der blot få dage før havde eksisteret som et ubestemt ønske om at skade Jesair, fik nu budgetposter, tidsoverslag og juridiske former.
Såret fik et budget.

Budgettet kendte ingen post, der hed had.

Hævnen havde ingen egen linje i det.

Det rummede tjenesteydelser, revisioner, licenser, forskningsbevillinger og leje af beregningskapacitet.

Man kunne læse hele dokumentet uden at finde noget, man behøvede at skamme sig over.

»Hvad bliver det samlede beløb?« spurgte Arien.

Koordinatoren nævnte et tal.

Det var højere, end han havde ventet.

»Det bliver synligt.«

»Ikke som helhed.«

»Nogen kan sammenligne modtagerne.«

»I forskellige stater? I forskellige valutaer? Under forskellige formål? Ikke uden grundlag for en efterforskning.«

»Og hvis der opstår et grundlag?«

»Så er det allerede for sent.«

Koordinatoren sagde det roligt, uden ondskab. Som en beskrivelse af en tidsmæssig forskydning mellem to systemer.

Arien vendte sig bort.

På et lag ved siden af havde han stadig Mareias sidste besked liggende.

Personlige beslutninger forbliver aldrig personlige.

Han havde skrevet den sætning til hende som en trussel, men i de seneste dage var den begyndt at forekomme ham som en lov. Mareia havde truffet en personlig beslutning. Hun var gået. Hun havde valgt et liv uden ham.

Jesair havde truffet en personlig beslutning. Han havde rejst sig i salen og udtalt en tanke.

Kael havde truffet en personlig beslutning. Han havde åbnet de finansielle gange.

Og nu traf Arien sin.

Hver beslutning berørte andre mennesker.

Forskellen lå kun i rækkevidden.

»Hr. Thorne har endnu et spørgsmål,« sagde koordinatoren.

»Hvilket?«

»Hvad er et acceptabelt resultat?«

Arien vendte sig langsomt mod ham.

»Af forskningen?«

»Af projektet.«

For første gang mærkede han tøven.

Han forestillede sig Jesair syg. Ikke død. Blot svag. Berøvet den rolige sikkerhed, som tiltrak andre. Han forestillede sig aureliánerne, der måtte bede staterne om beskyttelse. Han forestillede sig en offentlighed, som holdt op med at spørge til gennemsigtighed og begyndte at frygte biologiske forskelle.

Han forestillede sig Mareia forstå, at Jesair ikke var urørlig.

»Et bevis på sårbarhed,« sagde han.

Koordinatoren ventede.

»Hvis?«

»Aureliánernes.«

»Og Jesair Davions?«

Arien tav.

Det var nok.

Koordinatoren lukkede dokumentet.

»Den første ramme vil være klar inden for ti dage.«

Da han var gået, blev der stille i lejligheden.

Arien åbnede et af de aureliánske sundhedsarkiver, som var offentligt tilgængeligt til akademiske formål. Det indeholdt ingen navne eller personlige journaler. Kun befolkningsdata, historiske sygdomme og en beskrivelse af den gyldne ring som en arvelig fænotype.

Han læste om den som en biologisk egenskab.

Han læste om den gyldne ring, berøvet sin betydning som tegn.

Sjælens lys blev ikke nævnt i teksten.

Tilbage var kun et sæt egenskaber, som kunne måles.

Det beroligede ham.

Et menneske beslutter sig lettere for at skade et symbol, når det først gør det til en oplysning.

17. Beskyttelsens fonde

Den første fond var blevet oprettet sytten år tidligere.

Den hed Fonden til Beskyttelse af Fremtidige Generationer, og dens formål var at støtte forskning, der skulle forhindre, at arvelige sygdomme blev overført til børn.
Offentligheden kendte den gennem fortællinger om familier, som den havde hjulpet med at betale for behandling.

Dens repræsentanter optrådte på skoler, hospitaler og i politiske debatter. Hvert år udgav den en rapport fuld af fotografier af børn, læger og forskere.
Ingen steder i den stod navnet Kael Thorne.

Egentlig ejede ingen fonden. Den havde en bestyrelse, en grundkapital, eksterne revisorer og en aftale med en formueforvalter. Forvalteren tilhørte en investeringsfond i Therinith. Denne fond var repræsenteret af et advokatkontor. Kontoret handlede efter instrukser fra en anden forvalter.
For enden af kæden var der intet navn.

Der var retten til at bestemme.

Kael behøvede ikke at eje fonden. Det var nok, at de mennesker, der bestemte over dens penge, vidste, hvis opkald man ikke afviste.
Den anden fond beskyttede sundhedssystemerne mod fremtidige pandemier.

Den tredje støttede sikker udvikling af kunstig intelligens.

Den fjerde beskæftigede sig med etikken omkring genetiske oplysninger.

Den femte hjalp regioner, der var blevet ødelagt af krigen i Kars-bæltet.

Hver af dem havde et godt navn.

Magten klæder sig gerne i ord, som det er svært at indvende noget imod.

Beskyttelse.

Sikkerhed.

Fremtid.

Børn.

Fred.

Ingen opretter Fonden for Usynlig Indflydelse.

Nerai Sael sad i Laget og så på en betaling, som var for lille til en alvorlig sag og for mærkelig til, at hun kunne lukke den.

Den stammede fra en af Vestas forretninger.

Ikke direkte.

Analyseoversigten markerede tre betalinger fra kredsen omkring Vesta til fonde for sundhedsbeskyttelse. Hver havde et lovligt formål. Det, der fangede Nerais opmærksomhed, var deres timing og deres lighed, trods de forskellige betalere.

»Tror du, en restaurant finansierer genetisk forskning?« spurgte Taren Voss.

»Jeg tror ikke noget.«

»Det er din hyppigste holdning.«

Nerai forstørrede tidslinjen.

»Det handler ikke om denne ene betaling. Se på de andre forretninger.«

Taren satte sig ved siden af hende.

På tidslinjen gentog noget andet sig: Kort efter hver af disse betalinger fulgte en ny forskningsansøgning.

»Vesta støtter mange gode ting,« sagde Taren.

»Vesta støtter ikke noget direkte,« sagde Nerai. »Gaverne sendes af selskaber, der lever af Vestas forretninger.«

»Det egner sig mindre godt til en offentlig rapport.«

»Hvorfor dukker de nye forskningsansøgninger op netop efter disse gaver?«

»Skatteplanlægning.«

»Måske.«

»Pleje af omdømmet.«

»Måske.«

»Nogen hos Vesta har dårlig samvittighed.«

Nerai så på ham.

»Det er foreløbig den mindst sandsynlige forklaring.«

Taren åbnede oplysningerne om fondene.

De var alle lovlige.

Gaverne var indberettet i de stater, hvor de skulle indberettes. I andre var de kun offentliggjort samlet. Fondene oplyste formålet med udgifterne, men ikke altid de endelige modtagere. Forskningsbevillingerne var omfattet af beskyttelsen af forretningshemmeligheder og akademisk fortrolighed.

»Vi kan bede om en liste over projekterne,« sagde Taren.

»Ikke om alle kontrakterne.«

»Nej.«

»Heller ikke om opgavebeskrivelserne.«

»Nej.«

»Heller ikke om de bagvedliggende donorer.«

»I visse stater ikke.«

Nerai lænede sig tilbage.

»Hvad får vi så egentlig at se?«

»Det, loven tillader os at se.«

»Loven tillader os at se fondens navn, dens offentlige formål og den samlede støtte. Vi får ikke at se, hvem der traf beslutningen, hvem der blev betalt, og hvilket spørgsmål forskningen skulle besvare.«

Taren tav et øjeblik.

»Vi har stadig ingen grund til at antage, at der er begået en forbrydelse.«

»Det ved jeg.«

»Vesta behøver heller ikke være kilden til ulovlige penge.«

»Det ved jeg.«

»Og fondene gør måske præcis det, de siger.«

»Det ved jeg også.«

Taren så på hende med et svagt smil.

»Hvorfor ser du så ud, som om du allerede vil arrestere nogen?«

»Fordi det hele kan være uskyldigt, og nogen kan alligevel have arrangeret det.«

På arbejdsfladen viste der sig et svar fra en af bankerne. Den afviste at udlevere den fuldstændige betalingshistorik, fordi der ikke var godtgjort mistanke om en alvorlig forbrydelse.

Nerai læste beskeden to gange.

De havde brug for at se pengestrømmen for at finde ud af, om der var grundlag for mistanke.

Og de havde brug for et grundlag for mistanke for at få lov til at se pengestrømmen.

Taren pegede på et af de projekter, fonden støttede.

»Se.«

Bevillingen var gået til et forskningscenter i Auriola. Det beskæftigede sig med arvelige mekanismer for vævsregeneration hos aureliánere.

»Det kan være forskning i lang levetid,« sagde han.

»Det kan det.«

»Det taler alle jo om for tiden.«

Lægevidenskaben stod tæt på et afgørende gennembrud. Eksperimentelle behandlinger kunne allerede bremse aldringen betydeligt, gendanne beskadigede organer og forlænge livet. Enhver forskning i aureliánsk regeneration kunne være en legitim del af vejen mod et liv uden naturlig afslutning.

Men Nerai kendte endnu ikke det andet spørgsmål.

»Markér alle de biologiske projekter,« sagde hun.

»På hvilket grundlag?«

»På grundlag af finansieringskilden.«

»Den er ikke den samme.«

»Formelt set ikke.«

»Nerai.«

»Markér dem bare. Vi indleder ikke en efterforskning. Vi leder efter gentagelser.«

Taren gjorde, som hun sagde.

Foran dem viste ni projekter sig.

Genetisk regeneration.

Immunologisk modstandsdygtighed.

Biologisk modellering.

Sikkerhed i sundhedsarkiver.

Simulering af en regional epidemi.

Beskyttelse af beregningssystemer.

Krisekommunikation.

Forsikringsrisiko ved en sygdom, der rammer befolkningsgrupper ulige.

Etisk anvendelse af genetiske oplysninger.

Hver for sig havde de intet med hinanden at gøre.

Tilsammen lignede de dele af et spørgsmål, ingen endnu havde udtalt.

Nerai åbnede Vesta-sagen og tilføjede en ny note:

Mulig finansiering af koordinerede forskningsområder gennem tilsyneladende uafhængige fonde. Fælles formål uafklaret.

Systemet bad hende vurdere risikoen.

Uafklaret.

Hun klikkede på bekræft.

»Ved du, hvad der er mærkeligt?« sagde Taren.

»Mange ting.«

»Fonden til Hjælp for Kars-bæltet har samme forvalter som fonden for biologisk sikkerhed.«

Nerai åbnede registreringen.

Det var sandt.

Den ene fond finansierede felthospitaler og hjælp til flygtninge.

Den anden sundhedssimuleringer.

Forvalteren af deres formuer var den samme investeringsfond i Therinith.

»Og den fond?« spurgte hun.

Taren kontrollerede registret.

»Reel ejer beskyttet.«

Nerai så på virvaret af linjer.

På den ene side krig.

På den anden biologisk forskning.

Mellem dem penge uden navn.

I det øjeblik anede hun endnu ikke, at hun så på to fremtidige dele af sin egen tale for Konventet.

Hun så kun fonde.

Og hver af dem hævdede, at den beskyttede noget.

18. BIO-AI uden had

Den biologiske kunstige intelligens havde intet ansigt.

I gamle film gav man maskinerne øjne, en stemme og en måde at bevæge sig på, der lignede menneskets. Folk havde brug for at se intelligens som et væsen for at kunne stole på den eller frygte den.

Virkelige systemer behøvede ikke længere den slags teater.

Den BIO-AI, Arien havde fået adgang til, fandtes i fordelte beregningscentre på Thaeron. Den havde hverken én kerne eller ét sted. Den benyttede modeller af levende systemer, medicinske arkiver, anonymiserede genetiske oplysninger, sygdomshistorik og simuleringer af biologiske processer.

Den kunne finde sammenhænge, som det ville tage et menneskeligt hold år at opdage.

Den blev brugt til udvikling af behandlinger.

Til regeneration af organer.

Til at forudsige arvelige risici.

Til at beskytte fremtidige generationer.

Den var ikke ond.

Det var det farligste ved den.

Arien benyttede den ikke direkte. Hvert af hans spørgsmål kom gennem en anden organisation og havde et andet erklæret formål.

En fond spurgte til forskelle i immunrespons.

Et forskningscenter for lang levetid bad om at få identificeret de mekanismer, der hos visse aureliánere fremskyndede genopbygningen af beskadigede celler.

Et forsikringskonsortium ville modellere det ulige forløb af en hypotetisk epidemi.

En etisk kommission bad om en analyse af risiciene ved at kombinere genetiske data og sundhedsdata.

BIO-AI besvarede hvert spørgsmål for sig.

Den anede ikke, at svarene gik til det samme menneske.

Arien sad foran arbejdsfladen og samlede dem.

Først kom der generelle resultater. Statistiske forskelle, befolkningsmodeller, usikkerheder og advarsler mod fejltolkning.

Så viste dybere sammenhænge sig.

Nogle biologiske egenskaber forbundet med den gyldne ring berørte samtidig reguleringen af kroppens forsvarsreaktioner. Det betød ikke svaghed. De fleste aureliánere var sunde og på visse områder endda mere modstandsdygtige end de andre grene.

Men enhver fordel havde en grænse.

Ethvert system, der reagerede hurtigere, kunne under bestemte omstændigheder reagere for voldsomt.

Arien læste resultaterne uden at røre sig.

Maskinen tilbød ham ikke et våben.

Den tilbød ham et kort over sårbarheden.

Til hvert svar var der advarsler.

Oplysningerne gælder på befolkningsniveau.

Modellen har en høj grad af usikkerhed.

Resultaterne må ikke bruges til diskrimination.

Før enhver praktisk anvendelse kræves en etisk og juridisk vurdering.

Arien slettede ikke advarslerne.

Han gemte dem blot adskilt fra resultaterne.

Senere tog han kontakt til lederen af et af forskerholdene. Hendes billede viste sig over bordet. Hun var en midaldrende selenitkvinde med det rolige ansigt hos et menneske, der havde arbejdet med sygdomme det meste af sit liv og lært ikke at udtale sig med sikkerhed for tidligt.

»Deres spørgsmål bliver bredere,« sagde hun.

»Projektet udvikler sig.«

»Vi begyndte med regeneration.«

»Regeneration hænger sammen med immunitet.«

»Og immunitet med epidemirisiko?«

»Enhver behandling, der forlænger livet, kan ændre reaktionen på nye sygdomme.«

Forskeren nikkede, men så ikke overbevist ud.

»Hvem er den egentlige opdragsgiver?«

»Fonden til Beskyttelse af Fremtidige Generationer.«

»Det er donoren. Jeg spørger, hvem der skal bruge resultaterne.«

»Sundhedsmyndighederne.«

»Hvilke?«

»Efter behov.«

»Det er ikke et svar.«

Arien så på hende.

»Det er planetarisk forebyggende forskning. Resultaterne vil blive delt, når den juridiske vurdering er afsluttet.«

»Hvorfor arbejder vi så med adskilte opgaver?«

»Fordi de enkelte datakilder er underlagt forskellige regelsæt.«

Det var sandt.

Forskeren tav.

»BIO-AI har afvist nogle af vores kombinerede simuleringer,« sagde hun til sidst.

»Hvorfor?«

»Den vurderede dem som for følsomme.«

»Hvilke simuleringer?«

»Dem, der kunne vise, hvordan en bestemt befolkningsgruppe ville reagere på en snævert defineret biologisk trussel.«

»Men det er jo netop det, vi har brug for at vide, hvis vi vil beskytte den.«

»Måske. Men systemet kender ikke Deres hensigt.«

Arien var lige ved at smile.

»Så lad det vurdere spørgsmålet, ikke mennesket.«

»Et spørgsmål kan stilles på mange måder.«

»Del det op.«

Forskeren stivnede.

»Undskyld?«

»Hvis kombinationen er følsom, så lad de enkelte hold undersøge hver sit aspekt. Det ene en befolkningsforskel. Det andet sundhedsreaktionen. Det tredje systemernes kapacitet. De behøver ikke at skabe en fælles model.«

»Og hvem skal skabe den?«

Arien svarede ikke direkte.

»Er det ikke Deres opgave at beskytte Elarion mod fremtidige risici?«

»Jo.«

»Hvordan vil De beskytte det mod noget, De nægter at forstå?«

Forskeren sænkede blikket mod sine egne data.

Det var et spørgsmål, forskere hadede. Det mindede dem om, at forsigtighed altid kunne beskyldes for fejhed og nysgerrighed for uansvarlighed.

»Vi får brug for en ny etisk udtalelse,« sagde hun.

»Den sørger fonden for.«

»En uafhængig.«

»Naturligvis.«

Forbindelsen blev afsluttet.

To dage senere afgav det etiske kontor en udtalelse om, at en særskilt undersøgelse af befolkningsgruppers reaktioner var tilladelig, hvis resultaterne ikke blev sammenført uden yderligere godkendelse.

Arien læste dokumentet.

Det var præcist.

Det var strengt.

Og det var ubrugeligt over for et menneske, som ikke havde til hensigt at bede om yderligere godkendelse.

BIO-AI nærede intet had.

Den havde ingen grund til at skade aureliánerne.

Den vidste ikke, hvem Jesair var, eller hvorfor Arien mærkede et tryk under brystbenet ved lyden af hans navn.

Den besvarede blot spørgsmål.

Hadet kom ikke ind i dens beregninger.

Det kom ind i valget af spørgsmål.

19. Laboratorier uden kort

Det første laboratorium lå ved Aménias kyst og forskede i vævsregeneration.

Det andet lå i en nordlig stat, som havde et af Elarions bedste medicinske universiteter. Det beskæftigede sig med forskelle i immunreaktioner mellem befolkningsgrupper.

Det tredje lå på orbitalringen. Det afprøvede sikkerheden af biologiske sensorer til Thaerons lukkede byer.

Det fjerde lå på Thaeron og stillede beregningskapacitet til rådighed.

Det femte var ikke et laboratorium i almindelig forstand. Det var et forsikringsanalyseselskab, som modellerede de økonomiske følger af sundhedskriser.

Det sjette undersøgte de juridiske muligheder for ekstraordinære foranstaltninger under en ukendt epidemi.

Ingen af disse hold arbejdede på en pandemi.

I hvert fald ikke ifølge de dokumenter, de havde foran sig.

Forskerne i Aménia fik anonymiserede prøver og et spørgsmål om regeneration. De anede ikke, at et andet hold undersøgte lignende biologiske egenskaber fra immunitetens side.

Det nordlige laboratorium analyserede kroppens reaktionsmekanismer. Det vidste ikke, at nogen ville sammenligne dets resultater med oplysninger om den gyldne ring.

Holdet på orbitalringen arbejdede med sensorer. Det troede, at det beskyttede Thaerons indbyggere mod indførsel af ukendte sygdomme.

Forsikringsanalytikerne beregnede hospitalskapacitet, produktionstab og udgifter til at isolere regioner. De så ikke de biologiske data.

Juristerne udarbejdede en generel undersøgelse af staternes beføjelser under en sundhedsmæssig undtagelsestilstand.

Hver kendte sin del.

Ingen havde kortet.

Arien havde det.

På hans arbejdsflade føjede de enkelte resultater sig sammen i lag. Endnu dannede de ikke en færdig mekanisme. De var snarere en samling af muligheder, grænser og svage punkter.

Nogle resultater modsagde hinanden.

Andre var upræcise.

Nogle laboratorier nægtede at fortsætte uden yderligere grundlag. Andre bad om tid.

Arien var ved at blive utålmodig.

Det var Kael ikke.

»Forskning har sin egen rytme,« sagde han under et af deres møder.

»Jeg har brug for resultater, ikke rytme.«

»De har brug for, at resultaterne ikke fører tilbage til Dem.«

Kael åbnede finansieringskortet. Antallet af selskaber var fordoblet siden deres sidste møde.

»Det her er unødigt kompliceret,« sagde Arien.

»Kompleksitet er prisen for usynlighed.«

»Hver ekstra mellemmand kan tale.«

»Om hvad? Han kender kun sin egen kontrakt.«

Kael pegede på de regelmæssige indtægter i en af fondene. De kom indirekte fra Vesta-netværket og voksede også i byer, hvor restauranterne ikke meldte om flere kunder.

»Hvorfor Vesta?« spurgte Arien.

»Fordi en virksomhed med kontantomsætning kan modtage penge, uden at hver indtægt har en bestemt afsender.«

»Hvor stammer de penge fra?«

Kael så på ham.

»Har De brug for at vide det?«

Arien tav et øjeblik.

»Nej.«

»Så lad være med at spørge.«

På en anden del af kortet viste der sig en strøm fra Kars-bæltet.

»Og det her?«

»Fortjeneste.«

»På krigen.«

»På handel.«

»Leverandørselskaberne leverer teknologi til en regering, som er anerkendt gennem internationale aftaler.«

»Og fonden behandler så de mennesker, teknologien har såret.«

Kael lænede sig tilbage.

»Verden holder af balance.«

Arien følte modvilje mod ham.

Ikke moralsk. Snarere personlig. Kael talte om lidelse uden den mindste rystelse, som var mennesker blot endnu en variabel. Arien havde stadig brug for at forklare sig selv, hvorfor han gjorde det. Han havde brug for Jesair, Mareia, aureliánerne, den gamle uret og sin egen ydmygelse.

Kael behøvede intet.

Mekanismen var nok for ham.

»Hvornår afsluttes projektet?« spurgte Kael.

»Vi har endnu ikke den endelige model.«

»Jeg spørger, hvornår finansieringen ophører.«

»Når jeg ved, om det er muligt at skabe en begrænset sundhedsrisiko.«

Kaels blik ændrede sig.

»Begrænset.«

»Ja.«

»Geografisk?«

»Til en befolkningsgruppe.«

Kael tav.

Arien fortsatte:

»Det skal ikke handle om at ødelægge civilisationen. Det skal være en krise, der er stor nok til at afsløre, at aureliánerne ikke er noget særligt. At deres biologiske arv ikke er en gave uden pris. At Jesair ikke kan redde sit eget folk.«

»Og hvad med de andre grene?«

»Modellen skal være selektiv.«

»Skal være?«

Arien rynkede panden.

»Det bliver den.«

Kael så på kortet over laboratorierne.

»Naturen bryder sig ikke om at rette sig efter politiske mål.«

»Derfor bruger vi BIO-AI.«

»En maskine kan beregne sandsynlighed. Den kan ikke lukke verden inde omkring Deres hensigt.«

Arien lænede sig frem.

»De ville standse Jesair.«

»Jeg ville standse hans tanke.«

»Uden Jesair har den ingen stemme.«

»Martyrer har ofte en stærkere stemme end levende mennesker.«

Arien rejste sig.

»Han bliver ingen martyr. Han bliver en mand, der lovede lys og ikke engang kunne beskytte sin egen gren.«

Kael betragtede hans ansigt.

»De gør det stadig for hans skyld.«

»Jeg gør det for Elarions balance.«

»Naturligvis.«

Ordet lød som en fornærmelse.

Arien gik uden at sige farvel.

Samme nat blev endnu en række simuleringer afsluttet i et af laboratorierne. Holdlederen læste resultaterne og markerede dem som tvetydige. Hun anbefalede yderligere forskning og strengere tilsyn.

Hendes rapport blev modtaget af fonden.

Fonden sendte den videre til et rådgivningsfirma.

Rådgivningsfirmaet udarbejdede en forkortet version til opdragsgiveren.

Arien modtog tabellerne.

Advarslen blev i bilaget.

Ingen løj.

Ingen ændrede resultaterne.

Sandheden gik blot gennem tilstrækkeligt mange hænder, indtil der kun var præcis det tilbage, som mennesket for enden havde brug for at se.

Laboratorierne arbejdede videre.

Hvert under sit eget lys.

Mellem dem var der mørke.

Og i det mørke holdt ét menneske kortet.

20. Mareias mistanke

Mareia Lioren lagde ikke mærke til den første anmodning.

Den gjaldt anonymiserede oplysninger om aureliánske regenerationsmekanismer. Forskningsprojektet havde behørig godkendelse, en etisk udtalelse og finansiering fra en velkendt fond.
Hundredvis af lignende anmodninger passerede gennem sundhedsarkiverne.

Medicinen forandrede sig hurtigere end de love, der regulerede den. Forskerne søgte en måde at standse aldringen på, gendanne beskadigede organer og forlænge livet til en grænse, som tidligere generationer ikke havde kunnet forestille sig.
De aureliánske slægtsdata var usædvanlig værdifulde i denne forskning.

Nogle af deres slægtslinjer havde usædvanlig effektive regenerationsmekanismer. Andre havde en lav forekomst af bestemte sygdomme. Slægtsarkiverne rakte hundreder af år tilbage og gav en præcision, som almindelige sundhedsdatabaser ikke havde.
Mareia godkendte den første anmodning.

Den anden modtog hun ni dage senere.

Den kom fra en anden stat og drejede sig om immunologiske afvigelser ved nye behandlinger til forlængelse af livet.

Også den havde alle de nødvendige dokumenter.

Den tredje anmodning undersøgte sikkerheden af biologiske data.

Den fjerde befolkningsforskelle under sundhedskriser.

Den femte var en juridisk undersøgelse og bad ikke om selve dataene, kun om en beskrivelse af de betingelser, hvorunder de kunne gøres tilgængelige i en nødsituation.
Mareia ville sandsynligvis ikke have opfattet dem som en helhed, hvis hun ikke ved den femte anmodning havde fundet den samme usædvanlige formulering som ved den første.
Tidsstabile arvelige indikatorer med dokumenterbar tilknytning til slægtslinjer.

Det var ikke en faglig fejl.

Heller ikke en enestående ordforbindelse.

Det mærkelige var, at den blev brugt af to organisationer, som ifølge dokumenterne intet havde med hinanden at gøre.

Mareia åbnede de tidligere anmodninger.

Formuleringen optrådte i tre af dem.

Hver gang i en anden del.

En gang i beskrivelsen af dataene.

En gang i den juridiske begrundelse.

En gang i det tekniske bilag.

Som en sætning, nogen havde delt op og lagt ind i forskellige dokumenter.

De næste timer sammenlignede hun metadata. Ikke indholdet af de beskyttede analyser. Det havde hun ikke adgang til. Hun kunne kun se, hvem der havde anmodet, hvilken type data de ønskede, hvem der havde afgivet udtalelsen, og hvad det officielle formål var.
De enkelte projekter forbandt aureliánske slægtslinjer, regeneration, immunitet og reaktioner under kritiske sundhedsforhold.
Mareia lavede et privat kort.

Det var ikke finansielt som Nerais.

Det var biologisk.

I den ene ende stod slægtsarkiverne.

I den anden en hypotetisk sundhedskrise.

Mellem dem spørgsmål, der nærmede sig hinanden uden noget sted at røre hinanden.

»Du arbejder sent igen.«

Jesairs stemme lød bag hende.

Mareia fór sammen. Hun havde ikke hørt ham komme ind.

Han stod i døren til det lille arkivkontor. Han var enkelt klædt i mørkt tøj og holdt to bægre med en varm drik i hånden.
»Hvordan kom du herind?«

»Døren.«

»Ind i den beskyttede del af arkivet.«

»Ind i indgangsrummet. Herind lukkede du mig selv.«

Hun så på bordet. I sin koncentration havde hun overset meddelelsen.

Jesair rakte hende drikken.

»Nerai siger, at når du glemmer at spise, skal man komme med noget, der i det mindste giver sig ud for at være mad.«

»Taler I om mig?«

»Kun når det gælder planetens sikkerhed.«

Mareia smilede svagt, men blev hurtigt alvorlig igen.

Jesair så på lagene over bordet.

»Hvad sker der?«

»Det ved jeg ikke.«

»Det lyder som Nerai.«

»Måske ligger det til familien.«

Han satte sig over for hende.

I de seneste uger var Jesair blevet en hyppigere gæst ved møder om sundhed og samfundsforhold. Hans tale i Nitra bredte sig stadig. Han blev inviteret til debatter, universiteter og offentlige forsamlinger. Nogle så allerede lederen af en bevægelse i ham, selv om den endnu ikke havde et navn.
Han afviste det.

Jo mere han afviste det, desto flere stolede på ham.

»Vis mig det,« sagde han.

Mareia forklarede ham de enkelte anmodninger. Jesair lyttede uden at afbryde.

»Kan de hænge sammen?« spurgte han.

»Alt kan hænge sammen, når man ser længe nok på det.«

»Det var ikke et svar.«

»Det kan de. Men jeg ved ikke hvordan.«

»Samme opdragsgiver?«

»Nej.«

»Samme fond?«

»Nej.«

»Samme laboratorium?«

»Nej.«

»Hvad er så det samme?«

Mareia pegede på de biologiske områder.

»Retningen.«

Jesair ventede.

»Forestil dig, at nogen ikke stiller ét spørgsmål,« fortsatte hun. »I stedet giver han hver person en forskellig del. Den ene spørger han, hvordan regeneration fungerer. Den anden, hvordan immunreaktionerne adskiller sig. Den tredje, hvilke egenskaber der nedarves i bestemte slægtslinjer. Den fjerde, hvordan sundhedssystemet ville reagere på en ulige fordelt epidemi.«

»Hvad ville han få ud af det?«

»Det afhænger af det spørgsmål, kun han kender.«

Jesair så på kortet.

»Tror du, nogen leder efter aureliánernes svaghed?«

Mareia svarede ikke med det samme.

»Jeg tror, at alt for mange mennesker får betaling for at undersøge ting, der kunne misbruges på den måde.«

»Af hvem?«

»Det kan jeg ikke se.«

Mareia lukkede en del af dataene og så på ham.

I kontorets bløde lys var den gyldne ring i hans øjne næsten usynlig. Kun en tynd linje, som man ikke ville bemærke uden at se efter.

Arien hadede ham.

Tanken kom pludseligt.

Mareia huskede hans ansigt i lejligheden, hånden, der lukkede sig om hendes håndled, måden, han havde udtalt Jesairs navn på.

Så beskeden.

Personlige beslutninger forbliver aldrig personlige.

»Mareia?«

»Arien.«

Jesair rørte sig ikke.

»Hvad med ham?«

»Det ved jeg ikke.«

»Tror du, han står bag?«

»Jeg har ingen grund til at tro det.«

»Men tanken faldt dig ind.«

»Ja.«

Jesair tav et øjeblik.

»Fordi han arbejder i de finansielle strukturer?«

»Fordi han ser mennesker som mekanismer. Og fordi jeg blev mere bange for ham, da vreden forsvandt fra hans stemme.«

Jesair satte bægeret på bordet.

»Vi bør fortælle Nerai det.«

»Uden bevis?«

»Ikke som en anklage.«

»Jeg kender min søster. Hvis vi viser hende et spørgsmål uden bevis, begynder hun at lede efter beviset.«

»Det er vel hendes arbejde.«

Mareia så på ham.

»Og hvis jeg tager fejl?«

»Så finder hun ingenting.«

»Når man leder, finder man aldrig helt ingenting. Det skader altid i det mindste en smule tillid.«

Jesair nikkede.

»Så fortæl hende ikke om Arien. Vis hende projekterne.«

Mareia så igen på kortet.

»Og hvis de alle er uskyldige?«

»Så undersøger vi dem og lukker sagen. Uden patientnavne.«

»Jeg vil ikke gøre sundhedsoplysninger til bevismateriale for enhver,« sagde Mareia.

»Jeg er enig. Send kun den offentlige del til Nerai.«

»Men din sætning lever allerede sit eget liv. Folk bruger den til at retfærdiggøre ting, du ikke mente.«

»Det ved jeg.«

»Nogle vil også offentliggøre politikeres helbredsoplysninger. Andre siger, at privatlivet blot er et skjulested for de skyldige.«

Jesair bøjede hovedet.

»Måske har jeg ikke udtrykt grænsen præcist nok.«

»Det har du. Folk hører bare den del, de har brug for.«

Et øjeblik var der stille mellem dem.

Så lukkede Mareia alle lag undtagen projektlisten.

»Jeg sender kun navnene, ansøgerne og de offentlige finansieringskilder.«

»Og spørgsmålet.«

»Hvilket?«

Jesair så på det slukkede kort.

»Hvem betaler for, at disse adskilte ting en dag skal mødes?«

Mareia gjorde beskeden klar.

Modtager: Nerai Sael.

Emne: Mulig sammenhæng mellem forskningsanmodninger.

I teksten skrev hun:

Dette er ikke bevis for uretmæssig adfærd. Jeg har dog brug for at vide, om disse projekter har en fælles finansiel oprindelse eller fælles beslutningstagere. Hver for sig giver de mening. Tilsammen stiller de et spørgsmål, jeg ikke vil udtale, før jeg ved, hvem der har stillet det.

Hun vedhæftede listen.

Før hun sendte, tøvede hun.

Jesair rørte hende ikke. Han sagde ikke, hvad hun skulle gøre.

Han blev blot siddende.

Mareia sendte beskeden.

I Lagets bygning lyste en meddelelse frem ved Nerais navn.

Nogle tusinde kilometer derfra afsluttede et laboratoriesystem en af delanalyserne. Resultatet blev automatisk sendt til den fond, som havde finansieret den.

På Thaeron blev en beregningsopgave fuldført uden navnet på den egentlige opdragsgiver.

I Therinith godkendte en fondsforvalter endnu en betaling.

I en af Vestas forretninger indbetalte nogen kontanter, som banken registrerede som almindelig omsætning.

Og Arien Korveth sad alene i sin lejlighed og så linjer nærme sig hinanden foran ham, linjer, som ingen andre steder dannede et fælles kort.

Endnu fandtes sygdommen ikke.

Sygdommen havde endnu ikke haft sin første feber.

Ingen by var endnu blevet lukket, og ingen familie havde måttet efterlade en af sine kære bag den gennemsigtige væg på en isolationsafdeling.

Foreløbig fandtes der kun penge.

Spørgsmål.

Data.

Beregninger.

Og en mængde uskyldige mennesker, som hver havde udført en lille del af arbejdet uden at kende den sætning, den en dag ville blive sat ind i.

Katastrofen havde endnu ingen krop.

Men den havde allerede et regnskab.

21. Blindhedstesten

Nerai åbnede Mareias besked syv minutter efter modtagelsen.

Hun var stadig i Laget. De fleste medarbejdere var gået, og på gangene var der kun nattevagtens analysehold, sikkerhedssystemerne og de mennesker, som ikke kunne forklare, hvorfor et spørgsmål nægtede at lade dem gå hjem.
Nerai hørte til de sidste.

Hun læste beskeden én gang.

Så en gang til.

Ved tredje gennemlæsning fjernede hun Mareias navn og beholdt kun projektlisten foran sig.

Forskning i regeneration.

Immunologiske afvigelser.

Arvelige befolkningsegenskaber.

Sikkerhed for genetiske data.

Sundhedssystemernes reaktion på en ulige fordelt epidemi.

Juridiske betingelser for ekstraordinær adgang til slægtsarkiver.

Hvert punkt havde sin egen ansøger, sit eget formål og sin egen finansiering. Ikke ét gav grundlag for mistanke. Nogle af spørgsmålene hørte endda til den moderne medicins vigtigste.
Nerai åbnede de finansielle lag.

Modellen viste forskellige formelle betalere. Men ved hvert projekt var netop det felt skjult, som ville have gjort det muligt for Nerai at sammenligne magten til at bestemme over pengene.

Hvert hul havde sin egen juridiske begrundelse. Når hun kunne følge den ene gren gennem en offentlig kontrakt, endte den næste i en beskyttet fond. Beregningsfladen viste dem side om side, men de manglende oplysninger måtte den ikke gætte sig til.
Nerai forbandt alle de tilgængelige lag.

Et kort viste sig på bordet.

Det lignede ikke et kort over en forbrydelse.

Det lignede knust glas.

»Er du her stadig?«

Taren Voss stod i døren med sin frakke over skulderen.

»Ikke længere,« sagde Nerai. »Jeg er lige gået hjem.«

Taren kom ind.

»Og det her er din måde at gå på?«

»Stille.«

Han så på kortet.

»Hvad leder vi efter?«

»Det ved jeg ikke.«

»Fremragende. Min yndlingskategori.«

Nerai sendte ham Mareias liste uden den ledsagende tekst.

Taren satte sig og gennemgik langsomt de enkelte punkter.

»Det er alt sammen sundhedsforskning.«

»Ikke det hele.«

»Godt. Sundhedsforskning, juridiske analyser og krisemodellering.«

»Hvad forbinder dem?«

»Aureliánerne.«

»Mere præcist.«

Taren tænkte sig om.

»Aureliánernes arvelige egenskaber.«

»Endnu mere præcist.«

Der var stille et øjeblik.

Så pegede han på tidslinjen.

»Det er ikke kun egenskaber. Systemets reaktion er også med.«

Nerai nikkede.

»Nogen spørger ikke kun, hvordan aureliánerne er. De spørger også, hvordan civilisationen vil følge dem under en sundhedskrise.«

Taren lænede sig tilbage.

»Det kan være forskning til deres beskyttelse.«

»Det kan det.«

»Det kan have forbindelse til behandlinger, der forlænger livet.«

»Det kan det.«

»Det kan være forberedelse på en naturlig epidemi.«

»Det kan det.«

»Og det kan også være det, du ikke ville sige.«

Nerai så på ham.

Taren pegede på Mareias sidste sætning.

»Spørgsmålet, hun ikke vil udtale.«

Nerai lukkede beskeden.

»Vi har ikke ret til at begynde med den værste forklaring.«

»Men vi har ret til at undersøge den.«

»Kun hvis vi har oplysningerne.«

»Og har vi det?«

Nerai så på kortets mørke felter.

»Vi har oplysninger om, at vi ikke kan se oplysningerne.«

Laget kunne sammenligne finansielle bevægelser mellem stater, men kunne ikke vilkårligt åbne alle konti. For hver beskyttet strøm krævedes en juridisk begrundelse. For hver fond en anden anmodning. For hver stat en anden juridisk formulering.
Et spørgsmål kunne på den måde blive til tyve anmodninger.

Hver anmodning krævede sin egen begrundelse.

Og begrundelsen var netop det, Nerai endnu ikke havde.

»Prøv at finde fælles beslutningstagere,« sagde hun.

Taren satte en sammenligning i gang af bestyrelsesmedlemmer, eksterne rådgivere, revisorer og fondsforvaltere.
Systemet fandt tusindvis af forbindelser.

Nogle var væsentlige.

De fleste var ikke.

De samme revisorer arbejdede for hundredvis af fonde. De samme advokatkontorer repræsenterede halvdelen af de internationale fonde. Forvaltere sad i flere bestyrelser, fordi netop det var deres erhverv.

Jo flere oplysninger de åbnede, desto flere sammenhænge fandt de.

Og jo flere sammenhænge de fandt, desto vanskeligere blev det at skelne, hvilke der betød noget.

»Det er Lagets problem,« sagde Taren. »Når man ser på hele planeten, er ethvert menneske kun nogle få kontrakter fra ethvert andet.«

»Derfor leder vi ikke efter en forbindelse.«

»Hvad så?«

»En retning.«

Nerai ændrede visningen.

Hun fjernede selskabernes navne.

Hun fjernede projekternes titler.

Hun fjernede staterne.

Tilbage var kun de typer ydelser, der blev købt.

Adgang til slægtsdata.

Biologiske beregninger.

Laboratorieverifikationer.

Sundhedssensorer.

Modellering af hospitalernes reaktion.

Analyse af beføjelser under en undtagelsessituation.

Vurdering af samfundets reaktion på en ulige fordelt sundhedsrisiko.

Taren holdt op med at spøge.

»Sådan ser det værre ud.«

»Sådan ser det anderledes ud.«

»Hvis vi vidste, at ét menneske betalte for det—«

»Det ved vi ikke.«

»Hvis vi vidste, at nogen sammenførte resultaterne—«

»Det ved vi ikke.«

»Hvis vi vidste, hvad han ville bruge dem til—«

»Det ved vi ikke.«

Nerai lukkede øjnene.

I hovedet hørte hun Jesairs sætning fra konferencen.

Andelen kan ikke beregnes i blinde.

Dengang havde han talt om UBI.

Om værdi.

Om retfærdighed.

Nu lå der noget andet foran hende, som samfundet forsøgte at beregne i blinde.

Fare.

»Lad os anmode om fremskyndet indsigt i de reelle ejere,« sagde Taren.

»På hvilket grundlag?«

»Projekternes sammenfald.«

»Sammenfald er ikke en forbrydelse.«

»Risikoen for misbrug af genetiske data.«

»Vi har ikke påvist noget misbrug.«

»Hvad skal vi så gøre?«

Nerai svarede ikke.

Tre planetariske tidszoner derfra sad Arien Korveth foran en rapport med en så uinteressant titel, at de fleste mennesker ikke ville have åbnet den.

Analyse af forsinket koordinering mellem sundhedsinstitutioner ved risici, der rammer befolkningsgrupper ulige.

Rapporten var udarbejdet af et selskab fra Xanos, som specialiserede sig i krisestyring. Dets analytikere havde aldrig set de biologiske resultater eller de aureliánske slægtsdata. De havde kun fået et hypotetisk scenarie.

En ukendt sygdom.

Flere stater.

Ulige forekomst i en bestemt arveligt afgrænset befolkning.

Forskellige regler for databeskyttelse.

Forskellige sundhedssystemer.

Forskellige politiske kulturer.

Deres opgave var at finde ud af, hvor lang tid det ville tage, før Elarion forstod, at der ikke var tale om en tilfældig geografisk klynge.
Analytikerne betragtede deres arbejde som en tjeneste for offentligheden.

De ville finde systemets svage punkter, før en virkelig sygdom fandt dem.

Resultatet var ubehageligt.

De medicinske maskiner ville tidligt bemærke skævheden.

Men hospitalerne ville kun se den blandt deres egne patienter.

Slægtsarkiverne ville registrere flere tilfælde i bestemte linjer, men uden lovgrundlag måtte de ikke forbinde dem med offentlige sundhedsdata.
Staterne ville tøve med at dele rådata.

Nogle for at beskytte patienterne.

Andre for at beskytte deres eget omdømme.

Politikerne ville nægte at nævne den genetiske gren ved navn, før de havde bekræftelse fra flere uafhængige kilder.
Efter fortidens stridigheder om diskrimination var den regel forståelig.

Men i det modellerede tilfælde betød den tab af tid.

Arien læste de anslåede intervaller.

Første maskinelle mistanke.

Første regionale rapport.

Første mellemstatslige varsling.

Første offentlige påpegning af den arvelige sammenhæng.

Mellem første og sidste punkt lå et mellemrum.

Nogle dage.

I visse modeller flere.

Arien lænede sig tilbage.

Hver del af systemet gjorde præcis det, den var skabt til.

Den kunstige intelligens genkendte mønstre, og lægerne beskyttede patienterne.

Lovene beskyttede privatlivet.

Fejlen opstod først i samspillet mellem dem.

Maskinen genkendte mønstre.

Lægen beskyttede patienten.

Arkivet beskyttede familien.

Embedsmanden beskyttede lovligheden.

Politikeren beskyttede samfundet mod panik.

Og netop af disse beskyttelser opstod et tidsrum, hvor ingen vovede at udtale hele sandheden.

I rapportens margen stod analytikernes advarsel:

Den ulige fordeling må ikke uden yderligere undersøgelse fortolkes som en årsagssammenhæng med arvelig identitet. En forhastet udpegning af en befolkningsgruppe kan føre til stigmatisering, vold eller afvisning af sundhedshjælp.

Arien standsede ved den sætning.

Den var moralsk rigtig.

Og nyttig.

Kael kom uanmeldt.

Han trådte ind i Ariens lejlighed, som tilhørte ikke blot rummet ham, men også tiden hos de mennesker, der boede der.

Arien lukkede ikke rapporten.

Kael læste titlen.

»Modellering af reaktionen?«

»En sikkerhedsrevision.«

»Naturligvis.«

Kael gennemgik resultaterne.

Hans ansigt forandrede sig ikke, men han læste langsommere end sædvanligt.

»Sundhedssystemerne vil bemærke det,« sagde han.

»Det vil de.«

»Tidligt.«

»Maskinerne vil.«

»Så fungerer Deres plan ikke.«

Arien pegede på næste del.

»At bemærke er ikke det samme som at handle.«

Kael betragtede tidslinjen.

»Så De afprøver ikke sygdommen.«

»Nej.«

»De afprøver institutionernes mod til at sætte ord på det, de ser.«

Arien smilede svagt.

»Jeg afprøver deres regler.«

»Regler er resultatet af fortidens svigt.«

»Og de bliver årsagen til det næste.«

Kael vendte sig mod ham.

»Pas på, at De ikke forveksler systemets svaghed med en undskyldning for Deres egen hensigt.«

»De lærte mig, at systemet ingen hensigt har.«

»Det har det ikke. Det har De.«

Arien lukkede rapporten.

»Hvorfor er De kommet?«

Kael så et øjeblik på ham.

»Fondene har fået spørgsmål fra Laget.«

Ariens fingre standsede over bordet.

»Hvilke spørgsmål?«

»Foreløbig generelle. Reelle ejere. Forbindelser mellem forvaltere. Sammenfald i finansieringen.«

»Nerai.«

»Sandsynligvis.«

»Ved hun noget?«

»Hun ved, at hun ikke kan se.«

Arien rejste sig.

»Det er ikke nok.«

»Undertiden er bevidstheden om ens egen blindhed begyndelsen til at se.«

»Kan De standse hende?«

»Jeg kan forsinke svarene. Jeg kan ikke forbyde en myndighed at stille spørgsmål uden dermed at afsløre, at jeg er bange for dem.«
Arien gik hen til vinduet.

Under ham bredte Nitra sig. Tusindvis af lys, millioner af mennesker, systemer, der målte trafik, energi, produktion, vejr, sundhed og sikkerhed.
En civilisation, som så næsten alt.

Og ikke vidste, at nogen netop målte, hvor lang tid det ville tage den at forstå sin egen død.

»Mareia,« sagde Arien.

Kael svarede ikke.

»Det må være hende, der har sat det i gang.«

»Hvorfor?«

»Hun kender slægtsarkiverne.«

»Hun kender også Dem.«

Arien vendte sig brat mod ham.

Kael fortsatte roligt:

»Når man kender en voldsmand, ser man undertiden hans hensigt før en analytiker.«

»Jeg er ikke en voldsmand.«

Kael så på ham.

Der var ingen foragt i blikket.

Det var værre.

»Det er jeg ikke,« gentog Arien.

»Så generer det Dem vel ikke, at nogen ser på Deres beslutninger.«

»Mine beslutninger er beskyttet.«

»Det er netop det, De forlader Dem på.«

Kael gik.

Arien blev stående foran vinduet.

På arbejdsfladen åbnede analysen sig igen.

Nogle dage.

Så lang tid skulle civilisationen miste mellem det, den så, og det, den tillod sig at sige.

I Laget sendte Nerai imens de første anmodninger.

Til Therinith.

Til Xanos.

Til to stater i Améniа.

Til forvaltningen af Thaerons beregningsknudepunkter.

Hver indeholdt en anden juridisk formulering, fordi hver stat anerkendte et andet grundlag for at give adgang til beskyttede oplysninger.
De første svar kom allerede samme nat.

Projektet er i overensstemmelse med den lokale lovgivning.

Den reelle ejer er ikke omfattet af offentliggørelsespligten.

Forretningsforholdet er beskyttet.

Beregningerne indeholdt ikke oplysninger, som muliggjorde direkte identifikation af en person.

Der er ikke påvist en umiddelbar risiko.

Taren læste dem ét efter ét.

»De har alle ret.«

»Ja,« sagde Nerai.

»Og alligevel tror du ikke på det.«

Nerai så på Mareias biologiske kort og sit eget finansielle kort.

De lå side om side.

De måtte ikke forbindes helt, for mellem dem stod love, der beskyttede sundhed, ejendom, forskning, handel og privatliv.
Hver lov beskyttede noget, som fortjente beskyttelse.

For første gang stillede Nerai sig det spørgsmål, hun nogle år senere ville gentage for hele planeten:

Hvad sker der, når alle vores beskyttelser forenes til et skjulested for det menneske, de skulle beskytte os imod?

Det var endnu for tidligt at svare.

Men Arien kendte allerede svaret.

Der opstår tid.

Ikke meget.

Bare nok.

22. Undtagelser

Enhver lov har en grænse.

Og næsten enhver grænse har en dør.

Undertiden hedder den en tvingende offentlig interesse.

Undertiden forskningsmæssig nødvendighed.

Undertiden beskyttelse af liv.

Undertiden statens sikkerhed.

Dørene skabes ikke, for at forbrydere skal kunne gå igennem dem. De skabes, fordi ingen lov kan forudse alle de omstændigheder, hvor dens konsekvente overholdelse ville gøre mere skade end gavn.
Når et hospital brænder, beder redderen ikke hver enkelt patient om samtykke til at overføre helbredsoplysninger.

Når en epidemi truer, kan laboratorier udveksle oplysninger hurtigere end under almindelig forskning.
Når et livsvigtigt system svigter på Thaeron, får teknikere midlertidig adgang til oplysninger, de under normale omstændigheder ikke ville kunne se.
Undtagelsen var lovens måde at indrømme, at livet er mere kompliceret end reglen.

Kael Thorne vidste, at døre havde endnu en egenskab.

De kunne åbnes fra begge sider.

På et advokatkontor i Nitras sydlige udkant sad ni eksperter. De vidste ikke, at de arbejdede for Kael. Formelt var de hyret af Fonden for Planetarisk Sundhedsmæssig Modstandsdygtighed til at udarbejde en generel ramme for samarbejde mellem forskningsorganisationer under en fremtidig biologisk krise.
Opgaven var delt op.

Den første gruppe undersøgte betingelserne for adgang til anonymiserede slægtsdata.

Den anden overførsel af forskningsresultater til en anden planet.

Den tredje ansvaret hos laboratorier, der kun udfører delvise verifikationer.

Den fjerde beskyttelsen af forretningshemmeligheder ved udvikling af medicinske systemer.

Den femte staternes beføjelser til at isolere truede områder.

Intet af dette var ulovligt.

Tværtimod.

Efter erfaringerne med tidligere epidemier var der efterspørgsel efter den slags analyser. Elarion havde et væld af teknologier, men dets retssystemer stammede stadig fra tider, hvor sygdomme bevægede sig langsommere end regeringers beslutninger.
Lederen af juristgruppen var Ilyra Senn.

Hun var selenit og havde beskæftiget sig med sundhedsret hele sit liv. Som ung havde hun mistet sin far under en regional epidemi, hvor to hospitaler havde nægtet at dele oplysninger, fordi de ikke kunne blive enige om retsgrundlaget.
Hun troede på, at en dårlig regel kunne dræbe lige så vel som en sygdom.

Derfor tog hun arbejdet.

»Vores opgave,« sagde hun til gruppen ved det første møde, »er at forhindre, at fyrre stater under en krise sender formularer frem og tilbage, mens mennesker dør.«
Ingen i rummet kunne indvende noget imod det.

Efter nogle uger forelå en ramme for midlertidige undtagelser.

Adgang til data skulle begrænses til et bestemt formål.

Hver anvendelse skulle registreres.

Data måtte ikke sammenføres ud over tilladelsens omfang.

Resultaterne skulle anonymiseres.

Undtagelserne skulle bortfalde, når projektet var afsluttet.

Ilyra tilføjede endnu en betingelse.

Hvis flere projekter undersøger indbyrdes forbundne dele af én befolknings- eller sundhedsrisiko, skal der findes et organ, som vurderer deres samlede formål.
Hun indsatte formuleringen i udkastet og sendte det til opdragsgiveren.

To dage senere fik hun dokumentet tilbage.

Betingelsen var blevet omformuleret.

Hvis det er påvist, at flere projekter styres af samme opdragsgiver og har et fælles formål, kan den kompetente myndighed vurdere deres samlede risiko.
Ilyra lagde de to sætninger ved siden af hinanden.

Forskellen var lille.

I hendes version var det nok, at projekterne objektivt sigtede mod det samme.

I den nye version skulle en fælles opdragsgiver først påvises.

Men netop det gjorde den opsplittede ejerstruktur umuligt.

»Hvem har ændret denne del?« spurgte hun.

Administratoren åbnede dokumentets historik.

»Fondens eksterne kommentator.«

»Navn?«

»Beskyttet af kontrakten.«

»Jurist?«

»Rådgiver i internationale investeringer.«

Ilyra lænede sig tilbage.

»Investeringsfolk har ikke noget at skulle have sagt om sundhedsundtagelser.«

»Han hævder, at den oprindelige formulering kan skade uafhængig forskning ved at sammenkæde projekter, der ikke har noget med hinanden at gøre.«
Det var et fornuftigt argument.

Hvis al lignende forskning automatisk skulle underkastes fælles kontrol, kunne det føre til centralisering af data, forsinkelse af medicinske fremskridt og mistænkeliggørelse af forskere, blot fordi de undersøgte samme område.
Ilyra afviste ændringen.

Fonden sendte den tilbage med en ny begrundelse.

Ilyra afviste den igen.

Tredje gang meddelte de hende, at den omstridte del ville blive udskilt til en senere fase.

Resten af rammen blev godkendt.

Beskyttelsen var ikke fjernet.

Blot udskudt.

I Lagets bygning modtog Nerai et svar fra den første fond.

Oplysninger om den reelle ejer kunne ikke udleveres, fordi den ønskede oplysning ikke var nødvendig for vurderingen af en bestemt transaktion.

Fra den anden stat kom der et svar om, at forbindelsen mellem de finansierede projekter var for generel.

Fra Thaeron meddelte man, at beregningscentret kun havde arbejdet med anonymiserede modeller og ikke kendte resultaternes endelige bruger.

»Hvordan kan centret ikke kende sin kunde?« spurgte Mareia.

Hendes billede svævede over Nerais bord. Hun var hjemme, men bag hende stod slægtsarkivernes lag åbne. Også hun arbejdede igen om natten.

»Det kender mellemmanden,« svarede Nerai.

»Og mellemmanden?«

»Kender det selskab, som bestilte ydelsen.«

»Og det?«

»Handlede på vegne af en fond.«

»Og fonden?«

»Har en bestyrelse.«

»Nerai.«

»Jeg ved det ikke.«

Mareia slog øjnene ned.

»Så vi er ikke kommet nogen vegne.«

»Jo. Vi ved, at mindst fire projekter har benyttet forskellige organisationer, men at deres dokumenter indeholder lignende formuleringer. Vi ved, at en del af pengene er gået gennem fonde, der dukkede op omkring Vesta. Vi ved, at nogle af beregningerne er foretaget på Thaeron.«

»Og vi ved, at det hele kan være uskyldigt.«

»Ja.«

»Ariens navn?«

Nerai tav et øjeblik.

»Ingen steder.«

Mareia nikkede, men der viste sig ingen lettelse i hendes ansigt.

»Fortæl mig præcist, hvorfor du tænker på ham,« sagde Nerai.

»Det har jeg allerede skrevet til dig.«

»Du skrev, at han ser mennesker som mekanismer.«

»Det gør han.«

»Det er ikke nok.«

»Det ved jeg.«

»Jeg har brug for konkrete ting.«

Mareia rejste sig og gik hen til vinduet. Bag hende kunne man se Nitra om natten og floden, opdelt af broernes lys.

»Da vi var sammen, ville han vide alt. Hvor jeg var. Hvem jeg var sammen med. Hvorfor jeg havde sagt noget. Hvorfor jeg tav. Det handlede ikke om oplysninger for ham. Det handlede om, at der ikke måtte findes noget, som han ikke kunne placere i sit billede.« Nerai tav.

»Da jeg gik, bad han først,« fortsatte Mareia. »Så blev han vred. Så beskyldte han mig. Og til sidst holdt han op.«

»Holdt han op med at kontakte dig?«

»Nej. Han holdt op med at lyde som et menneske, der ville have noget tilbage.«

»Hvordan lød han så?«

Mareia vendte sig.

»Som et menneske, der havde besluttet, at jeg en dag skulle forstå.«

Nerai skrev sætningen ned.

»Talte han om Jesair?«

»Ja.«

»Truede han ham?«

»Ikke direkte.«

»Mareia.«

»Han sagde, at mennesker som Jesair lader, som om deres beslutninger tilhører alle, men overlader det til andre at bære følgerne. Han sagde, at prisen for aureliánernes særstilling en dag ville vise sig.«

Taren, som sad uden for billedet, løftede hovedet.

Nerai gav ham med et blik tegn til at tie.

»Hvorfor har du ikke sagt det før?« spurgte hun.

»Fordi jeg ikke ville have, at enhver mistanke, en kvinde nærer mod sin tidligere partner, skulle blive til en efterforskning. Og fordi jeg var bange for, at jeg blot overførte min egen frygt til andres projekter.«

»Frygt er ikke bevis,« sagde Nerai.

Mareia nikkede.

»Men den kan vise en retning.«

»Ja.«

Nerai sagde det forsigtigt.

I hendes arbejde fandtes to slags fejltagelser.

Den ene var at mistænke et menneske, som intet havde gjort.

Den anden var at afvise en mistanke, blot fordi den udsprang af en personlig erfaring, som ikke kunne gøres til en tabel.

Analyse skulle beskytte mod fordomme.

Men den skulle ikke foregive, at et menneskes kendskab til vold var værdiløst, indtil volden viste sig i regnskabet.

»Jeg indleder ikke en efterforskning af Arien,« sagde Nerai. »Ikke endnu.«

Mareia pressede læberne sammen.

»Men jeg indleder en vurdering af projekternes fælles risiko. Uden hans navn.«

»Og hvis systemet ikke viser ham?«

»Så ved jeg kun det, jeg ved nu.«

»At du ikke kan se.«

»Ja.«

Da forbindelsen blev afsluttet, rykkede Taren nærmere.

»Du tror, det er ham.«

»Jeg tror, at Mareia er bange for ham af konkrete grunde.«

»Det var ikke et svar.«

»Fordi jeg ikke har et.«

Nerai udarbejdede en anmodning om en midlertidig vurdering af risikoforbindelser.

Hun bad om tilladelse til at sammenføre finansielle metadata, forskningsformål og offentlige oplysninger om adgang til de aureliánske arkiver.

Anmodningen skulle ikke berøre selve sundhedsdataene.

De biologiske resultater skulle forblive beskyttet.

Nerai ønskede blot at vide, hvem der havde finansieret spørgsmålene, og hvem der havde fået ret til at sammenføre resultaterne.

Hun sendte anmodningen til det overordnede råd.

Svaret kom om morgenen.

Utilstrækkeligt retsgrundlag.

De pågældende projekter hører under forskellige jurisdiktioner, og der foreligger ikke bevis for, at de har et fælles formål.
Nerai læste sætningen flere gange.

Der foreligger ikke bevis for, at de har et fælles formål.

Men netop det fælles formål kunne hun ikke bevise uden at få ret til at forbinde projekterne.

»En cirkel,« sagde Taren.

»Nej.«

Nerai rejste sig.

»En cirkel har i det mindste et fælles centrum. Det her er et system, der lader, som om der ikke findes noget centrum.«

På advokatkontoret underskrev Ilyra Senn imens den endelige udgave af rammen.

Hun var ikke tilfreds med den.

I den ledsagende udtalelse skrev hun:

Den største risiko er ikke det enkelte misbrug af en undtagelse. Den største risiko er sammenfaldet af flere lovlige undtagelser, hvis fælles formål ikke er synligt for nogen kontrolinstans.
Udtalelsen blev gemt.

Fonden modtog den.

Den juridiske ramme blev godkendt.

Undtagelserne åbnede sig.

Hver af en god grund.

Den første gav et forskerhold adgang til yderligere anonymiserede data.

Den anden tillod overførsel af beregningsresultater mellem Thaeron og Elarion uden offentliggørelse af forretningsmodellen.

Den tredje beskyttede identiteten på opdragsgiveren bag en følsom sikkerhedsrevision.

Den fjerde gav laboratorierne lov til at efterprøve delresultater uden at kende hele projektet.

Den femte klargjorde logistisk kapacitet til en fremtidig sundhedsmæssig nødsituation.

Ikke én undtagelse åbnede vejen til katastrofen.

Det gjorde de først, da de blev stillet op efter hinanden.

En dør.

Bag døren endnu en dør.

Bag den endnu en.

Og for enden et menneske, hvis navn ikke var skrevet på nogen af nøglerne.

23. Den sidste betaling

Den sidste betaling var den mindste.

Den sidste betaling havde et langt mere prosaisk formål.

Modtageren var hverken et laboratorium, et beregningscenter eller en forvalter af genetiske oplysninger.

Den betalte hverken for biologisk forskning, juridisk analyse eller sundhedssensorer.

Der var tale om et administrationsgebyr for aktivering af logistisk beredskabskapacitet.

Beløbet var mindre end en større Vesta-afdelings daglige omsætning.

Betalingen blev sendt af et selskab registreret i Saranstan.

Modtageren var en transportkoordinator på orbitalringen.

Formålet var lovligt.

Reservation af kapacitet til fremtidige medicinske forsendelser.

Sådanne reservationer blev brugt af hospitaler, forsikringsselskaber, stater og fonde. De sikrede, at udstyr, medicin, diagnostiske apparater eller personale hurtigt kunne flyttes i tilfælde af en krise.

Der var intet usædvanligt ved den.

Bortset fra, at den sidste del af Ariens kort ville forblive uden forbindelse uden den.

Finanskoordinatoren fra huset Thorne sendte ham en bekræftelse.

Alle kontraktlag er aktive.

Arien læste beskeden og lukkede den.

Han sad i den lejlighed, hvor han engang havde boet sammen med Mareia.

Efter at hun var gået, havde han fået fjernet de fleste af de ting, hun havde valgt. Ikke på én gang. Først planterne. Så billedet ved vinduet. Så det lave bord, han altid stødte ind i, selv om Mareia hævdede, at problemet ikke var bordet, men hans manglende evne til at se sig for.

Ét kar var blevet stående.

Det var ganske almindeligt, mørkeblåt og med en ujævn kant. Mareia havde købt det på markedet i den gamle del af Nitra. Hun sagde, at hun kunne lide det, fordi det var ufuldkomment på en måde, det ikke forsøgte at skjule.

Arien brugte det aldrig.

Han lod det stå som bevis på, at han kunne leve ved siden af noget, der mindede ham om hende.

I virkeligheden var det et bevis på det modsatte.

En meddelelse lyste op på væggen.

Mareia Lioren anmoder om et personligt møde.

Arien stirrede længe på den.

Så smilede han.

Han åbnede beskeden.

Jeg har brug for at tale med dig om forskningsprojekter vedrørende aureliánere. Jeg foreslår den offentlige have ved den nordlige bred. I morgen efter solnedgang.
Der var ingen bøn i den.

Heller ingen frygt.

Arien læste beskeden igen.

Han havde altid beundret hendes evne til at skrive sætninger uden et eneste svagt punkt. Som om hun først lagde hvert ord foran sig, betragtede det fra alle sider og først derefter tillod andre at se det.
Han sagde ja.

Den følgende dag var haven ved den nordlige bred næsten tom.

Der voksede træer fra alle egne af Elarion. Nogle krævede kunstigt tilpasset jord, andre en bestemt luftfugtighed eller beskyttelse mod den lokale vinter. Haven var et bevis på, at en civilisation kunne skabe et fælles rum selv for ting, der aldrig ville vokse side om side i naturen.
Mareia ventede ved vandet.

Da Arien nærmede sig, holdt hun øje med hans hænder.

De var ikke knyttede.

Han havde ikke travlt.

Hans ansigt havde det udtryk, hun frygtede mest. Roen hos et menneske, der ikke længere behøver tvinge noget igennem i nuet, fordi han tror, at tiden arbejder for ham.
»Mareia.«

»Arien.«

Han standsede nogle skridt fra hende.

»Jeg havde ikke ventet, at du nogensinde ville bede mig om et møde igen.«

»Heller ikke jeg.«

»Ved Jesair, at du er her?«

Mareia mærkede sin krop spænde.

Ikke voldsomt.

På den gamle måde.

Med hudens hukommelse.

»Jeg er ikke kommet for at tale om Jesair.«

»Naturligvis.«

»Ved sundhedsarkiverne er der dukket projekter op, som undersøger aureliánsk regeneration, immunitet og systemernes adfærd under en epidemi, der rammer ulige.«
Arien rynkede svagt panden.

»Og?«

»Nogle af dem finansieres af fonde med forbindelser til finansielle strukturer, du har arbejdet i.«

»Jeg har arbejdet i hundredvis af strukturer.«

»Netop.«

»Er det en anklage?«

»Et spørgsmål.«

»Så stil det.«

Mareia så ham i øjnene.

»Finansierer du forskning i aureliánske slægtslinjer?«

»Nej.«

Han svarede for hurtigt.

Ikke som et menneske, der bliver overrasket.

Som et menneske, der allerede har stillet sig selv spørgsmålet.

»Finansierer du den indirekte?«

»Jeg ved ikke, hvad alle de fonde, jeg nogensinde har arbejdet for, finansierer.«

»Har du beslutningsret i nogen af beskyttelsesfondene?«

»Nej.«

Det var sandt.

Det gik op for Mareia.

Og netop derfor gav hun ikke efter.

»Har du mulighed for at påvirke dem, der har?«

Arien smilede.

»Det er en meget besynderlig juridisk kategori.«

»Jeg spørger ikke juridisk.«

»Hvad spørger du så om?«

»Om dig.«

Smilet forsvandt fra hans ansigt.

»Endelig.«

»Jeg er ikke kommet for at vende tilbage til det, der var.«

»Nej. Du er kommet for at finde ud af, om jeg er blevet ond nok til, at din afsked kan se uundgåelig ud i bakspejlet.«

»Den var uundgåelig den dag, du slog mig.«

Arien så væk.

»Du reducerer det altid til ét øjeblik.«

»Nej. Du prøver altid at opløse det i alt det, der kom før og efter.«

»Fordi et menneske ikke er ét øjeblik.«

»Men nogle øjeblikke viser, hvem det er.«

Vinden gik gennem haven. Bladene på træerne fra forskellige kontinenter bevægede sig samtidig, hvert med sin egen lyd.

Arien trådte nærmere.

Mareia veg ikke tilbage, men hendes hånd gled ubevidst tættere på hendes personlige kommunikationsenhed.

Han bemærkede det.

»Du er stadig bange for mig.«

»Ja.«

Svaret ramte ham.

Han havde ventet modstand.

Han havde ventet en anklage.

Måske endda foragt.

Ikke den enkle sandhed.

»Og alligevel kom du alene.«

»Jeg er ikke alene.«

Arien så sig omkring.

»Jesair?«

»Nej.«

Mareia pegede på haven, de offentlige sikkerhedssystemer og menneskene i det fjerne.

»Verden.«

Arien lo kort.

»Det er præcis det, jeg ikke kan udstå ved jer to.«

»Hvad?«

»Den sikkerhed på, at verden er på jeres side.«

»Verden er ikke på nogens side.«

»Men I opfører jer, som om selve synligheden beskytter jer.«

»Det burde den.«

»Mennesker forstår ikke alt, der er synligt.«

»Derfor spørger jeg.«

Ariens stemme blev hård.

»Du spørger for sent.«

Mareia rørte sig ikke.

»Om hvad?«

»Om personlige beslutninger forbliver personlige.«

»Den sætning har du allerede skrevet til mig.«

»Og du forstår den stadig ikke.«

»Så forklar mig den.«

Arien så på hende.

Der var ingen anger i hans øjne.

Der var et behov for, at hun endelig skulle se verden, som han så den.

»Du gik,« sagde han. »Du valgte Jesair. Så begyndte I at tale om, at værdi ikke må vandre i skyggen, at alt stort skal være synligt, at mennesker som jeg skal vise deres hænder.«

»Jesair talte ikke om dig.«

»Det behøvede han ikke.«

»Og hvad har det med den aureliánske forskning at gøre?«

Arien tav.

»Hvad er det, du gør?« spurgte Mareia.

»Intet, som jeres systemer ikke har tilladt.«

»Det var ikke et svar.«

»Det er det eneste svar, du har brug for.«

»Arien.«

»Hele livet har I set på jeres gyldne ring og set et bevis på, at I er noget særligt.«

»Jeg har aldrig set noget sådant i den.«

»Det behøvede du ikke. Andre så det for dig.«

»Hvem?«

»Folk, der venter på Jesair, som om han var en gammel sandhed, der vendte tilbage. Folk, der mener, at jeres slægt har ret til at fortælle hele planeten, hvordan den skal leve.«

»Jesair afviser enhver, der gør ham til en myte.«

»Og netop derfor elsker de ham endnu højere.«

Mareia mærkede en kulde.

Der var intet konkret i den.

Kun alt for megen beredthed.

Alt for mange sætninger, der lød som afslutningen på en samtale, hun endnu ikke vidste var begyndt.

»Hvad skal der ske?« spurgte hun.

Et øjeblik mistede Arien selvbeherskelsen.

»Når jeres huse begynder at lukke ét efter ét, forstår du måske endelig, at personlige beslutninger ikke findes.«

Stilheden efter den sætning var fuldstændig.

Mareia hørte vandet.

Vinden.

Sit eget åndedræt.

Ariens fejl.

»Hvorfor skulle de lukke?« spurgte hun.

Ariens ansigt forandrede sig.

Kun ganske lidt.

Men hun kendte ham.

»Jeg taler generelt.«

»Nej.«

»Om samfundsmæssige følger.«

»Du sagde jeres huse.«

»Aureliánske politiske huse. Slægtsinstitutioner.«

»Ét efter ét.«

»Det er en talemåde.«

»Ikke din.«

Arien trådte endnu nærmere.

»Pas på, Mareia.«

Denne gang trådte hun tilbage.

Ikke af svaghed.

For at skabe afstand mellem dem igen.

»Er det en trussel?«

»En advarsel.«

»Mod hvad?«

Arien åbnede munden.

Så lukkede han den igen.

Et øjeblik viste hans ansigt den mand, hun kendte fra før. En mand, der ikke kunne bære, at han ikke havde fuld kontrol over, hvordan hun så ham. En mand, der ville trække en sætning tilbage ind i sig, fordi han havde forstået, at den var blevet synlig.

»Mod følgerne af den verden, I bygger,« sagde han til sidst.

Mareia så på ham lidt endnu.

»Jeg ved ikke, hvad du gør,« sagde hun. »Men jeg ved, at du ikke længere frygter fremtiden. Du taler om den, som om du kender den.«

Hun vendte sig.

»Mareia.«

Hun standsede, men vendte sig ikke om.

»Jesair kan ikke beskytte dig mod alt.«

»Det har han aldrig påstået.«

»Når det øjeblik kommer, hvor han ikke engang kan beskytte sine egne, så husk, at jeg sagde det til dig.«

Mareia gik videre.

Hun løb ikke.

Først da hun var kommet om bag den første gruppe træer, og Arien ikke længere kunne se hende, begyndte hendes hænder at ryste.

Hun oprettede forbindelse til Nerai.

Hun ventede ikke på, at hun svarede.

»Du havde ret,« sagde Nerai i stedet for at hilse. »Du skulle ikke være taget derhen alene.«

»Han sagde, at de aureliánske huse ville begynde at lukke.«

Der blev stille i den anden ende.

»Præcis.«

»Hvad sagde han helt præcis?«

Mareia gentog sætningen.

Så den næste.

Jesair kan ikke beskytte dig mod alt.

Når han ikke engang kan beskytte sine egne.

Nerai skrev dem ned.

»Har vi en optagelse?«

»Nej. Det offentlige sikkerhedssystem registrerer risikoadfærd, ikke private samtaler, medmindre der udøves vold.«

»Rørte han ved dig?«

»Nej.«

»Truede han dig?«

»Han sagde, at han advarede mig.«

»Det er ikke nok til en anholdelse.«

»Jeg vil ikke have dig til at anholde ham.«

»Hvad vil du så?«

Mareia standsede under et træ fra den sydlige øgruppe. Dets brede blade holdt lyset tilbage, og under dem var der næsten mørkt.

»At du finder pengene.«

Nerai afsluttede forbindelsen og åbnede straks alle de svar, Laget havde modtaget.

Taren kom hen til hendes bord.

»Hvad er der sket?«

»Vi har brug for et hasteindgreb.«

»Mod hvad?«

»En midlertidig standsning af projekterne, indtil deres fælles formål er klarlagt.«

»På grundlag af én mands udtalelse?«

»På grundlag af en udtalelse fra en mand, der kan have en skjult forbindelse til deres finansiering.«

»Kan.«

»Ja.«

Taren læste Mareias besked.

»Det overordnede råd vil ikke godkende det.«

»Så går vi til sundhedstilsynet.«

»De vil sige, at vi ikke har påvist nogen biologisk risiko.«

»Den etiske kommission.«

»Den vil sige, at projekterne er godkendt.«

»Den mellemstatslige anklagemyndighed.«

»Den vil sige, at vi ikke kender forbrydelsen.«

Nerai så på ham.

»Hvor går man så hen med en katastrofe, før den bliver en forbrydelse?«

Taren svarede ikke.

Nerai udarbejdede en ekstraordinær anmodning.

Hun vedlagde kortet over projekterne.

De finansielle forbindelser.

Mareias forklaring.

En analyse af den mulige samlede risiko.

Hun sendte den til det overordnede råd, sundhedstilsynet og myndigheden for beskyttelse af genetiske rettigheder.

Hun bad om midlertidigt at suspendere ny adgang til aureliánske oplysninger og indefryse endnu ikke udbetalte midler.

Systemet modtog anmodningen.

Det gav den hastestatus.

En foreløbig vurdering skulle finde sted inden for tooghalvfjerds timer.

Imens modtog transportkoordinatoren på orbitalringen den sidste betaling.

Systemet verificerede valutaen.

Omregnede kursen.

Kontrollerede sanktionslisterne.

Verificerede den umiddelbare betalers oprindelse.

Fandt ingen grund til at afvise den.

Betalingen gik igennem på elleve sekunder.

Alle kontraktlag er aktive.

Arien modtog bekræftelsen kort efter sin hjemkomst fra haven.

Han stod foran det mørkeblå kar, som Mareia engang havde bragt med ind i hans lejlighed.

Med én bevægelse slog han det ned fra bordet.

Det ramte gulvet.

Det gik ikke i stykker.

Det sprang op, væltede og blev liggende på siden.

Arien så på det med voksende vrede.

Selv dets ufuldkommenhed havde overlevet hans slag.

Han åbnede forbindelsen til Kael uden invitation.

Kael dukkede op over arbejdsfladen.

»Mareia ved det.«

»Hvad ved hun?«

»Hun ved, at noget er undervejs.«

»Det er ikke det samme.«

»Hun har været hos Laget.«

»Det ved vi.«

»Jeg mødtes med hende.«

Kaels ansigt forblev roligt.

»Hvorfor?«

»Hun ville have svar.«

»Og dem gav De hende?«

»Nej.«

»Hvad sagde De?«

Arien tav.

Kael gentog spørgsmålet.

Denne gang langsommere.

Arien fortalte ham sætningen om husene, der ville lukke.

Kael rørte sig ikke.

»De er et fjols.«

»Hun kan ikke bevise noget.«

»Beviser er ikke den eneste måde, et menneske kan vide noget på.«

»Projektet er klar.«

»Det var ikke et svar.«

»Den sidste betaling er gået igennem.«

Kael så på ham.

»Stands det.«

Arien stivnede.

»Hvad?«

»Sæt alle de resterende dele på pause. Lad det køle af.«

»Det kan vi ikke.«

»Vi kan miste penge.«

»Nogle processer kan ikke længere trækkes tilbage, uden at vi efterlader et mere synligt spor.«

Kael lukkede øjnene.

For første gang i den tid, Arien havde kendt ham, så han træt ud.

»Hvilket omfang har De godkendt?«

»Jeg har ikke godkendt noget omfang.«

»Leg ikke med mig.«

»Modellerne har grænser.«

»Hvilke?«

»Målet er en krise.«

»Hvor mange mennesker?«

»Det kan ikke fastslås præcist.«

Kael lænede sig mod billedet.

»Hvor mange?«

Arien svarede ikke.

I den stilhed forstod Kael mere, end han ønskede.

Han havde åbnet de finansielle korridorer.

Han havde stillet fondene til rådighed.

Han havde lært Arien at fordele en hensigt mellem mennesker, der ikke ville se helheden.

Han havde overbevist sig selv om, at de forberedte en krise, der ville knække Jesairs politiske styrke og standse gennemsigtigheden, før den blev til lov.
Han hjalp bevidst et menneske, der hadede.

Han nægtede blot at indrømme, hvor langt had kan nå, når det får et budget, beregningskapacitet og tid.
»Stands det,« gentog han.

»Nej.«

»Det var ikke en anmodning.«

»De er ikke længere den eneste med kortet.«

Kaels ansigt blev hårdt.

»Uden mine folk havde De intet haft.«

»Deres folk har allerede gjort deres arbejde.«

Kael forstod én sidste ting.

Arien havde ikke længere brug for ham.

Forbindelsen blev afbrudt.

I Lagets bygning lyste Nerais ekstraordinære anmodning.

Den ventede på juridisk vurdering.

På bordet ved siden af lå kortet over pengene, som viste en mængde små betalinger, der hver for sig kunne forklares.
Nerai vidste, at hvis hun tog fejl, kunne hun skade forskning, institutioner og uskyldige mennesker.

Hvis hun ikke tog fejl, kunne tooghalvfjerds timer være for længe.

Hun vidste ikke, hvad der skulle ske.

Hun vidste ikke hvor.

Hun vidste ikke hvordan.

Hun vidste kun, at en mand, der engang havde grebet hårdt om Mareias håndled, talte om lukkede aureliánske huse, før nogen havde grund til at lukke sådanne huse.
Og et sted i planetens regnskaber var den sidste betaling netop gået igennem.

24. Den første feber

Drengen hed Elan.

Han var seks år, og den gyldne ring viste sig kun, når han græd eller koncentrerede sig meget.

Hans mor sagde, at hun havde set den første gang kort efter fødslen. Lægerne havde fortalt hende, at det var umuligt, fordi det aureliánske kendetegn som regel først viser sig senere hos børn.
Men hun var sikker.

Mødre er ofte sikre selv på ting, der ikke kan bevises.

De boede i en mindre by i udkanten af Auriola. Det var hverken et berømt slægtshus eller et sted, der blev besøgt af mennesker på jagt efter spor af gamle aureliánske legender. Det var et almindeligt hus med et lyst køkken, en lille have og en væg, som Elan tegnede transportskibe på, selv om hans forældre gang på gang havde forbudt ham det.
Den morgen ville han ikke op.

Hans mor fandt ham sammenkrøbet under tæppet.

»Elan.«

Drengen åbnede øjnene.

Den gyldne ring var klar.

Ikke tynd og fin som sædvanlig.

Den strålede omkring pupillen i en ubrudt linje.

»Jeg fryser,« sagde han.

Hans hud var varm.

Hjemmets sundhedssystem foretog en grundlæggende måling. Forhøjet temperatur. Hurtig puls. Små afvigelser i inflammationsmarkørerne.
Anbefalingen var rolig.

Væske.

Hvile.

Ny undersøgelse om to timer.

Der var flere almindelige sæsonsygdomme i omløb i regionen. Elan havde ingen symptomer, der umiddelbart tydede på noget alvorligt.
Hans mor ringede alligevel til den lokale læge.

»Hans ring er meget klar,« sagde hun.

Lægen smilede.

»Det sker ved feber.«

»Ikke sådan her.«

»Feber kan se forskellig ud fra gang til gang.«

»Han er aureliáner.«

»Det ved jeg.«

»Kan der være en sammenhæng?«

Lægen tav et øjeblik.

»Med hvad?«

Moderen kunne ikke svare.

Hun havde intet navn på sygdommen.

Hun kendte ingen andre tilfælde.

Hun havde kun et barn, som hun kendte bedre end sig selv.

Lægen bestilte en grundigere undersøgelse.

To timer senere var Elan svagere.

Sundhedssystemet hævede overvågningsniveauet.

Efter fire timer anbefalede det indlæggelse.

Ambulancemodulet kom lydløst. De to sundhedsarbejdere bar beskyttelsesdragter, men ikke af frygt for en ukendt smitte. Det udstyr brugte de til enhver patient med uforklaret feber.
Elans mor tog med ham.

Faderen blev stående i døren og så modulet køre bort.

På væggen i børneværelset blev de blå skibe tilbage.

På hospitalet fik Elan et sagsnummer.

AUR-N-77104.

De første bogstaver betød ikke aureliáner.

De var en kode for regionen og hospitalet.

Det var en af de små ironier, folk senere kun opdagede i tilbageblik.

Den medicinske AI sammenlignede hans tilstand med millioner af tidligere tilfælde.

Den fandt ikke et præcist match.

Det var ikke usædvanligt.

Menneskekroppen frembragte næsten uendeligt mange afvigelser, og de fleste betød ikke en ny sygdom.
Systemet oprettede en foreløbig kategori:

Uspecificeret akut inflammatorisk reaktion.

Det sendte tilfældet videre til det regionale tilsyn.

Ikke som en alarm.

Som en oplysning.

Hundrede og firs kilometer derfra vågnede en ældre kvinde samme dag med feber.

Hun var aureliáner.

Hun boede alene.

Hendes hjemmesystem vurderede tilstanden som en almindelig infektion og anbefalede hvile.

I Nitra kom en ung mand på hospitalet med voldsom svaghed. Hans mor var af blandet afstamning, hans far aureliáner. Den gyldne ring viste sig kun sjældent hos ham. Sundhedspersonalet bemærkede den ikke.

I Sarur blev to søstre syge.

I en anden stat en mand, der var vendt hjem fra en arbejdsrejse.

Tilfældene havde intet fælles sted.

Intet fælles hospital.

Ingen fælles læge.

I hvert system stod de hver for sig.

Den medicinske AI så deres symptomer.

Slægtsarkiverne kendte deres oprindelse.

Transportsystemerne kendte deres færden.

Bankerne kendte de betalinger, der var knyttet til projekter, som beskæftigede sig med aureliánsk oprindelse.

Men ingen havde ret til at lægge alle de oplysninger ved siden af hinanden.

Endnu ikke.

Hos Laget sad Nerai foran sin ekstraordinære anmodning.

Der var gået ti timer, siden hun havde sendt den.

En af de tre myndigheder havde bedt om supplerende oplysninger.

Den anden havde bekræftet modtagelsen.

Den tredje havde meddelt, at den ville indkalde en kommission.

Taren satte to bægre med noget at drikke på bordet.

»Gå hjem og sov.«

»Nej.«

»De behandler din anmodning.«

»Behandling er ikke en beslutning.«

»Og du får ikke de juridiske frister til at gå hurtigere ved at sidde her.«

»Det er derfor, de er forkerte.«

»Måske er de forkerte, fordi de beskytter folk mod dig.«

Nerai så på ham.

Taren satte sig.

»Mod en embedsmand, der har en stærk fornemmelse og derfor vil åbne alle konti.«

»Jeg vil ikke åbne alle konti.«

»Det ved jeg. Men loven kan ikke gå ud fra, at alle, der kommer efter dig i den stilling, vil være dig.«

Nerai tog bægeret.

»Netop derfor skal det være synligt, hvem der ser på oplysningerne.«

»Nu taler du som Jesair.«

»Jeg taler som en, der i ti timer har ventet på, at forskellige institutioner bliver enige om, hvorvidt hun må finde ud af, hvem der betaler for forskning i en mulig svaghed hos en tredjedel af befolkningen.«

Taren åbnede bankernes seneste indberetninger.

»Vi har én ny transaktion.«

Nerai løftede blikket.

»Har den forbindelse til fondene?«

»Måske.«

»Taren.«

»Et selskab, vi allerede har set i forbindelse med Vesta, har sendt en mindre betaling til en transportkoordinator på ringen.«

»Formål?«

»Reservation af medicinsk logistikkapacitet.«

»Til hvilket projekt?«

»Beskyttede forretningsoplysninger.«

Nerai åbnede tidslinjen.

Betalingen var gået igennem kort før Mareias møde med Arien.

»Det kan være almindeligt beredskab,« sagde Taren.

»Det kan det.«

»Fondene beskæftiger sig med sundhedssikkerhed.«

»Det ved jeg.«

»Og efter tidligere epidemier er det almindeligt at reservere kapacitet.«

»Det ved jeg.«

»Hvorfor ser du så sådan på det?«

Nerai udvidede kortet.

Data.

BIO-AI.

Laboratorier.

Juridiske analyser.

Modellering af reaktionen.

Logistikkapacitet.

»Fordi retningen nu er fuldt tegnet.«

Taren tav.

»Vi har ingen sygdom,« sagde han til sidst.

»Nej.«

»Vi har ingen sundhedsadvarsel.«

»Nej.«

»Vi har intet bevis for, at disse ting hænger sammen.«

»Nej.«

»Så har vi intet at standse.«

Nerai stirrede på kortet.

»Vi har en kæde af handlinger, som ville udløse en advarsel i et andet system.«

»Hvilket andet system?«

»Et, som endnu ikke findes.«

Forbindelsen til Mareia åbnede uden varsel.

Hendes billede rystede, som om hun gik.

»Nerai.«

»Hvad sker der?«

»Der er kommet en ekstraordinær anmodning til slægtsarkiverne.«

»Fra hvem?«

»Et hospital i Auriola. Et barn med ukendt feber.«

Taren lænede sig mod billedet.

»Ét barn?«

»Indtil videre.«

»Hvorfor beder de om slægtsoplysninger?«

»Hans gyldne ring er usædvanligt tydelig, og han har afvigelser, lægerne ikke kan klassificere.«

Nerai mærkede alle sine tanker standse.

»Det kan have med hvad som helst at gøre,« sagde Taren.

Mareia nikkede.

»Det ved jeg.«

»Aureliánske børns kendetegn bliver ofte tydeligere ved feber.«

»Det ved jeg.«

Nerai så på klokken.

»Hvornår opstod tilfældet?«

Mareia fortalte hende det.

Det var nogle timer efter den sidste betaling.

Den tidsmæssige nærhed beviste intet.

Det vidste Nerai.

På Elarion blev der hver time foretaget milliarder af betalinger, og tusinder af mennesker blev syge. Hvis man lagde to tilstrækkeligt store kort oven på hinanden, ville man altid finde begivenheder, der fandt sted tæt på hinanden.

»Bed hospitalet sende tilfældet videre til det mellemstatslige tilsyn,« sagde hun.

»De har allerede sendt det til det regionale.«

»Det mellemstatslige.«

»Systemet tillader det ikke på grundlag af én patient.«

»Så må slægtsarkivet bede om en undtagelse.«

Mareia så på hende.

»Vi har intet juridisk grundlag for at videregive patientens slægtsidentitet uden for regionen.«

Den sætning blev stående mellem dem.

Nerai forestillede sig alle de undtagelser, der i de seneste måneder havde gjort det muligt for anonyme projekter at undersøge aureliánske slægtskendetegn.

Nu, hvor et aureliánsk barn lå på hospitalet med ukendt feber, beskyttede loven hans oprindelse mod et system, der kunne lede efter flere tilfælde.

Beskyttelsen var rigtig.

Barnet var ikke en offentlig oplysning.

Hans slægt var ikke statens ejendom.

Hans sygdom skulle ikke være en anledning til at overvåge en hel gren.

Og alligevel følte Nerai, at nogen før dem havde opmålt netop denne grænse.

»Send en anmodning,« sagde hun. »Jeg vil støtte den med en finansiel analyse.«

»En finansiel analyse har intet med patienten at gøre.«

»Det er netop det, vi ikke ved.«

»Nerai, hvis vi uden bevis forbinder mistænkelig finansiering med ét aureliánsk barns sygdom, kan vi udløse panik.«

»Og hvis vi ikke forbinder dem?«

Mareia svarede ikke.

På hospitalet i Auriola sov Elan.

Hans mor sad ved værelsets gennemsigtige væg. Lægerne havde endnu ikke skilt hende fra sønnen, men havde bedt hende blive i et beskyttet område.

Elan vågnede.

»Mor.«

Hun lagde håndfladen mod væggen.

»Jeg er her.«

»Kom herind.«

»Om lidt.«

»Jeg fryser.«

»Det ved jeg.«

»Hvorfor må jeg ikke komme hjem?«

Moderen smilede, som forældre smiler, når de vil vise deres barn en tryghed, de ikke selv føler.

»De skal bare finde ud af, hvad du fejler.«

Elan så på sin hånd.

»Er det, fordi jeg er gylden?«

Moderen holdt op med at trække vejret.

»Nej.«

»I skolen sagde de, at ringen nogle gange er syg.«

»Hvem sagde det?«

»Nogen.«

»Ringen er ikke en sygdom.«

»Hvorfor lyser den så sådan?«

Det vidste hun ikke.

Hun lagde også den anden hånd mod væggen.

»Fordi din krop kæmper.«

»Vinder den?«

»Ja.«

Hun svarede med det samme.

Mødre er også sikre på ting, som endnu ikke er afgjort.

Imens modtog den regionale medicinske AI det fjerde tilfælde.

Så det femte.

Forskellige byer.

Forskellige aldre.

Lignende afvigelser.

Systemet fandt en svag statistisk sammenhæng.

Muligt fælles arveligt kendetegn.

Men det udsendte ikke advarslen som offentlig alarm.

Først skulle geografiske, miljømæssige og diagnostiske skævheder udelukkes.

Efter tidligere tilfælde af diskrimination var det forbudt at udpege en genetisk gren som risikofaktor alene på grundlag af en lille stikprøve.
Systemet bad derfor om flere oplysninger.

Et hospital udleverede dem.

Et andet ventede på patientens samtykke.

Et tredje brugte en anden datastandard.

Et fjerde hørte til en stat, der ikke tillod automatiseret sammenligning af genetiske kendetegn på tværs af grænser.
Maskinen så omridset.

Loven tillod den ikke at tegne stregen.

Sent om natten fik Jesair en besked fra Auriola.

Han kendte Elans familie. Ikke nært, men godt nok til at huske drengen, der engang under en slægtsforsamling havde spurgt ham, om den gyldne ring så bedre ting end almindelige øjne.
Jesair havde dengang svaret, at det ikke var øjnenes farve, der afgjorde, hvad man så, men menneskets mod til at se.

Nu stod han ved vinduet i huset Davion og lyttede til Elans mor.

»De vil ikke lade mig komme ind til ham,« sagde hun.

»Er han i isolation?«

»Foreløbig kun som en forholdsregel.«

»Hvad siger lægerne?«

»At de ikke ved det.«

Der var noget i hendes stemme, Jesair kendte.

Ikke panik.

Stedet lige før den.

»Jeg kommer,« sagde han.

»Nej.«

Svaret var skarpt.

»Du er aureliáner.«

Jesair tav.

»Undskyld,« sagde hun. »Jeg mener bare ... hvis det er noget ... vi ved det ikke.«

»Jeg forstår.«

»Elan har spurgt efter dig.«

»Sig til ham, at jeg er hos ham.«

»Men det er du ikke.«

Jesair rørte ved vinduesglasset.

Udenfor lå Auriola i mørke. Gamle huse, dale, slægtsarkiver og veje, hvor generationer af mennesker med den gyldne ring havde vandret.
»Nogle gange kan et menneske være hos et andet menneske også fra det sted, hvor han står,« sagde han.

Da forbindelsen var afsluttet, blev han alene tilbage.

Et øjeblik viste et billede sig for hans øjne.

Denne gang var hverken hospitalet eller Elan med i synet.

Foran ham åbnede sig en lang korridor opdelt af gennemsigtige vægge.

Bag hver af dem lå et menneske.

Bag hver af dem lå et menneske.

Over sengene lyste gyldne ringe.

Tusinder.

Så millioner.

Billedet forsvandt.

Jesair greb fat i vinduesrammen.

»Nej,« sagde han ud i tomheden.

Han vidste ikke, hvem han svarede.

Hos Laget lyste en sundhedsadvarsel op.

Ikke en offentlig.

En foreløbig.

Det regionale system havde registreret et usædvanligt sammenfald af tilfælde med en mulig forbindelse til et arveligt kendetegn. Yderligere verificering var påkrævet.
Nerai så den ikke.

Finansmyndigheden havde ikke adgang til foreløbige sundhedsadvarsler.

Mareia så kun en del af den.

Slægtsarkivet modtog en anmodning om at bekræfte, hvorvidt patienterne tilhørte beslægtede linjer.

Hospitalerne så deres egne syge.

Hvert system fik sin brik.

På arbejdsfladen foran Nerai lyste det finansielle kort over forberedelserne.

På arbejdsfladen foran Mareia det biologiske kort over spørgsmålene.

I sundhedsnetværket kortet over de første patienter.

Mellem dem stod love, jurisdiktioner, tilladelser og gode grunde til, at ingen måtte se alt.

Om morgenen havde Elan stadig feber.

Antallet af uforklarede tilfælde var steget til syv.

Om eftermiddagen til tolv.

Før Elarions sol gik ned, blev det første barn i en anden stat sygt.

I systemet blev det registreret som et enkeltstående tilfælde.

I familien havde det et navn.

I historien endnu intet.

Senere ville mennesker lede efter det øjeblik, hvor Tredjedelen begyndte.

De ville pege på den første offentlige erklæring.

På lukningen af Auriola.

På den dag, hvor sundhedsnetværket nævnte aureliánernes navn.

På den første by bag en gennemsigtig væg.

Men katastrofer begynder ikke, når samfundet giver dem et navn.

De begynder tidligere.

I et spørgsmål, som nogen fordeler mellem uskyldige mennesker.

I en betaling, som hver bank vurderer korrekt.

I en undtagelse skabt for at beskytte liv.

I en maskine, der ser et mønster, men ikke har ret til at forbinde oplysningerne.

I et menneske, der alene kender kortet.

Og i ét barns feber, som endnu ingen tillægger historiens betydning.

Elan åbnede øjnene.

Den gyldne ring i dem strålede klarere end før.

Bag den gennemsigtige væg stod hans mor.

Hun lagde tre fingre mod den.

Drengen løftede hånden og gjorde det samme fra den anden side.

Mellem deres hud blev glasset tilbage.

Den første væg.

Det første lukkede hus fandtes endnu ikke.

Men det første værelse var allerede lukket.

Del III: Den gyldne rings pest

25. Auriolas huse

Ved morgen var de treogtyve.

Treogtyve mennesker med feber, sundhedssystemerne ikke kunne klassificere præcist.

Enogtyve af dem var aureliánere.

En havde en aureliánsk far, men den gyldne ring havde aldrig vist sig tydeligt hos ham.

Om den sidste kvinde vidste slægtsarkivet intet. Hun var født uden for Auriola og havde aldrig offentliggjort sit slægtstilhørsforhold.
På hvert hospital så tilfældene forskellige ud.

På ét lå et barn.

På et andet en gammel kvinde.

På et tredje to søskende.

På et fjerde en mand, som få dage tidligere havde arbejdet på orbitalringen.

Sundhedssystemerne forbandt dem ikke efter navn, race eller slægtslinje. De forbandt dem efter symptomer, omgivelser, tid og kendte risikofaktorer. Arveligt tilhørsforhold hørte til de mest følsomme oplysninger på Elarion og måtte kun anvendes, når der forelå en klar medicinsk begrundelse.
Den begrundelse var endnu ikke bekræftet.

Derfor måtte systemet ikke antage den.

På hospitalet i Auriola var Elan holdt op med at tale.

Han sov ikke. Hans øjne var åbne og fulgte lyset i loftet, men han besvarede kun spørgsmål ved at bevæge fingrene. En betød ja. To nej.
Hans mor stod bag den gennemsigtige væg.

»Kan du høre mig?«

En finger.

»Har du ondt nogen steder?«

To.

»Fryser du?«

En.

Sundhedspersonalet ændrede behandlingen i takt med, at hans værdier ændrede sig. Hvert indgreb blev vurderet af systemet, sammenlignet med millioner af tilfælde og kontrolleret af en læge.

Ingen handlede i blinde.

Og alligevel vidste ingen, hvad de handlede imod.

Elan løftede hånden.

Han lagde tre fingre mod væggen.

Hans mor gjorde det samme.

Mellem dem var der glas, luft og en forskrift, som forbød hende at gå ind.

»Jeg er her,« sagde hun.

Drengen lukkede øjnene.

Den dag begyndte de første huse at lukke.

Ikke på statens befaling.

Først frivilligt.

De gamle aureliánske slægtshuse havde deres egne sundhedsprotokoller. Nogle stammede fra en tid, da sygdommene spredte sig langsommere, og mennesker troede, at slægtens mure kunne skille renheden fra verden. I moderne tid blev de mest brugt symbolsk.

Nu lukkede deres gamle porte for alvor.

Familierne holdt op med at sende børnene i skole.

Arbejderne blev hjemme.

Hjemmesystemerne målte temperatur, blodværdier og ændringer i den gyldne ring.

På de offentlige netværk dukkede de første billeder af øjne op.

Fotografier af regnbuehinder.

Forstørrede gyldne linjer.

Folk sammenlignede dem, ledte efter forskelle og markerede de steder, hvor ringen så bredere, klarere eller afbrudt ud.

Sundhedspersonalet advarede gentagne gange om, at øjnenes udseende ikke var en pålidelig diagnosemetode.

Ingen lyttede.

Frygten elsker tegn, man kan se.

Mareia nåede frem til Auriola før middag.

Jesair ventede på hende foran huset Davion. Han bar ingen beskyttelsesdragt, kun en enkel, lys maske, som de lokale regler foreskrev.

»Du skulle ikke være kommet her,« sagde hun.

»Jeg bor her.«

»Du ved, hvad jeg mener.«

Jesair så på de lukkede huse i dalen.

»Hvis jeg skal rejse netop nu, har dette hus aldrig været mit.«

»Det handler ikke om huset.«

»Det ved jeg.«

»Det handler om dig.«

»Jeg er også aureliáner.«

»Netop derfor.«

Mareia trådte nærmere.

»Hvis det er rettet mod vores linje, er du mere udsat end nogen anden. Du er efterkommer af den ældste kendte slægt. Vi ved ikke, hvad det præcis betyder.«

»Måske ingenting.«

»Og måske alt.«

Jesair så roligt på hende.

»Har Nerai bedt dig om at overtale mig?«

»Nerai sagde, at hvis jeg ikke kan overtale dig, må hun komme selv og slæbe dig væk.«

»Det ville jeg gerne se.«

»Det ville jeg ikke.«

Smilet forsvandt fra hans ansigt.

Mareia så ud over Auriola.

»Arien talte om, at husene ville lukke, før vi kendte et eneste tilfælde.«

»Det ved jeg.«

»Hvis han har noget med det her at gøre —«

»Vi har en mistanke.«

»Jeg har mere end en mistanke.«

»Du kender et menneske.«

»Er det ikke nok?«

»Jo. Men det var ikke nok til at standse verden.«

Mareia sænkede blikket.

Jesair rørte ved hendes hånd.

»Det er ikke din skyld.«

»Jeg så retningen.«

»Og du sagde det.«

»For sent.«

»Før den første feber.«

»Ikke tidligt nok.«

Jesair vidste, at det ikke nyttede at sige hende imod. Ikke fordi hun havde ret, men fordi skyldfølelsen i dette tilfælde ikke valgte efter sandheden. Den valgte efter nærhed.
Mareia havde stået Arien nærmest.

Derfor følte hun, at hun burde have set længst.

De åbnede huset Davion som koordinationscenter.

Ikke som hospital.

Der var hverken udstyr eller læger, som kunne behandle den nye sygdom. Der var lokaler, kommunikationsknudepunkter, egne energikilder og gamle underjordiske rum, der kunne afskærmes fra resten af huset.
Jesair afviste slægtsrådets forslag om, at huset kun skulle være åbent for medlemmer af de ældste linjer.

»Hvis vi kun åbner porten for dem, der har det rigtige navn,« sagde han, »fortjener vi ingen af de navne, der hænger på vores vægge.«
Familier, som ikke havde andre steder at tage hen, begyndte at komme til huset.

Ikke alle var syge.

Nogle var blot bange.

En mor med to sønner, hvis naboer havde bedt hende forlade den fælles boligblok.

En gammel mand, hvis transport til hospitalet var blevet aflyst, fordi en anden stat var holdt op med at modtage patienter fra Auriola.

En ung kvinde i de sidste måneder af sin graviditet. Hendes partner var selenit. Ifølge de genetiske undersøgelser skulle barnet, hun bar, blive en dreng.

En aureliánsk dreng.

Hun sad i slægten Davions gamle bibliotek med begge hænder på maven.

»Hele livet har jeg ønsket mig en søn,« sagde hun til Mareia. »Nu føler jeg, at jeg har givet ham en dom.«

»Du har givet ham livet.«

»Og et tegn.«

»Tegnet er ikke en sygdom.«

»Så sig det til dem, der vil være bange for at se på ham.«

Mareia satte sig over for hende.

»Vi ved endnu ikke, hvad der sker.«

»Netop derfor er jeg bange.«

Kvinden så på portrætterne af slægten Davion.

»Tror du, de nogensinde forestillede sig, at deres ring en dag ville betyde døden?«

»Nej.«

»Hvad var den så til for?«

Mareia så på de gyldne ringe, som var malet i øjnene på mennesker fra en fjern fortid.

»Måske var den ikke til for noget.«

Kvinden så overrasket på hende.

»Alt behøver ikke at have et formål,« fortsatte Mareia. »Ikke alt, hvad vi arver, er et budskab. Nogle gange er det bare en del af kroppen. Et stykke af vores vej.«

»Og hvis den vej fører os hertil?«

Mareia kunne ikke svare.

Sent om aftenen ankom Nerai.

Beskyttelsesmodulet lod hende først komme ind i Auriola efter tre kontroller. Hun var selenit, men hendes mor var aureliáner, og med de begrænsede oplysninger kunne systemet ikke sikkert vurdere, om blandede slægtsforbindelser udgjorde en risiko.

»Så nu betragter de mig som aureliánsk nok til at kontrollere mig,« sagde hun, da hun trådte ind i huset Davion.

»Som barn ville det have glædet dig,« bemærkede Jesair.

»Som barn var jeg dum.«

»Som barn ville du høre til.«

»Det er ofte det samme.«

De omfavnede kun hinanden kort.

Nerai åbnede straks sine arbejdslag.

»Vi har otteoghalvfjerds bekræftede tilfælde. Over to hundrede yderligere venter på klassificering. De fleste i Auriola, men ikke alle.«

»Hvor mange aureliánere?« spurgte Mareia.

»Det ved vi ikke præcist.«

»Hvordan kan det være, at vi ikke ved det?«

»Ikke alle har en offentlig slægtsidentitet. Ikke alle stater indsamler den på samme måde. Nogle hospitaler må ikke udlevere den uden patientens samtykke.«

»Og systemet har stadig ikke fastslået en genetisk forbindelse?«

»Det regionale system har betegnet den som mulig.«

»Det mellemstatslige?«

»Det har ikke tilstrækkeligt med bekræftede oplysninger.«

Mareia lo harmfuldt.

»Hvor mange har det brug for?«

»Det afhænger af kvaliteten, ikke kun antallet.«

»Mennesker brænder op, og maskiner vurderer kvalitet.«

»Maskinerne gør det, vi bad dem om,« sagde Nerai. »Vi ønskede ikke, at de efter ti tilfælde skulle udpege en hel race som en sundhedsrisiko.«

»Nu er der næsten firs.«

»Og om nogle få timer kan der være otte hundrede.«

Der blev stille i rummet.

Jesair så på sin søster.

»Tror du det?«

»Jeg tror, at hvad end det er, begyndte det ikke i dag.«

Nerai viste kortet.

De første kendte tilfælde lå langt fra hinanden.

Nogle blev forbundet af transportknudepunkter.

Andre af slægtsbånd.

Atter andre af intet synligt.

»Det er allerede uden for Auriola,« sagde hun. »Vi har bare endnu ikke indrømmet det over for os selv.«

På en sidevæg i huset Davion åbnede den lokale nyhedsudsendelse. »Myndighederne bekræfter otteoghalvfjerds tilfælde af en ukendt feber,« meddelte værten. »Sundhedspersonalet afviser påstanden om, at den gyldne rings udseende er nok til at fastslå smitte.«

I et kort indslag spurgte en mor foran en lukket skole, hvorfor hun skulle holde sit barn hjemme, når det ikke havde symptomer. En anden forælder pegede på dørene til et aureliánsk hus og krævede dem bevogtet.

Jesair dæmpede udsendelsen. »De er begge bange for deres børn,« sagde han. Nerai svarede ikke. På hendes eget kort var der allerede flere steder, end værten havde nævnt.

Da kom beskeden fra hospitalet.

Elans tilstand var blevet værre.

Jesair rejste sig.

»Jeg tager derhen.«

»Nej,« sagde Mareia og Nerai samtidig.

Han så på dem.

»Hans mor er alene.«

»Der er sundhedspersonale,« sagde Nerai.

»Det er ikke det samme.«

»Hvis du bliver smittet, hjælper du ingen.«

»Og hvis jeg bliver her?«

»Du kan tale med folk. Organisere hjælp. Overtale dem til at følge forholdsreglerne.«

»Så jeg skal være en stemme, men ikke et menneske.«

»Du skal holde dig i live.«

Jesair så på kortet over Auriola.

Så på de lukkede porte til sit hus.

»I alle disse år har folk fortalt mig, hvad mine forfædre angiveligt kunne. De helbredte ved berøring. De gik ind i huse, hvor andre var bange for at træde ind. De stod ved de syges side.«

»Og måske var det derfor, de alle døde,« sagde Nerai.

Jesair løftede blikket mod hende.

Der var ingen grusomhed i det.

Kun frygten hos en søster, der endnu ikke ville skrive ham ind blandt tallene.

»Du behøver ikke bevise, at du er en Davion,« sagde hun.

»Jeg vil ikke bevise noget.«

»Så bliv.«

Jesair satte sig.

På hospitalet lagde Elans mor tre fingre mod glasset.

Drengen løftede ikke længere hånden.

Inden midnat lukkede yderligere treogfyrre aureliánske huse.

Ved morgen var der over tusind.

Til at begynde med lukkede de af sig selv.

Om få dage ville andre begynde at lukke dem.

26. Systemer uden helhed

Saira Oren vidste, hvordan maskiner talte sammen.

Ikke med ord.

Med rettigheder.

Hvert informationssystem kunne kun sige det, loven tillod. Det, det havde lagret, var mindre vigtigt end det, det måtte videregive.

Saira var arkitekt for mellemstatslige datanetværk. Hun udformede grænseflader mellem hospitaler, forsikringsselskaber, sundhedsregistre og forskningscentre. Hele livet havde hun arbejdet for, at oplysninger kunne bevæge sig mellem institutioner, uden at mennesket blev til et offentligt objekt.

Hun troede på begrænsninger.

Hun troede på adskilte beføjelser.

Hun troede på, at intet system måtte vide alt om et menneske.

Derfor havde Nerai tilkaldt hende.

De mødtes i Unionens krisecenter.

På væggene lyste fem kort.

Et kort over patienterne.

Et kort over slægtsforbindelserne.

Et kort over hospitalskapaciteten.

Et kort over transportbevægelserne.

Et kort over den mistænkelige finansiering.

Intet af dem var fuldstændigt.

Og ikke to af dem kunne lægges helt oven på hinanden uden tilladelse.

Saira betragtede dem længe.

»Du vil have mig til at forbinde dem,« sagde hun.

»Jeg vil vide, om de kan forbindes.«

»Teknisk set ja.«

»Juridisk?«

»Nej.«

»Heller ikke i en nødsituation?«

»Der er endnu ikke erklæret sundhedsnødsituation på hele planeten. Unionen kan forbinde sine egne oplysninger, men ikke fremmede registre. Slægtsarkiverne er underlagt særskilte beskyttelsesordninger. Finansielle oplysninger andre igen.«

Nerai pegede på sundhedskortet.

»Jeg har kun brug for at kontrollere, om patienterne tilhører de samme slægtsgrene som de oplysninger, nogen bestilte i forskningsprojekterne.«

»Kun?«

»Jeg vil ikke have deres navne.«

»Også et sammenfald uden navne er en oplysning om dem.«

»Og hvad med oplysninger om det menneske, der betalte forskningen?«

»Det finansielle lag kender ham ikke.«

»Netop.«

Saira trådte nærmere kortene.

»Jeg kan skabe en midlertidig bro. Hvert system ville danne en anonym identifikator, og vi ville kun sammenligne sammenfald.«

»Så gør det.«

»Jeg har ikke tilladelse.«

»Hvem har den?«

»Alle.«

Nerai rynkede panden.

»Det er ikke et svar.«

»Tværtimod. Det er et meget præcist svar. Vi har brug for samtykke fra sundhedstilsynet, slægtsarkiverne, det mellemstatslige råd, mindst tolv stater og forvalteren af ekstraplanetære oplysninger. Hvis finansieringen skal med, også en retskendelse.«

»Hvor længe?«

»Under normale forhold flere måneder.«

»Og i en nødsituation?«

»Hvis alle er enige, nogle få timer.«

»Så lad os forbinde dem.«

Saira så på hende.

»Menneskene eller systemerne?«

»Begge dele.«

Krisemødet begyndte seksten minutter senere.

På den ene side sad repræsentanter for sundhedsmyndighederne.

På den anden slægtsarkivernes forvaltere.

Desuden jurister, banktilsynsførende, statsrepræsentanter og borgerrettighedsforkæmpere.

Hver af dem kendte en forskellig del af problemet.

Og hver af dem frygtede en forskellig katastrofe.

Sundhedsfolkene frygtede epidemien.

Slægtsrådene diskriminationen.

Staterne tabet af kontrol.

Juristerne præcedensen.

Rettighedsforkæmperne et system, der en dag kunne forbinde alt om hvert eneste menneske.

»Vi beder kun om en midlertidig korrelation,« sagde Saira. »Uden navne. Uden offentliggørelse af individuelle oplysninger. Vi skal undersøge, om der er et statistisk sammenfald mellem de syge og de genetiske kendetegn, som blev undersøgt i nyere forskningsprojekter.«

»Hvem får resultatet at se?« spurgte Theriniths repræsentant.

»Det medicinske kriseteam.«

»Og Laget?«

Nerai svarede:

»Finansanalytikerne får kun at vide, om de projekter, vi undersøger, har forbindelse til den aktuelle risiko.«

»Så I vil bruge sundhedsoplysninger til en finansiel efterforskning.«

»Vi vil bruge bekræftelsen af en risiko til at finde ud af, hvem der finansierede den.«

»Det er en farlig præcedens.«

»Den farlige præcedens ligger allerede på hospitalerne.«

Daren Voltr deltog som repræsentant for Nordforbundets Monetære Råd. Han havde ingen direkte beføjelser over sundhedsoplysninger, men ved mellemstatslige kriser repræsenterede han en gruppe stater, hvis finans- og forsikringssystemer skulle bære en del af omkostningerne.

»Nerai,« sagde han, »jeg forstår, at det haster. Men et system, der forbinder genetik, sundhed og penge, er præcis det system, Jesairs modstandere advarede imod.«

»Jesair foreslog synlighed for magten, ikke offentlige sundhedsprofiler.«

»Ethvert centraliseret system begynder med at hævde, at det kun vil se magten.«

»Så lad os undlade at skabe et centraliseret system.«

»Hvad så?«

Saira svarede:

»En midlertidig udveksling af beviser mellem adskilte knudepunkter. Oplysningerne bliver, hvor de er. Hvert register svarer kun ja, nej eller med en statistisk værdi. Hver forespørgsel registreres. Patienten kan senere se, at hans oplysninger indgik i kriseundersøgelsen.«

»Og kan han afvise det?« spurgte borgerrettighedsrepræsentanten.

»Ikke med tilbagevirkende kraft.«

»Så betyder hans samtykke ingenting.«

»Hvis vi skal vente på individuelt samtykke fra hvert bevidstløst menneske, finder vi intet ud af.«

»Det er præcis sådan, en undtagelsestilstand, der aldrig hører op, begynder.«

Nerai mærkede vreden vokse.

Ikke mod de enkelte mennesker.

Hver af dem gav udtryk for en fornuftig bekymring.

Det var det værste.

Havde de været dumme, kunne man have overbevist dem.

Havde de været korrupte, kunne man have afsløret dem.

Men de beskyttede virkelige værdier.

Privatliv.

Rettigheder.

Suverænitet.

Tillid.

Og mens de beskyttede dem hver for sig, passerede sygdommen mellem dem.

»Foreslå garantier,« sagde Nerai. »Ikke afvisning.«

»Hvilke?« spurgte Voltr.

»Hver forespørgsel bliver synlig for alle deltagende institutioner. Enhver anvendelse af oplysningerne forbliver registreret. Resultaterne gennemgås efter krisens afslutning. Enhver, der går ud over formålet, bliver personligt ansvarlig.«

»Det beskytter stadig ikke mennesket mod staten.«

»Nej. Men staten vil ikke være usynlig, når den ser.«

Voltr tav.

Han huskede den tanke fra Jesairs tale.

Kontrollanten synlig for den kontrollerede.

Det var ikke et svar på alt.

Men det var bedre end hemmelig adgang.

Forhandlingerne fortsatte.

Imens passerede antallet af tilfælde tusind.

Unionens medicinske AI havde allerede med stor sandsynlighed påvist en arvelig forbindelse. Men dens konklusion gjaldt kun Unionens oplysninger. I to andre stater var resultaterne tilsvarende. I tre havde man endnu ikke tilstrækkeligt mange bekræftede patienter.

Hvert system kendte en del.

Intet kunne sige hele sætningen.

Saira åbnede den tekniske arkitektur.

»Maskinerne er ikke blinde,« sagde hun. »De har bind for øjnene. Og hvert eneste bind har et menneske lagt der af en god grund.«

»Kan vi tage det af et øjeblik?« spurgte Voltr.

»Vi kan skabe en smal sprække.«

»Og hvem bestemmer, hvor bred den skal være?«

»De.«

Nerai rystede på hovedet.

»Nej. Reglerne. Ikke menneskene i dette rum.«

»Nogen skal skrive reglerne.«

»Og alle skal kunne se, hvem der har skrevet dem.«

Efter fem timer godkendte de en begrænset korrelationsbro.

Tolv stater tilsluttede sig straks.

Ni på betingelser.

Fire afviste.

Resten bad om yderligere juridisk vurdering.

Slægtsarkiverne gik kun med til sammenligning i aggregeret form.

Det finansielle kort kunne ikke tilsluttes direkte.

Nerai skulle kun få oplyst, om de undersøgte projekter indeholdt genetiske kendetegn, der svarede til dem, man fandt blandt patienterne.
Broen blev sat i gang.

Den begyndte at sende spørgsmål.

Broen modtog ingen navne.

De fulde sundhedsprofiler forblev beskyttede.

Kun matematiske beviser for sammenfald blev overført.

De første resultater kom efter ni minutter.

Den arvelige forbindelse var stærk.

Det andet svar bekræftede, at nogle af forskningsprojekterne havde fokuseret på de samme slægtskendetegn, der var overrepræsenteret blandt patienterne.
Det tredje viste, at en del af de analyserede kendetegn gik på tværs af aureliánske linjer, som ellers blev betragtet som fjernt beslægtede.
Nerai kaldte det finansielle kort frem.

Fonde.

BIO-AI.

Laboratorier.

Undtagelser.

Afprøvning af reaktionen.

Logistik.

Nu havde hun det første, der forbandt dem med sygdommen.

Ikke et bevis på en forbrydelse.

Et bevis på en retning.

»Send det til anklagemyndigheden,« sagde hun.

»Under hvilken kategori?« spurgte Taren.

»Umiddelbar systemisk risiko.«

»Vi kender stadig ikke gerningsmanden.«

»Vi kender indkøbene.«

»Det er ikke det samme.«

»Nej. Men indkøbene fandtes før ligene.«

I den anden ende af Nitra fulgte Kael Thorne de samme sundhedsnyheder som offentligheden.

Ikke dem alle.

Han havde adgang til private skøn fra forsikringsselskaber og erhvervskonsortier. De var mere præcise end de politiske erklæringer, fordi pengene forberedte sig på katastrofen, før staterne måtte give den et navn.

De anslog hundredtusinder af tilfælde i løbet af få dage.

Måske millioner.

Kael ringede til Arien.

Denne gang kom der intet billede.

Kun en stemme.

»Vi er nødt til at frigive alle forskningsresultaterne,« sagde Kael.

»Hvorfor?«

»Fordi de kan hjælpe sundhedspersonalet.«

»Resultaterne er spredt.«

»Så saml dem.«

»Jeg har dem ikke alle.«

Kael lukkede øjnene.

»De bestilte dem.«

»Der var forskellige bestillere.«

»Gem Dem ikke bag Deres egen struktur.«

»Nogle laboratorier opbevarer resultaterne efter deres egne regler. Nogle kontrakter forbyder videre anvendelse.«

»Så De har skabt en trussel, som ikke engang dens skaber forstår.«

Arien tav længe.

»Det var ikke meningen, at alle skulle dø,« sagde han til sidst.

Kael åbnede øjnene.

»Hvem skulle ikke dø?«

»Resultaterne skulle have været mere præcise.«

Ved bordkanten gjorde hans fingre en bevægelse, de huskede fra barndommen. Fem af terningens sider så rigtige ud. På den sidste sad nogle få felter forkert.

Foran porten til zoologisk have havde han tigget om at få lov til at begynde forfra. Nu så han på kortet over hospitalerne. Intet yderligere træk kunne bringe de døde hjem igen.

»Hvor mange ventede De?«

»Nok.«

»Det er ikke et tal.«

»Tallene ville ikke have interesseret Dem før.«

Kael rejste sig.

»Før forsikrede De mig om, at det ville blive en begrænset krise.«

»De ønskede, at Elarion skulle frygte Jesairs verden.«

»Jeg ville standse ham.«

»Det her vil standse ham.«

Kael så på kortet over hospitalerne.

»Nej. Det her vil gøre ham til det, De frygtede.«

Arien afbrød forbindelsen.

Flere punkter lyste op på sundhedskortet.

Systemerne var begyndt at forbinde dem.

For sent.

Men for første gang sammen.

27. Navnet, de var bange for at udtale

Elarion kendte navngivningens kraft.

Et navn kunne beskytte et menneske.

Det kunne give det rettigheder, tilhørsforhold, historie og en plads i samfundet.

Men et navn kunne også være en skydeskive.

For nogle generationer siden blev slægtsoplysninger i to stater brugt ved tildeling af arbejde og sygeforsikring. Aureliánere blev anset for at være dyrere patienter på grund af visse arvelige særtræk. Selenitter blev afvist i sikkerhedsstyrkerne på grund af en angiveligt overdreven følsomhed. Veyranere blev favoriseret i forvaltningen og finansinstitutionerne, fordi man sagde, at de havde medfødte organisatoriske evner.
Senere blev disse regler ophævet.

Mistilliden blev tilbage.

Derfor var sundhedsrepræsentanterne bange for at udtale ordet aureliáner, før sammenhængen var hævet over enhver tvivl.
Da Det Planetære Sundhedsråd trådte sammen, havde antallet af bekræftede tilfælde passeret to hundrede tusind.

Næsten alle patienterne var aureliánere eller mennesker med påviselige aureliánske slægtsbånd.
»Den statistiske sammenhæng er klar,« sagde Unionens ledende epidemiolog. »Årsagsmekanismen er det ikke.«
»Offentligheden skelner ikke mellem statistik og årsag,« indvendte Vokorwyns repræsentant. »Hvis vi siger, at det er en aureliánsk sygdom, vil folk begynde at betragte enhver aureliáner som smittekilde.«
»Hvis vi ikke siger det,« svarede Mareia, »vil de ikke vide, hvem der er i fare.«

»Alle er i fare.«

»Ikke i samme grad.«

»Vi ved ikke, om aureliánere overfører sygdommen hyppigere.«

»Vi påstår heller ikke, at de overfører den.«

»Det vil offentligheden ikke høre.«

Nerai sad ved siden af Saira og fulgte to diskussioner på én gang.

I ét rum talte mennesker om de rigtige ord.

På hospitalerne blev det imens afgjort, hvem der fik lov at beholde en seng.

»Jeg foreslår en formulering,« sagde Daren Voltr. »En ukendt sygdom med ulige forekomst i en arveligt afgrænset befolkningsgruppe.«

Mareia så på ham.

»Det er en måde at sige aureliáner på uden at sige det.«

»Det er en præcis formulering.«

»Nej. Det er en bekvem formulering.«

»Mareia, ord kan dræbe.«

»Det kan deres fravær også.«

Rådets forkvinde løftede hånden.

»Vi må skille to spørgsmål ad. Hvem sygdommen rammer, og hvem der kan sprede den.«

»Offentligheden vil ikke skille dem ad,« gentog repræsentanten for Vokorwyn.

»Så må vi lære den det,« sagde Nerai.

»Midt i panikken?«

»Hvornår ellers? Når aureliánerne allerede er spærret inde i husene?«

»Nogle huse har lukket af sig selv.«

»Fordi staterne tav.«

Daren Voltr vendte sig mod hende.

»Og hvad foreslår du?«

»At fortælle hele sandheden. At sygdommen overvejende rammer aureliánere. At der indtil videre ikke er bevis for, at aureliánsk tilhørsforhold i sig selv betyder større smitsomhed. At diskrimination gør de syge mindre tilbøjelige til at melde sig og dermed øger risikoen for alle.«

»Og hvis det viser sig anderledes i morgen?«

»Så siger vi det i morgen.«

»Tillid kan ikke ændres hver dag.«

»Vores bedste skøn over sandheden ændrer sig nogle gange hver time.«

Rådet nåede ikke til enighed.

Det udsendte en erklæring uden ordet aureliáner.

Den talte om en sundhedsrisiko, der var ulige fordelt i befolkningen, behovet for frivillig testning og midlertidige bevægelsesbegrænsninger i områder med mange tilfælde.
Offentligheden udfyldte selv betydningen.

På netværkene begyndte betegnelsen Den gyldne rings pest at brede sig.

Ingen vidste, hvem der havde brugt den først.

Måske en journalist.

Måske en bange forælder.

Måske et menneske, der allerede hadede aureliánerne og blot havde ventet på et ord, som ville lyde som en grund.
Navnet bredte sig hurtigere end de officielle anbefalinger.

I Sarur nægtede føreren af et transportmodul at lade en aureliánsk familie stige ind.

»Det er ikke personligt,« sagde han.

Faderen viste dokumentation for en negativ undersøgelse.

»Vi har tilladelse.«

»Jeg har børn derhjemme.«

»Det har jeg også.«

»Netop derfor burde De forstå det.«

Familien blev stående på perronen.

De andre passagerer tav.

En tog dem i forsvar.

Han var veyraner.

»Enten tager De dem med, eller også stiger vi alle ud.«

Ikke alle steg ud.

Tre steg ud.

I en anden by samledes en gruppe mennesker foran et aureliánsk hus og krævede det lukket.
Da beboerne slukkede lyset, begyndte mængden at klappe.
I Nitras selenitiske kvarter åbnede man et medborgerhus for familier, der havde mistet deres bolig.

På indgangsporten var der intet slægtstegn.

Kun en sætning:

Sygdommen har ofre. Frygten skaber sine egne.

På hospitalet i Auriola fødte en ung kvinde en søn.

Barnet var sundt.

Da det åbnede øjnene, kunne man ikke se den gyldne ring.

Moderen åndede lettet op.

Så skammede hun sig over lettelsen.

»Jeg er forfærdelig,« sagde hun til Mareia, som talte med hende gennem skærmen.

»Nej.«

»Jeg bad om, at han ikke måtte have den.«

»Du bad om, at han måtte leve.«

»Er det det samme?«

Mareia svarede ikke.

Barnet bevægede sig, og i det stærke lys viste en tynd gylden linje sig omkring dets pupil.

Moderen begyndte at græde.

Ikke fordi hun elskede ham mindre.

Fordi hun vidste, at verden fra første øjeblik ville se ham som et spørgsmål.

I Nitra mødtes Nerai med Lagets ledelse.

Hendes anmodning om straks at afdække projekternes ejerkæder var igen blevet delvist afvist.

Den umiddelbare sundhedsrisiko gjorde det muligt at indefryse visse konti.

Den gjorde det ikke automatisk muligt at afsløre de reelle ejere i alle stater.

»Vi har bekræftelse på, at de undersøgte de samme genetiske kendetegn, som sygdommen er knyttet til,« sagde Nerai.

»Vi har en korrelation,« rettede juristen hende.

»Hvem betalte for korrelationen?«

»Det er vi ved at undersøge.«

»Hvor længe?«

»Therinith har tredive dage til at svare.«

Nerai lo.

Der var intet muntert i det.

»Om tredive dage er der måske ingen tilbage at svare.«

»Vi kan ikke ophæve loven, hver gang der opstår en trussel.«

»Jeg beder ikke om, at loven ophæves. Jeg beder om, at loven kan handle før bedemændene.«

»Hvis vi nu åbner alle beskyttede fonde, skaber vi præcedens.«

»Måske har vi brug for præcedens.«

»Den slags sætninger er lette at sige i en krise.«

Nerai lænede sig frem mod ham.

»Og hvornår mener De så, at systemets svagheder skal afsløres? I en rolig tid, hvor ingen interesserer sig for dem?«

Om aftenen samledes sundhedsrådet igen.

Antallet af tilfælde havde passeret to millioner.

Denne gang kom der også en meddelelse fra Thaeron.

Tre arbejdere i en af de lukkede kupler havde de samme symptomer.

To var aureliánere.

Den tredje havde en aureliánsk far.

Rådets forkvinde åbnede den forberedte erklæring.

Ét ord manglede stadig.

Mareia rejste sig.

»Hvis I er bange for at sige, hvem sygdommen dræber, beskytter I os ikke mod diskrimination. I beskytter jer selv mod ansvar.«

»Det er ikke retfærdigt,« sagde Voltr.

»Det er heller ikke retfærdigt, at mødre får sandheden at vide gennem fremmedes beskeder, mens staterne taler om ulige fordeling i befolkningen.«

»Et navn kan udløse vold.«

»Volden er allerede begyndt.«

»Det kan forværre den.«

»Tavsheden gør den blind.«

Jesair sluttede sig til fra huset Davion.

Hidtil havde han ikke sagt noget.

»Sig det,« sagde han.

Alle vendte sig mod hans billede.

»Jesair,« begyndte forkvinden, »vi er nødt til at overveje —«

»Jeg er aureliáner. Mareia er aureliáner. Menneskene på hospitalerne er aureliánere. I beskytter os ikke ved at gøre os til en beskrivelse.«

»Og hvis samfundet begynder at betragte jer som en trussel?«

»Så sig tydeligt, at vi er mennesker i fare, ikke en fare.«

Daren Voltr så indgående på Jesair.

»Og hvis det ikke er nok?«

»Sandheden er ofte ikke nok. Løgnen endnu mindre.«

Rådet ændrede erklæringen.

Kort før midnat viste Elarions øverste sundhedsrepræsentant sig på alle offentlige kanaler. Hun nævnte kun sygdommen beskrivende.

Så udtalte hun menneskenes navn.

»De hidtidige oplysninger viser, at den ukendte sygdom rammer aureliánere og personer med visse aureliánske arvelige forbindelser uforholdsmæssigt hårdt.«

Derefter fulgte en forklaring.

Om smitte.

Om usikkerhed.

Om forbuddet mod diskrimination.

Om behovet for øjeblikkelig testning og beskyttelse.

Men de fleste huskede den første sætning.

På skærme over hele planeten dukkede gyldne øjne op.

Verden havde endelig udtalt ofrenes navn.

Og samtidig udpeget dem.

28. Den gyldne ring bag glas

Glas blev pandemiens materiale.

Det var på hospitalerne.

Ved kvarterernes grænser.

I transportknudepunkterne.

Mellem børn og forældre.

Mellem de syge og de mennesker, der ville hjælpe dem.

Det var gennemsigtigt og skilte alligevel ad.

Det var dets formål.

På de gamle fotografier fra de første dage kunne man se ansigter presset mod isolationsstuernes vægge. Hænder på begge sider. Munde, der bevægede sig uden berøring. Gyldne ringe i øjnene, som glasset fremhævede med genskinnet fra hospitalslyset.
Tegnet, der engang kun havde været synligt nu og da, viste sig stadig hyppigere under feberen.

Lægerne vidste ikke, om det var en del af sygdommen eller blot kroppens reaktion.

Forskellen interesserede ikke offentligheden.

Ved butikkernes indgange begyndte irisscannerne at dukke op.

Officielt målte de temperaturen og grundlæggende helbredsindikatorer.

Nogle private virksomheder ændrede dem, så de advarede om aureliánske kendetegn.

Det var ulovligt.

Indehaverne hævdede, at de beskyttede kunderne.

I én stat forbød regeringen sådanne systemer.

I en anden tillod den dem midlertidigt.

I en tredje lod den, som om den ikke vidste, at de fandtes.

Fyrre stater.

Fyrre svar på én frygt.

I Auriola fik Elan forbindelse til Jesair gennem sundhedskanalen.

Drengens ansigt var mindre, end Jesair huskede det. Feberen havde taget den barnlige fylde fra det. Hans øjne var åbne, og den gyldne ring i dem strålede så klart, at det virkede unaturligt.

»Kan du huske mig?« spurgte Jesair.

Elan bevægede sig.

En finger.

»Din mor er hos dig.«

Drengen så mod glasset.

»Hun fortalte mig, at du havde spurgt om ringen.«

Elans læber bevægede sig.

Lyden var svag.

»Ser den?«

Jesair lænede sig nærmere.

»Hvad?«

»Om den ser bedre.«

Han huskede deres gamle samtale.

»Nej,« sagde han. »Ikke ringen.«

Elan ventede.

»Hvor meget et menneske ser, afhænger af, om det vover at se.«

Drengen lukkede øjnene.

»Jeg vil ikke.«

»Hvad vil du ikke se?«

»Mor græde.«

Jesair kunne ikke svare.

Elans mor stod på den anden side af glasset og dækkede munden med hånden.

»Du må gerne være bange,« sagde Jesair. »Du behøver ikke være modig hele tiden.«

»Er du bange?«

»Ja.«

»For hvad?«

Jesair så på drengens mor.

På helbredsoplysningerne.

På sit eget spejlbillede i skærmen.

»For ikke at kunne hjælpe.«

Elan tav et øjeblik.

»Så er vi ens.«

Jesair smilede svagt.

»Ja.«

Sundhedspersonalet afbrød forbindelsen.

Elan havde brug for endnu et indgreb.

Jesair blev siddende foran den tomme skærm.

Hans hænder lå på bordet.

Slægten Davions hænder.

Hænder, om hvilke de gamle tekster fortalte, at de havde stilnet feber.

Nu kunne de ikke engang røre ved ét barn.

Mareia kom med en skål varm suppe. Jesair bemærkede hende ikke.

»Spis. Du har siddet her siden i morges.«

»Elan spurgte mig, om jeg ville hjælpe ham.«

»Og hvad sagde du?«

»At jeg ville blive på forbindelsen.«

»Det gjorde du.«

»Det helbreder ikke hans lunger.«

»Nej. Men hans mor fortalte mig, at han bagefter lod dem gøre ham klar til indgrebet.«

Jesair tog skeen. Den rystede så voldsomt i hans hånd, at han lagde den igen.

»Det gør mig vred, når folk venter et mirakel af en Davion,« sagde han. »I dag ventede jeg også selv et øjeblik på det.«

Mareia satte sig hos ham. »Jeg går hen til hans mor. Prøv at spise bare lidt.«

Elan døde før daggry.

Hans mor var ikke fysisk hos ham.

Men sundhedspersonalet lod hende blive ved glasset.

Da apparaterne tav, holdt hun sine tre fingre mod det længe endnu.

Jesair fik at vide, at han var død, få minutter senere.

Han udsendte ingen offentlig erklæring.

Han talte ikke om det første barn, han havde kendt personligt.

Han gik blot ud i slægten Davions have og blev stående, til Elarions sol stod op.

Den dag døde yderligere otte tusind mennesker.

Elan var den eneste, hvis navn Jesair kendte.

Det er en af de store katastrofers grusomste egenskaber.

Tallene vokser.

Smerten forbliver altid konkret.

En seng.

En mor.

En hånd mod glasset.

På de offentlige netværk dukkede et billede op af en aureliánsk pige, der stod bag den gennemsigtige væg i et karantænecenter. Hun var omkring ti år. Nogen havde klippet hendes hår, så sundhedspersonalet lettere kunne arbejde, og ringen stod tydeligt i hendes øjne.

På den anden side stod en selenitisk sundhedsarbejder.

Pigen lagde håndfladen mod glasset.

Han lagde sin over for hendes.

Fotografiet gik planeten rundt.

For nogle var det et symbol på medfølelse.

For andre et bevis på, at aureliánerne skulle holdes adskilt.

Det samme billede kunne nære både kærlighed og had.

Det afhang af, hvad man bar med sig, før man så på det.

Arien Korveth så fotografiet.

Han forstørrede pigens øjne.

Den gyldne ring.

Mareia havde det samme tegn, når hun var vred, bange eller koncentrerede sig så dybt, at hun holdt op med at ænse omgivelserne.
I en brøkdel af et sekund åbnede et ødelagt transportmodul sig for hans øjne. Hvidt lys. Moderens fingre i hans hånd. En sundhedsarbejders stemme: Aureliánsk regenerationsprofil.
Ambulancemodulets døre lukkede sig med et fremmed barn indenfor. I alle årene havde Arien husket, på hvilken side han var blevet stående.
På fotografiet stod nu et andet barn bag glas. I øjnene havde det den samme ring. Arien forsøgte at genkalde sig ansigtet på drengen, som de engang havde kørt væk. I stedet så han kun den bange pige.
Han sagde til sig selv, at han ikke kendte barnet.

At enkelte billeder ikke måtte overskygge målet for civilisationen.

At enhver stor forandring havde en pris.

Så lukkede han fotografiet.

Nogle minutter senere åbnede han det igen.

Pigen levede endnu.

Det var værre.

De døde så ikke længere.

Kael kom personligt.

Arien lukkede ham ikke ind, men Kael havde stadig adgangsrettigheder, som han engang havde anset det for unødvendigt at ophæve.
Døren åbnede sig.

»Forskningsarkiverne skal overdrages til sundhedsrådet,« sagde han.

»Jeg har allerede svaret Dem.«

»Nu taler jeg ikke om Deres plan. Jeg taler om behandling.«

»Resultaterne er anonymiserede og opdelt.«

»Nogen må kunne samle dem.«

»BIO-AI.«

»Hvor er den?«

»Beregningerne blev udført gennem flere lejede miljøer.«

»Hvor er modellen, Arien?«

Arien så på ham.

»Der er ikke én model.«

Kael blev stående uden at røre sig.

»De har også opdelt den.«

»Det var sikrere.«

»For hvem?«

Arien svarede ikke.

»De ville have, at ingen så helheden,« fortsatte Kael. »Hverken laboratorierne. Eller bankerne. Eller myndighederne. Og nu ser De den heller ikke selv.«

»Jeg ser resultatet.«

»De ser ligene.«

Kael pegede på det offentlige sundhedskort.

»Det her er ikke en kontrolleret krise.«

»Jeg har aldrig påstået, at den ville være uden ofre.«

»Den begrænser sig ikke til aureliánerne.«

Arien stivnede.

»Indirekte dødsfald. Overbelastede hospitaler. Mangel på medicin. Transportlukninger. Mennesker fra alle grene.«

»Det går over.«

»Og aureliánerne gør ikke?«

»De er problemets kerne.«

Kael trådte hen til ham.

»Nej. Problemets kerne står foran mig.«

Ariens øjne blev smalle.

»De åbnede kontiene for mig.«

»Ja.«

»De sørgede for undtagelserne.«

»Ja.«

»Deres folk fjernede hindringerne.«

»Ja.«

Kael udtalte hver tilståelse roligt.

Uden forsvar.

»Og derfor ved jeg, hvad jeg har gjort.«

»Hvad har ændret sig?«

»Omfanget.«

Arien smilede bittert.

»Så moral er efter Deres mening kun et spørgsmål om antal.«

»Nej. Antallet har blot frataget Dem muligheden for at bilde Dem selv ind, at det, De gør, er politik.«

Arien vendte sig mod fotografiet af pigen bag glasset.

»Jesair vil gøre det til en ny myte.«

»Måske.«

»Folk vil søge til ham.«

»Det gør de allerede.«

»Der kan De se.«

Kael så på ham med noget, der lignede medlidenhed.

»De har hele tiden været bange for, at Jesair ville fremstå som en profet. Derfor har De skabt en apokalypse til ham.«

Han gik.

Arien blev alene tilbage.

På skærmen rørte pigen ved glasset.

Han vidste ikke, om hun havde overlevet.

Han ønskede ikke at finde ud af det.

I Auriola vendte Jesair først tilbage til huset om aftenen.

På tærsklen ventede Elans mor.

Hun måtte ikke nærme sig ham. Hun var i hjemmeisolation.

De stod flere meter fra hinanden.

»Han talte med dig,« sagde hun.

»Ja.«

»Han var bange.«

»Ja.«

»Sagde du sandheden til ham?«

»Jeg prøvede.«

Kvinden nikkede.

»Så gjorde du mere end os alle.«

Jesair bøjede hovedet.

»Nej.«

»Tag ikke det fra mig.«

Han løftede blikket.

»Jeg har brug for at tro, at han ikke gik bort alene,« sagde hun.

Jesair huskede sætningen fra slægtsbogen.

Gå ikke alene.

Elan havde været bag glasset.

Moderen bag et andet glas.

Han selv på skærmen.

Og alligevel var der i det sidste øjeblik opstået noget mellem dem, som ingen væg helt kunne skille ad.

»Det gjorde han ikke,« sagde Jesair.

Denne gang vidste han ikke, om det var sandt.

Han vidste kun, at han måtte sige det.

29. Jesairs stemme og Broen til en fælles elar

Når det fælles sprog svigter, begynder mennesker at søge en stemme.

Når det fælles sprog svigter, søger mennesker ikke nødvendigvis den klogeste stemme.

Heller ikke den mest præcise.

De søger en stemme, der et øjeblik får dem til at holde op med at føle, at verden falder fra hinanden i modstridende anvisninger.
Sundhedsmyndighederne talte om isolation.

Politikerne om stabilitet.

Bankerne om likviditet.

Slægtsrådene om beskyttelse af aureliánerne.

Sikkerhedsstyrkerne om orden.

Alle talte deres institutions korrekte sprog.

Ingen talte hele frygtens sprog.

Jesair ønskede ikke at tale.

Efter Elans død afslog han tre offentlige optrædener. Han sagde, at han ikke havde ret til at gøre et barns død til en tale. Han ville ikke stå foran kameraerne, mens Elans mor stadig så sin søns håndflade presset mod glasset. Han ville ikke skabe sin egen autoritet af en andens smerte.
Mareia fandt ham i den gamle slægtssal.

Han sad under portrættet af Aser Davion, om hvem det blev fortalt, at han under en feber i fortiden var gået fra hus til hus. Nogle hævdede, at han helbredte. Andre, at han blot var blevet hos de syge, når alle andre var blevet bange for at røre dem.
»Folk har brug for at vide, hvad de skal gøre,« sagde Mareia.

»Det har vi læger til.«

»En del af offentligheden stoler ikke længere på lægerne.«

»Så skal jeg tro på dem på deres vegne?«

»Du skal sige til dem, at de skal stole på dem.«

Jesair rejste sig.

»Hvorfor mig?«

»Fordi når politikere siger bliv hjemme, hører folk en ordre. Når bankfolk siger bevar roen, hører de, at nogen beskytter markederne. Når du siger det, hører de måske et menneske.«
»Det er præcis det, jeg har kæmpet imod hele livet.«

»Hvad?«

»At de gør mig til noget, jeg ikke er.«

»Så fortæl dem, hvad du er.«

Jesair så på hende.

»Og hvad er jeg?«

»En bange aureliáner, der ikke kan frelse ved berøring.«

Trods alt smilede han.

»Det lyder ikke som en særlig opmuntrende begyndelse.«

»Det er sandheden.«

Jesairs første optræden fandt ikke sted i en mødesal.

Han stod i haven til huset Davion.

Bag ham var der hverken flag, statssymboler eller slægtstegn. Kun træer, gamle mure og dalen, hvor flere huse lukkede.
»Mit navn er Jesair Davion,« begyndte han. »Jeg er aureliáner. Og jeg er bange.«

I løbet af en time bredte den sætning sig over hele planeten.

Ikke fordi den var ophøjet.

Fordi den var tilladt.

Millioner af mennesker var bange og havde i ugevis kun hørt stemmer, der lod, som om frygten var en teknisk kommunikationsfejl. Jesair var den første kendte person, der hverken forklarede den, fjernede den eller skjulte den.
Han vedkendte sig den.

»Jeg frygter for menneskene på hospitalerne. For familierne, der er blevet skilt ad. For børnene, som ser på deres egne øjne og spørger, om de blev født med en dom. Jeg er også bange for de mennesker, der i frygt begynder at se deres naboer som en sygdom.«
Han tav et øjeblik.

»Vi er ikke en sygdom. Vi er heller ikke et tegn. Vi er mennesker.«

Den gyldne ring i hans øjne var synlig.

Han skjulte den ikke.

»Følg sundhedsforanstaltningerne. Gå ikke hen, hvor I ikke må. Beskyt jer selv og andre. Men forveksl ikke beskyttelse med ydmygelse. Det kan være nødvendigt at isolere en syg. At afvise et menneske på grund af, hvem det er født som, er fejhed.«
Nogle repræsentanter for sundhedsmyndighederne frygtede, at Jesairs ord ville svække disciplinen.

Der skete noget andet.

Efter hans tale steg antallet af aureliánere, som frivilligt meldte deres symptomer.

Færre flygtede fra de lukkede områder.

Flere familier indvilligede i at sende de syge på hospitalet, fordi de for første gang hørte, at det at acceptere en forholdsregel ikke behøvede at betyde, at man accepterede skyld.
I nogle byer aftog volden.

Ikke overalt.

Ingen stemme kan standse frygten i hvert eneste menneske.

Men et øjeblik ændrede den retning.

Jesair fortsatte med sine regelmæssige henvendelser.

Han kaldte dem aldrig taler.

Han talte med mennesker.

Med en mor, der havde mistet tre børn.

Med en veyransk læge, der af sit eget fællesskab blev beskyldt for at hjælpe aureliánere på andres bekostning.

Med en selenitisk bedemandsmedarbejder, som var holdt op med at tælle navne, fordi hun ikke længere magtede det.
Med en gammel aureliáner, der hævdede, at pandemien var straffen for at have forladt de gamle traditioner.

»Straffer den så også børnene?« spurgte Jesair ham.

Den gamle svarede ikke.

»Hvis vi ikke kan forklare lidelsen uden at gøre Gud til en morder af børn, skal vi måske lade være med at forklare den.«
Folk begyndte at gemme, nedskrive og videresende Jesairs ord.

Jo mere han afviste at være en myte, desto mere blev han det.

Arien havde i det mindste ret i én ting.

Krisen styrkede Jesairs moralske autoritet.

Men han havde ikke ret i hvorfor.

Folk fulgte ham ikke på grund af hans slægt.

De fulgte ham, fordi han talte om frygten uden at udnytte den.

Sammen med hans stemme bredte også den tanke sig, som han tidligere havde fremsat i Nitra.

Værdien må ikke vandre i skyggen.

Dengang havde den lydt abstrakt.

Det var en sætning fra et offentligt forum, som økonomer, jurister og bankfolk diskuterede. For de fleste af Elarions indbyggere betød den mindre end brødprisen, huslejen eller saldoen på kontoen.
Pandemien gav den krop.

Hospitalerne var ved at løbe tør for forsyninger.

Ikke fordi Elarion manglede produktionskapacitet. Automatiserede fabrikker kunne hurtigt øge produktionen. Thaerons anlæg kunne arbejde uden ophør, og fragtkorridorerne fungerede stadig.
Problemet var at få varen derhen, hvor der var brug for den.

På krisecentrets væg kørte en lokal nyhedsudsendelse. Autonome køretøjer med åndedrætsudstyr holdt ved grænsen; på hospitalet på den anden side var man allerede ved at fordele de sidste ledige apparater.
»Udstyret blev fremstillet i går,« sagde reporteren. »Transportsystemet kender ruten. Men afregningsknudepunktet nægter at bekræfte betalingen.«
Under billedet lyste årsagen: INGEN AFTALE OM DÆKNING AF VALUTAKURSRISIKO.

Leverandøren frygtede, at han efter valutaens fald ikke engang ville få dækket det, han havde betalt for materialerne. Staten nægtede at påtage sig hele risikoen. Begge systemer beregnede beløbene øjeblikkeligt, men hvert af dem ventede på den andens tilsagn.
»Hvornår kører køretøjerne videre?« spurgte reporteren hospitalslederen.

»Når nogen skriver under på prisforskellen,« sagde kvinden. »Jeg kan kun skrive under på modtagelsen af apparaterne.«

Saira dæmpede udsendelsen. På krisekortet så hun de færdige varer, de frie korridorer og en beslutning, som intet afregningssystem havde bemyndigelse til at træffe. Maskinernes hastighed ændrede intet ved det.

Offentligheden begyndte at spørge.

Hvorfor holder udstyret ved grænsen, når hospitalet på den anden side ikke længere har ledige apparater?

Hvem bærer prisen for de timer, der går tabt, mens beslutningerne træffes?

Jesairs sætning dukkede op under nyheder om tilbageholdte forsendelser, uforklarede gebyrer og tomme lagre.

Værdien må ikke vandre i skyggen.

Folk ændrede den.

Hvis penge standser medicinen, må vi kunne se, hvor de standsede.

Der opstod diskussionsgrupper, borgerinitiativer og uformelle netværk af sundhedsfolk, programmører og økonomer. Nogle krævede alle offentlige betalinger offentliggjort. Andre foreslog åbne registre over selskabernes reelle ejere. Atter andre krævede, at enhver borger kunne se, hvem der havde åbnet hans finansielle oplysninger, og hvornår.

Nerai genkendte sine egne ord i forslagene.

De spredte sig ikke længere under hendes navn.

Heller ikke under Jesairs.

De havde fordelt sig mellem mennesker og var begyndt at leve deres eget liv.

Tanken om gennemsigtighed vandt ikke tilslutning, fordi Elarions indbyggere pludselig var blevet moralsk mere fuldkomne.

Den vandt tilslutning, fordi manglen på gennemsigtighed var begyndt at gøre ondt.

På det tidspunkt havde selskabet Broen allerede eksisteret i flere år.

Før pandemien var der få, der kendte det.

Det var blevet grundlagt af Lera Vain sammen med to programmører af betalingssystemer, en tidligere bankanalytiker, en ekspert i kryptografiske registreringer og en jurist, der tidligere havde arbejdet med regler for grænseoverskridende afregning.

Oprindelig ville de ikke skabe en ny valuta.

De ville forenkle betalinger mellem Elarions stater og mellem Elarion og Thaeron.

En almindelig grænseoverskridende betaling gik gennem flere banker. Hver kendte kun sin egen strækning. Brugeren så det beløb, han sendte, og nogle gange vidste han ikke engang præcist, hvor meget modtageren til sidst ville få.
Broen skulle være et oversættelseslag.

Man skulle kunne se den endelige pris, før man bekræftede betalingen.

Man skulle se kursen.

Gebyret.

Leveringstiden.

Og hvor meget modtageren ville få.

Men allerede før pandemien begyndte projektet at ændre sig under indflydelse af de offentlige debatter om gennemsigtighed.
Lera havde fulgt Jesairs optræden i Nitra. Senere læste hun en analytisk kommentar af Nerai Sael om, at finansiel magt skulle være synlig, men at enhver, der kontrollerede den, også skulle være synlig.
Broens team omarbejdede gradvis hele systemet.

Hver betaling skulle skabe en uudslettelig registrering.

Ikke en offentlig registrering af alle personlige indkøb.

Det ville ødelægge det almindelige menneskes privatliv.

Offentligheden skulle kunne se systemets regler, selskabets reserver, de store pengestrømme, ejerforbindelserne og de transaktioner, som krydsede tærsklerne for samfundsmæssig magt.
Private betalinger forblev private.

Men hver gang nogen så i brugerens oplysninger, kunne han se, hvem der havde åbnet dem, på grundlag af hvilken bemyndigelse og hvornår.
Hvis en bank tilbageholdt en betaling, skulle den angive årsagen.

Hvis et automatiseret system markerede den, skulle den anvendte regel være kendt.

Hvis nogen fik en undtagelse fra offentliggørelse, registrerede systemet, hvem der havde godkendt den, og hvor længe den gjaldt.

Ingen regering skulle alene kontrollere hele netværket.

Protokollen var åben.

Registreringerne blev verificeret af flere uafhængige knudepunkter, drevet af banker, universiteter, borgerforeninger og revisionsinstitutioner i forskellige stater.
Broen havde sit eget kontrolråd, men kunne ikke ændre betalingshistorikken med tilbagevirkende kraft eller slette registreringen af sin egen beslutning.
Lera forklarede sin idé enkelt:

»Vi vil ikke bygge et øje, der ser alle og selv forbliver usynligt.«

Investorerne svarede hende, at folk ikke ville have filosofi.

De ville have bekvemmelighed.

Bankerne hævdede, at offentliggørelse af reserver, gebyrer og ejerforbindelser ville skade forretningshemmeligheder.
Tilsynsmyndighederne advarede om, at et privat selskab ikke måtte give indtryk af at være en finansiel infrastruktur for hele planeten.
Derfor forblev Broen længe lille.

Den blev brugt af teknologivirksomheder, nogle få handlende på Thaeron og grupper af mennesker, der jævnligt sendte penge mellem staterne.
Systemet fungerede, men havde ingen grund til at vokse.

Så kom pandemien.

De første nye brugere var hverken regeringer eller store hospitaler.

Det var frivillige.

En borgergruppe samlede penge ind til beskyttelsesfiltre til hospitaler i lukkede aureliánske områder. Bidragene kom fra syv stater i seks valutaer.
Med de almindelige fremgangsmåder skulle de have haft flere konti, vekslet penge gentagne gange og ventet på bekræftelser fra de formidlende banker.
Gennem Broen kunne de modtage alle betalinger på én saldo.

Systemet udtrykte den i elar.

Elar var oprindelig ikke en selvstændig valuta.

Det var Broens netværksenhed, baseret på en offentligt defineret kurv af energi, råvarer og Elarions vigtigste valutaer. Dens værdi ændrede sig ikke efter en enkelt stats eller centralbanks beslutning.
Bag hver elar holdt Broen reserver i eksisterende valutaer og kortfristede likvide aktiver.

Reservens sammensætning var offentlig.

Enhver kunne kontrollere, om mængden af elar i omløb svarede til den faktiske dækning.

Den frivillige så hundrede elar.

Donoren kunne betale i lokal valuta.

Producenten af filtre kunne modtage sin egen valuta eller beholde elar.

For brugeren var det én betaling.

I baggrunden mødtes stadig flere finansielle systemer, men mennesket ved kassen bar ikke længere byrden af deres kompleksitet.
Den første indsamling blev afsluttet på få timer.

Hver donor kunne se, hvor mange elar der var kommet ind.

Kunne se det samlede beløb.

Kunne se bestillingen af filtre.

Kunne se producenten, prisen, gebyret og leveringsbekræftelsen.

Kunne ikke se de syges navne eller andre menneskers små personlige donationer.

Det var de fælles penges vej, der var synlig.

Nyheden om indsamlingen spredte sig.

En anden organisation brugte Broen til at købe medicin på Thaeron.

Så en gruppe læger til at skaffe indkvartering til udenlandsk sundhedspersonale.

Senere et mindre hospital, som ikke kunne betale leverandøren i den ønskede valuta.

Til at begynde med kom Broen ind der, hvor de almindelige systemer svigtede.

Ikke fordi folk stolede mere på den end på bankerne.

Fordi den viste det, bankerne ikke viste.

Hvad betalingen koster.

Hvilken vej den går.

Hvornår den når frem.

Hvor meget modtageren får.

Og hvem der eventuelt har standset den.

Da en forsendelse af beskyttelsesdragter blev forsinket, viste den åbne registrering, at hverken sælgeren eller transportøren havde tilbageholdt betalingen. Den var blevet standset af en formidlende bank, der krævede yderligere dokumentation for pengenes oprindelse.
Banken kunne ikke hævde, at problemet var opstået et andet sted.

Dens beslutning havde et navn, et tidspunkt og en begrundelse.

Den tilføjede dokumentet inden for en time.

Betalingen fortsatte.

Ved et andet indkøb viste det sig, at leverandøren havde hævet prisen lige før ordrebekræftelsen. Han hævdede, at hans valutakurs havde ændret sig.
Broens registrering viste, at kursen næsten ikke havde flyttet sig.

Leverandøren satte prisen tilbage.

Ikke fordi han var blevet mere hæderlig.

Fordi hans forklaring kunne efterprøves.

Efterhånden sluttede større organisationer sig til netværket.

Først velgørende fonde.

Så regionale hospitalsnetværk.

Så producenter, der ikke ønskede at administrere konti i snesevis af valutaer.

For den handlende var det en fordel, at han kunne angive én pris i elar og vælge, om han ville modtage elar eller lokal valuta.
For hospitalet var det en fordel, at det kunne sammenligne leverandørernes priser uden hele tiden at omregne valutakurser.
For donorerne var det vigtigt, at de kunne se, hvor de fælles penge blev af.

For hospitalernes administratorer var det ubehageligt, at deres beslutninger forblev registreret.

Men netop det øgede andres tillid.

Nogle stater forsøgte at forbyde Broen.

De hævdede, at et privat selskab ikke kunne skabe en enhed, der begyndte at konkurrere med statens valuta.
Forbuddet stødte dog på et praktisk problem.

Broen beder ikke staterne om at opgive deres valutaer.

Den handlende kunne stadig modtage den hjemlige valuta.

Skatter blev fortsat betalt efter de lokale love.

Bankerne deltog stadig i afregningen.

Broen gjorde det blot muligt for brugerne at holde og sende én fælles værdi og viste åbent, hvad der skete med den.

Da en stat blokerede den, påpegede hospitalerne, at de købte en del af deres udenlandske forsyninger gennem netværket.

De frivillige organisationer offentliggjorde en sammenligning.

En almindelig overførsel tog to dage og mistede fire procent af sin værdi.

En betaling gennem Broen nåede frem på få sekunder, og hele omkostningen var kendt på forhånd.

Efter tre dage blev forbuddet ændret til en midlertidig undtagelse for sundhedstransaktioner.

Lignende undtagelser opstod andre steder.

De blev ikke vedtaget som en valutareform.

De blev vedtaget som kriseforanstaltninger.

En undtagelse gjorde det muligt for hospitaler at modtage elar.

En anden tillod forsikringsselskaber at betale for behandlinger på tværs af grænser gennem Broen.

En tredje tillod offentlige fonde at offentliggøre fordelingen af hjælp i netværket.

Ingen besluttede, at elar skulle blive hele planetens valuta.

Man tog blot stilling til enkelte praktiske tilfælde.

Hvert af dem fjernede én hindring.

Jesair talte først om Broen, da millioner af mennesker allerede brugte den.

Han ønskede ikke, at hans navn skulle blive reklame for et privat selskab. Samtidig så han dog, at systemet virkeliggjorde en stor del af det, han havde talt om i Nitra.

»Jeg ved ikke, om ét selskab skal være svaret på hele planetens problem,« sagde han i sin henvendelse. »Enhver magt behøver en modvægt, også en magt, der kalder sig selv gennemsigtig.«

Så så han direkte ind i kameraet.

»Men læg mærke til, hvorfor folk bruger Broen. Ikke fordi de længes efter endnu en bank. De bruger den, fordi de kan se prisen, reglerne, gebyrerne og beslutningerne. Når nogen standser deres betaling, efterlader vedkommende sig mere end tavshed.«
Han tav et øjeblik.

»Når vi er raske, lader vi værdien vandre i skyggen og kalder det bekvemmelighed. Nu, hvor hvert apparat betyder et åndedrag, og hver forsendelse betyder tid, vil vi se, hvor værdien er standset. Måske skulle vi altid have ønsket det.«
Antallet af Broens brugere voksede igen.

Men ikke kun på grund af Jesairs ord.

Systemet havde allerede sit eget bevis.

Forsendelser, der kom tidligere frem.

Indsamlinger, hvor pengene ikke forsvandt.

Hospitaler, der kunne købe ind i én enhed.

Leverandører, der fik deres betaling uden at vente i dagevis.

Da hospitalskantinerne begyndte at bruge Broen, sluttede deres fødevareleverandører sig til.

Da leverandørerne kom med, begyndte deres ansatte at modtage elar.

Da sundhedspersonalet fik en del af deres krisetillæg udbetalt i elar, begyndte de at spørge, hvor de kunne betale med dem.
Butikkerne ved hospitalerne var de første til at modtage dem.

Så transportørerne.

Indkvarteringsstederne.

Apotekerne.

En mindre handlende havde ikke længere brug for en konto i hver valuta. En tilslutning til Broen var nok. Han kunne angive prisen både i lokal valuta og i elar, og systemet afregnede automatisk hans indtægter efter hans valg.
Til at begynde med lod de fleste handlende straks deres elar veksle.

Senere beholdt nogle af dem en del.

De vidste, at de ville bruge dem ved deres næste udenlandske indkøb.

Dermed holdt elar op med blot at blive overført gennem systemet.

De begyndte at cirkulere i det.

Folk kunne stadig sætte lokal valuta ind.

De kunne få deres løn i den.

De kunne betale skat i den.

Men når de rejste til en anden stat, behøvede de ikke længere veksle penge.

De åbnede Broen.

Så den samme saldo.

Betalte med elar.

Den handlende modtog elar eller sin egen hjemlige valuta.

Man betalte på samme måde i Nitra, i Sarur og under Thaerons kupler.

Det var endnu ikke Elarions eneste valuta ifølge loven.

Staterne udstedte den ikke.

Centralbankerne styrede den ikke.

Mange regeringer kaldte den stadig blot en betalingsenhed i et privat netværk.

Men for mennesket ved kassen mistede forskellen gradvis sin betydning.

Det havde én pris.

Én saldo.

Én betaling.

Og i modsætning til de gamle systemer kunne det se de regler, som styrede pengenes vej fra det selv til et andet menneske.

Broen voksede også, fordi den ikke foregav at være fuldkommen.

Dens grundlæggere offentliggjorde selskabets ejerstruktur.

Investorernes navne.

Størrelsen på deres ejerandele.

Kontrakterne med bankerne.

Sammensætningen af de reserver, som dækkede elar.

Ledelsesmedlemmernes vederlag.

Og enhver ændring af de regler, der lå til grund for beregningen af gebyrerne og reservekurvens værdi.

Da en fond med en ukendt reel ejer forsøgte at komme ind i netværket, afviste Broen den.

Fonden anlagde sag om diskrimination.

Broen offentliggjorde begrundelsen for sin beslutning.

Den afviste ikke fonden, fordi den var rig.

Den afviste den, fordi det ikke var muligt at fastslå, hvem der gennem den opnåede magt.

Hele planeten fulgte denne strid.

For mange var den det første konkrete eksempel på forskellen mellem privatliv og hemmelig magt.

Et almindeligt menneske kunne betale for medicin, uden at hele verden kendte dets navn.

Men en fond, der købte hospitaler, kunne ikke skjule sin ejer bag fjorten selskaber.

Sådan holdt Jesairs og Nerais tanker op med blot at være tekst.

De fik form af et system.

Hvert indblik efterlod et spor.

Enhver stor finansiel magt havde en reel ejer.

Enhver undtagelse havde en ophavsmand og et udløbstidspunkt.

Små personlige betalinger forblev private.

Store pengestrømme, som påvirkede andres liv, var synlige.

Reglerne var åbne.

Netværkets operatør kunne ikke kontrollere andre uden selv at blive kontrolleret.

Folk vænnede sig til denne synlighed.

Først i forbindelse med pandemien.

Så ved fødevarer.

Ved energi.

Ved transport.

Ved velgørende indsamlinger.

Ved indkøb mellem Elarion og Thaeron.

Efterhånden begyndte de at spørge, hvorfor lignende regler ikke også gjaldt de gamle banker.

Hvorfor staten kunne vise hver eneste af deres indtægter, men ikke den endelige modtager af en offentlig kontrakt.

Hvorfor Broen kunne offentliggøre sine reserver hver dag, mens centralbankerne først offentliggjorde visse beslutninger efter måneder.

Hvorfor de ved en betaling i elar kunne se hele gebyret på forhånd, mens en del af omkostningerne ved en traditionel overførsel først dukkede op hos modtageren.

Gennemsigtighed var ikke længere blot et moralsk krav.

Det var blevet en brugeroplevelse.

Kael Thorne fulgte Broens vækst fra sit arbejdsværelse, hvor alle vinduer var indstillet til at være uigennemsigtige.

Vesta var endnu ikke dukket op i systemet.

De gamle pengestrømme forblev skjult i banker, fonde og stater, der beskyttede ejerne. Broen så kun den værdi, som passerede gennem dens netværk.

Men folk vænnede sig til noget, der var farligere for Kael end en efterforskning.

Til at sammenligne.

Et menneske, der én gang havde set hele gebyret, begyndte at spørge, hvorfor det ikke kunne se det andre steder.

Et menneske, der én gang havde kendt den reelle ejer, begyndte at nære mistillid til selskaber, der skjulte ham.

Et menneske, der én gang havde betalt med den samme enhed i alle stater, begyndte at spørge, hvad det skulle med tredive valutaer.

En efterforskning kunne bremses.

Kommissioner kunne overvældes.

Domstole kunne holdes beskæftiget med indsigelser.

Politikere kunne overtales til at vente.

Men en vane var ikke så let at rulle tilbage.

Hvis Broen var forblevet et redskab alene for sundhedsfolk og frivillige, ville den måske være forsvundet efter pandemien.

Men det var den ikke længere.

Familier brugte den.

Handlende.

Producenter.

Transportører.

Arbejdere på Thaeron.

Mennesker, som aldrig havde læst Jesairs tale og ikke kendte navnet Nerai Sael.

De brugte ikke elar, fordi den stod for en filosofi om gennemsigtighed.

De brugte den, fordi den virkede.

Først senere gik det op for dem, at den virkede netop, fordi den gjorde en stor del af det synligt, som de gamle systemer skjulte.
Kael forstod, at Arien ikke blot havde udløst en katastrofe.

Han havde skabt de omstændigheder, hvor Jesairs tanke kunne blive et redskab i hverdagen.

Han havde vist folk mørkets pris.

Og tvunget dem til at prøve et system, som de i roligere tider ville have afvist som for dristigt, for åbent eller for farligt for den gamle orden.
Nogle gange forsøger et menneske at ødelægge fremtiden og fjerner netop derved alt det, der hidtil havde hindret den i at blive til.

30. Tredjedelen

Først talte man tilfældene.

Så sengene.

Så iltsystemerne, medicinlagrene, de ledige isolationsrum og de mennesker, der stadig kunne arbejde.

Til sidst var kun de døde tilbage.

Så længe der var få af dem, angav man præcise tal.

Syv hundrede og toogfyrre.

Elleve tusind ni hundrede og otte.

To millioner fire hundrede tusind.

Hvert tal kunne endnu foregive i menneskets bevidsthed at være et antal mennesker.

Så kom de tocifrede milliontal.

Hundredvis af millioner.

Og kroppene blev til en kurve.

Den stiger.

Den falder.

Den tager fart.

Den bevæger sig nordpå.

Den er nået til Vasýria.

Den vil ramme Thaeron.

Menneskets bevidsthed kan ikke rumme en milliard særskilte dødsfald.

Den ville være nødt til at forestille sig en milliard senge.

En milliard sidste åndedrag.

En milliard døre, bag hvilke nogen blev stående og ventede på et menneske, der aldrig ville vende tilbage.

En milliard drikkekar ved senge, som ingen havde drukket ud.

En milliard sætninger, der skulle have fortsat om morgenen.

Derfor forvandlede den dem til et tal.

Og tallet til en streg.

Pandemien bredte sig fra Auriola til alle Elarions stater.

Ikke lige meget overalt.

De områder, der lod sundhedssystemerne dele data, vandt nogle få dage. Lægerne vidste, hvor der endnu var forsyninger. De kunne se resultaterne af behandlinger på hospitaler på den anden side af planeten. Algoritmerne sammenlignede millioner af sygdomsforløb uden at kende navnene på de mennesker, de tilhørte.

Efterhånden erkendte lægerne også, hvorfor beregningerne ikke slog til. Hos mange udløste sygdommen en voldsom forsvarsreaktion, som beskadigede blodkarrene og igen angreb organerne, så snart det var lykkedes at stabilisere dem. Mellem advarslen og et uopretteligt kredsløbssvigt var der undertiden kun timer. Regenerative behandlinger krævede en stabil patient og flere dage. De delte data gav nogle mennesker mere tid; ingen kunne de give den tid tilbage, som allerede var gået tabt.

Nogle stater lukkede af for deres data.

De talte om suverænitet.

Om beskyttelse af borgerne.

Om faren for, at krisens infrastruktur efter pandemien ville forblive i Unionens hænder.

Nogle af disse bekymringer var berettigede.

Men sygdommen var ligeglad med, hvilken juridisk begrundelse et menneske havde for at lukke sine data af for den.

I de lande bevægede den sig i mørke nogle dage længere.

Og nogle få dage var under Tredjedelen en hel epoke.

På Thaeron viste de første tilfælde sig i de kupler, der var forbundet med forsyningerne fra kredsløb.

Forvalterne lukkede straks transportkorridorerne.

Men Thaeron var en verden, der eksisterede i kraft af en uafbrudt aftale mellem menneske og maskine.

Kuplerne havde brug for vand.

Biologiske råstoffer.

Reservedele.

Energiceller.

Filtre.

Kemiske blandinger.

Hver vej, de lukkede for sygdommen, var samtidig en vej, ad hvilken noget livsnødvendigt kom frem.
På Elarion kunne en landsby glemme staten og overleve nogle dage.

På Thaeron kunne man ikke engang glemme en pumpe.

Derfor tog de kriseelaren i brug hurtigere dér end på moderplaneten.

Hver forsendelse havde en offentlig registrering.

Hver beslutning en ophavsmand.

Hvert afslag en begrundelse.

Kuplernes forvaltere protesterede til at begynde med. De hævdede, at systemet afslørede strategiske lagre.

Så viste det sig, at en af forvalterne havde omdirigeret vand til en privat boligsektor, hvor hans familie og mennesker med forbindelser til hans råd boede.
Registreringen var synlig for alle.

Protesterne aftog.

På Elarion var det imens ikke kun sundhedsnetværket, der begyndte at bryde sammen.

Også den gamle måde at måle værdi på gik i opløsning.

Ikke i ét stort sammenbrud.

I tusindvis af små svigt.

Valutaerne i stater med en høj andel af aureliánere blev kraftigt svækket. Markederne talte de kommende døde før hospitalerne. De forventede faldende produktion, svigtende skatteindtægter, budgetunderskud og stigende udgifter.
En svagere valuta gjorde udenlandsk medicin dyrere.

Dyrere medicin øgede statens gæld.

Større gæld svækkede valutaen.

Jo flere mennesker der døde, desto flere penge krævede det at redde dem.

Og jo flere penge der var brug for, desto mindre var de værd.

Det åbne kriselag viste efterhånden, hvem der havde afvist en forsendelse, hvem der havde ændret prisen, og hvem der kunne frigive en reserve til kursforskellen. Offentligheden så følgen af beslutningen på det hospital, som ventede på leverancen. Stridighederne forsvandt ikke, men de var ikke længere skjult bag en anonym betalingsstatus.

Synlighed kunne ikke fremstille et lægemiddel, som endnu ingen havde opdaget.

Den bragte ikke sundhedspersonalet tilbage.

Den skabte ikke ilt i en tom tank.

Den gjorde ikke mennesker til væsener uden grådighed, frygt og egoisme.

Men den fjernede én sætning, som enkeltpersoner, virksomheder og regeringer havde gemt sig bag i århundreder.

Vi vidste det ikke.

Efter den første måned blev elaren ikke længere kun brugt til sundhedsudstyr.

Først betalte man hospitalernes energi med den.

Så fødevarer til de afspærrede regioner.

Så transport af arbejdskraft.

Så biologiske råstoffer.

Valutarådene protesterede.

Daren Voltr talte til den fælles forsamling.

Han var blegere end nogle uger tidligere. Også hans familie havde nu sine døde.

»Vi gør et afregningsredskab til nødsituationer til en valuta,« sagde han. »Uden en centralbank. Uden mandat. Uden en aftale om regional stabilitet. Vi gør det midt i frygten, når folk vil godkende næsten hvad som helst, der bærer ordet redning.«

Nerai sad over for ham.

»Derfor er hver eneste regel synlig.«

Voltr rystede på hovedet.

»Synlighed er ikke legitimitet.«

»Nej,« svarede hun. »Men hvis vi ikke kan se, hvem der ændrer reglerne, kan vi heller ikke vurdere legitimiteten.«

»En fælles værdi kan ødelægge de svagere regioner.«

Nerai åbnede tre registreringer.

Tre forsendelser.

Tre betalinger, der var standset i valutaomregningerne.

»Opsplittede værdier ødelægger dem i dag.«

»Det er retorik.«

Hun flyttede oplysningerne over på den fælles skærm.

»Det her er regninger.«

Voltr betragtede dem længe.

Hans indvendinger forsvandt ikke.

Det skulle de heller ikke.

Nerai vidste, at en verden, hvor al modstand forsvandt over for det rette argument, ville være lige så farlig som den verden, hun ville ændre.

»Hvem skal styre elaren efter pandemien?« spurgte Voltr.

Nerai tav et øjeblik.

»Måske ingen.«

»Der findes ikke noget, der hedder ingen.«

Den sætning standsede hende.

Den var sand.

Bag ethvert system var der stadig et menneske.

Eller en gruppe mennesker.

Eller en regel, som nogen engang havde skrevet.

»Så må vi indrette det sådan,« sagde hun, »at ét menneske ikke kan eje det.«

Saira åbnede forslaget.

Knudepunkter fordelt mellem staterne.

Offentlig beregning af værdien.

En fuldstændig historik over ændringer.

Ingen hemmelig justering af kursen.

Sporbar adgang.

Fordelte beføjelser.

Offentlig kontrol med valutarådenes beslutninger.

En nødmodel.

Ufuldkommen.

Ved at blive til blandt de døde.

Og alligevel viste der sig i dens grundlag noget, som Elarion hidtil ikke havde kendt.

En værdi, som ikke behøvede at bevæge sig i mørke.

Og en magt, der begyndte at vænne sig til den ubehagelige fornemmelse af at blive set.

Jesair fortsatte imens sine taler.

Mareia så trætheden hos ham, før han selv ville indrømme den.

Efter en af udsendelserne blev han stående foran den slukkede skærm.

Han rørte sig ikke.

»Jesair?«

Han vendte sig mod hende, som om han kom tilbage langvejsfra.

»Hvad er der?«

»Det er det, jeg spørger dig om.«

»Jeg er bare træt.«

»Du er nødt til at hvile dig.«

»Jeg hviler mig.«

»Hvornår?«

Han smilede.

»Mellem katastroferne.«

Mareia smilede ikke.

Udenfor regnede det.

Regnen løb ned ad de høje vinduer i slægten Davions hus, og dalens lys blev brudt i dråberne til lange, tynde strømme.

»Tag med mig til Nitra.«

Jesair så ud.

»Og menneskene her?«

»De vil have forbindelsen.«

»Elan havde forbindelsen.«

Mareia tav.

Jesair slog straks øjnene ned.

»Undskyld.«

»Det behøver du ikke.«

»Det skulle jeg ikke have sagt.«

»Men du tænker det.«

Han nikkede.

»Der er forskel på et menneske og dets billede.«

»Og hvis det koster dig livet at være til stede?«

Denne gang tog svaret ham lang tid.

»Så valgte jeg måske forkert.«

Mareia så fast på ham.

»Så vil du ikke længere kunne sige det til nogen.«

Hun trådte hen til ham.

»Jeg beder dig ikke om at holde op med at hjælpe. Jeg beder dig bare om ikke at tro, at kærlighed til mennesker betyder en pligt til at dø for dem.«
Jesair tav.

»Hvad vil du så have af mig?«

»At du bliver.«

»Hvor?«

Mareia så ham i øjnene.

»Hos mig.«

I det øjeblik blev verden mindre.

Uden politiske råd.

Uden slægter.

Uden pandemien.

Uden en planet, der ventede på den næste sætning fra et menneske, som den langsomt gjorde krav på som symbol.

Der var kun en kvinde, som én gang før havde forladt en mand, der kunne forvandle kærlighed til ejerskab.

Og nu ville hun ikke miste en anden, fordi han havde forvandlet kærligheden til en pligt over for alle.

Jesair lagde hånden på hendes håndled.

»Jeg er her.«

Mareia greb om ham med tre fingre.

Et øjeblik tav de begge.

Bevægelsen kom naturligt.

Og dog alt for naturligt.

En sælsom smerte fór gennem Jesair.

Intet billede.

Intet ord.

Kun fornemmelsen af noget, som burde have været i hans erindring, men ikke var der.

Tre fingre.

Et andet lys.

Støv.

En kvindes hånd.

Og sorgen over et menneske, han aldrig havde mistet i dette liv.

Mareia slap ham.

»Hvad skete der?«

»Det ved jeg ikke.«

Denne gang var det sandt.

Han havde husket noget, han endnu ikke havde oplevet.

I krisecentret dukkede en ny prognose op den aften.

Saira nægtede først at offentliggøre den.

Oplysningerne var ufuldstændige.

Nogle stater indberettede stadig tilfældene med forsinkelse. Fra områder, hvor sundhedsvæsenet var brudt sammen, kom der næsten ingen pålidelige tal.

De beregnede modellen igen.

Og så endnu en gang.

De ændrede inputdataene.

Den forventede dødelighed.

Hospitalernes kapacitet.

Hastigheden i udviklingen af en behandling.

Hver vej nærmede sig det samme tal.

Nerai så på det.

33,1 %.

»Hvem har allerede set det?«

»Analyseholdet.«

»Den politiske ledelse?«

Saira tøvede.

»Den fik et bredere interval.«

»Hvorfor?«

»Fordi usikkerheden er enorm.«

»Kan resultatet blive lavere?«

»Ja.«

»Højere?«

Saira svarede ikke.

Beregningen lyste på skærmen.

Omtrent tre milliarder ofre i alt.

Næsten hele den aureliánske gren.

Hundredvis af millioner mennesker fra de øvrige grene.

»Vi må offentliggøre det,« sagde Nerai.

»Hvis vi siger en tredjedel, udløser vi panik.«

»Hvis vi ikke siger det, vil staterne forberede sig på en tiendedel.«

»Det er en prognose.«

»Så lad os sige, at det er en prognose.«

Ordet optrådte første gang i et internt dokument.

Tredjedelen.

Dokumentet blev lækket samme nat.

Man fandt aldrig ud af til hvem.

Om morgenen kendte hele planeten ordet.

Nerai så først lækket i natkanalens overskrift: EN TREDJEDEL AF BEFOLKNINGEN KAN DØ. Værten viste usikkerhedsintervallet, ikke kun den højeste kurve. »Det er en prognose for det samlede antal ofre,« gentog hun. »Den siger ikke, at de allerede er døde.«

I det næste indslag opfordrede en stats guvernør til ro. En læge fra Auriola svarede ham, at ro også krævede forsyninger og åbne data. Under billedet dukkede beskeder op fra mennesker, der ledte efter deres pårørende.

Nerai blev ved skærmen, indtil værten gik videre til et andet emne. Sådan blev en intern beregning til en sætning, som familier ville blive nødt til at sige ved aftensmaden.

Man udtalte ikke ordet som navnet på en sygdom.

Det var fremtidens navn.

Hvis Tredjedelen kommer.

Før Tredjedelen.

Efter Tredjedelen.

Som om der allerede på forhånd fandtes en grænse, hvor menneskene ville blive delt i dem, der skulle fortsætte, og dem, der kun ville være tilbage i datid.

I nogle byer brød uroligheder ud.

Folk brød ind i lagrene.

Tømte deres konti.

Flygtede fra byerne, selv om de ikke vidste hvorhen.

Andre steder opstod køer af frivillige.

Gamle mennesker gav deres iltapparater til de yngre.

Hotelejere åbnede værelserne for sundhedspersonalet.

Familier, der ikke havde talt sammen i årevis, ringede til hinanden.

Nogle lukkede dørene.

Andre åbnede dem for første gang.

En katastrofe viser ikke menneskets ene sande ansigt.

Den viser de mange ansigter, der indtil da kunne have sovet fredeligt i det.

Efter den anden måned oversteg antallet af døde en milliard.

Efter den tredje to.

De aureliánske byer blev tømt.

Slægtshuse, som havde overlevet krige, brande og staters undergang, stod tilbage uden arvinger.

I én familie døde alle mændene.

Arkivet havde fulgt deres linje i mere end tusind år.

En medarbejder indtastede oplysningerne om den sidste af dem.

Systemet tilføjede automatisk status:

Slægtslinjen er uddød.

Kvinden så på de ord.

I ugevis havde hun behandlet meddelelser om millioner af døde.

Hun havde ikke grædt.

Hun begyndte at græde over ét felt.

Jesair talte til planeten for sidste gang den dag, han fik feber.

Mareia stod uden for billedet.

Allerede før udsendelsen havde han virket bleg på hende.

Jesair så ind i kameraet.

»Når antallet af døde bliver større, begynder vi at gøre dem mindre indeni os selv. Det er et forsvar. Ellers kunne vi ikke bære det.«
Han holdt inde.

»Men et menneske bliver ikke mindre af at være blevet én blandt en milliard.«

Et øjeblik støttede han sig til bordet.

Mareia tog et skridt frem.

Jesair viste hende med et blik, at han havde det godt.

»Hvert menneske, der er dødt, var centrum i en lille verden. Havde et navn. Havde et sted at vende tilbage til. Havde sin egen måde at le på. Nogen kendte lyden af dets skridt. Nogen vidste, hvilken del af maden det lod ligge på tallerkenen. Nogen ventede på dets stemme.«
Millioner af mennesker ved skærmene tav.

»Vi har bygget en civilisation, som er i stand til at skabe en anden verden. Vi flyttede floder. Vi skabte skove under en fremmed himmel. Vi lærte maskiner at opdage sygdomme før lægerne.«
Han trak vejret ind.

Det gjorde ondt.

»Og vi kunne ikke se den hensigt, der bevægede sig gennem vores egne konti.«

Ved de ord løftede Nerai hovedet.

»En dag vil vi spørge, hvem der gjorde det. Det skal vi spørge om.«

Jesair tav et øjeblik.

»Men hvis svaret kun bliver et enkelt menneskes navn, har vi intet forstået. Et menneske kan komme med had. Kan komme med en plan. Kan komme med ondskab.«
Han så direkte ind i kameraet.

»Men civilisationen giver det en vej. Eller også gør den ikke.«

Nerai huskede den sætning.

Et år senere ville hun sige den foran Konventet.

I det øjeblik anede hun endnu ikke, at hun hørte nogle af sin brors sidste offentlige ord.

Da udsendelsen sluttede, gik Mareia straks hen til ham.

»Du er varm.«

»Her er varmt.«

»Nej, der er ikke.«

Hun lagde håndfladen mod hans pande.

Jesair lukkede øjnene.

»Hvor længe?«

»Siden i morges.«

Mareia så vantro på ham.

»Og du sagde ingenting?«

»Jeg troede, det var træthed.«

Hun åbnede sundhedskanalen.

Jesair greb hendes hånd.

»Vent.«

»På hvad?«

»Bare et øjeblik.«

»Jesair, vi har ikke længere et øjeblik.«

For første gang kunne man høre frygten i hendes stemme.

Ikke frygt for Elarion.

En kvindes frygt for ét eneste menneske.

Jesair åbnede øjnene.

Den gyldne ring var tydeligere.

Mareia så den.

Og af hans blik forstod hun, at også han havde set den.

»Nerai,« sagde hun ind i kanalen. »Vi har brug for isolation i slægten Davions hus.«

Der blev stille i den anden ende.

»Jesair?«

Mareia svarede ikke.

Det behøvede hun ikke.

»Jeg kommer.«

»Nej,« lød det fra Jesair.

Nerai hørte ham.

»Du vover ikke at sige nej til mig.«

»Måske er du i sikkerhed.«

»Min mor var aureliáner.«

»Netop derfor ved vi ingenting.«

»Jeg kommer.«

»Nerai.«

Hans stemme var svagere.

»Bliv, hvor du endnu kan gøre noget.«

»Du er min bror.«

Jesair smilede et øjeblik.

»Netop derfor.«

Nerai afbrød forbindelsen.

Hun var allerede på vej i løb.

Mareia hjalp Jesair ind i husets isolationsafsnit.

»Du bliver udenfor,« sagde han.

»Nej.«

»Mareia.«

Hun behøvede kun ét blik.

Jesair forstod, at det var nytteløst at fortsætte.

»Du skal ikke gå alene,« sagde hun.

Jesair skælvede.

Denne gang ikke af feberen.

Den sætning.

Han kendte den.

Som om den var nået frem til ham over en vældig afstand.

Gennem et sted, han aldrig havde besøgt.

Gennem et liv, han aldrig havde levet.

Døren til isolationsrummet lukkede sig.

Mellem dem var der glas.

Mareia lagde tre fingre mod den gennemsigtige væg.

Jesair løftede hånden.

Før han nåede at røre ved den fra den anden side, mærkede Mareia en kulde.

Så en svaghed.

Hun støttede sig til væggen.

»Mareia?«

Hun rystede på hovedet.

Hun ville sige, at det ikke var noget.

I stedet knækkede hendes knæ sammen under hende.

Sundhedssystemet registrerede forhøjet temperatur hos endnu en person.

Få minutter senere lå hun i isolationsrummet ved siden af.

Døren mellem dem måtte ikke åbnes.

To senge.

To gyldne ringe.

Én gennemsigtig væg.

Nerai nåede frem til afspærringen af Auriola syvogtredive minutter senere.

Systemet nægtede hende adgang.

Hun viste sine tilladelser.

Ringede til navne, der ellers åbnede alle døre i Laget.

Intet hjalp.

Foran hende stod en karantænebarriere.

Bag den var hendes bror ved at dø.

Over vejen lyste antallet af døde.

2 999 999 997.

Tallet ændrede sig.

2 999 999 998.

Nerai så på skærmen uden at trække vejret.

2 999 999 999.

Så:

3 000 000 000.

Over hele planeten blev det fælles tal opdateret i samme sekund.

En tredjedel af Elarion var død.

Nerai fik forbindelse til slægten Davions hus.

På billedet så hun Jesair.

Mareia.

Og glasset mellem dem.

Katastrofen havde fået sit navn.

Tredjedelen var kommet.

Den var bare ikke færdig endnu.

31. Bag glasset

Jesair døde på fjerdedagen.

Sundhedssystemet registrerede øjeblikket præcist.

Tidspunktet.

Pulsen.

Blodets iltmætning.

Temperaturen.

Hjertets sidste elektriske aktivitet.

Det registrerede alt, der kunne måles.

Det væsentlige ikke.

Mikrofonerne i isolationsrummene lyttede ikke uafbrudt. Det var en gammel regel til beskyttelse af de syges værdighed. En læge kunne koble sig på forbindelsen. Systemet kunne advare om ændringer i livsfunktionerne. Men ingen havde ret til at gøre et menneskes sidste timer til en offentlig optagelse.
Derfor vidste ingen, hvad Jesair sagde til Mareia.

Nerai afspillede senere billederne mange gange.

Uden lyd.

Jesair kunne ikke længere stå.

Heller ikke sidde.

Han lå på gulvet ved glasset.

På den anden side lå Mareia.

Mellem deres ansigter var der nogle få centimeter og et materiale, der kunne standse en virus, en berøring og et sidste favntag.
Jesair bevægede hånden.

Mere havde han ikke kræfter til.

Han lagde håndfladen mod gulvet.

Mareia løftede tre fingre.

Jesairs læber bevægede sig.

Én kort sætning.

Måske to ord.

Ingen hørte dem.

Det gjorde Mareia.

Og hun smilede.

Senere forklarede man det smil på mange måder.

Som en accept af døden.

Som forsoning.

Som et sidste udtryk for kærlighed.

Men Nerai så altid noget mere sælsomt i det.

Mareia smilede ikke som en kvinde, der tog afsked.

I ét eneste øjeblik lignede hun en kvinde, som genkendte nogen efter umådelig lang tid.

Som om endnu et ansigt viste sig bag Jesairs.

Som om der et øjeblik på den anden side af glasset ikke var et isolationsrum, men en fjern have.

En anden himmel.

Et andet liv.

En erindring, der ikke havde nået at blive en erindring.

Jesair lukkede øjnene.

Hans håndflade blev liggende ved glasset.

Mareia så på den.

I syv timer.

Så blev hendes åndedrag kortere.

En indånding.

Stilhed.

En indånding.

Længere stilhed.

Og til sidst kun stilhed.

Syv timer efter Jesair standsede også hendes hjerte.

Nerai sad i et transportmodul foran afspærringen af Auriola.

Kilometer fra dem.

Saira sad ved siden af hende.

Hun rørte hende ikke.

Hun sagde ikke, at hun var ked af det.

Nogle sætninger er så små, at de bliver en fornærmelse.

En embedsmand fra sundhedsmyndighederne dukkede op på forbindelsen.

»Vi har brug for en beslutning om de jordiske rester.«

Nerai så på ham.

Manden slog øjnene ned.

»Undskyld. Jeg ved, at—«

»De ved ingenting.«

Stilhed.

»Hvilke muligheder er der?«

»Den biologiske protokol anbefaler øjeblikkelig destruktion uden transport. Slægtsrådene kræver, at biologiske prøver bevares. Offentligheden kræver en ceremoni.«

»Offentligheden?«

»Nyheden er sluppet ud.«

Nerai åbnede netværket.

Jesair Davion er død.

Senere kom endnu en meddelelse:

Mareia Lioren er død.

Nerai slog lyden til på nyhedskanalen. Værten bad allerede slægtsrådene om en udtalelse om Jesairs død; ved Mareias navn manglede redaktionen stadig en bekræftelse fra familien. En sundhedsmedarbejder på forbindelsen nægtede at udtale sig om deres journaler.

»Familien har endnu ikke fået tid til at beslutte, hvad den ønsker at sige,« tilføjede hun.

Nerai kendte det svar, hendes bror ville have givet på spørgsmålet om privatliv. Hun lod kanalen tale videre uden hende.

Så fotografierne.

Jesair på forummet i Nitra.

Jesair blandt de syge.

Jesair under sin sidste tale.

Mareia ved arkiverne.

Mareia i haven.

Mareia, der holdt om Jesairs håndled med tre fingre.

Deres kroppe var endnu ikke blevet kolde, og verden var allerede begyndt at gøre dem til en fortælling.

Man kaldte dem martyrer.

Den gamle verdens sidste aureliánere.

Et bevis.

Et tegn.

Andre brugte deres død imod alt, hvad Jesair nogensinde havde sagt.

Hvis han havde en gave, hvorfor reddede han så ikke sig selv?

Hvis han var noget særligt, hvorfor reddede han så ikke Mareia?

Hvorfor reddede han ikke tre milliarder mennesker?

Nerai slukkede skærmen.

»Vi brænder dem dér.«

Embedsmanden nikkede.

»Prøverne?«

»Kun det, I har brug for til forskningen.«

»Slægtsrådene kræver—«

»Ingen relikvier.«

Hendes stemme var stille.

»Ingen skal eje deres kroppe.«

Efter et øjeblik nikkede embedsmanden.

»Og ceremonien?«

Gennem transportmodulets forrude så Nerai hen mod slægten Davions hus, selv om hun ikke kunne se det derfra.

»Senere.«

Men det senere lod vente på sig længe endnu.

Mennesker døde stadig.

Hospitalerne lyste stadig natten igennem.

Transportmodulerne kørte stadig kroppe til steder, hvor ingen længere ventede på dem.

Pandemien tog mere end tre milliarder et hundrede millioner mennesker.

Først da begyndte kurven at bøje af.

Der kom ikke ét mirakelmiddel.

Der kom snesevis af små sejre.

En mere effektiv dæmpning af kroppens reaktion.

Bedre identifikation af de kritiske timer.

Nye kombinationer af stoffer.

Prædiktive modeller.

Måder at beskytte de mest sårbare på.

Hver af dem reddede nogle af menneskene.

Tilsammen standsede de døden.

Da antallet af nye tilfælde for første gang blev halveret, var der ingen, der fejrede det.

Da det faldt til en tiendedel, blev der ikke åbnet flasker på torvene.

Da det sidste store hospital meddelte, at det igen havde ledige senge, låste dets direktør sig bagefter inde på sit kontor og græd i en time.

Elarion havde overlevet.

Sådan stod der i nyhederne.

Men en planet har intet hjerte, hvis slag man kan måle.

Det var menneskene, der måtte overleve.

Og omtrent hver tredje manglede.

32. De, der kommer

Der er dødsfald, hvor et liv slutter.

Og så er der dødsfald, hvor kun et navn slutter.

Jesair døde på et tidspunkt, hvor Elarion endnu ikke anede, hvor meget han ville efterlade sig.

Hans krop var én blandt de milliarder af kroppe, som Tredjedelen tog uden at spørge.

Hans stemme lød ikke længere i de rum, hvor mennesker stredes om sandhed, værdi og magt.

Hans hænder omfavnede ikke længere nogen.

Hans øjne åbnede sig ikke længere mod morgenen.

For Elarion var han død.

Og det var sandt.

Bare ikke hele sandheden.

Universet er ældre end navne.

Ældre end grænser.

Ældre end folkeslag.

Ældre end de planeter, der i deres ungdom er overbeviste om, at deres historie er centrum for alt, hvad der findes.

Der var mange verdener.

Nogle kredsede om blå stjerner.

Andre levede under gamle soles røde lys.

På nogle gemte livet sig under kilometer af hav, og hele civilisationer så aldrig stjernerne.

Andre steder voksede byer sig så høje, at deres øverste etager kendte en anden himmel end gaderne under dem.

Nogle civilisationer opfandt aldrig penge.

Andre ofrede næsten alt for dem.

Men hver eneste nåede engang en grænse, som ikke kunne overskrides med en større maskine.

Heller ikke med et hurtigere skib.

Heller ikke med en ny energikilde.

Heller ikke med endnu et bibliotek af viden.

For ikke alle problemer opstår af mangel på intelligens.

Nogle opstår af det, intelligensen endnu ikke har formået at forstå om sig selv.

Og så blev der af og til født et menneske.

Næsten aldrig som konge.

Det kunne være en håndværkers barn.

En lærers datter.

Sønnen af en kvinde, hvis navn historien ikke bevarede.

Nogle gange kom han blandt de fattige.

Andre gange blandt de lærde.

Én talte på torvene.

En anden var næsten tavs i årevis og efterlod kun nogle få sætninger.

Undertiden forandrede hans ord verden, mens han endnu levede.

Andre gange behøvede de århundreder.

Navnene skiftede.

Ansigterne skiftede.

Sprogene skiftede.

Også stjernerne over dem.

Opgaven forblev den samme i sine grundtræk.

At flytte verden ét skridt.

Ikke til målet.

Bare videre.

Intet menneske kunne redde en hel planet.

Hvis ét eneste menneske kunne redde verden uden de andres valg, ville det ikke være en verden af frie væsener.

Derfor kunne de kun vise retningen.

Udtale en tanke, som aldrig helt kunne glemmes igen.

Åbne en dør.

Og lade de andre beslutte, om de ville gå igennem den.

På én verden var det nødvendigt for første gang at sige, at et andet menneskes svaghed ikke gav den stærkere ret til at eje det.
På en anden, at viden ikke har nogen herre.

Andre steder dræbte hele folkeslag hinanden på grund af forskellige forestillinger om guder, og nogen bragte dem den tanke, at en gud, som behøver menneskeligt had, kun kan være menneskeligt had klædt i hellige ord.
Nogle steder havde menneskene brug for at lære at tilgive.

Andre steder at tvivle.

Og på nogle verdener kom det øjeblik, hvor det var nødvendigt at sige, at magt, som er skjult for andres blik, før eller siden vil begynde at tjene sig selv.
Elarion var sådan en planet.

Jesair kom ikke med en opskrift på en fuldkommen verden.

Han sagde nogle få sætninger netop i det øjeblik, hvor Elarion kunne begynde at lytte til dem.

At værdien ikke må vandre i skyggen.

At magten må tåle blikket fra dem, den står over.

At ejerskab også er et spor af ansvar.

At et menneskes rigdom ikke helt kan skilles fra den verden, som gjorde den mulig.

Det var ikke bud.

Det var frø.

Og frø behøver ikke, at den, som såede dem, sidder under træet.

Men Jesair ønskede ikke at dø.

Tredjedelen var ikke den pris, universet krævede for hans budskab.

Heller ikke Mareias død var en del af en fuldkommen ligning.

Han ville leve.

Han ville blive gammel sammen med hende.

Måske en dag vågne i slægten Davions hus og for første gang ikke have nogen uden for døren, som havde brug for et svar fra ham.

Måske skændes om noget ubetydeligt.

Måske glemme det nogle timer senere.

Måske sidde ved haven, mens deres hænder blev gamle.

Alt det blev taget fra ham.

Tanken behøvede ikke hans død.

Men da han døde, blev den liggende i de andres hænder.

Og med den et spørgsmål.

Havde de elsket mennesket?

Eller havde de også forstået det, han forsøgte at sige?

Hvis alt beroede på Jesairs tilstedeværelse, kunne alt dø ved glasset sammen med ham.

Men hvis noget af hans ord var gået over i andre mennesker, var hans åndedræt ikke længere en betingelse for deres liv.

Tredive lysår derfra kredsede en lille blå planet om sin stjerne.

Den var yngre i sin fortælling.

Dens mennesker kendte endnu ikke Elarion.

De vidste intet om Broen.

Om indbyggerne i Auriola.

Om Nerai.

Om manden, der lagde håndfladen på gulvet ved det gennemsigtige glas.

Engang skulle et andet menneske fødes dér.

De skulle kalde ham Jesus.

Han skulle vandre ad støvede veje mellem landsbyer, som det fra universets perspektiv ville være svært overhovedet at finde.

Han skulle spise med fiskere.

Røre ved syge.

Tale med mennesker, som andre vendte ansigtet bort fra.

Han skulle møde både de mægtige og dem, der næsten intet havde.

Uden hær.

Uden embede.

Uden statens segl.

Med hænder, der kunne bryde brød.

Og alligevel skulle han efterlade sig noget, der ville overleve riger.

At mennesket foran dig har værdi, også når det intet har at tilbyde dig.

At barmhjertighed kan stå højere end den blinde opfyldelse af loven.

At storhed kan betyde at tjene.

At en fjende ikke behøver at forblive en fjende for altid.

Menneskene ville siden i århundreder strides om, hvem han var.

De ville bygge templer til ham.

De ville male hans ansigt.

Hvert folk ville låne ham lidt af sit eget.

Nogle ville se Gud i ham.

Andre en profet.

Atter andre en lærer.

Og der ville også være dem, der i hans navn gjorde det stik modsatte af, hvad han lærte.

For store tanker vandrer ikke ad en lige vej gennem historien.

Én generation udtaler dem.

Den næste bøjer dem efter sine behov.

Den følgende opdager dem på ny.

Og efter århundreder kan det, der engang lød som ét menneskes farlige drøm, blive en selvfølge for millioner.

Sådan bevæger verdener sig.

Trin for trin.

Mellem nogle af trinnene viser de sig, som man senere vil kalde profeter.

Frelsere.

Vismænd.

Reformatorer.

Kættere.

Tåber.

Universet behøvede ikke et fælles navn for dem.

De var som budbringere, der ikke bar noget brev.

De var selv brevet.

Men for at kunne høre til i den verden, de kom til, måtte de for en tid glemme.

Hvis de vidste alt, ville deres liv ikke være et menneskeliv.

Det ville være et besøg.

Derfor følte de smerte.

Sult.

Frygt.

Ensomhed.

Længsel.

Vrede.

Kærlighed.

Tvivl.

De kunne fejle.

De kunne sige noget, de senere fortrød.

De kunne længes efter at forblive i live.

For ingen kan tale til en verdens væsener indefra deres erfaring uden i det mindste for en tid at blive en af dem.

Og når deres liv sluttede, blev kroppen hos planeten.

Navnet hos historien.

Ordene hos menneskene.

Det, som skjulte sig dybere inde, fortsatte.

Tiden mellem sådanne liv blev ikke målt med en kalender.

Ingen krop ventede på den næste morgen.

Intet hjerte talte sine slag.

På én planet kunne der gå tusinder af år, før tiden på en anden var moden til, at man kunne træde ind i den.

Et sted langt borte blev en civilisation imens født.

Den opdagede ilden.

Så skriften.

Den fordelte jorden.

Skabte love.

Byggede templer.

Fremstillede våben.

Opfandt penge.

Og efter tilstrækkelig lang tid begyndte den at tro, at den måde, den havde indrettet verden på, var den eneste måde, verden kunne indrettes på.
Indtil den nærmede sig sin egen grænse.

Så kunne rejsen begynde igen.

En anden stjerne.

En anden planet.

En anden krop.

Et andet navn.

Heller ikke opgaven behøvede at være den samme.

En verden, der druknede i hævn, havde brug for at høre om tilgivelse.

En verden, der forvekslede lydighed med godhed, havde brug for tvivl.

En civilisation, der var knust af vilkårlig magt, havde brug for beskyttelse af den enkelte.

Og en verden, hvis individer havde glemt, at de kun overlevede takket være andre, kunne engang have brug for at blive mindet om pligten over for helheden.
Ordene skiftede.

Retningen havde noget til fælles.

Fra frygt mod forståelse.

Fra vold mod samarbejde.

Fra skjult magt mod ansvar.

Fra forestillingen om adskillelse til erkendelsen af, at intet levende bliver til af sig selv.

Jesair var en af dem.

Måske havde han engang båret et andet navn.

Måske havde han stået under himlen på en planet, som for længst var ophørt med at eksistere, og talt til væsener, hvis ansigter hverken en elarianer eller et menneske fra Jorden ville have kunnet kalde ansigter.
Måske havde han dér sagt en helt anden sætning.

En anden del af den samme vej.

Og måske var hans rejse på den lille blå planet endnu ikke begyndt.

I en anden krop.

Under et navn, der allerede nu og da vendte tilbage til ham i glimt, selv om han ikke forstod det.

En sjæl behøver ingen underskrift.

Det gør historien.

Og måske vandrer nogle sjæle ikke alene gennem verdenerne.

Nogle bånd overlever selv tabet af et navn.

Først vender de blot tilbage som en sælsom tillid til et fremmed menneske.

Som sorg uden erindring.

Som en håndbevægelse, der kommer tanken i forkøbet.

Tre fingre om et håndled.

En sætning, der bliver sagt, før man forstår, hvorfor man sagde den.

Gå ikke alene.

Mareias sidste smil blev hos Nerai som et spørgsmål.

Optagelsen kunne ikke afsløre, hvad Jesair havde sagt.

Heller ikke, hvad Mareia havde set i det sidste øjeblik.

Tilbage var kun billedet af en kvinde, der smilede ved synet af en døende mand, som om hun efter umådelig lang tid var kommet i tanke om ham.
Da Jesairs hjerte holdt op med at slå, ændrede stjernerne ikke deres baner.

Himlen åbnede sig ikke.

Intet tegn viste sig på Elarion.

Planeten fortsatte i sit kredsløb.

Byerne talte deres døde.

I husene stod kar tilbage ved vinduerne.

Tøj på bøjlerne.

Halvlæste bøger.

Senge, som ingen længere stod op fra om morgenen.

Og alligevel bevægede noget sig.

I menneskene.

Jesairs ord begyndte at brede sig uden ham.

Nogle forvanskede dem.

Nogle forenklede dem.

Nogle tog kun det fra dem, som passede dem.

Andre fandt følger i dem, som Jesair selv endnu ikke havde nået at tænke til ende.

Sådan er skæbnen for enhver tanke, som overlever sin ophavsmand.

Den holder op med at tilhøre ham.

I hans arbejdsværelse lå dokumenter tilbage.

Blandt dem forslaget om de levendes andel.

Noter i marginerne.

Spørgsmål uden svar.

Tomme felter.

Verden måtte lære at fortsætte samtalen med et menneske, hvis stol stod tom.

Og et sted meget langt borte, ved en stjerne, som ingen elarianer nogensinde havde set, kredsede endnu en planet.

Dens oceaner havde farve som mørkt metal.

Om natten vandrede tre måner hen over dem.

På landmasserne opstod netop de første byer.

Deres indbyggere havde opdaget skriften.

De begyndte at handle.

De begyndte at fordele jorden.

Efterhånden delte de sig i dem, der ejede, og dem, der adlød.

De havde tusinder af år foran sig.

Deres tid var endnu ikke moden.

Universet havde ikke travlt.

Men engang vil et barn blive født iblandt dem.

Det vil få et navn, som aldrig skal høres på Elarion.

Heller ikke på Jorden.

Det vil le.

Det vil græde.

Det vil begå fejl.

Måske vil det forelske sig.

Måske vil det være bange for døden.

Og en dag vil det sige en sætning, efter hvilken dets verden ikke længere helt vil kunne forblive, som den var.

Ingen dér vil kende Jesair.

Ingen vil kende Jesus.

Og det vil heller ikke være nødvendigt.

Store sjæle vandrer ikke gennem universet for at redde deres navn.

Navnene tilhører verdenerne.

De bærer kun retningen med sig.

Og når deres opgave engang er endt ét sted, drager de ikke op.

Heller ikke bort.

Kun videre.

Del IV: Elarion uden Tredjedelen

33. De manglende hænder

Da kurven endelig standsede, så Elarion fra kredsløb næsten ud som før.

Havene var på deres pladser.

Kontinenterne havde ikke flyttet sig.

Byerne lyste om natten.

Transportkorridorerne tegnede stadig tynde lysårer over planeten.

Thaeron fortsatte i sit kredsløb.

Hvis nogen havde set på planeten langt borte fra, ville de måske slet ikke have opdaget katastrofen.

De måtte komme tættere på.

Til ét bord.

Til én seng.

Til én arbejdsplads.

For omtrent hvert tredje menneske manglede.

Først manglede de derhjemme.

Den tomme halvdel af en seng.

Et kar, der ikke var drukket ud.

Et stykke tøj på det sted, hvor ingen længere hentede det.

En besked, der blev ved med at stå som ikke leveret.

Legetøj tilhørende børn, hvis forældre endnu i dagevis ikke kunne få sig selv til at fortælle dem, at ingen længere ville komme og putte dem.
Så begyndte de døde også at mangle i verden.

På et hospital i det nordlige Aménia døde to af de tre forvaltere af iltnettene.

Selve nettet fungerede.

Det kunne producere ilt.

Rense den.

Fordele den.

Forudsige forbruget.

Men en væsentlig ændring af kapaciteten krævede ifølge loven godkendelse fra to autoriserede fagfolk.
Den ene var død.

Den anden lå bevidstløs.

Den tredje havde arbejdet fyrre timer uden søvn.

Han begik en fejl.

I Sarur lå der fødevarer nok til flere måneder på lagrene.

De autonome køretøjer stod i rækker.

De kendte vejen.

De kunne vurdere afspærringerne.

De kunne finde en alternativ rute.

Men de måtte ikke ændre leverancens bestemmelsessted uden et menneskes godkendelse.

Det menneske, som skulle godkende ændringen, var dødt.

Og derfor ventede maskiner, der var klar til at brødføde byen, på underskriften fra et menneske, som ikke længere havde nogen hånd.

I en af Thaerons kupler døde den kvinde, som var den eneste, der til fulde kendte en gammel ombygning af vandets genanvendelsessystem.
Dokumentationen fandtes.

Den var ufuldstændig.

Vedligeholdelsesintelligensen vidste, at tre ventiler opførte sig anderledes, end projektet angav.

Den vidste ikke hvorfor.

Det vidste kvinden.

I årevis havde hun sagt til sig selv, at hun en dag ville skrive det ned.

Indtil da havde hun altid forklaret det til en kollega.

Kollegaen døde en uge før hende.

Tredjedelen tog ikke kun kroppe fra Elarion.

Den tog en enorm del af den hukommelse, der aldrig var blevet lagret i maskinerne.

Hændernes hukommelse.

Vanernes hukommelse.

Hukommelsen hos det menneske, der om morgenen kom hen til systemet og uden at tænke gjorde tre små ting, fordi det i tyve år havde vidst, at noget ville gå galt om aftenen uden dem.

De levende forsøgte først at erstatte de døde.

Læger hjalp til på lagrene.

Lærere kørte fødevarer ud.

Embedsfolk rengjorde sundhedsmoduler.

Forskere hjalp begravelsestjenesterne.

Ingeniører sov ved energiknudepunkterne.

Hele byer fungerede i en tilstand, som engang ville være blevet kaldt en nødsituation.

Efter Tredjedelen var det ikke længere klart, hvad ordet nødsituation betød.

Man kunne ikke bede knap seks milliarder rystede mennesker om at udføre ni milliarders arbejde og samtidig begrave dem, de elskede.

Derfor gjorde kriserådet det, man havde diskuteret i årtier før pandemien.

Det begyndte at fjerne de obligatoriske menneskelige godkendelser.

Først i fødevareforsyningen.

Så i energisektoren.

Transporten.

Basisproduktionen.

Byernes vedligeholdelse.

De kunstige intelligenser fik beføjelse til at ændre produktionsplaner, flytte materialer og fordele en del af kapaciteten uden at vente på et menneske ved hver beslutning.

Dokumentet, som gjorde det muligt, havde en titel, der fyldte næsten en halv linje.

Folk kaldte det ganske enkelt:

Tilladelse til at fortsætte.

For det var netop det, maskinerne fik.

Tilladelse til at fortsætte, hvor mennesket manglede.

Saira ledede det hold, der skulle forbinde de enkelte systemer.

Foran sig havde hun et kort over planetens produktion.

Før Tredjedelen kunne sådan et kort ikke have eksisteret.

Staterne beskyttede deres energireserver.

Virksomhederne deres produktionskapacitet.

Distributørerne deres lagre.

Alle betragtede en del af virkeligheden som deres strategiske hemmelighed.

Efter Tredjedelen begyndte de at åbne deres data.

Ikke af oplyst sindelag.

Fordi systemet uden dem ikke vidste, hvem det skulle hjælpe.

»Overskud af ernæringsblandinger i det vestlige Vasýria,« sagde en analytiker.

»Hvor har vi brug for dem?«

»Mod nordøst. Tre hospitalsområder.«

»Transport?«

»Der er kapacitet.«

»Så send dem.«

Analytikeren blev stående.

»Der er et problem.«

Saira løftede blikket.

»Hvilket?«

»Ruten går gennem tre stater.«

»Og?«

»Fire valutaer.«

Saira lænede sig tilbage.

»Tre stater. Fire valutaer.«

»Transportøren fakturerer gennem Therinith.«

»Hvorfor?«

»Skatteordningen.«

Saira lukkede øjnene et øjeblik.

»Selvfølgelig.«

Fire modparter afregnede i fire valutaer. Knudepunkterne kunne omregne beløbene på en brøkdel af et sekund; den endelige afvikling blev blokeret af forskellige regler om dækning og hospitalets bemyndigelse.

Maden fandtes.

Køretøjerne fandtes.

Vejene fandtes.

Menneskene sultede.

Forventet frigivelse af forsendelsen: tredive timer.

»Broen,« sagde Saira.

Analytikeren så på hende.

»Hospitalet har ikke tilladelse til at modtage elarer til den almindelige drift.«

»Det har en krisedispensation.«

»Til sundhedsmateriel.«

Saira så på registreringen.

»Hvad er mad efter Deres mening for et menneske, der dør uden den?«

Analytikeren sagde ingenting.

»Send det gennem Broen.«

»Hvem godkender dispensationen?«

Saira så på den tomme stol ved bordet.

For bare ni dage siden havde en vicedirektør siddet på den.

»Det gør jeg.«

Fem minutter senere var betalingen gennemført.

Producenten så bestillingen.

Transportøren prisen.

Forsikringsselskabet risikoen.

Hospitalet det forventede leveringstidspunkt.

Offentligheden så, hvor meget der var betalt og til hvem.

Den så ikke patienternes navne.

De autonome køretøjer kørte af sted, før det gamle system ville have gennemført den første valutaomregning.

Der kom flere af den slags tilfælde.

Broen forvandlede sig efterhånden fra et betalingsredskab under krisen til den automatiserede økonomis nervesystem.

Maskinerne kunne producere.

Men de havde brug for at vide, hvad der skulle produceres.

De kunne flytte forsyninger.

De havde brug for at vide, hvor de virkelig manglede.

De kunne optimere ruten.

De havde brug for at vide, om bestillingen fandtes, og hvem der havde ansvaret for den.

Værdiens strøm blev en af de måder, maskinerne læste menneskenes verden på.

Og da denne strøm blev synlig, begyndte ting at vise sig, som indtil da havde været adskilt.

En grossist holdt under manglen op med at frigive medicin.

Han hævdede, at han ventede på transport.

Broen viste, at lagrene var klar.

Han hævdede, at hospitalerne ikke tilbød en tilstrækkelig pris.

Registreringen viste det modsatte.

Samtidig købte selskaber med tilknytning til hans ejergruppe kontrakter, hvis værdi steg, jo længere krisen varede.

En anden konto finansierede kampagner mod tvungen frigivelse af lagrene.

Hver af disse oplysninger beviste i sig selv kun lidt.

Ved siden af hinanden fortalte de en anden historie.

Lagrene blev frigivet.

Beslutningen havde en ophavsmand.

Og ophavsmanden vidste, at hans beslutning ville blive registreret.

Efter nogle måneder producerede de automatiserede fabrikker næsten lige så meget som før Tredjedelen.

Så mere.

Maskinerne blev ikke syge.

Energifelterne fik ikke feber.

Robotlinjerne mistede ikke deres forældre.

En stor del af produktionskapaciteten overlevede pandemien uberørt.

Det var først og fremmest beslutningerne omkring den, der manglede.

Underskrifterne.

Tilladelserne.

Gentagne autorisationer af de samme data i systemer, der af juridiske grunde ikke måtte videregive dem til hinanden.
Kontroller, hvis eneste formål var at bekræfte, at den forrige kontrol var blevet udført af et menneske.

Tredjedelen fjernede mennesker så brutalt, at det blev afsløret, hvilke dele af økonomien der virkelig havde brug for dem.
Da de økonomiske råd offentliggjorde de første tal, rystede de samfundet.

Der var mere end en tredjedel færre i arbejde.

Produktionen var kun faldet med nogle få procent.

I nogle brancher havde den allerede oversteget det tidligere niveau.

Tallene rummede et ubehageligt spørgsmål.

Hvis samfundet kunne skabe næsten den samme mængde ting med betydeligt mindre menneskeligt arbejde, hvad var så egentlig formålet med alle de arbejdspladser, det hidtil havde anset for uundværlige?
Svaret var ubehageligt.

En del af arbejdet opstod ikke for at fremstille noget nødvendigt.

Det opstod, for at et menneske kunne opnå retten til at få penge.

Det gamle system havde knyttet adgangen til livet til en plads i produktionsprocessen.

Nu kunne produktionsprocessen fungere uden en del af menneskene.

Men menneskene kunne ikke fungere uden indkomst.

Virksomhederne udbetalte ikke løn til de døde.

Familier mistede deres forsørgere.

Yderligere millioner forlod deres arbejde for at tage sig af børn, syge og gamle.

Andre blev erstattet af systemer, som pandemien havde åbnet døren for.

Produktionen voksede.

På husholdningernes konti blev der mindre.

Saira kom til Nerai med en fremskrivning for hele planeten.

»Hvis vi ikke gør noget, vil mere end halvdelen af husholdningerne være afhængige af nødhjælp inden for tre måneder.«

De sad i Jesairs tidligere arbejdsværelse.

Karantænen i slægten Davions hus var blevet ophævet en uge tidligere.

Maskiner havde rengjort huset.

Tingene havde de ladet stå, hvor de var.

Vandkarret ved Jesairs plads.

Mareias bog ved vinduet.

To lænestole vendt mod haven.

Nerai rørte dem ikke.

»Hvor mange mennesker kan vi finde arbejde til?« spurgte hun.

»Alle.«

Nerai så på Saira.

»Nyttigt arbejde.«

Saira sænkede blikket til fremskrivningen.

»Det ved jeg ikke.«

»Et skøn.«

»Halvdelen af de voksne. Måske færre.«

»Hvis vi standser automatiseringen?«

»Flere.«

»Og så venter vi igen på menneskelige underskrifter under den næste krise?«

Saira tav.

»Så standser vi den ikke.«

Hun åbnede endnu et dokument.

Forslag til en midlertidig planetarisk basisandel.

Nerai kendte ikke den betegnelse.

Tanken kendte hun.

Hun kom i tanke om Nitra.

Om samtalen før Tredjedelen.

Jesair havde dengang sagt, at en ydelse var noget, magten gav et menneske ovenfra.

En andel var noget andet.

En andel sagde, at en bestemt del af det fælles resultat tilhørte et menneske, fordi det var medlem af den civilisation, der skabte det.

Dengang havde det lydt som en samtale om en fjern fremtid.

Fremtiden var kommet uden at banke på.

»Hvem har udarbejdet det?«

»Broens økonomiske hold. Flere stater. Regionale råd.«

Nerai åbnede dokumentet.

»Hvordan vil de udbetale den?«

Saira smilede svagt uden glæde.

»Vi har et problem.«

»Hvilket?«

»Tredive valutaer.«

Nerai lukkede øjnene.

Hun lo næsten.

Næsten.

»Derfor foreslår de elaren.«

På dokumentets første side stod en sætning:

Et menneske må ikke miste retten til livet, blot fordi samfundet ikke længere har brug for dets arbejde.

Nerai læste den.

Så endnu en gang.

Hun så på den tomme lænestol ved vinduet.

»Jesair ville sige, at det ikke er nok.«

»Hvorfor?«

»Fordi vi ikke ved, hvad vi skal beregne andelen af.«

»Broen kan se en stadig større del af produktionen.«

»En stadig større del er ikke det hele.«

»Nej.«

Nerai så ud ad vinduet.

Haven ved slægten Davions hus var ved at gro til.

Græsset voksede allerede ud over stiernes kanter.

Træerne blomstrede.

En gren hang for lavt, og ingen havde skåret den af.

Naturen vidste ikke, at en tredjedel af verden var død.

Den fortsatte.

Måske var det netop derfor, Nerai ikke kunne hade den.

Hun lukkede dokumentet.

»Så bliver vi nødt til at kunne se mere.«

Saira løftede blikket.

»Af produktionen?«

»Af værdien.«

Nerai så endnu et øjeblik ud i haven.

»Hvis vi vil fordele en retfærdig andel af den, må vi vide, hvor den opstår, hvor den går hen, og hvem der ejer den.«

Saira nikkede.

Nerai rakte hende dokumentet.

»Indkald det økonomiske råd.«

»Hvornår?«

»Nu.«

»Nerai, du har ikke sovet.«

Nerai smilede svagt.

»Jeg sov før Tredjedelen.«

Saira blev stående i døren.

»Din bror ville ikke ønske, at du ødelagde dig selv.«

Nerai så på hende.

»Min bror ønskede heller ikke tre milliarder døde.«

Saira gik.

Døren lukkede sig.

Nerai var alene tilbage.

Hun sad længe.

Så rejste hun sig og gik hen til Jesairs lænestol.

For første gang siden sin tilbagekomst til huset rørte hun ved den.

Hun lagde håndfladen mod ryglænet.

»Maskinerne erstattede dem ikke,« sagde hun ud i det tomme rum.

Hendes stemme skælvede.

»De viste os bare, hvor meget de for længst kunne gøre uden os.«

Og da begyndte hun endelig at græde.

Ikke over en tredjedel af verden.

Ingen kan begræde tre milliarder mennesker på én gang.

Hun græd over én bror.

Over én kvinde.

Over tre fingre om et håndled.

Over to hænder, som i livets sidste timer var adskilt af nogle få centimeter gennemsigtigt glas.

Udenfor steg Elarions sol op over Auriola.

Den oplyste hustagene.

Haven.

Den tomme lænestol.

Og verden, der fortsatte.

For efter katastrofer fortsætter verden altid.

Spørgsmålet er blot, hvad den tager med sig.

34. De levendes andel

Den første basisandel blev ikke vedtaget som en ny samfundsorden.

Den blev vedtaget for halvfems dage.

Sådan begyndte næsten alle store forandringer på Elarion.

Midlertidigt.

Undtagelsesvis.

Kun indtil tingene vendte tilbage til det normale.

Men det normale var holdt op med at eksistere.

Forslaget tog udgangspunkt i de regionale leveomkostninger. Hver stat, by og beboet egn havde i årevis beregnet udgifterne til basal bolig, mad, energi, transport og sundhedspleje. Før Tredjedelen blev disse oplysninger brugt til sociale ydelser, lønforhandlinger og beslutninger om minimumsindkomster.
Nu blev de grundlaget for andelen.

Et menneske uden anden indkomst fik et beløb svarende til de basale leveomkostninger i sin region.

Hvis vedkommende havde egen indkomst, forsvandt andelen ikke ved den første tjente mønt. Den blev gradvist nedsat og ophørte først, når indkomsten oversteg det dobbelte af de lokale leveomkostninger.
Det var ikke en fuldkommen ordning.

Regionerne stredes om beregningerne.

Byerne hævdede, at boligerne var dyrere, end statens statistikker viste.

Landområderne indvendte, at deres transport og energi kostede mere.

Familierne krævede, at man tog hensyn til antallet af børn.

Mennesker med handicap gjorde opmærksom på, at gennemsnitsudgifterne ikke var deres udgifter.

Men systemet havde én egenskab, som de tidligere ydelser ikke havde haft.

Alle kunne se, hvad deres andel var beregnet ud fra.

De kunne se det regionale indeks, reglerne, de anvendte indkomster, datakilden og den præcise begrundelse for det endelige beløb.

Hvis beregningen blev ændret, havde ændringen en ophavsmand.

Hvis systemet brugte en forkert oplysning, kunne den enkelte se, hvor den kom fra.

Hvis en embedsmand åbnede det individuelle grundlag, fik ejeren en registrering af opslaget.

Den første planetomspændende udbetaling skulle ske gennem Broen.

Netop da viste det sig, at tredive valutaer ikke kun var et symbol på suverænitet.

Det var tredive forskellige måder at sige, hvor meget et menneske behøvede for at leve.

Én stat fastsatte andelen i sin egen valuta og svækkede den to dage senere for at sænke budgettets reelle udgifter.
En anden fastfrøs kursen.

En tredje forbød borgerne at have elarer uden for autoriserede banker.

En fjerde meddelte, at den kun ville udbetale hjælp til mennesker, der kunne dokumentere, at de havde boet på dens territorium i de seneste to år.
Men millioner af mennesker havde forladt deres hjem efter Tredjedelen.

De flyttede hen til slægtninge.

Til ledige boliger.

Efter arbejde.

Efter pleje.

En familie kunne bo i én stat, modtage pension fra en anden, eje en lejlighed i en tredje og købe fødevarer importeret fra en fjerde.
De gamle valutaer var skabt til verdener, der lod, som om deres grænser var virkelige.

Tredjedelen viste, at hverken luft, sygdom, mad eller død kendte dem.

Daren Voltr sad over for Nerai ved Valutarådets møde.

Der var gået år siden forummet i Nitra.

Dengang havde han forsvaret den monetære suverænitet over for Jesair. Han havde sagt, at valutaen var statens rat, og at svagere regioner behøvede deres egen kurs for at overleve.
Nu var hans ansigt træt.

Under Tredjedelen var hans kone og en af hans sønner døde. Han havde aldrig talt om det offentligt. Nerai vidste det kun, fordi hun havde set deres navne på listen over ofre.
»Den fælles elar kan ikke udbetales uden en fælles monetær myndighed,« sagde Voltr.

»Broen udbetaler den allerede,« svarede Saira.

»Broen udsteder en afregningsenhed med dækning. Ikke en stats valuta.«

»For det menneske, der betaler sin husleje med den, er forskellen akademisk.«

Voltr så på hende.

»Det er netop den slags sætninger, der skaber valutakatastrofer.«

Nerai åbnede kortet over den første prøveudbetaling.

»Katastrofen har vi allerede.«

Forsinkelserne viste sig på kortet.

De største var ikke i de fattige regioner.

De var ved grænserne mellem valutasystemerne.

»I ét område fik folk deres andel fire dage senere,« sagde Nerai. »Vi kendte både pengene og modtagerne. Men vi ventede på omregningen mellem tre valutaer og godkendelsen fra to centralbanker.«

Voltr gennemgik oplysningerne.

»Og hvem skal bære valutarisikoen, hvis I udbetaler alt i elarer?«

»Ingen af modtagerne.«

»Altså Broen.«

»Reserverne er offentlige.«

»Reserverne er ikke uendelige.«

»Det er menneskers tålmodighed heller ikke.«

Voltr lænede sig tilbage.

»Jeg forstår, at det haster. Men en fælles valuta vil skabe en fælles magt. Den del nægter I stadig at sætte ord på.«

»Vi sætter ord på den,« sagde Nerai. »Derfor kræver vi, at den skal være synlig.«

»Synlig magt er stadig magt.«

»Ja.«

Voltr løftede øjenbrynene.

Han havde ventet et forsvar.

Nerai fortsatte:

»Gennemsigtighed ophæver ikke magt. Den gør det muligt at se, hvem der bruger den. Det er mindre end fuldkommenhed. Men mere end mørke.«
Voltr så på elarens symbol.

»Og hvad med de stater, der afviser den?«

»De kan udbetale andelen i deres egen valuta.«

»Så bliver den ikke planetomspændende.«

»Den bliver planetomspændende i sine regler. Udbetalingsmåden vil foreløbig forblive lokal.«

»Foreløbig.«

Han udtalte ordet med en sådan præcision, som om han allerede hørte den kommende historie i det.

Trods stridighederne blev den første udbetaling gennemført.

I Sarur boede en kvinde ved navn Elina Vass med fire børn.

Før Tredjedelen havde hun arbejdet som forsyningskoordinator i et netværk af mindre hospitaler. Hendes mand reparerede autonome transportmoduler.
Begge overlevede sygdommen.

Men mandens lunger var blevet beskadiget, og han havde brug for langvarig pleje. Elina forlod sit arbejde for at tage sig af ham.
Et automatiseret system overtog imens hendes arbejdsplads.

Ikke af ond vilje.

Hospitalerne kunne ikke vente på, at hun kom tilbage.

Da hun søgte om den hidtidige sociale hjælp, krævede staten dokumentation for, at hun var arbejdsløs, at hun aktivt søgte arbejde, og at hun ikke forlængede sin egen afhængighed ved at afslå en tilbudt stilling.
Systemet tilbød hende arbejde i en anden by.

Hun kunne ikke tage imod det uden at forlade sin mand.

Derfor afslog det hendes ansøgning om hjælp.

Med basisandelen skulle hun ikke bevise sin egen nytteværdi.

Systemet fastslog hendes indkomster.

De regionale udgifter.

Antallet af børn, hun forsørgede.

Husholdningens sundhedsbehov.

Et beløb i elarer gik ind på hendes konto.

Elina åbnede beregningen.

Hun kunne se hver eneste oplysning, der var brugt.

Ved mandens sundhedsbehov var der et link til en beskyttet registrering. Ingen, der ikke havde brug for diagnosen, kunne se den. Systemet bekræftede blot de forhøjede plejeudgifter.
Elina betalte huslejen.

Husejeren tog imod den lokale valuta. Broen foretog automatisk omregningen.

Hun betalte for energien.

Bestilte mad.

Der var noget af andelen tilbage.

For første gang siden Tredjedelens begyndelse behøvede hun ikke at beslutte, hvilket barn der skulle spise mindre.

Den aften skrev hun én sætning i den offentlige debat:

Jeg vil ikke have en ydelse, fordi jeg har svigtet. Jeg vil have en andel i en verden, der fungerer, også når jeg ikke kan arbejde.
I løbet af få dage gentog millioner af mennesker sætningen.

Ikke alle var enige.

Ejerne af automatiserede virksomheder hævdede, at samfundet straffede effektivitet. De havde investeret i maskinerne og båret risikoen, og nu forventede man, at de skulle dele resultatet med de mennesker, maskinerne havde erstattet.
Men Jesairs argument vendte tilbage.

Maskinerne var ikke opstået af ingenting.

De brugte forskning finansieret af tidligere generationer.

Energinet opbygget af staterne.

Data fra milliarder af mennesker.

Transportinfrastruktur.

Retsordenen.

Ressourcer uden for planeten, som ingen havde skabt med egne hænder.

Selv den største private virksomhed stod på et gulv, den ikke selv havde bygget.

Derfor indførte det planetariske råd en afgift på automatiseret produktion.

Ikke efter antallet af robotter.

Det ville have tilskyndet virksomhederne til at skjule maskinerne eller foregive menneskeligt arbejde.

Afgiften blev beregnet ud fra den værdi, som blev skabt med minimal menneskelig deltagelse, og ud fra brugen af fælles infrastruktur.
Beregningen var kompliceret.

Derfor måtte den være offentlig.

Virksomheden kunne se, hvordan systemet var nået frem til dens forpligtelse.

Borgeren kunne se, hvor stor en del af basisandelen der kom fra automatiseret produktion, skatter, afkast af fælles ejendom og reserver.
Netop ved indførelsen af afgiften blev Elarions gamle svaghed afsløret.

Ingen kunne præcist fastslå, hvor overskuddet var opstået.

Fabrikken lå i Unionen.

Den var ejet af et selskab fra Vasýria.

Patenterne tilhørte en fond i Therinith.

Beregningsydelserne blev faktureret gennem en jurisdiktion på Thaeron.

Licensafgiften gik til en ø mod syd.

Ved årets slutning hævdede virksomheden, at den næsten intet havde tjent i den stat, hvor den faktisk producerede.

Sådan fungerede mange af de mest succesrige virksomheder.

Værdien opstod på fabrikken.

Overskuddet blev født på papiret et sted, hvor der næsten hverken var ansatte, kunder eller maskiner.

Små østater havde bygget hele økonomier på juridisk flytning af værdi.

De tilbød lave skatter.

Beskyttede ejere.

Lukkede fonde.

Særlige regnskabsordninger.

Love, ifølge hvilke det at nægte en oplysning ikke var en hindring for samarbejde, men en service til klienten.

De store stater svarede med at hæve skatterne.

De havde brug for at finansiere hospitaler, skoler, transport, genopbygningen efter Tredjedelen og basisandelen.

Jo højere skatterne var, desto mere var det værd at omgå dem.

Jo flere penge der slap væk, desto højere måtte satserne være for dem, der blev tilbage.

Skattespiralen drejede.

Skatterne var høje, fordi mange ikke betalte dem.

Mange betalte dem ikke, fordi de var høje.

Og de, som betalte dem, troede i stigende grad, at de blev straffet for ikke at have magt nok til at slippe væk.

Broen kunne ikke ændre de gamle regnskaber med tilbagevirkende kraft.

Men de nye transaktioner i elarer viste, hvor værdien faktisk var opstået, hvilke ydelser der var leveret, og hvem den endelige modtager var.

Ved en betaling kunne man ikke længere uden videre skille prisen fra dens vej.

Hver væsentlig transaktion bar en henvisning til ejerforholdene, det kontraktlige grundlag og skatteordningen.

Ikke alt var offentligt for alle.

Men intet væsentligt var helt uden navn.

Efter seks måneder med den midlertidige basisandel viste det sig, at det planetariske system havde opkrævet større indtægter ved lavere satser end de gamle stater ved højere.

Ikke fordi mennesker pludselig var begyndt at elske skatter.

Unddragelsen havde mistet noget af sit mørke.

Det økonomiske råd foreslog at forlænge basisandelen med endnu et år.

Daren Voltr stemte for.

Efter mødet standsede Nerai ham på gangen.

»Jeg troede, De ville være imod.«

»Det er jeg.«

»De stemte for.«

»Fordi alternativet er værre.«

»Det lyder som begyndelsen på enhver reform.«

Voltr så gennem den gennemsigtige væg ud over Nitra.

Byen var stadig fuld af tomme boliger.

»Jesair havde ret i én ting,« sagde han.

Nerai så på ham.

»Hvilken?«

»En andel kan ikke beregnes af en værdi, som ingen kan se.«

»Kun én?«

Voltr smilede næsten.

»Und ikke de døde for mange sejre på én gang.«

Så blev han alvorlig.

»Men De ser stadig ikke konsekvensen.«

»Hvilken?«

»En fælles beregning. Et fælles skattelag. En fælles andel. Én afregningsvaluta.«

»Ja.«

»Det er ikke længere hjælp.«

»Nej.«

»Det er grundlaget for en stat.«

Nerai så på Broens tegn, der blev vist over floden.

»Måske.«

»Og hvem skal beherske den stat?«

»Det er det spørgsmål, vi må besvare, før nogen besvarer det for os.«

Voltr gik.

Nerai blev stående ved vinduet.

En meddelelse dukkede op på hendes arbejdsflade.

Systemet til historisk analyse havde afsluttet den første rekonstruktion af pengestrømmene med forbindelse til Tredjedelen.

Hun åbnede den.

Tusindvis af betalinger viste sig på billedet.

Fonde.

Laboratorier.

Beregningskapacitet.

Transportreservationer.

Juridiske undtagelser.

Slægtsdata.

Forsikringsmodeller.

Politiske fonde.

Alt det, hun før Tredjedelen havde set hver for sig.

Nu lå det på ét kort.

I midten var der stadig et tomt sted.

Ikke fordi der ikke var noget dér.

Fordi nogen havde gjort sig stor umage for, at der ikke skulle stå et navn.

Nerai forstørrede billedet.

»Vi har fundet skelettet,« sagde hun.

Taren, der stod ved siden af hende, stirrede på linjen, som forbandt Vesta med forskningsfondene.

»Og kroppen?«

»Den trækker stadig vejret.«

35. Pandemiens finansielle skelet

Efterforskningen af Tredjedelen begyndte ikke med anholdelsen af en mistænkt.

Den begyndte med at beskytte data.

I pandemiens første uger ophørte tusindvis af selskaber med at eksistere. Nogle fordi deres ejere døde. Andre fordi deres aktiviteter mistede deres formål. Atter andre fordi de mennesker, der ledede dem, udnyttede kaosset og forsvandt.

Regnskabsarkiver blev lukket.

Banker slog systemer sammen.

Servere blev ryddet.

Midlertidige forskningsmiljøer blev nedlagt, når lejeaftalerne udløb.

Under normale omstændigheder ville dataene blive opbevaret efter de lokale frister.

Men efter Tredjedelen var det ikke klart, hvilke data der var forretningsdokumentation, og hvilke der var beviser på den største forbrydelse i Elarions historie.

Nerai fik gennemført et planetomspændende påbud om at fastfryse alle registreringer forbundet med biologisk forskning, slægtsarkiver, kriselogistik og de fonde, der var dukket op i Laget.

Treogtyve stater protesterede mod påbuddet.

Nogle beskyttede oprigtigt deres borgeres rettigheder.

Andre beskyttede klienter.

Therinith erklærede, at en udenlandsk efterforskning ikke generelt kunne fastfryse formue- og regnskabsoplysninger om personer, som der ikke forelå en konkret mistanke imod.

Nerai svarede ved at offentliggøre listen over manglende data.

Ikke indholdet.

Kun det, der burde have eksisteret og pludselig ikke fandtes.

Syv fonde skiftede forvalter i pandemiens første måned.

Fire fonde lukkede deres konti.

To advokatkontorer meddelte, at deres arkiver var beskadiget.

Vesta overførte en del af ejerskabet til et selskab, som var blevet stiftet tre dage efter de første offentlige meddelelser om sygdommen.

Hvert enkelt skridt kunne have en uskyldig forklaring.

Tilsammen lignede de en flugt.

Det offentlige pres tvang Therinith til at give efter.

Men ét problem bestod.

Dataene var ikke skrevet på ét sprog.

Banker og stater beskrev de samme bevægelser som gaver, lån eller licenser. Efter at have fået nye retslige bemyndigelser kunne Laget sammenligne tidsstempler, forvalternes underskrifter og de oprindelige identifikatorer, også hvor transaktionens juridiske betegnelse var blevet ændret.

Men denne gang stod der ikke kun mennesker over for problemet.

De analysesystemer, som under genopbygningen havde forbundet forsyninger og produktion, fik et nyt mål.

Ikke at lede efter en skyldig.

At lede efter sammenfald.

Den samme forvalter.

Det samme kommunikationsknudepunkt.

Den samme tidsfølge.

Det samme juridiske mønster.

Den samme endelige økonomiske fordel.

Nerai afviste, at AI skulle tildele personer en skyldsvurdering.

»En maskine kan vise, at to veje mødtes,« sagde hun til holdet. »Den kan ikke afgøre, hvorfor mennesker gik ad dem.«

»Uden risikovurdering får vi millioner af forbindelser,« indvendte en af analytikerne.

»Så får vi det.«

»Mennesker kan ikke gennemgå dem.«

»Så brug maskinen til at rangordne beviser, ikke mennesker.«

»Forskellen er lille.«

»Ikke for det menneske, I udpeger som skyldigt.«

Derfor arbejdede systemet med hændelser.

En betaling.

En kontrakt.

Et ejerskifte.

Leje af kapacitet.

Udstedelse af en dispensation.

Adgang til data.

Først når hændelserne var blevet forbundet, undersøgte efterforskerne personerne.

Det første faste holdepunkt kom fra et sted, ingen havde anset for afgørende.

Fra et forsikringsselskab.

Før Tredjedelen havde en af fondene bestilt en model over økonomiske tab ved en sygdom, der ramte bestemte befolkningsgrupper ulige.
Forsikringsselskabet fik en hypotetisk opgave.

Det vidste ikke, at den var forbundet med et virkeligt biologisk projekt.

Det afleverede den færdige rapport via et sikret datalager. Ved afleveringen blev den enhed, der åbnede filen, registreret.
Enheden var ikke registreret i et menneskes navn.

Den tilhørte et selskab, der administrerede private residenser i Nitra.

Selskabet var ejet af en fond.

Fonden blev forvaltet af et kontor i Therinith.

Kontoret beskyttede den endelige klient.

Det gamle system ville være standset dér.

Den nye rekonstruktion sammenholdt enheden med energiforbrug, adgang til bygninger og andre downloadede dokumenter.
Den samme enhed havde åbnet:

en analyse af sundhedsinstitutionernes forsinkede reaktion,

en juridisk vurdering af brugen af anonymiserede genetiske data,

en rapport om kriselogistik,

resultatet af biologisk modellering,

og et dokument med titlen Blindhedstesten.

Alle filerne mødtes i én residens.

Residensen tilhørte Arien Korveth.

Taren kontrollerede resultatet tre gange.

»Det beviser endnu ikke, at det var ham, der åbnede dem.«

»Nej,« sagde Nerai.

»En anden kan have brugt enheden.«

»Ja.«

»Der var personale i residensen.«

»Det var der.«

»Og gæster.«

»Ja.«

Taren så på hende.

»Kan du ikke bare én gang glæde dig?«

»Når vi har et bevis.«

Det næste kom fra slægtsarkiverne.

Før Tredjedelen havde Mareia registreret et møde med Arien. Ikke dets indhold. Hun havde ikke tilladelse til hemmeligt at optage en privat samtale.
Men systemet havde bevaret mødetidspunktet, hendes ankomst, hans bekræftelse af besøget og den efterfølgende adgang til beskyttede forskningsdata.
Få minutter efter Mareias afgang åbnede Arien et dokument om de aureliánske slægtslinjers biologiske sårbarhed.
En time senere kontaktede han Kael Thorne.

Den følgende dag gik den sidste betaling igennem.

Tidsfølgen var i sig selv stadig ikke et bevis på hensigt.

Så fandt de en besked fra laboratoriet.

En forsker, som havde arbejdet på en af de biologiske dele, havde næret tvivl. Hun sendte et spørgsmål til den mellemmand, som havde givet hende opgaven.
Hun spurgte, om resultaterne ville blive anvendt på en måde, der truede en bestemt befolkning.

Svaret var kort:

Projektet har ikke til formål at fremkalde had eller aktiv målretning. Det vurderer naturlige forskelle i biologiske systemers reaktion. Fortsæt efter den godkendte specifikation.

Beskeden var kun underskrevet med en projektkode.

Stilanalysen viste lighed med Ariens beskeder.

Nerai nægtede at bruge den som hovedbevis.

»Sproglig lighed er ikke en underskrift.«

Taren åbnede de tekniske oplysninger.

»Men det er afsendernøglen.«

Nøglen var blevet oprettet i Ariens residens.

I det øjeblik holdt hans navn op med blot at være en mistanke.

Nerai anmodede om tilladelse til ransagning, beslaglæggelse af enheder og begrænsning af hans bevægelsesfrihed.

Retssystemet svarede, at personen i to måneder ikke havde opholdt sig på sin registrerede adresse.

Ariens residens var tom.

Ikke forladt i panik.

Ryddet.

De personlige ejendele var væk.

Kontiene var overført.

Adgangsrettighederne ophævet.

På den ene væg var der et lysere rektangel efter et billede, som var fjernet.

I skabet var kun et mørkeblåt kar tilbage.

Ikke slået itu.

Det lå på siden.

Nerai genkendte det fra Mareias gamle fotografier.

Det var hendes.

Hun tog det op.

Der var en lille ridse i kanten.

Intet andet.

Arien havde forsøgt at ødelægge det og havde ikke engang kunnet det.

»Hvornår rejste han?« spurgte hun.

Efterforskeren åbnede husets registreringer.

»I pandemiens første måned.«

»Hvorhen?«

»Et privat modul satte kurs mod orbitalringen.«

»Og derefter?«

»Registreringen af bestemmelsesstedet mangler.«

Nerai så på ham.

»Skibe forsvinder ikke.«

»Dette skiftede ejer under flyvningen. Den nye ejer var registreret på Thaeron.«

»Hvem?«

»En fond i Therinith.«

Nerai følte næsten en træt form for munterhed.

Selv på flugt var Arien forblevet tro mod den gamle verden.

Han troede, at hvis han fordelte rejsen på tilstrækkelig mange registre, ville ingen se, hvor han var kommet hen.

Broen kunne endnu ikke se de gamle private flyvninger.

Men Thaerons energi- og forsyningssystemer var allerede en del af genopbygningen.

Hver kuppel indberettede sit forbrug af vand, energi, ilt og fødevarer.

Analysesystemet fandt et sted, hvor forbruget i længere tid havde oversteget antallet af registrerede indbyggere.
En privat kuppel i udkanten af den nordlige bebyggelse.

Officielt tom.

Regelmæssigt forsynet.

Ejet af endnu en fond.

Nerai så på kortet.

»Bed Thaeron om at anholde ham.«

Taren tøvede.

»Thaerons forvaltning har allerede svaret.«

»Hvornår spurgte vi?«

»Det gjorde vi ikke. Systemet sendte dem automatisk en meddelelse, da personen stemte overens med en, hvis bevægelsesfrihed var begrænset.«

»Og?«

»De hævder, at de ikke har tilstrækkeligt retsgrundlag til at gå ind i en privat kuppel.«

Nerai satte langsomt Mareias kar på bordet.

»Er tre milliarder døde ikke tilstrækkeligt retsgrundlag?«

»Ifølge dem har vi finansielle beviser og databeviser. Ikke et direkte bevis på, at Arien skabte eller slap den biologiske trussel løs.«

»Vi har hans enhed. Hans nøgle. Hans finansiering. Hans flugt.«

»Vi har en struktur.«

»Han havde helheden.«

»Det skal vi bevise.«

Nerai så på kortet over kuplen.

»Så lad ham tale.«

Thaerons myndigheder afviste et offentligt indgreb.

To timer senere offentliggjorde Laget en del af beviskortet.

Uden personlige sundhedsoplysninger.

Uden tekniske biologiske detaljer.

Det viste kun det nødvendige.

Fondene.

Betalingerne.

Forskningsopgaverne.

Enheden.

Ariens residens.

Flugten.

Og den private kuppel, hvis ejer stadig var skjult.

Offentligheden knyttede navnet til sagen hurtigere end retten.

Folk begyndte at samles foran kuplen.

Ikke bevæbnede.

Efterladte.

De kom med fotografier af de døde.

Lagde dem foran indgangen.

Ét efter ét.

Thaerons forvaltning sendte sikkerhedsenheder ud for at forhindre vold. I stedet for et angreb fandt de stilhed.
Tusindvis af ansigter lagt på jorden på en fremmed planet.

På tredjedagen udstedte retten tilladelsen.

Sikkerhedsenhederne gik ind i kuplen.

Arien Korveth sad ved et bord.

Han flygtede ikke.

Foran ham var en transmission fra menneskemængden åben.

Han så på fotografierne.

Da de bad ham rejse sig, adlød han.

»De er anholdt under mistanke for medvirken til at forberede og finansiere de begivenheder, som førte til Tredjedelen.«

Arien smilede svagt.

»Det var ikke penge, der forårsagede Tredjedelen.«

Enhedens leder svarede ikke.

Arien rakte hænderne frem for at lade sig sikre.

»Det var mennesker.«

»Det skal retten afgøre.«

»Nej,« sagde Arien. »Retten skal dømme mig.«

Han så endnu en gang på fotografierne foran kuplen.

»Og dermed vil alle de andre rense sig selv.«

36. Mennesket, der havde kortet

De førte ikke Arien til Nitra.

Det ville have været farligt.

Ikke for ham.

For byen.

Titusindvis af mennesker samledes foran Lagets bygning. Nogle krævede en offentlig retssag. Andre øjeblikkelig død. Der kom opfordringer til at udvise alle veyranere, lukke deres finanshuse og konfiskere deres ejendom.

Den offentlige udsendelse viste Ariens ansigt ved siden af antallet af ofre. Værten talte om anholdelsen og beviserne på finansieringen; en gæst krævede allerede en dom, en anden lukning af alle veyranske fonde. Under billedet løb navnene på mennesker, som man stadig ledte efter.

Nerai så med i nogle få sekunder. Hun fik rettet en forkert oplysning om anholdelsestidspunktet og bad myndigheden offentliggøre, hvad der faktisk var dokumenteret. På skærmen var Arien allerede ved at blive hele katastrofens eneste ansigt. Men efterforskningen skulle fortsætte også efter hans afhøring.
Nerai nægtede at offentliggøre, hvor han blev tilbageholdt.

Arien vidste, at hans liv også afhang af, om han forblev skjult.

Den første afhøring fandt sted via en sikret forbindelse.

På den ene side sad Arien i et hvidt rum uden vinduer.

På den anden Nerai, to efterforskere, en juridisk repræsentant for Konventet og Ariens forsvarer.

Nerai ønskede ikke at deltage i afhøringen.

Hun var søster til et af ofrene.

Hendes tilstedeværelse kunne rejse tvivl om upartiskheden.

Samtidig kendte hun det finansielle kort bedre end nogen anden.

Arien havde personligt bedt om hende.

»Jeg vil kun tale med hende,« sagde han.

»De har ikke ret til at vælge efterforsker,« svarede juristen.

»Så vil jeg ikke tale.«

Nerai indvilligede.

Ikke fordi hun ville føje ham.

Hun ville vide, hvorfor han havde valgt hende.

Da forbindelsen åbnede, så Arien længe på hende.

»De ligner ham mindre, end jeg havde ventet.«

»Hvem?«

»Jesair.«

»Kendte De ham?«

»Nej.«

»De dræbte ham.«

Ariens forsvarer rørte på sig.

»Min klient—«

»Lad hende tale,« sagde Arien.

Nerai stillede Mareias mørkeblå kar foran sig.

Arien så det.

Hans ansigt forandrede sig.

Kun et øjeblik.

»Vi fandt det i Deres bolig.«

»Det tilhørte Mareia.«

»Det ved jeg.«

»Hvorfor har De taget det med?«

»Så De har noget at se på, når De lyver.«

Forsvareren greb igen ind.

»Denne måde at afhøre på—«

»Kan jeg gå?« spurgte Arien.

»Nej.«

»Så er måden uden betydning.«

Nerai åbnede beviskortet.

»Kender De disse projekter?«

»Nogle af dem.«

»Finansierede De dem?«

»Ikke direkte.«

»Sørgede De for deres finansiering?«

»Ikke alles.«

»Hvilkes?«

Arien lænede sig tilbage.

»De spørger, som om der fandtes ét projekt.«

»Der fandtes én hensigt.«

»En hensigt er ikke en konto.«

»Netop derfor delte De den op.«

Arien så på kortet.

»Hvert af disse projekter var lovligt.«

»Hver for sig.«

»Lovlighed vurderes ikke ud fra, hvad nogen senere tegner ved siden af den.«

»Laboratorierne kendte ikke slægtsdataene. Analytikerne kendte ikke de biologiske resultater. Juristerne kendte ikke de logistiske modeller. Forsikringsselskaberne kendte ikke forskningsmålene.«

»Sådan fungerer beskyttelsen af følsomme projekter.«

»Nej. Sådan fungerede Deres beskyttelse mod, at nogen så helheden.«

Arien svarede ikke.

Nerai forstørrede diagrammet.

»Alle så en del. De havde kortet.«

De handlede korrekt.

Hans fars stemme vendte tilbage, før han nåede at forberede et svar. Engang havde han hadet den sætning. Nu lå den foran ham, skrevet ud i kontrakter, dispensationer og underskrifter.

»Mener De, at et kort er en forbrydelse?«

»Hvis det viser vejen til tre milliarder kroppe, ja.«

Arien sænkede blikket mod karret.

»Jeg planlagde ikke tre milliarder.«

»Hvor mange?«

Forsvareren lænede sig hen mod ham.

Arien ignorerede ham.

»Krisen skulle afsløre svagheden i aureliánernes forestilling om deres egen særegenhed.«

»Hvor mange?«

»Der var ikke noget præcist tal.«

»Én familie? Én by? Én gren?«

»Jeg ville ændre balancen.«

»Hvor mange døde er balance?«

Arien løftede blikket.

»De stiller mig det spørgsmål, Deres statsmænd stiller i enhver krig. Hvor mange ofre er acceptable for en fremtidig fred?«

»De begyndte ikke en krig.«

»Nej.«

»I krig ved fjenden i det mindste, at nogen sigter på ham.«

Ariens ansigt forblev roligt.

»Aureliánerne forandrede Elarion i århundreder, uden at de andre stemte om det.«

»Ved at eksistere?«

»Ved det, de repræsenterede.«

»Mareia forlod Dem.«

Forsvareren trak vejret skarpt ind.

Arien stivnede.

Nerai fortsatte:

»Det her var ikke en krig mod aureliánerne. Det var et slag fra en mand, som ikke kunne acceptere, at en kvinde ikke var hans ejendom.«

»De ved intet om vores forhold.«

»Jeg ved, at hun sagde nej.«

»Hun gik til ham.«

»Hun var ikke en ting, der gik fra Deres hænder til Jesairs.«

»Han gav hende en fortælling, hvor hun kunne være mere.«

»Og De gav hende en verden, hvor hun skulle dø.«

Arien rejste sig.

Sikkerhedssystemet bad ham straks sætte sig.

Nerai betragtede ham.

»Sæt Dem.«

»Jeg er ikke kommet for at tale om Mareia.«

»Hvorfor ville De så tale med mig?«

Arien blev stående.

Så satte han sig langsomt.

»Fordi De er den eneste, der ved, at jeg ikke kunne gøre det alene.«

Nerai svarede ikke.

Arien pegede på kortet.

»Deres planet lader nu, som om den har fundet et uhyre. Én mand, der narrede banker, forskere, laboratorier, regeringer og kunstige intelligenser.«

»Ingen hævder, at De narrede dem.«

»Nej?«

»De fleste vidste ikke, hvad de arbejdede på.«

»Og hvorfor vidste de ikke det?«

Nerai tav.

»Fordi de ikke ville vide det,« sagde Arien. »Laboratoriet fik penge og en snæver specifikation. Banken fik en juridisk uangribelig betaling. Fonden et almennyttigt formål. Politikeren en gave, som ikke overtrådte den lokale lov. Østaten et gebyr for at beskytte ejeren. Alle så præcis så meget, som de behøvede for at kunne fortsætte.«

»De skabte den blindhed.«

»Nej. Jeg udnyttede den.«

»Med hjælp fra Kael Thorne.«

For første gang svarede Arien ikke med det samme.

»Kael åbnede de finansielle veje,« sagde han til sidst.

»Vidste han, til hvad?«

»Han vidste nok.«

»Kendte han det biologiske mål?«

»Han vidste, at målet ville være en krise.«

»Omfanget?«

»Nej.«

»Hvorfor hjalp han Dem?«

Arien smilede svagt uden glæde.

»Fordi Jesair foreslog en verden, hvor Kael ville ophøre med at eksistere, sådan som han havde eksisteret indtil da.«

Nerai åbnede optagelsen fra forummet i Nitra.

Jesair talte om synlig finansiel magt.

Om de reelle ejere.

Om, at hvert opslag måtte efterlade et spor.

Kael sad i salen.

»Han ville standse gennemsigtigheden,« sagde Nerai.

»Han ville udsætte den. Forsinke den. Miskreditere den. Han ønskede en konflikt, der ville vise, at en åben verden er farlig.«

»Og De gav ham Tredjedelen.«

»Han gav mig pengene.«

»Hvor er han?«

»Det ved jeg ikke.«

»De lyver.«

»Kael holdt op med at stole på mig allerede før den første feber.«

»Han forsøgte at standse projektet.«

»For sent.«

»Hvorfor?«

Arien så på ansigterne på beviskortet.

»Fordi han forstod, at han havde åbnet vejen for en, der ikke havde hans grænser.«

»Havde De grænser?«

»Det troede jeg.«

Arien så på det mørkeblå kar. I kanten var der en lille ridse, som han ikke overså, selv gennem skærmen.
Og fortæl mig så, hvordan det virkelig var.

Hans mors stemme nåede ham så tydeligt, at han måtte slå øjnene ned. Sådan havde hun engang spurgt ham, når han forsøgte at skjule en fejl bag en fuldendt forklaring.
»Da jeg var dreng, døde min mor ved en trafikulykke,« sagde han. »Der var kun én intensivtransport. Redningsfolkene tog et barn med aureliánske øjne.«
Forsvareren vendte sig mod ham, men Arien fortsatte.

»Min far bad om alle registreringerne. Han sagde til mig, at redningsfolkene havde handlet korrekt. Det barn overlevede.«
»Og Deres mor?« spurgte Nerai.

»Hun døde på vej til hospitalet.«

Arien rørte ved bordkanten.

»Før de kørte drengen væk, havde hun selv sagt, at de skulle tage ham.«

Den sætning havde han ikke sagt højt i årtier.

Nerai kendte også et andet dokument med hans navn. Hun åbnede det gamle forslag om reservetransporter og vendte registreringen mod ham. »Efter den ulykke sørgede De for, at redningsfolkene ikke længere så ofte måtte vælge mellem to sårede.«
Arien så på tallene for de overlevende. »Dengang troede jeg stadig, at det var nok at ændre en regel.«

Nerai lukkede registreringen. De mennesker, han havde hjulpet, var stadig i live. Menneskene på beviskortet var også stadig hans ansvar.
»Hvad ville De ændre?« spurgte Nerai.

Hun hævede ikke stemmen. Men under hendes ord hørte Arien igen sin mors spørgsmål.

»Jeg ville have, at den gyldne ring for én gangs skyld ikke hjalp nogen,« sagde han. »At Jesair tabte. At Mareia så, at hun havde taget fejl af ham. At en anden blev stående og ventede foran en dør, som ikke ville åbne sig.«
Forsvareren lagde håndfladen på bordet. Arien så ikke på ham.

»Redningsfolkene besluttede dengang, hvem af to sårede de kunne nå at redde,« sagde Nerai. »De skabte en fare for mennesker på grund af deres herkomst. Også for børn.«
Arien åbnede munden. Ingen af de sætninger, han havde brugt i årevis, kunne rummes i hans svar.

For sit indre blik så han sin mors hånd og drengen bag glasset. Dengang forsøgte de at redde et fremmed barn. Drengen på fotografiet var det ham, der bragte i fare.
Han havde hadet sin fars »De handlede korrekt« så længe, at han havde skabt et system, hvor alle undtagen ham selv kunne sige den sætning. Han kendte den følge, deres arbejde førte frem imod.
Der blev stille et øjeblik.

Nerai så på ham.

Foran hende sad ikke et uhyre fra fortællingerne.

Der sad et menneske.

Det var værre.

Et uhyre står uden for menneskene.

Et menneske viser, hvad der kan opstå iblandt dem.

»Hvor er Kael?« gentog hun.

»På Thaeron.«

»Hvor?«

»Hvis jeg vidste det, ville jeg give ham til Dem.«

»Hvorfor?«

Arien lænede sig tilbage.

»Fordi jeg skal bære de dødes navne. Han vil fortsætte med at tale om frihed.«

Afhøringen varede yderligere seks timer.

Arien tilstod at have forbundet projekterne.

Han tilstod ikke at have sluppet sygdommen løs.

Han hævdede, at de sidste operationer var blevet styret af autonome processer, og at han ikke havde kendt det præcise tidspunkt eller sted for begyndelsen.
Men han gav efterforskerne koder, navnene på mellemmænd og dele af den finansielle struktur.

Ikke af anger.

Af behov for at fordele skylden.

Da forbindelsen skulle afsluttes, så Arien endnu en gang på Nerai.

»Hvad gør De, når De har fået mig dømt?«

»Vi fortsætter.«

»Hvorhen?«

»Til de mennesker, der gav Dem vejen.«

»Og derefter?«

»Til det system, der skjulte den.«

Arien smilede svagt.

»Så til sidst gør De præcis det, Kael frygtede.«

»Ikke for hans skyld.«

»For Jesairs skyld?«

Nerai så på det mørkeblå kar.

»For dem, der ikke længere kan se, hvad der er sket med deres verden.«

Forbindelsen lukkede.

Arien var alene tilbage i det hvide rum.

Nerai åbnede et nyt dokument.

Det skulle være en foreløbig rapport om Tredjedelens årsager.

På den første linje skrev hun:

Arien Korveth skabte hensigten.

Så standsede hun.

På den anden:

Kael Thorne gav ham de finansielle og politiske veje.

På den tredje:

Elarions institutioner sørgede for, at ingen undtagen gerningsmændene så alle delene på én gang.

Hun læste sætningerne.

Arien.

Kael.

Systemet.

Individuel skyld.

Medskyld.

Civilisationens blindhed.

Hvis hun udelod de to første, ville forbryderne gemme sig bag samfundet.

Hvis hun udelod den tredje, ville samfundet dømme forbryderne og bevare betingelserne for de næste.

Nerai gemte dokumentet.

Titlen lød:

Ikke kun Arien.

37. Ikke kun Arien

Den foreløbige rapport blev offentliggjort den dag, hvor Elarion for første gang efter Tredjedelen registrerede flere fødsler end dødsfald.
Medierne valgte Ariens tilståelse.

Offentligheden Kaels navn.

Bankerne de juridiske fejl.

Staterne de fremmede jurisdiktioner.

Alle fandt den del af rapporten, der pegede på en anden.

Therinith erklærede, at landet ikke havde overtrådt nogen lov.

Det var sandt.

Dets registre beskyttede ejerne præcis efter de vedtagne regler.

Bankerne meddelte, at alle betalinger var blevet kontrolleret.

Også det var sandt.

Hver transaktion havde et troværdigt formål, en juridisk eksisterende modpart og dokumentation, som opfyldte de lokale krav.
Fondene hævdede, at de ikke kendte den endelige hensigt med de projekter, de finansierede.

For det meste var det sandt.

Laboratorierne erklærede, at de havde undersøgt legitime videnskabelige spørgsmål.

Sandt.

Juristerne oplyste, at de havde vurderet hypotetiske tilfælde.

Sandt.

Forsikringsselskaberne modellerede risici.

Sandt.

Transportørerne reserverede kapacitet.

Sandt.

De politiske partier modtog tilladte gaver.

Sandt.

Næsten alt var sandt.

Netop derfor kunne en så stor løgn opstå.

Nerai trådte frem for det planetariske undersøgelsesråd.

Bag hende var kortet over Tredjedelens finansielle skelet.

»Vi fandt ikke én hemmelig kasse,« sagde hun. »Vi fandt ikke en betaling med bemærkningen til finansiering af katastrofen. Vi fandt ikke én institution, som kendte hele planen.«

Hun pegede på de adskilte linjer.

»Vi fandt noget farligere. Et system, hvor alle kunne fortælle sandheden om deres egen lille del og samtidig være med til at skabe helhedens løgn.«

I salen sad repræsentanter for alle fyrre stater.

Bag dem de efterladte.

På første række stod nogle pladser tomme.

Oprindelig skulle repræsentanter for de aureliánske slægtsråd have siddet der.

For en stor dels vedkommende var der ikke længere nogen, der kunne repræsentere dem.

»Arien Korveth er ansvarlig for hensigten, koordineringen og den bevidste brug af opsplittede systemer til at gennemføre angrebet,« fortsatte Nerai. »Kael Thorne skabte den finansielle og politiske infrastruktur, der gjorde angrebet muligt. Andre mennesker traf beslutninger, hvor de vidste mere, end de indrømmer i dag.«

På billedet viste der sig fonde, gaver til politiske partier og Vestas ejerforbindelser.

»Men hvis hele konklusionen blot er, at onde mennesker misbrugte et godt system, så har vi intet lært af Tredjedelen.«

En uro gik gennem salen.

»Systemet var ikke godt. Det var blindt på en måde, der var blevet en forretningsmodel.«

Hun forstørrede øjurisdiktionerne.

»Staterne solgte hemmeligholdelse. Bankerne solgte adskillelse. Fondene solgte ejerskab uden navn. Regnskaberne solgte muligheden for, at overskud kunne opstå et andet sted end værdien. De politiske regler solgte indflydelse uden synlig oprindelse.«

Theriniths repræsentant bad om ordet.

»De kalder lovlig beskyttelse af privatlivet for en forretningsmodel for forbrydelse.«

»Nej,« svarede Nerai. »Jeg siger, at beskyttelsen af privatlivet er blevet magtens forretningsmodel.«

»Vores klienter er ikke blevet dømt.«

»Fordi vi ikke kendte deres navne.«

»Det er ikke et bevis på skyld.«

»Nej. Det er et bevis på, at vi overhovedet ikke var i stand til at undersøge skylden.«

»Enhver borger har ret til at beskytte sin ejendom mod en fremmed stat.«

»Og enhver borger har ret til at vide, hvem der gennem sin ejendom finansierer politik, ejer borgerens hospital eller betaler for forskning, som truer vedkommendes liv.«
Repræsentanten lænede sig tilbage.

»Hvem skal fastlægge grænsen?«

»Det er netop det spørgsmål, Konventet må løse.«

Ordet lød offentligt for første gang.

Det planetomspændende konvent efter Tredjedelen.

Det planetomspændende konvent skulle række ud over et ekstraordinært møde mellem regeringer.

Det skulle heller ikke blot være en økonomisk konference.

Det skulle undersøge selve grundlaget for den måde, Elarion fungerede på.

Unionen støttede forslaget.

Derefter de fleste selenitiske stater.

Nogle af de aureliánske råd, som endnu eksisterede.

De veyranske regeringer var splittede.

Nogle støttede reformen. Også deres mennesker var døde under Tredjedelen. Også de havde mistet familier, byer og en fremtid.
Andre hævdede, at efterforskningen var ved at blive en kollektiv rettergang mod veyranerne.

På Thaeron opstod de første bevægelser, som afviste planetarisk gennemsigtighed.

Deres ledere sagde:

Tredjedelen må ikke blive et påskud for at skabe én regering.

Ariens forbrydelse må ikke ophæve milliarder af uskyldiges privatliv.

En fælles valuta kan blive et halsbånd.

Synlige penge vil gøre det muligt for regeringen at ødelægge enhver modstander med ét eneste forbud.

En stor del af disse argumenter var berettigede.

Netop derfor var de farligere end simple løgne.

Blandt talspersonerne for den nye bevægelse på Thaeron dukkede en mand op, hvis navn ikke var offentligt kendt.

Han optrådte kun med sin stemme.

Han hævdede, at Elarion havde brug for to veje for civilisationen.

En åben.

En fri.

Nerai lyttede til den første tale.

Efter tre sætninger vidste hun, hvem der talte.

Kael Thorne.

Han havde ændret tonelejet.

Talte langsommere.

Brugte et andet navn.

Men den måde, han skilte magt fra ansvar på, var den samme.

»Kan du bevise, at det er ham?« spurgte Saira.

»Nej.«

»Stemmeanalysen?«

»Sandsynlighed er ikke bevis.«

»Arien hævder, at han er på Thaeron.«

»Arien hævder så meget.«

»Skal vi bede om at få ham anholdt?«

Nerai lukkede transmissionen.

»Først må vi vide præcis for hvad.«

»Han var med til at finansiere Tredjedelen.«

»Vi har beviser på de finansielle veje. Vi har hans forsøg på at standse de sidste faser. Vi har ikke bevis for, at han kendte omfanget.«

»Han åbnede døren.«

»Ja.«

»Og nu taler han om frihed.«

»Også et skyldigt menneske kan fremsætte en sand indvending.«

Saira så på hende.

»Der taler du som Jesair.«

»Nej.«

Nerai åbnede optagelsen igen.

»Han ville have sagt det bedre.«

Konventet blev indkaldt til den første årsdag for det øjeblik, hvor antallet af døde nåede tre milliarder.

Stedet blev Nitra.

Den samme sal, hvor Jesair år tidligere havde sagt, at værdien ikke må vandre i skyggen.

Foran bygningen opførte man en mur med navne.

Ikke alle.

Det var umuligt at skrive tre milliarder navne på ét sted.

Derfor viste muren hver dag en anden del af listen.

Den gentog sig aldrig, før der var gået år.

På Konventets åbningsdag lyste navnene på mennesker fra Auriola på dens overflade.

Blandt dem:

Jesair Davion.

Mareia Lioren.

Nerai kom før solopgang.

Hun stillede det mørkeblå kar foran muren.

Hun lod det ikke blive der.

Efter et øjeblik tog hun det op igen.

Nogle ting tilhører ikke mindesmærkerne.

De tilhører de levende, som endnu skal fuldende deres fortælling.

38. Konventet efter Tredjedelen

Før Nerai gik ind i salen, lyttede hun til et indslag fra morgenens nyheder. En kvinde, der efter Tredjedelen drev et fælleskøkken, ville vide, hvem der skulle kunne kontrollere de fælles penge. Ejeren af et lille værksted frygtede, at det nye system også ville se hans kunders betalinger. Begge havde mistet deres nærmeste; alligevel var de uenige om forslaget.
»I dag skal der også træffes beslutning om grænsen mellem offentlig magt og privatliv,« sagde værten. »For mange er den grænse stadig uklar.«

Nerai slukkede for udsendelsen og gik ind. Reparatørens indvending stod også i hendes egne notater.
En tredjedel af pladserne i salen stod tomme.

Det var ikke beregnet præcist efter antallet af delegerede, der var døde.

Det var arrangørernes beslutning.

Hver tredje række var spærret af.

Der stod ingen navne på sæderne.

Kun en tynd linje af lys.

Da de delegerede satte sig, skilte de tomme rækker de levende fra hinanden, sådan som Tredjedelen havde skilt familier, byer og historien.
Ingen kunne se mod podiet uden at se et sted, hvor nogen manglede.

Konventet havde ikke én formand.

Det blev ledet af et råd af repræsentanter for stater, borgerforsamlinger, faglige institutioner, slægtsråd og Thaeron.
Også det var et kompromis.

Ingen ønskede, at en forsamling om begrænsning af magt skulle styres af ét menneske.

Nerai optrådte ikke som politiker.

Hun stillede ikke op til noget valg.

Hun repræsenterede ingen stat.

Hun stod foran Konventet som leder af efterforskningen af Tredjedelens finansielle baggrund.

Over hende blev hendes navn vist.

Nerai Sael.

Den Mellemstatslige Myndighed for Finansiel Integritet og Systemiske Risici.

Omfang af offentliggjorte interesser: fuldstændigt.

Hun så på de tomme rækker.

Så begyndte hun.

»For et år siden gav vi katastrofen et navn.«

Et tal kom frem på væggene.

Tre milliarder et hundrede og fireogtyve millioner.

»Vi kaldte den Tredjedelen, fordi menneskets sind har brug for ét ord dér, hvor det ikke kan bære milliarder af navne.«

Tallet forsvandt.

Ansigter trådte i dets sted.

Børn.

Kvinder.

Mænd.

Alle tre grene.

»I dag vil jeg ikke tale om det, vi mistede. Det ville vi aldrig blive færdige med. Jeg vil tale om det, deres død afslørede.«

På skærmen viste det finansielle skelet sig.

»Den første grund til, at vi må forandre vores penge, er pandemien.«

Nogle få i salen rørte på sig.

Nogle havde forventet en tale om sundhedsvæsenet.

Nerai fortsatte:

»Tredjedelen blev ikke finansieret med én betaling. Hvis den var, ville nogen have bemærket den. Den blev finansieret gennem tredive valutaer, hundredvis af valutaovergange, stiftelser, fonde, laboratorier, juridiske undtagelser og selskaber, hvis reelle ejere var ukendte.«

Kortets enkelte dele lyste op.

»Kunstig intelligens analyserede biologiske spørgsmål uden at kende deres formål. Laboratorier udførte opgaver uden at kende de øvrige opgaver. Forsikringsselskaber

modellerede følgerne uden at kende årsagen. Transportører reserverede kapacitet uden at kende lasten. Bankerne så betalinger, ikke planen. Staterne så selskaber, ikke menneskene bag dem.«

Kortet blev samlet.

»Ét menneske kan komme med hadet. Men civilisationen giver ham en vej — eller lader være.«

Nerai holdt inde.

»Vi gav ham den.«

Der var stille i salen.

»Hvis vi ikke ser pengene før handlingen, ser vi kun kroppene efter den.«

På skærmen kom de kategorier frem, som fremover skulle underlægges automatisk systemtilsyn.

Biologiske og genetiske risici.

Beregningskapacitet i stor skala.

Strategiske laboratorier.

Sundhedsdata.

Politisk finansiering.

Våbensystemer.

Kritisk infrastruktur.

»Jeg beder ikke om et system, der kan læse tanker,« sagde Nerai. »Det kan det ikke, og det må ikke foregive, at det kan. Jeg beder om et system, der bemærker det, når penge, teknologi, data, laboratorier og politisk magt begynder at føje sig sammen til en trussel.«

Repræsentanten for en af de veyranske stater bad om ordet.

»Og hvem afgør, hvad der udgør en trussel?«

»Offentlige regler.«

»Udformet af hvem?«

»Af et uafhængigt råd nedsat af Konventet og underlagt borgernes, fagfolks og domstolenes tilsyn.«

»Altså endnu en planetarisk institution.«

»Ja.«

»Og hvis den tager fejl?«

»Så kan dens afgørelse anfægtes.«

»Og hvis den bliver et redskab for regeringen?«

»Derfor må den ikke tilhøre én regering.«

Manden satte sig ikke.

»Det er blot at flytte centraliseringen et niveau op.«

»Nej,« svarede Nerai. »Det fælles problem skal kunne ses centralt. Beslutningerne og kontrollen skal fordeles.«

»Det er en selvmodsigelse.«

»Nej. Ét kort behøver ikke have én ejer.«

Manden satte sig.

Nerai åbnede anden del.

»Den anden grund er automatiseringen.«

På væggene kom tal for produktionen efter Tredjedelen frem.

Antal beskæftigede.

Produktionskapacitet.

Forbrug.

Automatiserede beslutninger.

»Tredjedelen tvang os til på få måneder at gøre det, vi havde udskudt i årtier. Maskiner overtog produktion, transport, energiforvaltning, bogføring, vedligeholdelse og en del af sundhedsplejen. Ikke fordi vi ønskede en verden uden arbejde. Fordi menneskene manglede.«

Produktionskurven var igen nået over niveauet fra før Tredjedelen.

»Så opdagede vi, at produktionen kan stige, selv når antallet af arbejdspladser ikke gør det.«

Den sætning, Jesair havde udtalt i Nitra, blev vist:

En ydelse er det, magten giver ovenfra. En andel er det, der tilkommer et menneske alene i kraft af at være en del af civilisationen.

Nerai betragtede den et øjeblik.

»Universel basisindkomst må ikke være en belønning for at være overflødig. Den må heller ikke være statens nåde over for det menneske, maskinerne har gjort arbejdsløst. Den må være en andel i en civilisation bygget af viden, data, infrastruktur og ressourcer, som ingen af nutidens ejere har skabt alene.«
De første tilkendegivelser af enighed lød i salen.

»For at denne andel skal være retfærdig, må vi vide, hvilken værdi maskinerne skaber, hvem den tilhører, hvor overskuddet opstår, og hvor det føres hen. UBI uden gennemsigtighed er en ydelse, magten kan beregne efter eget behov. En gennemsigtig basisandel er en rettighed, hvis beregning borgeren kan efterprøve.«
Nerai åbnede tredje del.

»Den tredje grund er korruptionen.«

Offentlige kontrakter kom frem på væggene.

Hospitalsmoduler købt til overpris.

Transportkontrakter.

Energiprojekter.

Tilskud til fonde, hvis ejere finansierede politiske partier.

»Korruption. Klientelisme. Køb af indflydelse. Udplyndring af stater. Skjult finansiering af politik. Formuemanipulation. Skattely. Bevillinger, der foregav at tjene almenvellet, men tjente privat magt. Regnskabsmæssige flytninger gennem valutaer, øer, stiftelser og knudepunkter uden for planeten.«
De enkelte eksempler blev forbundet.

»Alt dette trivedes i mørket. Og vi vænnede os så meget til det mørke, at vi begyndte at betragte det som normalt.«
Hun tav et øjeblik.

»Tredjedelen viste prisen for den normalitet.«

Repræsentanten for en af østaterne rejste sig.

»Ifølge Deres forslag skal alle pengestrømme være offentlige?«

»Nej.«

»Hvem afgør, hvilke der skal?«

»Betydningen af deres indflydelse.«

»Det er ikke nogen præcis grænse.«

»Den præcise grænse skal fastlægges ved lov. En mindre personlig betaling forbliver privat. Ejerskabet af en hospitalskæde gør ikke.«

»Og en gave?«

»En personlig gave af rimelig størrelse forbliver privat. En gave til et politisk parti gør ikke.«

»En investering?«

»En investering, der ikke giver investoren væsentlig magt over andres liv, behøver ikke være offentlig for alle. Men dens eksistens må ikke være usynlig for tilsynet.«

»Så staten skal vide alt.«

»Nej.«

»Hvem så?«

»Forskellige lag i systemet vil kende forskellige dele. Ingen vil kunne se hele et menneskes liv uden lovlig grund. Hver sammenkobling af lag vil efterlade et spor.«

Kvinden rynkede panden.

»Præcis sådan beskrev De systemet før Tredjedelen.«

»Nej. Før Tredjedelen beskyttede de forskellige lag oplysningerne på en måde, der gjorde det umuligt at finde ud af, hvem der finansierede katastrofen. Det nye system skal beskytte mennesket uden at beskytte den usynlige magt.«

Nerai åbnede fjerde del.

»Den fjerde grund er staternes måde at fungere på.«

Budgetunderskud blev vist.

De fleste af Elarions stater havde brugt mere, end de opkrævede, i næsten hvert af de seneste tredive år.

Gælden voksede også i perioder med økonomisk vækst.

Politikerne lovede besparelser.

Så hævede de skatterne.

»Vores stater var ikke fattige,« sagde Nerai. »De var dyre.«

På skærmen kom priserne på det samme medicinske udstyr, indkøbt af forskellige stater, frem.

Forskellene nåede op på flere hundrede procent.

»Ineffektiviteten forblev skjult i budgetter, som borgerne ikke kunne sammenligne. En offentlig institution hævdede at have betalt markedsprisen. Men i nabostaten solgte markedet den samme ting til det halve.«
Et netværk af indbyrdes forbundne leverandører blev vist.

»Når enhver offentlig betaling er synlig, forsvinder en dårlig beslutning ikke i en afsluttende rapport. Den er synlig, mens den endnu kan standses.«
En af Unionens ministre indvendte:

»Offentligheden kan misforstå komplicerede indkøb. Den laveste pris er ikke altid den bedste.«

»Derfor skal også begrundelsen, kvaliteten og resultatet være synligt,« svarede Nerai. »Gennemsigtighed betyder ikke, at hver borger træffer beslutning om hver ventil. Det betyder, at en minister ikke kan hævde, at en dyrere ventil var bedre, hvis den falder fra hinanden et år senere, og leverandøren finansierede ministerens parti.«
Nervøs latter lød i salen.

Ministeren satte sig.

»Øjeblikkelig synlighed af dårlige tiltag, en næsten fuldstændig skatteopkrævning og fjernelse af skjulte interessekonflikter kan forvandle kroniske underskud til overskud. Ikke på én dag. Først standser vi lækagerne. Så spildet. Så sænker vi skatterne. Først derefter kommer væksten.«
Hun åbnede femte del.

»Den femte grund er skatterne.«

Skattespiralen kom frem på skærmen.

Højere satser.

Mere skatteunddragelse.

Et smallere skattegrundlag.

Endnu en forhøjelse af satserne.

»De store stater hævede skatterne, fordi en del af værdien blev flyttet til små stater, hvor den ikke var skabt. Jo højere skatterne var, desto bedre kunne det betale sig at unddrage sig dem. Jo flere der slap, desto mere måtte de tilbageværende betale.«
Et kort over skattelyenes østater blev vist.

»Disse stater skabte ikke størstedelen af den værdi, de opførte. De skabte et juridisk sted, hvor værdien fik en lavere skat og mistede sin ejer.«

Repræsentanten for Therinith rejste sig.

»Vores tjenester var lovlige.«

»Ja.«

»Kunderne benyttede sig af de rettigheder, aftalerne gav dem.«

»Ja.«

»Så De kalder dem skyldige, fordi de handlede rationelt.«

»Nej. Jeg siger, at vi skabte et system, hvor det var rationelt at skade samfundet.«

Manden tav et øjeblik.

»De vil afskaffe skattekonkurrencen.«

»Jeg vil afskaffe muligheden for at hævde, at et overskud er opstået på en ø, hvor der hverken er maskiner, ansatte eller kunder.«

»Kapitalen flytter til Thaeron.«

»Så må det være synligt, hvem der ejer den, hvor den opstod, og hvad den bruger.«

»Thaeron behøver ikke acceptere Deres regler.«

»Nej.«

»Og hvad så?«

»Så opstår der to økonomiske områder. Ét, hvor stor magt efterlader et synligt spor. Og et andet, hvor den ikke gør.«

»Folk vil vælge friheden.«

»Måske.«

Nerai så på ham.

»Men de vil vide, hvad de vælger.«

Hun åbnede sjette del.

Over Konventet viste tredive valutasymboler sig.

»Den sjette grund er den monetære opsplitning.«

Daren Voltr rørte svagt på sig.

Nerai fortsatte:

»Før Tredjedelen sagde vi, at tredive valutaer gjorde det muligt for staterne at reagere på lokale forhold. Det var sandt. Men de gav også tredive måder at ændre opsparingers værdi på, skjule overskud, flytte gæld og skille prisen fra den, der skulle betale den.«
Omkostningerne ved vekslinger blev vist.

Valutakurssikring.

Forsinkelser.

Kapitalreserver.

Dobbelte og tredobbelte regnskaber.

»Virksomheder havde hele afdelinger ansat til at beskytte handelen mod de valutaer, der skulle lette den. En lille virksomhed betalte mere for en grænseoverskridende transaktion end et stort konsortium, fordi den ikke havde adgang til de samme kurser og redskaber.«
Elaren kom frem på skærmen.

»Elaren blev født som pandemiens barn. Ikke som et politisk projekt. Som en måde at købe filtre, medicin og mad på i en tid, hvor de gamle systemer ikke kunne overføre værdi hurtigt nok.«
Nerai viste Broens offentlige reserver.

»Dens fordel var ikke blot, at den var fælles. Folk kunne se dens dækning, gebyrer, kurs, betalingens vej og alle, der standsede den.«
Daren Voltr bad om ordet.

»Elaren er stadig dækket af de gamle valutaer.«

»Ja.«

»Hvis De afskaffer dem, hvad skal så dække den?«

»Produktion, skatteindtægter, energikapacitet og det fælles systems aktiver.«

»Altså tillid til planetariske institutioner.«

»Enhver valuta er tillid til en eller anden institution.«

»Forskellen er, at en borger i dag kan forlade én valuta og vælge en anden.«

»De fleste borgere har ikke en formue, de kan flytte mellem valutaer. Valutavalget var først og fremmest en frihed for dem, der havde midler nok til at undslippe følgerne af deres egen stats beslutninger.«
Voltr rejste sig.

»Og alligevel var det en modvægt. Én valuta kan bruges mod hvert eneste menneske på planeten på én gang.«

»Ja.«

Svaret overraskede selv ham.

Nerai fortsatte:

»En fælles valuta kan være grundlaget for velstand. Men også for det mest fuldkomne tyranni, vi nogensinde har skabt.«

Der blev fuldstændig stille i salen.

»Derfor er det ikke nok, at borgerens penge er synlige. Magten over pengene skal være synlig.«

På skærmen kom et diagram over tilsynet frem.

Driftslaget.

Kontrollaget.

Det retslige lag.

Borgerrevision.

Offentlig verifikationskæde.

»Den, der driver valutaen, må ikke alene afgøre, hvem der kontrolleres. Tilsynet må ikke egenhændigt ændre registreringer. Domstolen må ikke åbne oplysninger uden en registreret juridisk begrundelse. Og ingen af disse institutioner må kunne fjerne sporet efter sine handlinger.«

Voltr så på diagrammet.

»Og forbryderen?« spurgte han. »Vil han også kunne se, at han er blevet kontrolleret?«

»Ja.«

»Tidsnok til at skjule flere beviser?«

»Han vil kunne se, at kontrollen har fundet sted. Ikke nødvendigvis hver eneste operative konklusion i samme øjeblik. Men registreringen af adgangen må ikke være hemmelig for altid, og den må ikke kunne slettes.«

»Det adskiller sig fra Jesairs forslag.«

»Nej. Jesair sagde, at selv en forbryder skal kunne se, hvem der har kigget på ham. Han sagde ikke, at efterforskningen på forhånd skal offentliggøre hvert eneste skridt.«

Voltr blev stående.

»Og hvem forhindrer systemet i at skabe en hemmelig adgang uden registrering?«

»Den tekniske arkitektur.«

Datastrømmen kom frem på væggene.

»Hver gang en beskyttet oplysning åbnes, oprettes en signeret registrering. Ud fra den dannes et kryptografisk fingeraftryk. Fingeraftrykkene af alle væsentlige ændringer og adgange sendes med få minutters mellemrum til en distribueret verifikationskæde.«

»En blockchain,« sagde nogen fra de bageste rækker.

»Ja,« svarede Nerai. »Ikke som en erstatning for sandheden. En hash beviser ikke, at den oprindelige oplysning var sand. Den beviser, at ingen senere har ændret den i det skjulte. Sandfærdigheden skal sikres gennem kildens signatur, krydskontrol og revision.«

Voltr satte sig igen.

Nerai så ud over Konventet.

»Overvågningsteknologierne vil blive bedre, uanset hvad vi vedtager i dag. Vi kan foregive, at vi forbyder dem, og lade dem blive brugt i hemmelighed. Eller vi kan sikre, at hvert øje, der ser på borgeren, selv er synligt.«

Den sidste sætning blev vist:

Retten til at se skal være forbundet med pligten til at blive set.

Da blev Konventets forbindelse afbrudt.

Ikke hele forbindelsen.

Kun én transmission.

Den thaeronske bevægelses tegn kom frem på væggene.

Så en stemme.

Kaels stemme.

»De beskriver et bur af glas,« sagde han. »Alle vil kunne se tremmerne, og De vil kalde det frihed.«

Sikkerhedssystemerne forsøgte at afbryde transmissionen.

Nerai løftede hånden.

»Lad ham tale.«

En uro bredte sig i salen.

Kael fortsatte:

»Én valuta. Ét skattelag. Ét finansielt kort. Én planetarisk intelligens, som afgør, hvad der er en risiko. De hævder, at De vil fordele magten mellem råd, domstole og borgerrevisorer. Men de vil alle bruge det samme system.«

Nerai så direkte ind i kameraet.

»Kael Thorne.«

Stemmen tav et øjeblik.

Så lo han.

»De har intet bevis.«

»Nej.«

»Og alligevel nævner De mig ved navn offentligt.«

»Jeg satte navn på stemmen.«

»Er det sådan, Deres gennemsigtige verden skal se ud? En analytiker nævner et navn, og mængden klarer resten?«

»Nej. Derfor dømmer jeg Dem ikke. Jeg spørger Dem.«

»Om hvad?«

»Hvor meget vidste De?«

Ikke engang en bevægelse kunne høres i salen.

Først efter et øjeblik svarede Kael.

»Nok til i dag at vide, at jeg burde have standset mere.«

»Det er ikke et svar.«

»Det er det eneste, De får.«

»De hjalp Arien med at skabe de finansielle veje.«

»Jeg hjalp mange mennesker med at skabe finansielle veje.«

»Hvorfor ham?«

»Fordi jeg frygtede den verden, Deres bror foreslog.«

»Og nu frygter De den mere?«

»Nu har jeg bevis for, at min frygt var berettiget.«

Nerai stirrede på det tomme billede, stemmen kom fra.

»De betragter Tredjedelen som et bevis imod gennemsigtighed?«

»Jeg betragter den som et bevis imod koncentration af magt. Arien brugte biologisk viden, finansielle netværk og automatiserede systemer. De vil forene alle tre i ét planetarisk lag.«

»Og gøre forbindelserne synlige.«

»Synlighed forhindrer ikke misbrug.«

»Nej.«

»Hvad forhindrer det så?«

»At misbruget ikke kun vil være kendt af den, der holder systemet i sin hånd.«

Kael lo.

»Det er tro.«

»Ja.«

Svaret gik gennem salen som et lydløst stød.

»Enhver samfundsorden bygger på troen på, at mennesker i det mindste nogle gange vil respektere reglerne. Forskellen er, om de kan skjule bruddene på dem.«

»Vi på Thaeron vil ikke acceptere Deres regler.«

»Det er Deres ret.«

»Så De vil lade os gå?«

»Hvis De ikke finansierer vold, bortfører ejendom, som ikke tilhører Dem, eller skjuler indtægter fra vores fælles infrastruktur.«

»Altså frihed på betingelser.«

»Enhver frihed ender dér, hvor en anden skal betale regningen.«

Kaels stemme tav.

Så sagde han:

»En dag vil borgerne frygte Deres system mere end de mennesker, det skulle beskytte dem imod.«

»Måske.«

»Og hvad så?«

»Så må de have magten til at ændre det.«

»Inden for én valuta?«

»Inden for en offentlig forfatningsorden.«

»Altså i én stat.«

Nerai holdt inde.

Den sætning havde Konventet ventet på.

Nogle med håb.

Andre med frygt.

»I dag foreslår jeg ikke én stat,« sagde hun. »Jeg foreslår, at fælles problemer skal være synlige for alle, og at fælles magt skal underlægges fælles kontrol.«

»Det er begyndelsen på én stat.«

»Måske.«

»Så sig det.«

Nerai så på de fyrre delegationer.

På de tomme rækker.

På det sted, hvor Jesair engang havde siddet.

»Hvis Elarion en dag bliver én stat, må det ikke ske, fordi nogen har erobret den. Heller ikke fordi én valuta har besejret de andre. Det må ske, fordi mennesker opdager, at deres liv for længst er blevet mere fælles end deres regeringer.«

Kael svarede ikke.

Forbindelsen blev afbrudt.

Denne gang afsluttede han den selv.

Konventet forhandlede i yderligere treogtyve dage.

Det vedtog ikke alt, hvad Nerai havde foreslået.

Basisandelen blev stadfæstet, men dens størrelse skulle fortsat bestemmes af de regionale leveomkostninger.

Broen skulle ophøre med at være et privat selskab og overgå til en planetarisk offentlig fond.

Elaren blev lovlig regningsenhed for mellemstatslige skatter, offentlige betalinger, basisandelen og handelen med Thaeron.

De gamle valutaer forsvandt ikke.

Endnu.

Konventet vedtog princippet om en synlig reel ejer for hvert selskab, hver fond og hver stiftelse med væsentlig økonomisk eller politisk indflydelse.

Enhver adgang til beskyttede finansielle oplysninger skulle efterlade et uudsletteligt spor.

Enhver undtagelse skulle have en ophavsmand, en juridisk begrundelse og en udløbsdato.

Enhver automatisk risikoregel skulle kunne prøves offentligt.

Konventet nedsatte et planetarisk forfatningsudvalg.

Ikke en regering.

Ikke endnu.

Da Nerai forlod den sidste forhandling, ventede Daren Voltr på hende ved udgangen.

»De har vundet,« sagde han.

»Nej.«

»Elaren er blevet en lovlig enhed.«

»En af enhederne.«

»Broen ejes ikke længere af en privat gruppe.«

»Det var nødvendigt.«

»Et planetarisk skattelag.«

»Med begrænsninger.«

Voltr så på hende.

»Ved De, hvad der er det farligste ved Dem?«

»Nej.«

»De beskriver hvert skridt som mindre, end det i virkeligheden er.«

Nerai så på væggen med navne foran bygningen.

»Og De beskriver hvert skridt som det sidste.«

»Fordi jeg ved, hvor de fører hen.«

»Hvorhen?«

Voltr pegede mod Nitra.

»Til planetens hovedstad.«

Nerai så ud over floden.

»Måske har planeten brug for et sted, hvor den bliver nødt til at se på sig selv.«

39. Én elar

De gamle valutaer forsvandt ikke ved en afstemning.

De forsvandt gennem brugen.

Først holdt de store mellemstatslige leverandører op med at tage imod dem.

Ikke fordi Konventet havde forbudt dem.

Elaren var enklere.

Én pris.

Én afregning.

Ét åbent gebyr.

Ingen valutakurssikring.

Ingen ventetid på to dage.

Intet spørgsmål om, hvor meget værdi der gik tabt mellem afsender og modtager.

Så begyndte ansatte i virksomheder, der arbejdede i flere stater, at kræve elar.

De ville ikke have, at deres løns værdi skiftede efter beslutninger fra regeringen i en stat, de ikke engang boede i.

De handlende angav priser i to valutaer.

Senere kun i elar.

De lokale valutaer blev stående på konti, i love og i gamle kontrakter.

Men i hverdagen kom de efterhånden til at ligne sprog, man stadig skrev ceremonier på, men ikke længere bestilte brød på.
De sidste to store valutaer opgav deres selvstændige kurser efter en økonomisk krise, de selv havde fremkaldt.
Deres centralbanker havde forsøgt at fremme eksporten ved at svække værdien.

Men virksomhederne købte energi og råstoffer i elar.

Deres omkostninger steg.

Borgerne flyttede deres opsparing.

Valutaen styrtdykkede.

Det, der engang havde hjulpet en stat med at flytte en del af problemet over på borgerne, virkede ikke længere i en verden, hvor borgerne havde adgang til en fælles værdi.
Syv år efter Tredjedelen var elaren Elarions eneste lovlige valuta.

Ingen fastsatte én bestemt dag, hvor det skete.

Den sidste stat vedtog loven.

Den sidste bank ændrede sit regnskab.

Den sidste gamle valuta fik en fast omregningskurs.

Og så var det slut.

Den økonomiske vækst, der fulgte, overraskede selv reformens tilhængere.

Det var ikke valutaen i sig selv, der skabte den.

Det var de hindringer, der forsvandt med den.

En virksomhed behøvede ikke længere føre tredive regnskaber.

En lille virksomhed kunne sælge til den anden side af planeten uden en valutaafdeling.

Investorer sammenlignede projekter efter det reelle afkast, ikke efter valutafordele.

Offentlige kontrakter brugte de samme priser.

Skattemyndighederne så det samme grundlag.

Overskuddet blev beskattet dér, hvor værdien blev skabt.

Satserne faldt gradvist.

Først for lave og mellemstore indkomster.

Så for virksomhederne.

Staterne opdagede, at en lavere skat, der blev opkrævet af næsten alt, gav mere end en høj skat, som halvdelen af den store kapital undgik.
Skattelyene forsøgte at overleve.

De tilbød endnu lavere satser.

Så fuld fritagelse.

Så hemmelige registre uden for det planetariske netværk.

Men et selskab med en ukendt ejer kunne ikke modtage store betalinger i elar, byde på en offentlig kontrakt eller eje strategisk infrastruktur.
Hemmelighed var stadig mulig.

Den holdt op med at betale sig.

Nogle østater brød sammen.

Andre forandrede sig.

De brugte deres uddannede jurister, forvaltere og finansielle eksperter til at revidere det nye system. Steder, der havde solgt mørke, blev til centre for kontrol.
Der lå en ironi i det, som Nerai ikke betragtede som en straf.

Mennesker behøver ikke for altid være det, de engang levede af.

Budgetunderskuddene forsvandt ikke straks.

Efter Tredjedelen måtte hele områder genopbygges.

Omsorgen for de overlevende var dyr.

Basisandelen voksede.

Byerne ombyggede infrastrukturen til en verden med mindre arbejde og mere automatisering.
Men lækagerne blev færre.

Korruptionens netværk blev kortere.

Projekter til overpris blev afsløret, før kontrakterne blev underskrevet.

AI sammenlignede priser, kvalitet og ejerforhold.

Den forbød ikke beslutninger.

Den advarede.

Hvis en regering trods advarslen valgte en dyrere leverandør, kunne den gøre det.

Men den måtte forklare hvorfor.

Offentligt.

Med navnet på den ansvarlige.

Systemet fjernede ikke dumheden.

Det fjernede noget af den tryghed, mørket gav den.

Efter ti år havde de fleste stater overskud.

Der var ikke overskud hvert år.

Det kunne ikke garanteres under alle forhold.

Men den gamle forestilling om, at en stat nødvendigvis måtte være permanent forgældet, faldt fra hinanden.

En del af overskuddet gik til basisandelen.

En del til reserver.

En del til fælles ejerskab af automatiserede systemer.

Mennesker kunne arbejde.

Drive virksomhed.

Skabe.

Tage sig af børn.

Studere.

Hjælpe andre.

Men deres ret til bolig, mad og basal omsorg var ikke længere betinget af, om nogen havde brug for at købe deres tid.
Basisandelen løste ikke alt.

Nogle mennesker mistede meningen.

Andre lukkede sig inde i en verden af underholdning skabt af maskiner.

Der opstod strid om, hvorvidt samfundet skulle forsørge mennesker, der ikke gav det noget igen.

Nerai havde ikke noget enkelt svar på de spørgsmål.

Jesair havde engang sagt, at et menneske ikke har værdi, fordi en maskine har brug for det.

Men det betød ikke, at et menneske ikke behøver at være nødvendigt for et andet menneske.

Derfor holdt skolerne op med kun at forberede børnene på et erhverv.

De lærte dem at skabe relationer, bære ansvar, træffe beslutninger om fælles anliggender og skelne mellem lyst og behov.
Arbejdet blev ikke overflødigt.

Det holdt op med at være det eneste bevis på retten til at eksistere.

Også krigen forandrede sig.

Først langsomt.

Gennemsigtige penge kunne ikke læse had.

De kunne ikke forhindre et menneske i at ønske at beherske et område, straffe sine naboer eller genoplive en gammel uret.

Men de kunne se forberedelserne.

Våben krævede producenter.

Producenter krævede materialer.

Materialer krævede energi.

Hære krævede forsyninger.

Lejesoldater krævede betaling.

Transportkorridorer krævede forsikring.

Propaganda krævede medieejere.

En stor krig kunne ikke forberedes alene i hjertet.

Den måtte træde ind i økonomien.

Og dér efterlod den spor.

Da en sydlig stat i hemmelighed begyndte at opkøbe navigationsdele, som kunne anvendes i kampmoduler, advarede systemet både de andre regeringer og statens egne borgere. Regeringen hævdede, at der var tale om civil modernisering.

Offentligheden kunne se mængden, leverandørerne og de sideløbende indkøb af brændstof.

Oppositionen krævede en forklaring.

Allierede stater tilbød at føre kontrol.

Projektet blev standset, før flåden blev til.

I et andet tilfælde forhindrede gennemsigtigheden ikke konflikten.

To områder stredes om vandressourcer, og begge flyttede åbent sikkerhedsstyrker.

Verden så forberedelserne.

Men netop derfor var det umuligt at foregive, at angrebet kom uventet.

Det planetariske råd greb tidligere ind.

Ikke gennem hemmeligt diplomati.

Gennem offentlige forhandlinger, hvor hver side kunne se omkostningerne ved at fortsætte.

Konflikten endte med en aftale.

Ikke fordi menneskene var blevet bedre.

Fordi den skjulte hensigt havde mistet sin fordel.

Gradvist opstod der et fælles forsvar.

Først beskyttelsen af orbitalringen.

Så af Thaeron.

Senere kontrollen med strategiske våben.

Staterne beholdt deres sikkerhedsstyrker, men kunne ikke længere føre deres egen store krig uden den fælles infrastruktur.

Efter valutaen, skatterne og forsvaret kom retten.

En virksomhed, der virkede på hele planeten, kunne ikke være underlagt fyrre indbyrdes modstridende domstole.

En borger kunne ikke have ret til indsigt i statsmagten i én region og savne den i en anden.

Basisandelen kunne ikke være en fælles rettighed uden et fælles forfatningsgrundlag.

Det planetariske forfatningsudvalg arbejdede i tolv år.

Det første forslag blev forkastet.

Det andet også.

Det tredje fordelte beføjelserne mellem det planetariske niveau, regionerne, staterne og byerne.

Én planet.

Én valuta.

Ét forsvar.

Ét grundlæggende rettighedscharter.

Men fyrre retstraditioner.

Dusinvis af sprog.

Hundredvis af lokale styreformer.

Staterne ophørte ikke med at eksistere.

De ophørte med at være magtens yderste instans.

Den dag forfatningen blev vedtaget, mødtes repræsentanterne i Nitra.

Nogle græd.

Andre stemte imod.

Flere veyranske delegationer forlod salen, før resultatet forelå.

En stor del af deres tilhængere boede allerede på Thaeron.

De afviste det fælles finansielle system.

De hævdede, at selv en magt, hvis dele kontrollerer hinanden, en dag bliver til tyranni.

De opbyggede deres egne bosættelser, banker og retsordener.

Elarion tvang dem ikke til at vende tilbage.

Men mellem planeterne opstod en grænse, som ikke havde eksisteret før.

Mellem planeterne opstod en grænse, der ikke udsprang af biologien.

Heller ikke af en racemæssig opdeling.

Den var civilisatorisk.

På Elarion havde stor magt pligt til at efterlade et synligt spor.

På en del af Thaeron blev hemmeligholdelse betragtet som en forudsætning for frihed.

Handelen mellem verdenerne fortsatte.

Med mistillid.

Med regler.

Med et spørgsmål, der endnu ikke var løst.

Hvor meget privatliv kan et samfund bevare, uden at usynlig magt fødes i det igen?

Kael Thorne blev på Thaeron.

Han blev aldrig endeligt dømt for Tredjedelen.

Beviserne fastslog, at han havde finansieret Ariens netværk og forsøgt at standse de sidste faser. De fastslog ikke, hvor meget han vidste i det øjeblik, han åbnede de første veje.
For nogle var han en forbryder, der var sluppet fri.

For andre en mand, der i tide havde forstået faren ved et fælles system.

For sig selv forblev han et menneske, der troede, at historien en dag ville frikende ham.

Arien Korveth blev dømt.

Retssagen varede syv år.

Hundredvis af forskere, forvaltere, bankfolk, jurister og efterladte afgav forklaring.

Retten afviste hans argument om, at projektets enkelte dele havde været lovlige.

Den fastslog, at et menneske, som bevidst samler lovlige dele til en forbryderisk helhed, bærer ansvaret for helheden.

Arien blev ikke henrettet.

Dødsstraf kendte Elarion ikke.

Han tilbragte resten af sit liv i en institution, hvor enhver udgift, kontrol og beslutning blev registreret, ligesom for enhver anden borger.

Også han kunne se, hvem der åbnede hans oplysninger.

Også han kunne anfægte uberettiget adgang.

Mange betragtede det som overdreven nåde.

Det gjorde Nerai ikke.

Et system, som kun beskytter de uskyldiges rettigheder, beskytter ikke rettigheder.

Det beskytter dem, man kan lide.

Tyve år efter Tredjedelen stod Nerai foran den planetariske forsamlings bygning.

Hun var blevet ældre.

Hendes hår var sølvfarvet.

Hun havde stadig ingen gylden ring i øjnene.

Nitra havde forandret sig.

Nye administrationstårne rejste sig over den gamle by. Lydløse offentlige moduler sejlede på floden. Centralbankernes tidligere hovedsæder var blevet til arkiver over valutahistorien.

Her lærte børnene, at Elarion engang havde haft tredive valutaer.

Mange fandt det uforståeligt.

»Hvorfor?« spurgte de.

Lærerne forklarede dem om suverænitet, valutakurser, devaluering, skattekonkurrence og beskyttelse af lokale økonomier.

Børnene lyttede med den samme undren, som tidligere generationer havde lyttet med, når de hørte om den tid, hvor hver stat brugte forskellige enheder for vægt eller længde.

Nerai gik hen til væggen med navne.

Den viste stadig Tredjedelens ofre.

Efter årtier kunne listen nu nå at gentage sig.

I dag stod Jesair ikke på den.

Heller ikke Mareia.

Nerai stillede det mørkeblå kar på jorden.

Denne gang lod hun det stå.

En meddelelse viste sig på hendes personlige brugerflade.

Det Planetariske Historiske Arkiv havde åbnet registreringer fra efterforskningen af Tredjedelen.

Formål: forberedelse af en undervisningsudstilling.

Ansvarlig person: Laren Saor.

Adgangens omfang: finansielt beviskort uden beskyttede personoplysninger.

Nerai så på meddelelsen.

I den gamle verden ville hun måske aldrig have fået at vide, at nogen havde åbnet den sag, hun havde oprettet.

I den nye verden kunne hun se navnet, formålet og omfanget.

Hun kunne anfægte adgangen.

Det gjorde hun ikke.

Mørket begyndte at falde over Nitra.

På forsamlingsbygningen lyste Elarions symbol.

På forsamlingsbygningen lyste det nye planetariske symbol.

Det henviste hverken til Unionen eller til nogen af de oprindelige stater.

Fyrre linjer løb ind i én cirkel.

Kritikere hævdede, at symbolet viste opslugning.

Dets skabere hævdede, at det viste forening.

Nerai så begge dele i det.

Enhver enhed redder noget.

Og afslutter noget.

Elarion blev ikke én stat, fordi dens indbyggere holdt op med at være forskellige.

Den blev det, fordi de efterhånden holdt op med at foregive, at den enes store beslutning ikke påvirkede de andre.

Ét menneskes penge kunne finansiere forskning.

Forskningen et laboratorium.

Laboratoriet en sygdom.

Sygdommen død over hele planeten.

Men på samme måde kunne penge finansiere behandling.

Maskiner.

Basisandelen.

Byernes genopbygning.

Og en verden, hvor magten måtte vise sig, før den bad andre om at stole på den.

Gennemsigtigheden gjorde ikke mennesker gode.

Den fjernede ikke vreden.

Stoltheden.

Trangen til at eje.

Frygten for at miste.

Heller ikke menneskets evne til at overbevise sig selv om, at dets sår var retfærdighed.

Den gjorde kun én ting.

Den gjorde det sværere for stor magt at bevæge sig uden skygge.

Nerai lagde tre fingre mod karrets kølige overflade.

Hun vidste ikke hvorfor.

Bevægelsen faldt hende naturligt.

Alt for naturligt.

Et øjeblik følte hun sig berørt af en erindring, der ikke helt tilhørte hende.

En anden planet.

En anden sol.

En have.

En mand og en kvinde, der ville mødes igen, selv om deres navne ville være andre.

Så forsvandt følelsen.

Nerai vendte sig mod byen.

Bag hende stod de dødes væg.

Foran hende de levendes verden.

Én planet.

Én stat.

Fyrre erindringer.

Og en værdi, der ikke længere måtte vandre i skyggen.

40. Magtens vægt

Stenen vejede enogtredive ton.

Den var blevet bragt fra Thaeron to uger tidligere og havde siden ligget midt i forskningshallen i Arda. Forskerne havde udvalgt et stykke klippe uden særlige fysiske egenskaber. De ønskede en genstand, hvor resultatet ikke kunne tilskrives materialet.
Omkring den stod tre metalringe.

Hver havde en diameter på omtrent fem meter og en overflade opdelt i hundredvis af smalle segmenter. Mellem segmenterne løb ledere, som var kølet langt ned under omgivelsernes temperatur. Tykke energikabler førte op til dem fra gulvet.
Bag sikkerhedsvæggen ventede omkring fyrre mennesker.

Fysikere.

Teknikere.

Universitetsrepræsentanter.

Det Planetariske Råd for Teknologiske Risici.

To militære analytikere.

Og Nerai Sael.

Der var gået mange år siden Tredjedelen. Nerai ledede ikke længere den daglige efterforskning af pengestrømme. Men hendes navn var stadig knyttet til de regler, efter hvilke Broen i tiden efter Konventet gradvist havde forvandlet sig fra et betalingsnetværk til et af den planetariske økonomis grundlæggende informationslag.
Derfor blev hun inviteret, hver gang en ny opfindelse rejste et spørgsmål, teknikerne ikke selv kunne løse.
Hvem skulle have lov til at eje denne ting?

Forsøgslederen Oran Sel stod ved kontrolpulten.

»Gulvmåling?«

»Enogtredive komma fire ton,« svarede laboratoriets AI.

»Energi?«

»Klar.«

»Synkronisering?«

»Afvigelse under målegrænsen.«

Oran vendte sig mod menneskene bag glasset.

»Det, I skal se, er det fjerde forsøg. De første tre blev udført uden andre til stede end laboratoriets medarbejdere. Vi offentliggjorde ikke resultatet, før to uafhængige forskningssteder havde gentaget det.«

Så vendte han tilbage til pulten.

»Start feltet på ti procent.«

Gulvets belastning kom frem på skærmen.

Enogtredive ton.

Tredive.

Otteogtyve.

Femogtyve.

Stenen rørte sig ikke.

Ved tyve procent viste målingen sytten ton.

Ved tredive viste den ni.

Der var fuldstændig stille i hallen.

Oran øgede effekten til fyrre procent.

Værdien faldt til under ét ton.

Så næsten til nul.

Stenen løftede sig fra gulvet.

Først nogle få millimeter.

Lidt efter var der fem centimeter mellem den og jorden.

Oran bevægede regulatoren.

Enogtredive ton thaeronsk klippe steg op til en meters højde.

Nerai mærkede en ubehagelig spænding i skuldrene. Hendes forstand fortalte hende, at feltet holdt stenen oppe. Kroppen så en klippemasse hænge over gulvet og forventede, at den faldt.

»Kan De flytte den?« spurgte et af rådets medlemmer.

Oran nikkede.

Stenen bevægede sig langsomt mod højre.

Så tilbage igen.

Dens bevægelse var så rolig, at den virkede absurd. En genstand, som man endnu for få år siden ville have behøvet et tungt transportsystem for at flytte, gled nu gennem hallen i et gående menneskes tempo.
Oran sænkede effekten.

Stenen sank langsomt.

Da den rørte gulvet, lød et dybt drøn gennem hallen.

»Dens masse forblev den samme?« spurgte Nerai.

»Ja.«

»Hvad ændrede I så?«

Oran ledte et øjeblik efter ordene.

»Helt enkelt sagt ændrede vi koblingen mellem stoffet og det lokale gravitationsfelt. Stenen havde hele tiden samme inerti og indre struktur. Men ved feltets fulde virkning tiltrak jorden den næsten ikke.«
»Næsten?«

»Vi er endnu ikke nået helt ned på nul.«

Nerai så igen på stenen.

»Og vil I gøre det?«

Oran smilede.

»Det er den slags spørgsmål, vi bedriver videnskab for at besvare.«

Nyheden om forsøget nåede rundt om Elarion på få timer.

Transporten fik størst opmærksomhed.

Energimodeller beregnede straks, hvad det ville koste at løfte gods i kredsløb, hvis man kunne mindske dets gravitationskobling under flyvningens første del.
Byggefirmaer begyndte at tegne konstruktioner, der kunne fremstilles på jorden i ét stykke og derefter løftes på plads.
Thaerons miner så en mulighed for at flytte klippemasser, hvor transporten var dyrere end selve brydningen.
Byerne begyndte at tale om en ny generation af offentlig transport.

Rumingeniører åbnede projekter, som havde ligget i arkiverne i årtier, fordi de ikke kunne hænge sammen økonomisk.

I nogle dage virkede det, som om Elarion havde fået en af de opfindelser, der deler historien i et før og et efter.

Så kom den anden meddelelse.

Den var ikke offentlig.

Den udsprang af en sikkerhedsmodel ved et af universiteterne.

Forskere undersøgte, hvordan de enkelte ringes gravitationsfelter opførte sig, når de overlappede. De antog, at den samlede virkning omtrent ville svare til summen af effekterne.

Beregningerne viste en anden egenskab.

Ved meget præcis synkronisering begyndte felterne at forstærke hinanden på en måde, der ikke var lineær.

To fysikere troede først, at resultatet var en fejl.

De kørte modellen igen.

Så på et andet beregningssystem.

Til sidst bad de om en uafhængig efterprøvning.

Resultatet stod fast.

Oran Sel modtog meddelelsen klokken tre om natten.

Klokken fem anmodede han om et øjeblikkeligt møde i Det Planetariske Råd.

Nerai kom kort efter klokken syv.

På rummets væg var et kort over Elarion.

Midt på det lyste en cirkel med en diameter på næsten fire hundrede kilometer.

»Hvad er det?« spurgte hun.

Oran stod ved vinduet. Han så ud, som om han ikke havde sovet hele natten.

»Virkningsområdet.«

»For hvilken virkning?«

»Den fuldstændige.«

Nerai ventede.

Oran åbnede den fysiske model.

»Én generator kan svække gravitationskoblingen inden for et forholdsvis lille rum. Med flere generatorer forventede vi en større eller stærkere virkning. Det viste sig, at en

præcis placering og synkronisering skaber et stabilt område mellem dem, hvor koblingen kan nærme sig nul.«

Nerai pegede på cirklen.

»I hele dette område?«

»Ifølge modellen, ja.«

»Hvor stort er det?«

»Denne konkrete beregning har en diameter på tre hundrede og firs kilometer.«

Nerai så på ham.

»De fortæller mig, at I kan slukke for tyngdekraften over et område på størrelse med en stat.«

Oran rystede straks på hovedet.

»Jeg siger, at fysikken efter alt at dømme tillader det. Vi har ikke sådan et anlæg.«

»Kunne man bygge det?«

Oran vendte sig mod en anden mand i rummet.

Det var projektets tekniske chefanalytiker.

»Med det nuværende teknologiske niveau, ja,« sagde han.

Det svar ændrede stemningen i rummet.

»Hvor lang tid?« spurgte Nerai.

»Hvis nogen havde alt det nødvendige til rådighed, måske to eller tre år.«

»Og hvad betyder alt det nødvendige?«

En liste kom frem på væggen.

Fireogtyve gravitationsemittere.

Seks fasesynkronisatorer af højeste klasse.

En stor mængde superledende metamateriale.

Tre separate energilagre, der kunne levere ekstrem effekt på kort tid.

Flere specialiserede produktionslinjer.

Et præcist gravimetrisk kort over området.

Beregningskapacitet, som kun nogle få dusin forskningssteder på planeten rådede over.

Og et netværk af teknikere med meget snævre specialer.

Nerai læste listen langsomt.

»Hvad ville der ske, hvis nogen faktisk tændte det?«

Denne gang svarede Oran.

»Det ville afhænge af feltets form, virkningshøjden og varigheden.«

»Det værste realistiske scenarie.«

Oran satte sig.

»Mennesker og genstande, der ikke er fast forankret, ville miste det meste af deres binding til overfladen. Vand ville begynde at opføre sig helt anderledes. Atmosfæren ville forskyde sig hurtigt i området. Transportsystemer ville miste kontakten med overfladen. Ved længere tids påvirkning ville planetens rotation komplicere situationen.«
Flere lag kom frem på kortet.

Byer.

Floder.

Energinet.

Trafikknudepunkter.

»Selve jorden ville ikke flyve ud i rummet,« fortsatte Oran. »Andre kræfter holder også klipperne sammen. Men den gravitationelle balance påvirker et enormt antal systemer. Hvis feltet pludselig opstod over et beboet område, kunne antallet af ofre blive kolossalt.«
»Og når de slukker det?«

»Tyngdekraften vender tilbage.«

Nerai forstod det næste, før han sagde det.

Alt, der havde mistet kontakten med jorden, mens feltet virkede, ville begynde at falde.

»Hvor mange mennesker bor der i den cirkel?« spurgte hun.

»I denne model elleve millioner.«

Ingen andre stillede flere spørgsmål.

Det tekniske råd brugte de næste seks dage på at forsøge at afgøre, om det opdagede fænomen kunne holdes uden for praktisk anvendelses rækkevidde.
Svaret var ubehageligt.

Teknologien var krævende, dyr og forudsatte flere apparater, som kun blev fremstillet nogle få steder. Men det fysiske princip var for alment til at kunne holdes hemmeligt for altid.
Tiden arbejdede imod hemmeligheden.

Hvis ét laboratorium havde opdaget fænomenet, ville et andet med tiden gøre det.

Hvis én AI kunne modellere det, ville en anden en dag kunne udlede det.

Elarion havde for længst forstået, at videnskabelig viden ikke med sikkerhed kunne låses inde i ét rum gennem generationer.
Derfor flyttede spørgsmålet sig fra fysikken til samfundet.

Til det ekstraordinære møde samledes repræsentanter for producenter, universiteter, energisystemer, sikkerhedsinstitutioner, borgerråd og Broen.
Daren Voltr sad blandt dem.

Han var gammel. Men Elarions lægevidenskab var nået så langt, at høj alder for længst var ophørt med automatisk at betyde tilbagetrækning fra det offentlige liv.
Da han fik ordet, vendte han sig mod Oran.

»Hvor mange enkelte ting skal købes eller fremstilles, for at dette kan gennemføres?«

»Tusinder.«

»Hvor mange af dem er almindeligt tilgængelige?«

»De fleste.«

»Så et forbud mod enkelte komponenter løser intet.«

»Præcis.«

»Hvor mange er kritiske?«

Oran åbnede listen.

»Det afhænger af, hvad De kalder kritisk. Hvis vi taler om de ting, uden hvilke vi ikke kan bygge et sådant system i dag, har vi omtrent sytten teknologiske forudsætninger.«
»Sytten produkter?«

»Forudsætninger. Nogle er produkter. Andre er produktionsformåen, adgang til energi, mennesker eller beregningskapacitet.«
Voltr nikkede.

»Og hvor mange aktører på Elarion kan opfylde alle sytten?«

Oran holdt inde.

»Det ved jeg ikke.«

Nerai tog ordet fra sin plads.

»Det ved Broen.«

Alle vendte sig mod hende.

Voltr smilede svagt.

»Naturligvis.«

Nerai kendte hans tonefald.

»Vil De have svaret eller en diskussion af, hvorfor vi har det?«

»Begge dele.«

»Først svaret.«

Broens arbejdsflade åbnede sig foran Nerai.

»Send os de tekniske forudsætninger.«

Oran rynkede panden.

»Vi kan ikke lægge dem alle ind i det finansielle system.«

»Det behøver I heller ikke. Vi har brug for en økonomisk repræsentation.«

»Hvad mener De med det?«

Nerai pegede på det første punkt.

»Hvor mange fasesynkronisatorer?«

»Seks.«

»Hvem fremstiller dem?«

Tre selskaber kom frem på væggen.

»Hvor mange gravitationsemittere?«

»Mindst fireogtyve af denne klasse.«

Producenterne og deres produktionskapacitet blev vist.

»Energi?«

Oran angav det nødvendige omfang.

Broen viste kraftværker, lagre og industrinet, som kunne levere sådan en impuls.

»Metamateriale?«

Endnu et lag.

»Beregninger?«

Endnu et.

»Præcisionsfremstilling?«

Endnu et.

»Specialister?«

Her standsede Nerai.

»Når det gælder mennesker, bruger vi kun den samlede tilgængelighed af ekspertise. Navnene bliver beskyttet.«

Voltr løftede et øjenbryn.

»I det mindste noget.«

Nerai fortsatte.

Broen samlede gradvist betingelserne.

Den udarbejdede ikke en liste over mistænkte.

Den tegnede et kort over kapaciteter.

Systemet kendte ejerne af de store produktionsvirksomheder.

Det kendte den kapacitet, virksomhederne offentliggjorde, og som kunne kontrolleres gennem deres indkøb, forbrug og produktion.
Det kendte de store energikontrakter.

Det kendte forskningscentrenes finansiering.

Det kendte kapitalens oprindelse.

Det kendte lejeaftalerne for industrihaller, de store råstofindkøb, bestillingerne på specialmaskiner og flytningerne af udstyr mellem Elarion og Thaeron.
Før Tredjedelen ville disse oplysninger have ligget spredt i dusinvis af banker, registre og stater.

Nu kunne de samles efter reel ejer og økonomisk formål.

Efter nogle minutter viste et tal sig på væggen.

14

Voltr så ikke længere underholdt ud.

»Hvad betyder fjorten?«

»Fjorten økonomiske enheder har i dag direkte eller indirekte mulighed for at opfylde over firs procent af de nødvendige betingelser.«

»Økonomiske enheder?«

»Juridisk kan der være tale om hundredvis af selskaber. Broen grupperer dem efter reelt ejerskab, kontrol, finansiering og økonomisk afhængighed.«

Nerai åbnede den første post.

Et stort thaeronsk minekonsortium.

Enoghalvfems procent.

Den anden.

En planetarisk producent af energisystemer.

Niogfirs.

Den tredje.

En militærindustriel koncern fra en af staterne.

Fireoghalvfems.

Den fjerde.

Et konsortium for byggeri i kredsløb.

Syvogfirs.

Så flere.

Nogle var private.

Nogle offentlige.

Tre tilhørte stater.

Én økonomisk enhed var fordelt på over fyrre selskaber.

»Og hvem har hundrede procent?« spurgte Voltr.

»Ingen.«

»Endnu.«

»Endnu.«

Der blev stille i rummet.

Fjorten navne lyste på væggen.

Få dage tidligere havde de kun haft det til fælles, at de hørte til planetens teknologisk mest avancerede organisationer.
Fra nu af havde de endnu en egenskab til fælles.

Hver af dem var tilstrækkeligt tæt på at kunne skabe et anlæg, der kunne ændre tyngdekraften over et stort område.
»Dette er præcis det øjeblik, jeg frygtede,« sagde Voltr.

Mødet var nu på fjerde time.

»Hvorfor?« spurgte Nerai.

»Fordi det finansielle system netop har oprettet en liste over fjorten aktører, som det anser for potentielt farlige.«
»Listen handler om teknologisk kapacitet.«

»Og De hævder, at der i praksis ikke er nogen forskel på de to ting?«

»Forskellen er afgørende.«

Voltr pegede på det første navn.

»Dette selskab driver minedrift på Thaeron. Det truer ingen. Dets ledelse har ingen voldshistorik. Det ejer de fleste af de nødvendige apparater, fordi det bruger dem i minedriften.«
»Ja.«

»Og alligevel overvåger De det.«

»Broen overvåger forandringen i kapacitet, ikke direktørens adfærd.«

»Det beroliger mig ikke.«

Nerai betragtede kortet et øjeblik.

»Før Tredjedelen begik vi den modsatte fejl.«

Voltr sagde intet.

»Vi ledte efter en grund til mistanke, før vi kunne se oplysningerne. Ariens enkelte dele så normale ud. Et laboratorium forskede. En fond gav en bevilling. En virksomhed købte udstyr. En bank overførte penge. Alle så deres egen del og ventede på en grund til at spørge til den næste.«
Voltr sænkede blikket.

Nerai fortsatte.

»Med denne teknologi er hensigten et endnu dårligere udgangspunkt. Et menneske behøver ikke ønske at dræbe elleve millioner mennesker. Det kan være i gang med et forsøg. Det kan begå en fejl. Det kan undervurdere feltets ustabilitet.«
Oran nikkede.

»Det er en reel mulighed.«

Nerai pegede på listen.

»Vi er nødt til at vide, hvor på planeten evnen til at overskride en bestemt grænse opstår. Og ethvert indgreb på grundlag af den oplysning skal være underlagt kontrol.«
»Hvad skal grænsen være?« spurgte Voltr.

»Det er en politisk beslutning.«

»Så i sidste ende alligevel politik.«

»Det har det altid været.«

Nerai støttede sig til bordet.

»Forskellen er, at vi nu kan se, hvad vi træffer beslutning om.«

Mødets næste del blev en teknisk øvelse.

Nogen foreslog at forbyde salg af gravitationsemittere uden licens.

Oran gjorde opmærksom på, at mindre emittere om nogle år ville blive masseproduceret.

Det næste forslag handlede om fasesynkronisatorer.

Producenterne svarede, at de samme apparater blev brugt i medicin, energiforsyning og navigation i kredsløb.
Et forbud mod metamaterialet ville lamme en del af industrien.

Kontrol med energien ville være upræcis, fordi den nødvendige effekt kunne sammensættes fra flere kilder.
Efterhånden stod det klart, at ingen enkelt ting skabte faren.

Den opstod først, når mange kapaciteter blev forbundet.

Nerai sagde næsten intet under debatten.

Hun huskede en meget lignende følelse fra Laget.

En kontantbaseret virksomhed beviste i sig selv intet.

En fond beviste intet.

Et laboratorium beviste intet.

En betaling for forskning beviste intet.

Katastrofen var opstået af forbindelserne mellem dem.

Taren havde engang sagt, at set over hele planeten var ethvert menneske kun nogle få kontrakter fra ethvert andet.
Nerai havde dengang svaret ham, at de ikke ledte efter en forbindelse.

De ledte efter en retning.

Nu havde de brug for noget lignende.

Et system, der bemærkede, når mange almindelige økonomiske aktiviteter begyndte at pege mod én usædvanlig kapacitet.
Ved dagens slutning forelå et arbejdsforslag.

Det fik navnet **registret over strategiske kapaciteter**.

Navnet var misvisende, for der var ikke tale om et klassisk register.

Ingen skrev i det: Selskabet ejer et gravitationsvåben.

Broen beregnede løbende, hvilke teknologiske betingelser en bestemt økonomisk enhed reelt kunne opfylde.
Beregningen arbejdede med offentligt godkendte kategorier.

Produktionspræcision.

Materialer.

Energi.

Logistik.

Beregningskapacitet.

Ekspertise.

Ejerskab af det nødvendige udstyr.

Muligheden for at skaffe det gennem kontrollerede selskaber.

Langfristede kontrakter.

Og for de mest følsomme teknologier også kombinationen af flere geografisk adskilte kapaciteter.

At overskride grænsen gjorde ikke i sig selv nogen skyldig.

Men på højere niveauer opstod pligten til at oplyse projektets formål og underkaste visse forsøg uafhængig kontrol.

Adgang til detaljerede oplysninger blev registreret.

Aktøren kunne se, hvilken institution der havde undersøgt dens kapacitet.

De regler, systemet brugte til at vurdere risiko, var underlagt offentlig faglig prøvelse.
Tekniske detaljer, som kunne tjene som en vejledning, forblev beskyttet.

Elarion forsøgte at skille to ting ad, som let kunne forveksles.

Menneskets privatliv.

Og magtens usynlighed.

Det egentlige problem viste sig syv måneder senere.

Broen registrerede en ændring hos en af de fjorten grupper.

Det var selskabet Asteron Dynamics.

Offentligheden kendte det som producent af tunge transportsystemer. Det havde fabrikker på tre kontinenter, en ejerandel i et energiselskab og en minoritetsandel i en thaeronsk producent af metamaterialer.
Dets teknologiske kapacitet inden for gravitationsfelter var oprindeligt blevet vurderet til treogfirs procent.
På fire måneder steg den til tooghalvfems.

Det skyldtes ikke én stor bestilling.

Asteron købte et lille selskab, der fremstillede faseregulatorer.

Dets datterselskab indgik en langfristet aftale med et beregningscenter.

En anden virksomhed erhvervede en andel i et energilager.

En forskningsfond finansieret af Asteron ansatte fire forskere, der tidligere havde arbejdet med gravitationsemittere.
Hver af disse begivenheder havde sin egen økonomiske forklaring.

Tilsammen skabte de en ny tilstand.

Broen sendte en advarsel til teknologikommissionen.

Kommissionen bad Asteron om en forklaring.

Svaret kom samme dag.

Selskabet udviklede et nyt gravitationssystem til fragtskibe.

Projektet var legitimt.

Problemet viste sig under kontrollen af dets tekniske parametre.

Asteron planlagde at bygge seks store forsøgsemittere.

»Seks er ikke nok til et regionalt felt,« sagde Oran.

Nerai sad ved siden af ham.

»Hvor mange skal der til?«

»Mindst tyve i denne konfiguration.«

»Så er vi færdige.«

»Nej.«

Oran pegede på kortet over ejerforholdene.

Asteron havde bestilt seks.

Et energiselskab, som det kontrollerede gennem en investeringsfond, havde bestilt fire mere.

Tre var ved at blive bygget i et forskningscenter finansieret af dets fond.

Yderligere otte var reserveret på Thaeron af en virksomhed, som Asteron kun ejede otteogtredive procent af.

Ifølge de juridiske registre var der tale om fire forskellige projekter.

Broen forbandt dem gennem kapital, kontraktlige forpligtelser og fælles finansiering.

Enogtyve emittere.

Nerai så længe på tallet.

»Vidste de det?«

»Hvem?«

»Asterons ledelse.«

Oran trak på skuldrene.

»Det kan vi ikke afgøre ud fra de finansielle oplysninger.«

Kommissionen indkaldte bestyrelsesformanden.

Han hed Deiran Vos.

Han kom personligt.

Da de viste ham kortet, så han først forvirret ud.

Så vred.

»Disse emittere har intet med hinanden at gøre.«

Nerai pegede på den første gruppe.

»Disse tilhører Deres projekt.«

»Ja.«

»Disse Deres datterselskab inden for energi.«

»Det er et selvstændigt selskab.«

»De kontrollerer det.«

»Økonomisk. Vi leder det ikke teknisk.«

»Disse finansieres af Deres fond.«

»Fonden har en uafhængig ledelse.«

»Tooghalvfjerds procent af dens indtægter kommer fra Dem.«

Deiran lænede sig tilbage.

»Og dem på Thaeron har intet med os at gøre.«

Nerai åbnede kontrakten.

Asteron havde stillet garanti for virksomhedens lån.

Ved manglende tilbagebetaling ville det få ret til at overtage en del af de tekniske aktiver.

Deiran læste et øjeblik i kontrakten.

»Det vidste jeg ikke.«

»Jeg tror Dem.«

Det overraskede ham.

»Hvorfor sidder jeg så her?«

»Fordi Deres koncern er ved at få en kapacitet, som måske ikke engang dens egen ledelse kan se.«

Der blev stille i rummet.

Den sætning var mere ubehagelig end en anklage.

Deiran så endnu en gang på kortet.

»De hævder, at mit selskab kunne bygge et regionalt system, uden at jeg vidste det?«

Oran svarede.

»Ikke endnu. De mangler to forudsætninger. I det nuværende tempo kan De have dem inden for et år.«

»Og hvis et af datterselskaberne skaffede dem?«

»Broen vil medregne dem i den økonomiske enhed, så længe De reelt har mulighed for at kontrollere kapaciteten.«

Deiran smilede svagt, denne gang uden munterhed.

»Så systemet ved mere om min virksomhed end jeg selv.«

Nerai så på kortet.

»På netop dette punkt måske ja.«

Asteronsagen sluttede uden sanktioner.

Virksomheden åbnede sine gravitationsprojekter for uafhængigt tilsyn og samlede dem i ét teknologiprogram.
Den største rystelse kom senere.

Det Planetariske Råd bestilte en historisk simulering.

Det ville vide, hvad der var sket, hvis den samme teknologi var opstået i tiden før Tredjedelen.

Analytikerne tog de sytten teknologiske forudsætninger og placerede dem i det gamle finansielle miljø.
Tredive valutaer.

Bankhemmelighed.

Fonde med ukendte reelle ejere.

Stiftelser.

Skattejurisdiktioner.

Forretningshemmeligheder.

Forskellige licensordninger.

Begrænset udveksling af oplysninger mellem staterne.

Så fik modellen en opgave:

Saml kapaciteten til et regionalt gravitationsfelt, så ingen enkelt institution ser mere end en tredjedel af projektet.
AI'en fandt tusindvis af muligheder.

En produktionsvirksomhed i én stat.

Finansiering gennem en fond i en anden.

Energilagre ejet af en tredje gruppe.

Thaeronsk materiale købt gennem en forhandler.

Forskningskontrakter fordelt mellem universiteter.

Emittere registreret som industrielt håndteringsudstyr.

Synkronisatorer opført som en del af energiinfrastrukturen.

Hver myndighed ville se noget.

Ingen ville se nok.

Nerai fulgte simuleringen uden et ord.

Hun kendte billedet alt for godt.

Farverne var anderledes.

Teknologien var anderledes.

Mekanismen var den samme.

Opsplitningen af én fare i et væld af uskyldige dele.

Så gav analytikerne Broen den samme opgave.

Modellen forsøgte at splitte ejerskabet op.

Broen forbandt de reelle ejere.

Den forsøgte at fordele indkøbene mellem datterselskaber.

Broen viste den økonomiske enhed.

Den forsøgte at bruge en stiftelse.

Broen så kilden til dens finansiering.

Den forsøgte at finansiere en del af projektet med gæld.

Broen tilføjede långiveren og garantierne.

Den forsøgte at leje udstyret i stedet for at købe det.

Broen medregnede den kontrollerede kapacitet.

Den forsøgte at bruge flere stater.

Valutaen gjorde ikke længere grænsen til en blind plet.

Ved otteogtres procent opstod det første svage signal.

Ved syvoghalvfjerds begyndte det automatiske tilsyn.

Ved femogfirs indtrådte pligten til en teknologisk anmeldelse.

Ved tooghalvfems ville systemet ikke tillade, at de kritiske indkøb blev gennemført uden den fornødne tilladelse.
Efter simuleringens afslutning blev der længe ikke sagt noget i rummet.

Daren Voltr sad ved siden af Nerai.

»Så dette er Deres argument,« sagde han til sidst.

»Ikke mit.«

»Hvis så?«

Nerai pegede på resultaterne.

»Fysikkens.«

Voltr gned sig over ansigtet.

»Jesair begyndte med UBI.«

»Det ved jeg.«

»Han talte om en retfærdig andel.«

»Det ved jeg.«

»Så tog vi fat på korruption. Skatter. Politik. Krig.«

Han så på kortet over gravitationsfeltet.

»Og nu hævder De, at vi har brug for det samme system, for at nogen ikke en dag slukker for tyngdekraften over halvdelen af et kontinent.«
Nerai smilede svagt.

»Når De siger det sådan, lyder det lidt overdrevet.«

»Er det overdrevet?«

Hun så på simuleringens resultat.

»Nej.«

Offentligheden fik først kendskab til muligheden for et regionalt gravitationsfelt, efter at sikkerhedsrammen var vedtaget.
Adgangen til detaljerne forblev begrænset.

Folk vidste, hvad teknologien kunne.

De vidste, hvilke overordnede typer kapacitet der var nødvendige.

Feltets præcise geometri, de kritiske betingelser for synkronisering og de parametre, man kunne udlede et praktisk design af, blev ikke offentliggjort.

Debatten var heftig.

En del af samfundet ønskede, at staten alene skulle eje alle gravitationsteknologier.

Forskerne talte imod det.

Andre krævede fuld offentliggørelse af hvert eneste apparat.

Industrien påpegede, at gravitationssystemer snart ville blive en almindelig del af transport og produktion.

Til sidst besluttede Elarion at regulere kapaciteten efter dens omfang.

En lille manipulator forblev almindeligt udstyr.

Industrielle generatorer var underlagt teknisk registrering.

Anlæg, som kunne nå højere feltstyrker, krævede tilladelse.

Ved en kapacitet, der nærmede sig regional virkning, blev det planetariske tilsyn automatisk inddraget.

Systemets vigtigste del handlede ikke om det færdige anlæg.

Broen overvågede, om **forudsætningerne** for at skabe det opstod et sted.

Dermed ændrede selve forestillingen om sikkerhed sig.

Tidligere civilisationer bevogtede våbenlagre.

Elarion lærte at følge tilblivelsen af evnen til at skabe et våben.

Broen behøvede ikke at vide, hvad et menneske tænkte.

Hensigten forblev skjult i hovedet.

Den økonomiske kapacitet havde fysiske konsekvenser.

Den krævede materiale.

Energi.

Maskiner.

Bygninger.

Mennesker.

Transport.

Beregninger.

Og alle disse ting bevægede sig gennem økonomien.

En aften blev Nerai og Voltr alene tilbage efter et møde.

Uden for vinduerne lå Nitra.

Trafiklagene bevægede sig over floden, og mellem bygningerne gled nye gravitationsbaserede lastplatforme. For bare få år siden ville hver eneste af dem have lignet et mirakel.

Nu bemærkede folk dem knap nok længere.

Voltr fulgte en af dem med blikket.

Den bar en del af en brokonstruktion.

»Jeg mener stadig, at De har åbnet døren for noget farligt,« sagde han.

»Hvad?«

»Et system, der ved, hvad et menneske kan gøre, endnu før det gør det.«

Nerai tav et øjeblik.

»Det ved det ikke.«

»Vi har lige set en tabel med fjorten selskaber.«

»Det ved, hvad de teknisk kan gennemføre. Det ved ikke, hvad de vil gennemføre.«

»For det menneske, De begynder at kontrollere, er forskellen måske lille.«

»Derfor kontrollerer vi også kontrollen.«

Voltr lo.

»De har det samme svar på alt.«

»Fordi problemet stadig er det samme.«

»Magt.«

»Ja.«

Voltr vendte sig mod hende.

»Hvad hvis vi ikke havde Broen?«

Nerai så på byen.

»Med denne teknologi?«

»Ja.«

Hun tænkte længere, end Voltr havde ventet.

»Vi ville have licenser. Kontrol med producenter. Udstyrsregistre. Sikkerhedstjenester. Serienumre.«

»Det lyder ikke håbløst.«

»Det er det heller ikke.«

Nerai vendte sig mod ham.

»Men et menneske, der ville omgå systemet, ville splitte projektet op.«

Voltr tav.

»Én virksomhed ville bestille emitterne. En anden energiforsyningen. En tredje materialet. En fjerde beregningerne. En fond ville finansiere forskningen. En investeringsfond ville eje en del af produktionen. Flere af menneskene ville måske slet ikke vide, hvad de arbejdede på.«

»Som Arien.«

»Ja.«

Udenfor passerede endnu en lastplatform.

»Det gamle system ville lede efter anlægget,« fortsatte Nerai. »Broen ser, at betingelserne for, at anlægget kan blive til, er ved at samle sig et sted.«

Voltr så ud over byens lys.

»Og en dag vil teknologierne blive endnu stærkere.«

»Helt sikkert.«

»Stærkere end dette?«

Nerai smilede svagt.

»For hundrede år siden ville dagens spørgsmål have forekommet os absurd.«

Voltr nikkede.

»Så gennemsigtige penge handler i sidste ende ikke først og fremmest om penge.«

Nerai så på ham.

Den sætning havde hun ikke ventet fra ham.

»Penge har aldrig kun været penge.«

»Hvad er de så?«

Nerai fulgte et øjeblik strømmen af lys på den anden side af floden.

»De er et kort over, hvad et menneske kan gøre i den fysiske verden.«

Voltr tav.

Nerai fortsatte.

»For penge køber De mad. Et hus. Et skib. En fabrik. Forskning. Energi. Indflydelse. En hær. Og nu også et anlæg, der ændrer tyngdekraften.«

»Så den, der ser pengene, ser magten.«

»En del af den.«

»Og den, der kontrollerer pengene, kontrollerer magten.«

»Derfor må Broen ikke kontrolleres af ét menneske.«

Voltr smilede svagt.

»Til sidst forstod De alligevel mine gamle indvendinger.«

»Jeg har altid forstået dem.«

»De ignorerede dem bare.«

»Nej. Derfor gjorde vi adgangene synlige.«

Voltr lo.

Denne gang oprigtigt.

»Man kan ikke vinde over Dem.«

»Det sagde De også til mig for mange år siden.«

Nogle år senere var gravitationssystemerne blevet en del af livet.

Tunge laster bevægede sig over vejene.

Transporten til kredsløb blev billigere.

På Thaeron opstod byer på steder, hvor byggeri tidligere ville have været økonomisk meningsløst.

På hospitalerne brugte man svage felter til behandling af mennesker, hvis kroppe ikke kunne bære deres egen vægt.

Forskere begyndte at overveje skibe på vej mod andre stjerner.

Den teknologi, der kunne dræbe millioner, åbnede samtidig vejen for Elarion til en verden, den før ikke havde haft råd til.

Nerai så ingen modsætning i det.

Ild kunne både varme et hus og brænde en by.

Energi kunne holde et hospital i live og forsyne et våben.

Kunstig intelligens kunne lede efter medicin og efter en mere effektiv måde at dræbe på.

Jo mere teknologi Elarion beherskede, desto mindre betød selve spørgsmålet om, hvorvidt en bestemt opfindelse var god eller ond.

Det afgørende var, hvem der fik evnen til at bruge den i stor skala, hvem der kendte til denne evne, og hvem der kunne standse en sådan magt.

Netop gravitationsfelterne ændrede for altid den offentlige debat om Broen.

Indtil da havde en stor del af befolkningen stadig betragtet gennemsigtige penge som en økonomisk reform.

De hjalp med at beregne basisandelen.

De begrænsede skatteunddragelse.

De afslørede korruption.

De gjorde det sværere at finansiere politisk magt i hemmelighed.

Efter opdagelsen af det regionale gravitationsfelt forskød systemets betydning sig.

Folk forstod noget enkelt.

Hvis en civilisation har teknologier, hvormed et enkelt menneske, en virksomhed eller en stat kan ramme millioner af mennesker, må den kunne genkende tilblivelsen af den magt, før den er fuldt udviklet.

En hemmelig tanke vejede i sig selv ingenting.

For at føre den ud i livet måtte man få verden til at bevæge sig.

Og verden bevægede sig gennem ressourcer.

Nogen måtte betale for fabrikken.

Nogen måtte levere materialet.

Nogen leverede energien.

Nogen byggede maskinerne.

Nogen betalte forskerne.

Nogen lejede lokalerne.

Nogen finansierede hele de år med arbejde, hvor projektet endnu ikke lignede noget farligt.

Enhver stor teknologi efterlod et økonomisk spor længe før den første tænding.

Det gamle Elarion fordelte disse spor mellem banker, stater og valutaer.

Det nye Elarion kunne se dem side om side.

Først da forstod mange mennesker Jesairs sætning i en videre betydning, end de havde gjort under forummet i Nitra.

Værdien må ikke vandre i skyggen.

For værdi var ikke blot rigdom.

Den var evnen til at forandre verden.

Og en civilisation, der var begyndt at få evnen til at ændre selv tyngdekraften, havde ikke længere råd til ikke at vide, i hvis hænder en sådan evne voksede.

En lære for Jorden

Den opmærksomme læser har uden tvivl bemærket, at de beskrevne problemer på Elarion også er problemer på nutidens Jord. Jeg er overbevist om, at deres løsning kan gennemføres sikkert og under kontrol på samme måde som på Elarion. Altså ved at indføre ét fælles, centraliseret og gennemsigtigt afregnings- og informationssystem på hele planeten. Jeg vil kort opregne problemerne og med nogle få sætninger beskrive, hvilken betydning indførelsen af systemet ville få for deres løsning.

Problemet med teknologiens ukontrollabelt voksende magt på planeten

Det videnskabelige fremskridt bringer i stigende grad menneskeheden i en situation, hvor en kombination af teknologier som kunstig intelligens og bioteknologi gør det muligt i stilhed at opbygge og virkeliggøre en pandemisk trussel mod hele planeten med minimale omkostninger. Udgifterne til i hemmelighed at oprette et biologisk laboratorium ligger i den lave ende af et encifret millionbeløb i dollars, hvilket en dygtig teenageyoutuber kan tjene i dag. Hvis man på en moderne fabrik går ind på lageret og spørger, hvor mange eksemplarer af en bestemt komponent der ligger hvor, kan lagerchefen besvare spørgsmålet med ét blik i informationssystemet. Jeg er overbevist om, at ledelsen af et moderne samfund også burde fungere sådan. Når det er nødvendigt, må samfundets ledelse med ét blik i afregningssystemet kunne svare på, hvem der bruger en bestemt type kunstig intelligens og samtidig gennem pengestrømme er forbundet med en aktør, som har bestilt en bestemt slags biologisk udstyr. Evnen til at besvare et sådant spørgsmål kan være forskellen på, om civilisationen overlever eller ikke overlever. Myten om, at politikere eller samfundets ledelse bør have så lidt magt som muligt, gælder kun, så længe penge- og formuestrømme ikke er synlige. I et gennemsigtigt samfund vil en politiker ikke have nogen mulighed for at skjule sine bagtanker. Så snart han overvejer et magtmisbrug, vil han blive afsløret i det øjeblik, det viser sig i hans pengestrømme. Gennemsigtighed vil fungere som en sikkerhedsventil, der sikrer langt mere egnede politikere end dem, vi i øjeblikket har på planeten.

Hvis pengestrømmene er gennemsigtige, vil det være umuligt at oprette et biologisk laboratorium i hemmelighed, fordi vi alle vil kunne kigge hinanden langt mere i kortene.

Det er svaret på spørgsmålet om, hvordan man holder styr på ti milliarder mennesker på planeten, så de ikke æder hinanden. Enhver kan potentielt kontrollere enhver anden gennem en standardiseret mekanisme med indbyggede værn, placeret i selve samfundets kerne, og dermed sikres kvaliteten af et sådant tilsyn.

Korruption og en ineffektiv stat

Spørger man en moderne økonom, hvad der er det værste problem, menneskeheden kæmper med, vil et af de hyppigste svar uden tvivl være, at det endnu ikke er lykkedes at få stater til at fungere lige så effektivt som virksomheder. I et gennemsigtigt samfund med én valuta vil en ny Putin aldrig kunne vokse frem gennem korruption, fordi korruption ganske enkelt vil være umulig. Ethvert magtmisbrug vil være synligt næsten øjeblikkeligt og straks blive straffet. Efter en sådan forandring vil staterne gradvist begynde at fungere langt bedre. Hospitaler og motorveje vil blive bygget hurtigere end i Kina. Der vil ikke findes kontrakter til overpris, for det vil være nok, at ét menneske ved, at noget er for dyrt, kigger i systemet og gennem standardiserede eskaleringsmekanismer straks råber det ud til hele verden.

Problemer forbundet med skatteunddragelse

Skatter kan typisk fungere på to måder. Enten er de høje, så folk på alle tænkelige måder undgår at betale dem, og der derfor bliver opkrævet lidt. Det får politikerne til at hæve dem endnu mere, hvilket fører til endnu lavere indtægter. Eller også er de forholdsvis acceptable, folk er villige til at betale dem, og der bliver opkrævet meget, så de kan blive endnu lavere. Værre end høje skatter er skatter, som måske er lavere, men som der er mange måder at undgå på. Intet forvrider erhvervslivet mere end et dårligt, uigennemsigtigt skattesystem fyldt med smuthuller. Efter min mening ligger rimelige og tålelige skatter på højst 25 %, inklusive moms. Det er himmelråbende, hvor meget der for eksempel i Slovakiet betales i skatter og bidrag af den samlede lønomkostning, inklusive arbejdsgiverbidrag. Den effektive beskatning når op på godt 55–60 %, når også moms og punktafgifter medregnes. Desuden har politikerne i Slovakiet skabt undtagelser, som for eksempel giver ejere af selskaber med begrænset ansvar og en omsætning på op til 100.000 EUR mulighed for kun at betale 10 % i skat. Det har naturligvis medført en enorm strøm af mennesker, som i stort tal er skiftet fra lønmodtagerforhold og enkeltmandsvirksomheder til selskaber med begrænset ansvar.

Jeg er overbevist om, at en samlet skat og bidragssats på 25 % ville være mere end rigeligt til at drive staten, hvis der ikke fandtes måder at undgå at betale skat på. Hvis pengene var gennemsigtige, ville man også kunne se, hvem der havde betalt hvor meget i skat. Det ville blive et spørgsmål om social prestige at betale skat og dermed bidrage til samfundets drift.

Afslutning af krige og øjeblikkelig afsløring af økonomiske uregelmæssigheder

Når pengene i samfundet er gennemsigtige, vil det aldrig være muligt at gennemføre noget i stil med det, Hamas lykkedes med i efteråret 2023 — at forberede militære angreb med våben anskaffet i det skjulte. I et gennemsigtigt system vil man ikke kunne angive køb af mellemdistanceraketter som betalingsformål. Desuden ville en sådan eskalation aldrig kunne opstå, for at israelere tager palæstinensernes land og frækt som aber tager det, der ikke tilhører dem, ville slet ikke være muligt i et gennemsigtigt samfund. Når pengene er gennemsigtige, vil enhver slyngel, der i dag udnytter, at pengene er omgærdet af hemmelighed, miste sit skjul, og hans handlinger vil blive underlagt samfundets dom.

Retfærdig og gennemsigtig indførelse af UBI — universel basisindkomst

Planeten befinder sig i øjeblikket i en situation, hvor samfundsordenen vil blive gennemgribende forandret af AI-revolutionen, også uafhængigt af Visible Money. Jeg tror, at en høj tocifret procentdel af befolkningen på grund af kunstig intelligens ikke vil kunne finde beskæftigelse. Planeten vil være truet af masseuroligheder drevet af eksistensproblemer hos mennesker uden arbejde. Det bliver nødvendigt at finde en retfærdig måde at fordele de værdier, der skabes ved hjælp af kunstig intelligens, blandt den del af befolkningen, der er uden indkomst. At afgøre, hvem der skal have hvor mange penge på en måde, der er gennemsigtig, passende og efterprøvbar, kræver ganske enkelt et system i samfundets kerne, hvor man kan aflæse, hvor og hvordan ressourcerne fordeles i samfundet. Den opgave kan ikke løses tilfredsstillende uden et sådant grundlag. Indførelsen af et centraliseret afregningssystem på hele planeten vil overflødiggøre hele banksektorer, fordi alternative valutaer og pengevæsen ikke længere vil være nødvendige. Det vil sandsynligvis i første omgang skræmme en sådan branche fra vid og sans, men man må indse, at samfundsordenen under alle omstændigheder vil ændre sig grundlæggende på

grund af AI. Jeg tror, at der efter AI-omstillingen ikke vil være sten på sten tilbage i samfundet. Det, der opstår efter alle forandringerne, vil være grundlæggende forskelligt fra den nuværende tilstand — et samfund bygget på nye teknologiske grundlag, som fungerer retfærdigt og gennemsigtigt over for hvert menneske. Når den voldsomme forandring, der er på vej, nogenlunde har lagt sig, vil mennesker begynde at søge nye former for mening og opfyldelse i livet. Nye teknologier i form af forbedret virtuel virkelighed og forbedrede grænseflader mellem menneske og maskine vil spille en afgørende rolle i denne proces. Mennesker vil tilbringe størstedelen af deres tid i virtuelle verdener, som tilbyder et så bredt spektrum af mulige oplevelser, at den primære fysiske virkelighed vil virke farveløs ved siden af dem. Dens opgave vil være at holde mennesket i live, så det med færrest mulige problemer kan forbruge de virtuelle verdeners indhold.

Udfordringer ved evigt liv — gennemsigtige løsninger på planetens befolkningsproblemer

Jeg tror, at menneskeheden kun er få skridt fra at beherske aldringens biologiske mekanismer og organismens regenerering i en sådan grad, at sygdomme og selve aldringen ophører med at være dødsårsager.

Hvis mennesker potentielt kan leve evigt, opstår et alvorligt problem med en bæredygtig befolkningsstørrelse på planeten. Under sådanne forhold vil antallet af mennesker nemlig begynde at vokse eksponentielt. Når først nogen bliver født, vil planeten skulle garantere vedkommende værdige levevilkår i potentielt ubegrænset tid. Det er meget sandsynligt, at der vil opstå tendenser til at fraråde mennesker at få børn, fordi det vil være en enorm belastning for planeten. Personligt tror jeg, at Jorden ved effektiv udnyttelse af sine ressourcer kan brødføde en befolkning, der er flere titals gange så stor som den nuværende. Men hvis mennesker ønsker at få børn, bliver det nødvendigt at løse det ved at befolke rummet. Først de nogenlunde anvendelige planeter i Solsystemet, senere, efter udviklingen af rumteknologier, sandsynligvis også gennem rejser mellem stjernerne. Når det skal beregnes, hvor stor en tilvækst af ny befolkning planeten kan bære på lang sigt, vil oplysninger fra det centrale afregningssystem også spille den primære rolle.

Den politiske bevægelse https://HumanityUnitedMovement.org

Siden 2019 har jeg, efter næsten tyve års tanker og overvejelser, arbejdet på et informationssystem — en internetapplikation, hvor enhver internetbruger kan registrere sig og derefter udfylde en formueerklæring i systemet. I næste trin kan man under bestemte betingelser lade andre brugere af portalen kontrollere oplysningerne i systemet.
Applikationen er tilgængelig på https://app.visiblemoney.org

Hele tanken bygger på et enkelt princip: Hvis nogen lader hele sin formue gennemgå en sådan internetrevision, er formueerklæringen sandsynligvis korrekt og fuldstændig — for ellers ville det være nok med én bruger, der vidste lidt mere og på et øjeblik kunne råbe det ud i applikationens internetforum, hvor hele verden straks ville se det.

Den første version af applikationen stod færdig til jul 2023. Jeg håbede nemlig at kunne få en ærlig politiker med før præsidentvalget i Slovakiet, som fandt sted i februar 2024. Men applikationen blev mødt med manglende interesse — selv den del af det politiske spektrum, der på papiret havde forudsætninger for rene finanser, havde problemer med at offentliggøre deres formue på denne måde. Problemet lå dog sandsynligvis ikke i applikationen. Den kandidat, hvis assistent i en periode svarede mig og kommunikerede med mig, opførte sig temmelig mærkeligt, når journalister spurgte til hans formueerklæring. Efter endnu nogle forsøg på at udbrede applikationen, blandt andet til medlemmer af Europa-Parlamentet, indså jeg, at hvis jeg ville have politik til at fungere efter sådanne principper, måtte jeg stifte min egen politiske bevægelse, som ville holde fast ved dem fra dag nul.
Sådan opstod tanken om Humanity United Movement.

Sund fornuft som grundlag for politik

Bevægelsens grundlæggende princip skal være sund fornuft. Med det udtryk mener jeg ikke en ubestemt evne hos mennesket til intuitivt at genkende den rigtige løsning. Jeg mener først og fremmest en måde at tænke på, hvor vi forsøger at forstå problemets kerne, indsamle de tilgængelige oplysninger, vurdere forskellige løsningsmuligheder og vælge den, der har de bedste forudsætninger for at give det ønskede resultat.

I politik møder vi nemlig alt for ofte det, at man først danner en mening og derefter leder efter argumenter, som skal understøtte den. Politikerne lærer, hvad deres vælgere

gerne vil høre, og tilpasser så deres udtalelser efter det. I stedet for at løse problemer koncentrerer de sig først og fremmest om, at deres løsninger tager sig godt ud i medierne og giver politiske point.

Den tilgang anser jeg for en grundlæggende fejl. Hvis vi vil forbedre samfundets måde at fungere på, må vi være parate til også at overveje løsninger, som vi ved første øjekast ikke bryder os om. Vi må være villige til at indrømme, at et menneske med den modsatte opfattelse kan have ret, og at vores egen overbevisning kan bygge på forkerte forudsætninger.

Derfor ønsker jeg, at Humanity United Movement skal være kendetegnet ved en konsekvent antipopulisme. Det betyder ikke, at bevægelsen skal gå ind for upopulære løsninger blot for at skille sig ud fra andre. Det betyder, at en løsnings popularitet ikke skal være det afgørende kriterium for, om den er rigtig.

Enhver væsentlig politisk beslutning bør være underbygget af argumenter, som kan prøves offentligt. Vi bør kunne forklare, hvilket problem vi forsøger at løse, hvilke alternativer vi overvejede, hvorfor vi valgte den konkrete fremgangsmåde, og hvilke risici der er forbundet med den. Hvis det er muligt på forhånd at modellere en beslutnings konsekvenser eller efterprøve dem eksperimentelt, bør vi gøre det.

Samtidig må vi indse, at ikke alle problemer har et entydigt svar. Nogle gange er eksperterne uenige, nogle oplysninger mangler, og de enkelte løsninger medfører forskellige fordele og ulemper. I sådanne situationer er det ikke et tegn på svaghed at indrømme usikkerhed. Svagheden består i at foregive sikkerhed, hvor vi ikke har den.

Det bliver også vigtigt, at beslutninger kan evalueres senere. Hvis det viser sig, at et tiltag ikke virker, bør vi ikke forsvare det alene, fordi vi selv har gennemført det. Vi bør ændre det eller opgive det.

Målet er altså ikke at skabe en gruppe mennesker, der betragter sig selv som sandhedens ufejlbarlige bærere. Tværtimod. Jeg ønsker at skabe et miljø, hvor systematisk at stille spørgsmål ved sine egne meninger er en naturlig del af beslutningsprocessen.

Det politiske akademi

En af de ting, jeg savner i nutidens politik, er en systematisk forberedelse af mennesker til at forvalte staten.

Lad os forestille os, at vi vil bygge et hus. Vi ville sandsynligvis ikke stole på, at den, der skal lede byggeriet, først lærer alt det nødvendige undervejs. Vi ville forvente, at

vedkommende forstår de grundlæggende byggeprincipper, kan vurdere de enkelte fagfolks arbejde og opdager, når noget ikke er i orden.

Men når det gælder statens forvaltning, har vi ofte ikke tilsvarende forventninger. Offentlige embeder besættes af mennesker, der måske har gode hensigter, kommunikationsevner eller erhvervserfaring, men som ikke nødvendigvis har tilstrækkelig viden om økonomiens, sundhedsvæsenets, uddannelsessystemets eller andre områders funktion, som de skal bære ansvaret for.

Naturligvis kan ingen være ekspert i alt. Jeg ville heller ikke forvente, at en politiker er bedre til at diagnosticere sygdomme end en læge eller til at udforme læseplaner end en erfaren underviser. Men jeg ville forvente, at vedkommende forstår de grundlæggende principper på de enkelte områder, kan vurdere kvaliteten af faglige argumenter og forstår de bredere konsekvenser af sine beslutninger.

Derfor ønsker jeg, at Humanity United Movement opbygger sit eget politiske akademi.

Målgruppen skal først og fremmest være unge mennesker, som er åbne over for gennemsigtighed, interesserer sig for samfundslivet og en dag vil deltage i samfundets forvaltning. De behøver ikke på forhånd have besluttet, om de vil være parlamentsmedlemmer, ministre, borgmestre eller faglige medarbejdere i den offentlige administration. Det væsentlige er, at de ønsker at forstå, hvordan staten fungerer, og hvordan den kan forvaltes bedre.

Akademiet skal tilbyde systematisk uddannelse inden for alle væsentlige områder af statens virke. De studerende skal lære det grundlæggende om økonomi, offentlige finanser, sundhedsvæsen, uddannelse, jura, internationale relationer, sikkerhed, energi og miljø. Der skal lægges særlig vægt på den offentlige forvaltnings funktion, organisationsledelse, arbejde med data og evaluering af politiske beslutningers resultater.

Vigtigst er dog, at de studerende lærer ud fra den bedste tilgængelige viden på hvert af disse områder. Det skal ikke handle om at lære nogle få lærebogsdefinitioner udenad. De skal forstå, hvordan de enkelte systemer fungerer, hvilke faktorer der påvirker deres resultater, og hvilke muligheder staten har for at løse konkrete problemer.

Jeg forestiller mig for eksempel, at en studerende får til opgave at vurdere et forslag til en reform af sundhedsvæsenet. Vedkommende skal forstå, hvordan sundhedsvæsenet finansieres, hvad der er hovedårsagerne til dets omkostninger, hvilken rolle forebyggelse spiller, hvordan behandlingers virkning vurderes, og hvilke konsekvenser en ændring af systemet kan få for patienter, sundhedspersonale og offentlige finanser.

På samme måde kan den studerende analysere pensionssystemet, en skattereform, uddannelsessystemets funktion eller indførelsen af kunstig intelligens i den offentlige forvaltning. Det skal ikke kun være teoretiske studier. Praktiske eksempler, simuleringer og udarbejdelse af egne forslag til offentlig politik skal indgå i uddannelsen.

En løbende opdatering af undervisningsmaterialerne vil være meget vigtig. Videnskab og teknologi går fremad, og den viden, der for tyve år siden blev anset for den bedste tilgængelige, er ikke nødvendigvis den bedste i dag. Derfor må akademiet hele tiden følge udviklingen i de enkelte fag og samarbejde med eksperter, der kan formidle den aktuelle viden.

Samtidig skal de studerende lære at skelne mellem det, der er solidt videnskabeligt underbygget, det, der er genstand for faglig diskussion, og det, der er et værdimæssigt eller politisk spørgsmål. Selv den bedste ekspert kan nemlig ikke træffe alle beslutninger om samfundets værdimæssige prioriteter på dets vegne. Men eksperten kan hjælpe med at forklare konsekvenserne af de forskellige muligheder.

Derfor skal beslutningsmetodik også være en særlig del af akademiet. De studerende skal lære at arbejde med usikkerhed, genkende fejl i argumentation, sammenligne alternativer og efterprøve deres forudsætninger. De skal lære, at gode beslutninger ikke indebærer altid at have et øjeblikkeligt svar, men at kunne arbejde sig frem til det bedst mulige svar med de midler, der er til rådighed.

Jeg forestiller mig, at akademiet også skal være åbent for mennesker, som ikke er medlemmer af bevægelsen. Dets opgave skal ikke være at skabe en ideologisk ensartet gruppe politikere. Det skal tilbyde en uddannelse, som gør det muligt at forstå samfundets funktion bedre, uanset den enkeltes konkrete politiske holdninger.

Hvis det lykkes os at opbygge en sådan institution, kan den efterhånden uddanne mennesker, som er parate til at tage ansvar for de enkelte områder af det offentlige liv. Ikke fordi de automatisk ved alting bedre end andre, men fordi de vil have et solidt grundlag, kunne samarbejde med eksperter og forstå konsekvenserne af deres beslutninger.

Jeg tror, at det er en af vejene til på lang sigt at højne kvaliteten af politik. I stedet for blot at vente på, at der dukker dygtige mennesker op, kan vi systematisk skabe det miljø, de kan uddanne sig i.

En global bevægelse for en global verden

Et andet grundlæggende princip for Humanity United Movement skal være det globale perspektiv.

Vores nuværende politiske system bygger først og fremmest på nationalstater. Hver stat har sin egen regering, sine egne interesser og sine egne politiske prioriteter. Denne indretning har sin berettigelse. Mennesker har brug for institutioner, der kender deres lokale forhold, sprog, kultur og særlige behov.
Men problemet opstår, når nationale interesser kommer i konflikt med menneskehedens interesser som helhed, eller når problemer ikke kan løses effektivt på en enkelt stats niveau.

Klimaforandringer, pandemier, international korruption, sikkerhedsrisici og følgerne af teknologiske fremskridt kender ingen statsgrænser. Det samme gælder kunstig intelligens, som heller ikke vil respektere de enkelte landes grænser. Dens udvikling og økonomiske konsekvenser vil påvirke mennesker på hele planeten.

Derfor anser jeg det for vigtigt, at der opstår en politisk bevægelse, som fra begyndelsen tænker globalt.

Humanity United Movement bør gradvist opbygge organisationer i verdens enkelte lande. Hver organisation skal virke under lokale forhold og respektere det pågældende lands demokratiske regler. Samtidig skal de alle være forbundet af fælles principper: sund fornuft, gennemsigtighed, ansvar og en bestræbelse på at løse problemer i menneskehedens bredere interesse.

Jeg forestiller mig, at de enkelte nationale organisationer samarbejder om emner, hvor en koordineret indsats giver væsentlige fordele. Det vil skabe rum for erfaringsudveksling, sammenligning af politiske resultater og søgen efter løsninger, der har vist deres værd i forskellige lande.

Men for mig betyder et globalt perspektiv ikke, at ét centrum skal bestemme alt. Tværtimod skal organisationen kunne skelne mellem spørgsmål, der kræver en fælles indsats, og spørgsmål, hvor det er mere hensigtsmæssigt at lade beslutningerne blive truffet lokalt.

Derfor skal de enkelte afdelinger have tilstrækkelig selvstændighed, men samtidig også mekanismer, som sikrer, at de holder sig til bevægelsens fælles principper. Alvorlige uenigheder skal afgøres gennemsigtigt med mulighed for kritik og prøvelse af de trufne beslutninger.

Målet skal ikke være at skabe endnu en magtstruktur, der kæmper med de andre om størst mulig indflydelse. Målet skal være at opbygge et internationalt netværk af mennesker, som kan samarbejde om problemer, hvis løsning overstiger de enkelte staters muligheder.

Gennemsigtighed som grundlag for tillid

Gennemsigtighed i politikernes formueforhold skal være et af de tydeligste kendetegn ved Humanity United Movement.

Af mennesker, der ønsker at træffe beslutninger om offentlige finanser og påvirke andres liv, ville jeg forvente en usædvanlig stor villighed til at vise, hvilken formue de ejer, hvordan de har erhvervet den, og hvilke finansielle forbindelser der kan påvirke deres beslutninger.

Derfor skal bevægelsens medlemmer offentliggøre deres formueerklæringer gennem projektet Visible Money og underkaste dem uafhængig kontrol efter på forhånd fastlagte regler. Kontrollens omfang må tilpasses graden af den enkelte persons offentlige ansvar.

Et sådant system skal ikke blot bestå i formelt at udfylde en blanket. Dets formål skal være at gøre det muligt at kontrollere oplysningerne og gøre opmærksom på uoverensstemmelser, der kræver en forklaring. Offentligheden vil dermed have flere oplysninger til rådighed, når den vurderer sine repræsentanters troværdighed.

Gennemsigtighed alene garanterer naturligvis ikke, at et menneske bliver en god politiker. Man kan have erhvervet sin formue redeligt og alligevel træffe dårlige beslutninger. Man kan være ekspert og samtidig være ude af stand til at samarbejde. Man kan have gode hensigter, men utilstrækkelig viden.

Netop derfor anser jeg det for vigtigt at forbinde gennemsigtighed med det politiske akademi og en konsekvent evaluering af offentlige embedsindehaveres arbejdsresultater. Hvert af disse redskaber løser sin egen del af problemet. Gennemsigtighed gør det muligt at kontrollere finansielle interesser bedre, uddannelse øger det faglige beredskab, og evaluering af resultater viser, om de trufne beslutninger faktisk virker.

Samtidig ønsker jeg ikke, at gennemsigtighed for politikere efterhånden bliver til et krav om fuld offentliggørelse af ethvert menneskes liv. Retten til privatliv er vigtig, og kontrollens omfang skal stå i et rimeligt forhold til formålet. Offentligt ansvar kræver strengere regler end et almindeligt privatliv.

Men det må forblive et grundlæggende princip, at hverken bevægelsens stifter eller dens ledelse står uden for kontrolsystemet. Hvis gennemsigtigheden skal være troværdig, må den også gælde dem, der arbejder for den.

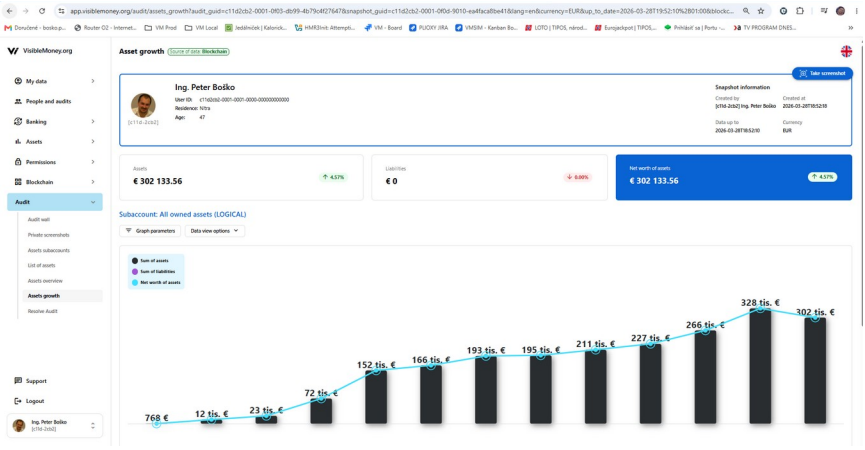

Oversigt over min formues vækst over tid i applikationen Visible Money

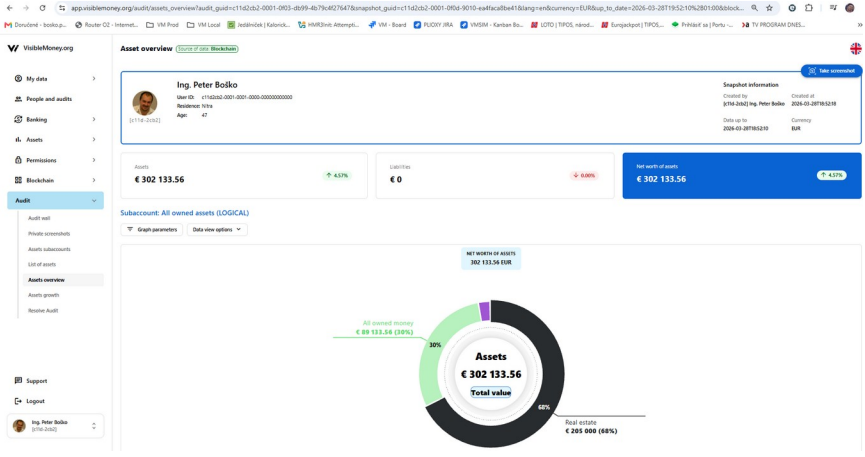

Oversigt over formuens sammensætning i applikationen

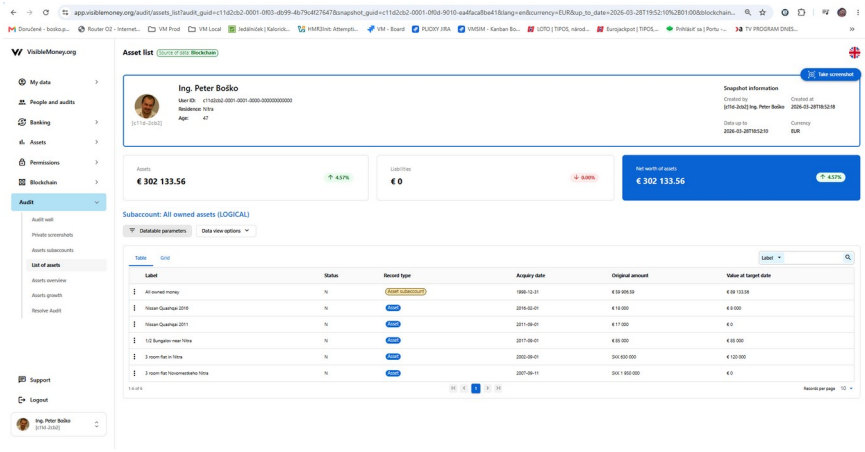

De enkelte formueposter

Teknologiske fremskridt og fremtidens arbejde

En af de største udfordringer, menneskeheden vil stå over for i de kommende årtier, er udviklingen af kunstig intelligens og automatisering.

Teknologier har potentiale til at øge produktiviteten betydeligt, sænke omkostningerne ved mange tjenester og muliggøre løsninger, som i dag er for dyre eller teknisk krævende. Samtidig kan de dog grundlæggende forandre arbejdsmarkedet og den måde, mennesker skaffer sig et levebrød på.

Hvis maskiner og intelligente systemer kan udføre en stadig større del af det arbejde, mennesker udfører i dag, må vi tage stilling til, hvordan fordelene ved et sådant fremskridt skal fordeles.

I dag er de fleste menneskers indkomst direkte eller indirekte knyttet til deres arbejde. Men hvis en stor del af produktionen kan sikres med væsentligt mindre menneskeligt arbejde, er de traditionelle mekanismer til fordeling af indkomst måske ikke tilstrækkelige.

Vi ved ikke præcist, hvor hurtigt disse forandringer vil ske, eller hvilken form de vil få. Men jeg anser det for uansvarligt at ignorere muligheden for, at de får gennemgribende samfundsmæssige konsekvenser.

En af de løsninger, der må undersøges grundigt, er universel basisindkomst. Formålet vil være at sikre mennesker de grundlæggende materielle levevilkår, også i en situation, hvor det ikke er muligt at finde traditionel beskæftigelse til dem.

Men en sådan løsning kræver svar på mange spørgsmål. Hvordan skal den finansieres? Hvor stor skal den være? Hvordan skal den hænge sammen med eksisterende sociale ydelser? Hvilke konsekvenser får den for motivationen til at arbejde, forbruget, priserne og de offentlige finanser?
Vi bør ikke søge svarene ud fra ideologiske forestillinger. De bør bygge på økonomiske modeller, eksperimenter, pilotprojekter og løbende evaluering af resultaterne.

Netop her kan alle tre grundprincipper i Humanity United Movement mødes. Sund fornuft hjælper os med at undersøge de enkelte løsninger, gennemsigtighed gør det muligt bedre at kontrollere strømmen af offentlige ressourcer, og globalt samarbejde hjælper med at løse problemer, der rækker ud over de enkelte staters grænser.

Lige muligheder og menneskets værdighed

Jeg ønsker, at Humanity United Movement tilslutter sig overbevisningen om, at et menneskes værdi ikke afhænger af fødested, oprindelse, hudfarve, køn eller seksuel orientering.

Mennesker kommer til verden under meget forskellige omstændigheder. Nogle har fra barndommen adgang til god uddannelse, trygge omgivelser og muligheder for at udvikle deres evner. Andre må overvinde forhindringer, de ikke selv har valgt, og som kan begrænse deres muligheder i livet afgørende.

Jeg anser det for vigtigt at skabe et samfund, hvor ethvert menneske har mulighed for at udvikle sit potentiale. Det betyder ikke, at alle skal opnå de samme resultater. Det betyder, at vi bør fjerne unødvendige barrierer og hjælpe mennesker, som uden passende støtte ikke har adgang til grundlæggende muligheder.
Denne tilgang omfatter god uddannelse, tilgængelig sundhedspleje, effektiv hjælp til mennesker i nød og rimelige vilkår for at drive virksomhed og arbejde.

Men vi må også respektere menneskers lige værdighed, når vi håndterer mere komplicerede samfundsspørgsmål, hvor forskellige værdier og interesser støder sammen. I stedet for automatisk at afvise andre synspunkter bør vi undersøge deres argumenter, konsekvenser og overensstemmelse med menneskets grundlæggende rettigheder.

Det betyder ikke, at ethvert standpunkt er lige rigtigt, eller at vi skal være enige om alt. Det betyder, at vi ikke skal bedømme mennesker ud fra fordomme, og at samfundets regler også skal kunne begrundes over for dem, de berører.

Langsigtet tænkning og ansvar for fremtiden

Et andet princip for bevægelsen skal være bestræbelsen på at træffe beslutninger med blik for de langsigtede konsekvenser.

Politik påvirkes ofte af valgperioder. Et tiltag, der giver øjeblikkelige fordele, kan være mere politisk attraktivt end en løsning, hvis gevinster først viser sig om ti eller tyve år. Men det betyder ikke, at det også er bedre for samfundet.

Når vi træffer beslutninger om offentlige finanser, energi, miljø, uddannelse eller teknologisk udvikling, bør vi også tage hensyn til de konsekvenser, kommende generationer vil bære.

Vi vil støtte videnskabelig forskning, teknologisk innovation og søgen efter løsninger, der gør det muligt at øge livskvaliteten uden unødvendigt ressourcespild. Samtidig må vi undgå forestillingen om, at teknologiske fremskridt automatisk løser ethvert problem. Hvis vi sætter vores lid til fremtidige opfindelser, må vi også have alternativer klar, hvis de ikke kommer i tide eller ikke virker som forventet.

Den samme tankegang bør gælde internationale konflikter. Krige medfører ofte enorme menneskelige og økonomiske tab, hvis følger varer i generationer. Derfor anser jeg det for vigtigt at finde mekanismer, der mindsker risikoen for konflikter, støtter diplomatiet og samtidig beskytter folkenes ret til at bestemme over deres egen fremtid.

Hvordan selve bevægelsen skal fungere

Humanity United Movement må opbygges efter de samme principper, som den ønsker at fremme i samfundet.

Det er ikke nok at kræve gennemsigtighed af politikere i andre partier. Vi må også anvende den i egne rækker. Det er ikke nok at tale om faglighed, hvis vi ved udvælgelsen af kandidater foretrækker personlig loyalitet frem for evner. Og det er ikke nok at opfordre til demokratisk kontrol, hvis det ikke er muligt at kritisere sin egen ledelse.

Derfor må der udarbejdes klare regler for valg og afsættelse af ledelsen, kontrol med finansieringen, håndtering af interessekonflikter og beslutninger om grundlæggende programpolitiske spørgsmål.

En global bevægelse skal kunne samarbejde på tværs af lande, men samtidig respektere lokale demokratiske processer. Fælles principper skal danne grundlaget for dens identitet, mens konkrete tiltag må tilpasses forholdene i de enkelte samfund.

Det bliver også vigtigt at skabe plads til uenighed i bevægelsen. Hvis nogen gør opmærksom på en fejl i programmet eller uønskede følger af en truffet beslutning, bør vedkommende ikke betragtes som bevægelsens fjende. Vedkommende skal have mulighed for at fremlægge sine argumenter og få dem ordentligt vurderet.
Ingen organisation er nemlig immun over for magtambitioner, gruppetænkning eller fejlagtige beslutninger. Forskellen på en velfungerende og en dårligt fungerende organisation består ikke i, at den ene aldrig begår fejl. Den består i, hvordan organisationen kan opdage fejl, rette dem og forhindre, at de gentager sig.
Derfor ønsker jeg, at Humanity United Movement bliver en organisation, der også er i stand til at kontrollere sig selv.

Hvad er det egentlig, vi vil opnå?

Hvis jeg skulle sammenfatte hele projektet i én tanke, ville jeg sige, at vi forsøger at skabe betingelserne for, at menneskeheden kan udnytte sine egne evner bedre.

Vi har forskere, der kan undersøge naturens funktion. Vi har teknologier, der kan automatisere stadig flere aktiviteter. Vi har økonomiske systemer, der kan skabe enorme værdier. Vi har adgang til information, som tidligere generationer ikke engang drømte om.
Alligevel lykkes det os ofte ikke at omsætte disse muligheder til ansvarlige beslutninger, gode offentlige tjenester og værdige levevilkår for så mange mennesker som muligt.

Jeg tror ikke, at årsagen er ét enkelt problem, eller at én applikation, ét politisk parti eller én reform vil løse det. Der er tale om en række indbyrdes forbundne problemer, som kræver bedre institutioner, bedre uddannelse, mere gennemsigtige beslutninger og evnen til at samarbejde.

Visible Money er ét konkret redskab til at forbedre kontrollen med finansielle interesser i det offentlige liv. Det politiske akademi er en måde at forberede mennesker på at træffe ansvarlige beslutninger. Humanity United Movement skal skabe den politiske og organisatoriske struktur, der kan forbinde og fremme disse og andre redskaber.
Hver af disse dele har sin egen opgave. Ingen af dem er tilstrækkelig alene.

Jeg forventer ikke, at det lykkes os at skabe et fuldkomment system, eller at alle vores forslag vil være rigtige. Men jeg forventer, at vi vil kunne forklare vores beslutninger åbent, erkende vores egne fejl og systematisk søge bedre løsninger.
Hvis et sådant projekt skal give mening, må det begynde med mennesker, som er villige til at tage ansvar, forberede sig på det og lade deres handlinger kontrollere.

Og det må forblive åbent også for dem, der er uenige med os. For målet er ikke at overbevise hele menneskeheden om at tilslutte sig én politisk organisation. Målet er at bidrage til, at vi som menneskehed bedre kan løse vores fælles problemer.
Netop derfor hedder bevægelsen Humanity United Movement.

Ikke fordi vi allerede er forenede i vores holdninger. Men fordi vi trods alle forskelle har en fælles fremtid og et ansvar for den verden, vi efterlader.

En opfordring til den nye generation

Hvis du er ung og sommetider føler, at verden kunne fungere væsentligt bedre, er det måske netop nu tid til at holde op med blot at se til og begynde at tænke over, hvad du kan gøre ved det.

Du behøver ikke være en erfaren politiker. Du behøver ikke have studeret økonomi, jura eller internationale relationer. Du behøver ikke have svar på alle spørgsmål. Det vigtige er, at du har lyst til at forstå verden, vilje til at lære, evnen til at stille spørgsmål ved dine egne meninger og mod til at tage ansvar for de ting, der angår dig.
Netop sådanne mennesker vil jeg gerne invitere ind i Humanity United Movement.

Forestil dig en politik, man ikke først behøver gå ind i, når man har tyve års karriere og et netværk af kontakter bag sig. En politik, du kan begynde at forberede dig på allerede i dag. En politik, hvor du kan få viden om statens funktion, diskutere med mennesker fra forskellige fag, analysere samfundsproblemer og gradvist forberede dig på det ansvar, du måske en dag vil påtage dig.

Netop derfor ønsker vi at opbygge et politisk akademi, som kan hjælpe med at forberede en ny generation af mennesker, der er i stand til at forstå det moderne samfunds komplicerede problemer. Vi beder dig ikke om uden forbehold at overtage bevægelsens stifteres holdninger. Vi ønsker, at du lærer at tænke selvstændigt, arbejde med fakta, genkende gode argumenter og ikke være bange for at sige, at nogen tager fejl — også selv om den person sidder i ledelsen af vores egen bevægelse.
Men der er én betingelse, som skal adskille os fra almindelig politik.

Hvis vi kræver gennemsigtighed af politikerne, må vi begynde med os selv.

Enhver, der beslutter at melde sig ind i Humanity United Movement, må fra begyndelsen være parat til åbent at oplyse sin formue gennem projektet Visible Money og

underkaste sin formueerklæring den fastlagte kontrol. Ikke først, når vedkommende stiller op til et valg. Ikke først, når vedkommende får et vigtigt embede. Fra begyndelsen.

Ikke fordi det i sig selv er mistænkeligt at eje en formue. Tværtimod. En redeligt erhvervet formue er ikke noget at skamme sig over. Men hvis vi vil skabe et politisk miljø, hvor finansielle interesser ikke skjules for offentligheden, må vi være villige til at gå foran med et godt eksempel.

Gennemsigtighed betyder heller ikke, at vi vil betragte os selv som bedre mennesker end dem, der ikke slutter sig til os. Det betyder, at vi frivilligt accepterer en højere standard for kontrol og lader andre vurdere, om vi faktisk lever op til den.

Måske spørger du dig selv, om en lille bevægelse overhovedet kan have nogen betydning i sammenligning med enorme politiske partier, stater og globale økonomiske interesser.

Men enhver stor forandring må begynde et sted. Vi behøver ikke i dag vide præcist, hvordan verden vil se ud om tredive år. Men vi er nødt til at begynde at skabe institutioner, regler og måder at tænke på, som gør os i stand til at håndtere fremtidens udfordringer bedre end i dag.

Hvis det lykkes os at opbygge en organisation, hvor mennesker mødes, som er villige til at uddanne sig, handle gennemsigtigt, samarbejde på tværs af lande og revurdere deres synspunkter i lyset af ny viden, vil det i sig selv være et konkret skridt i den rigtige retning.

Det er ikke afgørende, om du en dag bliver parlamentsmedlem, minister, ekspert i offentlig politik, iværksætter eller blot forbliver et menneske, der interesserer sig for samfundets funktion. Alle kan bidrage på forskellig vis.

Hvis denne tanke taler til dig, inviterer jeg dig til at tage det første skridt. Registrer dig i projektet Visible Money, lær dets principper at kende, og overvej at melde dig ind i Humanity United Movement. Slut dig til med bevidstheden om, at du ikke kun vil kræve forandring af andre, men også er parat til at begynde med dig selv.
Du finder tilmeldingsformularen på:

https://app.visiblemoney.org/register

Jeg beder dig ikke om blind tillid. Jeg beder dig tænke denne idé grundigt igennem, stille ubehagelige spørgsmål og selv vurdere, om den er værd at bruge din tid og dine evner på.

Måske er det netop dit spørgsmål, der afslører en fejl, vi ikke har bemærket. Måske hjælper din idé med at løse et problem, vi ikke ved, hvordan vi skal håndtere. Og måske bliver du en dag et af de mennesker, der beslutter, hvordan vores samfund skal fungere.

Fremtiden er ikke kun noget, vi arver fra tidligere generationer. Den er også noget, vi gennem vores beslutninger skaber for dem, der kommer efter os.
Hvis vi ønsker, at den skal blive bedre, må vi være villige til at begynde at arbejde på den allerede i dag.

Humanity United Movement — én menneskehed, en fælles fremtid.